Abdullah Ziya Kozanoğlu - Kızıl Kadırga

Scanned by hlecter -13 Şubat 2009 Perşembe

KIZILKADIRGA

Beklenen Yabancı

Bir yabancı yolcu, Kıbrıs'ın, Anadolunun güney sahillerine bakan doğu limanı Magosa'ya doğru yürüyordu.
Adım atışında bir kuvvet vardı, ama bakışlarındaki yalpalama, yolcunun bir şeyler aradığını, bir şeylerin olmasını veya doğmasını beklediğini açıkça belirtiyordu.
Bir şeyler oldu. Asma dallarından kurulu çardak meyhanesinin önünde, göz kamaştıran sabah güneşine, bu güneşin mor denizi yaldızlıyan yakamozlarına karşı kafayı çeken çatlak sesli bir korsan haykırdı:
— Barba Yani, kırınızı kızı tazele! Sonra kendisini yan gözle süzen yolcuya:
— Buyurmaz mısın evlât, dedi. İstavrit gözliyen İstakozlar gibi yan yan bakma. Yüreğim kabarıyor. Gel yahu, sıcak bir çorbamızı iç. Bektaşi sofrası niyetine, sabah sabah için ısınır.
Genç yolcu çardağın altına girdi. Daha doğrusu eğildi. Boyu sığmıyordu çardağın altına.
— Eyvallah, dedi. Magosa pazarına gidiyorum. Eğlenecek durumda değilim.
Çatlak sesli korsanın - çenesinden aşağı gerdanı ile birlikte sarkan - yanakları hopladı. Şiş göz kapakları altında bir fil gözü gibi parlıyan anlayışlı bakışlarını çardağın yanındaki mezarlığa çevirdi. Yan yatmış, geri kaymış mermer mezar taşlarını tombul parmaklariyle gösterdi:
— Bunlarında eskiden acele işleri vardı ama, dedi, bak şimdi toprak altında nasıl bekleşiyorlar?
Yolcu güldü.
Koca korsan, hasır iskemleyi sarı pabuçlarının uciyle itti:
— Otur evlât! Bir gün gelecek, bu güneş bizi bu çardağın altında çok arayacak ama, biz o zaman yunus balıklarının karnında bulunacağız. Elin değmişken kafayı çek! Kanın kaynarken gönül kadehini ahu gözlü gelinlerin aşk şarabiyle doldur!
Genç yolcu gülüyor, fakat oturmaya yanaşmıyordu:
— Yolcu yolunda gerek, dedi. Pazarda satış başlamadan bulunmalıyım. Ayrıca garibim, yol, iş de bilmiyorum.
Çatlak sesli korsan, fil gözlerini, yabancı gencin şahin bakışlarına dikti:
— Larende'den buraya kadar gelmekle senin gibi bir delikanlı yorulur mu hiç? Bana Yandım Ali Reis derler. Türk korsanlarından ve Sencivanoğlu ile Uluç

Ali'nin yoldaşlarındanım. Beklenen sensen, az eğlen. Pazara birlikte girmemiz gerek.
Genç yolcu iskemleye ters oturdu:
— Bekienen benim, diye fısıldadı.
Sorusunun olağan karşılığı bu olduğu halde, Yandım Ali Reis, tombul dudaklarını büzdü, ısırdı.
Yüzündeki derin çizgiler değişti. Sanki bir karayel esti. Buruşturdu, dondurdu güneş ve tuz yanığı kızıl derisini.
Tekrar içeriye seslendi:
— Barba Yani, ne oldu bizim kırmızı kız? Beni, mel'une anandan başlatma sabah, sabah.
Barba Yani elinde, üstü yağlı boya gül, çiçek ve deniz kızı resimleriyle bezenmiş kara bir tepsiyle yetişti:
— Oristi paşam î
Tepsinin üstündeki sırlı küçük testiyi, gümüş kupayı masaya yerleştirdi.
Yandım Ali Reis:
— Bir kupa daha getir, dedi. Kör müsün? Memleketten hemşerim geldi.
Yabancı genç:
— Bizleri hoş görün, dedi. İşimiz bitene dek nesne içme-
yüz.
Yandım Ali Reis gencin omuzuna vurdu:
— Bu işe ayık kafa ile başlarsan, demiri, palamarı topladığın gibi yelken açar, geldiğin yere tüyersin. Hele bir kafayı cilala, senin başlayacağın işe ayık kafa ile aklı başında girilmez.
— Ben buyruğu aldım ve başladım. Elimden kimseler kurtulamaz gayri.
Olanları ve başıma geleceği biliyorum. Bu yola baş koydum.
— Tek başına mı dalıyorsun bu belâya?
— Evet. Binler, yüzler, onlar bu yolda baş verip dibi boyladığına göre, gayri tek başa kaldı bu iş.
— Seni seçtiklerine göre sana güveniyorlar demek. Hele şu kupayı devir. Nasıl olsa kahpe felek ikimizi de bir gün devirecek. O bizi devirmeden sen şu şarabı devir. Ah... Bak gözlerin patrona feneri gibi alevlendi. Karamandan mı gelirsin?"
— Evet.
— Larendelisin demek?
Bu mezarlıkta yatanlar da senin gibi «İşlerimiz çok acele!» diyorlardı.
— Evet.
— Piri Reis, Burak
Reis, Sencivanoğlu da Larendeli idiler.
— Sencivanoğlu dayımdır.
— Konuşman, duruşun andırıyor. Türk korsanlarının ana kaynağı Karaman ilidir. Onun için söz açtım. Ama dayın Sencivanoğlu da bizim Kel Ali gibi kıza,

kısrağa pek dayanamazdı. Bu senin işte kız, şarap ve kumar gırla. Dayına çekmişsen, ilk fırtınada kaynar gidersin.
— Üçü ile de başım hoş değil. Ne şaraba tiryaki, ne kıza üryani, ne de kumara yavaki. Sen gam çekme, işe hemen başlamak dilerim.
Yandım Ali Reis, testiden bir kupa daha doldurdu, bir çekişte devirdi:
— Beratını göreyim evlât ve dahi adını da bana bağışla, dedi. Kusura kalma!
— Cafer diye anılırız, dedi delikanlı. Sonra gömleğini aralıkladı. Boynuna asılı muskayı çıkarırken, Yandım Ali Reis elinin tersiyle itti.
— İstemez. Kâğıdının renginden tanırım mereti, Karamanlıyı da gözünden. Emrindeyim.
Adının Cafer ve doğduğu kasabanın Larende olduğunu açıklayan delikanlının ödevinin ağırlığı omuzlarına çökmüş gibiydi.
Kendisini Kıbrıs'ın Magosa çarşısının ortasında bulunca canlandı. Pazarda satılan uğrulanmış korsan mallarını birer şahin bakışını andıran gözleriyle eliyordu.
Yandım Ali Reis:
— İş yok, dedi. Her yılın üç yüz altmış günü üç yüz altmış bin açıkgöz bu korsan pazarlarını tarar. Kaybolan gemilerden hiç bir eşya, hattâ bir tahta parçası bile düşmez bu pazara. Bir şey bulamazsın.
— Karşıda ne satıyorlar? İşler yolunda gibi müşterisi de bol.
— Esir pazarı. Güzel kızlar da var. Buyur!
— Orada mı?
— Sen kendin at demiri. Belki tutturamaz, tararsın. Bize yüklenme. Kaptan sensen gayri. Dümen sende.
Esir pazarının yanma yaklaşmak bile değme babayiğidin harcı değildi. Afrika'nın yüz on sekiz yamyam kabilesinden devşirilmiş kuzgunî zenci kızlarından, İsveç'in sülün endamlı, sarı altın saçlı kızlarına kadar her renkten, her boydan esir satılıyordu bu pazarda.
Larendeli Cafer'in kalabalığı zorlayarak, satış kerevetine yanaşmak istemesi, diğer müşterileri sinirlendirdi.
— «Tek dur evlât, dediler. Sana göre balık yok bu denizde.»
— «Al iskele başka limana!» diye terslediler. Fakat esir kızları müşterilerle eş görüşte olmadıklarını belirttiler.
Güzelliğine en çok güveneni artırma kerevetinin altından başını uzattı. Larendeli Cafer'i şalvarından çekip çapkın bakışlarıyla çağırdı:
— Aslanım. Beni sen al! Patrona söylerim, fiyatı kırar. Bu moruklara bırakma beni.
Cafer'in yüzü gülmüyordu. Daha iyi görebilmek için iki adım geri çekildi. Kerevetin altı, erbabına göre, bir seks kasasını andırıyordu. Cıvıl cıvıl kaynıyan, renk renk çıplak bacaklar, kalafata çekilmiş gemileri hatırlatan yana devrilmiş kalçalar, incecik beller, her biri bin erkeğin başını döndürecek değerde tatlı

eğilimli sırtlar, kadırga armalarını andıran Venedik tülleriyle hafifçe kapanmış göğüsler.
Cafer'in geri çekilerek esir kızları incelemesi birkaç dakika sürdü. Larendelinin kılı bile kıpırdamadı.
Gözleri hangi kızın üzerinde durursa, esir kızlar tek avunma kaynakları olan «ümit» ve «hayal» alanına dalıyorlar, bu gürbüz, yakışıklı delikanlının kendilerini satın almasını umuyorlardı.
Cafer'in bakışları kaypak ve şaşkındı. Birisini aradığı belliydi. Bu sırada tellâl kerevetin üstüne? yığdığı esir kızları üçer beşer pazara sürüyor ve mallarını övüyordu...
— Hepsi de yurtlarının paşa, padişah kızları... El değmemiş bakireler. Meryem anamızdan daha arı ve temiz hanım evlâtları... Kırk lira... Kırk bir oldu... Kırk iki.. Satıyorum... Sattım!...
Her yeni satılış esir kızlar arasında fingirdek çığlıkların, ;ayrılık sözlerinin tazelenmesine yol açıyordu.
Paraları peşin aldıktan sonra esir kızı veren tellâl, altınları iki avucunda götürüp kerevetin kenarında hasır sandalyeye kurulmuş nargile fokurdatan patronu Domuz Ali'nin heybesine boşaltıyordu.
Genç kızların cıvıldayan sesleri, birbirine çarpan altınların şakırtılarına kırışıyor, yüreklerde bir kan ve istek mayasının kabarmasına yol açıyordu.
Cafer, aradığını bulamamanın şaşkınlığı içinde, Yandım Ali Reise eğildi:
— Amma güzel kızlar? Bunların hepsi bakire mi? Ali Reis dudaklarını büzdü:
— Karıdan kızdan pek anlamam. Korsan kısmına iki şey yar olmaz. Fırtınalı deniz bir, dalgalı karı iki.
— Bulamıyorum, hangisi?
— «Saçlarını oğlan gibi kestik» diyorlardı. Ara, çaktırma? Onu seçtiğini anlamasınlar.
Esir kızların patronu, Cafer ve Ali Reise seslendi:
— Zıranta direği gibi yolu kapamayın ulan! Alacağınızı alın, gözünüz tutmadıysa alarga durun. Mayna!
Cafer bu söze kızmadı:
— Şöyle ucuz bir şey olsun, dedi. Elli altınım yok. Ziyanı yok, az kullanılmış olsa da eyvallah. Ucuz olsun da.
Patron güldü:
— Burası Bitpazarı değil. Al iskele! Kızlardan biri haykırdı:
— Beni al aslanım! Uğraş sırasında gözüm sakatlandı. Başka bir kusurum yok. Beni al!
Patron, esir kızı tersledi:
— Sus bre! Fiyetinizi ben biçerim. Sonra Cafer'e döndü:
— Ne kıyacaksın. Kaç akçen var?
— Beş altın yetmez mi? Müşterilerden biri:
— Sen iki küfe bal kabağı al aslanım, dedi. Bu paraya zenci kızları bile satın alamazsın bu pazardan.

Patron ayağını yere vurdu:
— Mal benim. Fiyeti ben biçerim. Seni gözüm tuttu. Gönlüm sevdi evlât. Bir şey yapacağım. Sen de hoşnut ol.
Kıs, kıs gülerek tellâla seslendi:
— Dişi Çakalı getir!
Tellâl kerevetin altına girdi. Tavuk pazarında kesilecek piliç arayan bir kasap hissizliği içinde iri dev elleri ve ayaklarıyla kızları ayırarak patronun «Dişi Çakal» dediği kızı ite kaka kerevetin üstüne çıkardı.
Kızın saçları kırpılmış, kel oğlan başı gibi tıraş edilmişti. Yüzü gözü kir içinde, elleri zincirle bağlanmıştı.
Açık zümrüt mavisi gözleri, kömürlüğe düşmüş iki zümrüt parçası gibi, ışıklar saçıyordu. Sevisi yoktu.
Cafer sinirlendi:
— Ben bu kömür çuvalını mı satın alacağım?
Kız burnundan soluyordu. Cafer'i parçalamak için ileri atılmak istiyormuş gibi terazelendi, zincirleri sakırdadı. Patron güldü:
— Beş altına elimizde bu var. işine gelmezse çekil yoldan.
— Saçlarına ne oldu? Bitlendi de kestiniz mi yoksa? Dev yapılı tellâl atıldı:
— Kızın bitlisi, kısrağın etlisi yalabuk olur. Ya al, ya yoldan çekil! Seninle eğlenecek halimiz yok. Mayna, hıyar ağası!
Cafer kuşağına el attı. Titreyen elleriyle mavi yün örmesi kesesini çıkarmaya uğraştı.
Alıcılar arasından bir ses yükseldi:
— Bitli kızı ben alıyorum. On altın oldu.
Herkes sesin geldiği yana döndü. Başında geniş kenarlı kara ispanyol şapkası taşıyan sivri burunlu, keçi boynuzu gibi kuru genç bir Hıristiyan, şarap lekeleri ve kılıç delikleriyle süslü mantosunun havada bayrak gibi sallayarak cırlıyordu:
— On altın dedim. Ben alıyorum.
Yeni alıcı, nedense, Dişi Çakal'ın Cafer'den daha çok sinirine dokundu. Gözü tutmamıştı keçi boynuzunu:
— Sen çekil aradan papaz karası! diye haykırdı. Haşmetli ve lânetli patronum beni bu genç soylu kişiye sattı.
Patron kekeledi:
— Evet sattım.
Papaz karası diye alay edilen yabancı:
— Olmaz, deli. Cezayir Korsan yasalarına aykırı düşer. Artırmaya koymadan hiç bir mal satılmaz bu pazarda.
Dişi Çakal yere tükürdü:
— Mal diye senin mel'une anana derler. Keçi boynuzu, pastırma siniri. Seni ilk gecede koynumda boğarım. Defol Mayna!
Patron ayağa kalktı. Elindeki siyah kamçıyı şaklattı.

— Susun bre. Bu pazarda benden başka kimde konuşamaz. Karılar hamamına çevirdiniz er meydanını. Bu avrat pazarının bir raconu vardır. Sattım dedim, sattım. Cafere doğru kızı itti:
— Al, hayrını gör evlât!... Kara şapkalı, kuru adam, hiç sinirlenmiyordu:
— Satamazsın demiştim. Kel Ali'nin yasalarından dışarı iş yapma Domuz Ali! Mal senin değil. Kel Ali duyarsa kulaklarını keser.
Patron kendisine Domuz Ali, Uluç Ali Reise de Kel Ali diyen bu zıpçıktı alıcıya gözlerini şaşılatarak baktı:
— Sana kim derler gâvurun oğlu? diye sordu. Adam şapkasını çıkardı. Havada birkaç kere döndürdü.
Saygı ile Domuz Ali'yi yerlere kadar eğilerek selâmladıktan sonra kendini tanıttı:
— Şövalye Miguel de Servantes Saavedera... Servantes, aklına koyduğu şeyin sonunu getirir. Sen beş altına kızı ileri sürdüğün zaman - Cafer'i gösterdi - bu çok sayın soylu kişi beğenmedi, «Bitli» dedi. «Kömür Tozu» dedi. Parayı saymadı. Şu duruma göre satış bitmedi. Artırmaya ben de giriyorum.
Domuz Ali güldü. Cafer'e döndü:
— Oturdun mu şapa, on bir altının var mı?
Dişi Çakal'ın zümrüt gözleri Cafer'in kara şahin gözlerini aradı. Bu gözler de diğer kızların gözleri gibi «Beni al!» diye yalvarıyordu artık.
Cafer kıza göz kırptı. Kızın yüzü güldü. Cafer mavi kesesini havada salladı:
— On altın on para oldu.
Kereveti saran alıcılar, kerevetin altındaki kızlar kahkaha tufanını bastılar. İş artık alaya binmişti.
Adının «Servantes» olduğunu söyliyen kara kuru adam istifini bozmadı:
— On beş altın oldu, dedi. Cafer:
— On beş altın on para, dedi. Servantes dayattı:
— On para, on para artırılmaz. Hıyar mı satın alıyoruz? Bu kibar kızla alay edilemez.
Cafer:
— Kapat çeneni sümüklüböcek, dedi. Senin gibi bir keçi boynuzunun Sinyorinaya pey sürmesi daha büyük bir alay oluyor. Defol!
Servantes, Cafer'i süzdü. Karşılık vermeye lüzum görmedi. Domuz Ali'ye döndü:
— Elli altın oldu, dedi. Domuz Ali'nin yüzü kızardı.
Kesesini eline boşaltmış, paralarını sayan Cafer'e döndü:
— Var mi elli altının? -— Hayır.
Servantes, Cafer'i süzdü. Cevap vermeyi yersiz buldu:
— Buyurun elli altını, dedi. Bende var. Kızı bıraksın, hem bitli diye beğenmemişti ilk önce. Kız benim.
Domuz Ali şaşırdı. Cafer elini belindeki palaya attı:
— Kızı ben aldım, dedi. Çek elini.
Servantes şaşırdı: "

— Kaça?
— Sermayesine. Servantes boş bulundu:
— Sermayesine mi, o da ne demek?
— Evet, Domuz Ali kaça aldıysa o fiyata geri alıyorum bitli kızı.
Bitli kızın artık bu iki yağlı müşteriyi (?!) de gözü tutmamıştı. Yere tükürdü:
— Bitli anandır anguraki, dedi. Sonra Domuz Ali'ye döndü:
— Domuz, beni satma bu serserilere. Babam kurtuluş paramı gönderecek.
Dev yapılı tellâl da sinirlenmişti:
— Orta oyununa çevirdiniz esir pazarını. Bu pazarın bir fiyakası var be. Biz adama sermayesine bunu veririz, uç buradan! diye bağırarak Cafer'in suratına doğru elinin tersini savurdu.
Tellâl yüz elli kıyım, yarım dünya dedikleri cinsten üç arşın boyunda bir pehlivandı. Tokadı havada görünce Yandım Ali «Bizim oğlan işe başlamadan uçtu!» düşüncesiyle gözlerini yumdu.
Fakat umulmadık bir şey oldu.
Cafer, Karamanın Larende bucağında yetişen ünlü korsanlardan hiç birini aratmıyacak bir el çabukluğu ile tokadı savuşturdu, koca tellâlın kolunu kaptığı gibi büktü. Kaz kanadını taktı: '
— İt soyu, diye haykırdı. Hele bir havada sen uç bakalım da bir daha elini, ayağını kullanmasını öğren.
Bir çatırtı duyuldu. Yarım dünyanın kolu kırılmış olacaktı.
— Vay anam! Ah kolum, diye inledi.
Fakat bu inlemenin yarısı havada geçti. Yarım dünya kırılan çenesi, çatlıyan kolu üzerine döndü. Cafer'in sırtından aştı, kerevetten aşağı uçtu, alıcıların arasına çöktü.
Bitli kızın alıcısı Servantes, şapkasını havada sallayarak haykırdı:
— Hurra!... Viva Şövalye Donkişot viva! diye sevinçle haykırdı.
Gördüğü hız ve güc karşısında bitli kızın sermayesine elinden gideceğini unutmuş, Cafer'i alkışlıyordu.
Avrat pazarında çıplak kız ile parasız serseriden bol bir şey olmadığından, palalar sıyrıldı. Domuz Ali'nin leventleri ile kızları ve malları uğrulamak isteyenler birbirlerine girdiler.
Kadın çığlıkları, yetmiş iki buçuk millet dilinden küfürler biribirine karıştı. Sanki gök gürlüyormuş gibi bir hal aldı.
Yandım Ali, Cafer'in koluna yapışıp kerevetten aşağı çekti:
— Palamarı çöz, dedi. Bugünlük bu kadar kepazelik yeter.
Şövalye Donkişot de la Manş
Nereden bilecekti Larendeli Deli Cafer, yahut tarihe geçen adı ile Bayraktar Deli Cafer Paşa.
Nereden bilecekti ki bitli kıza pey süren Servantes adlı, keçi boynuzu kılıklı herif, bir gün ünü cihanı tutan Don Kişot adlı bir roman yazacak ve bu romanın 38 inci faslında kahraman olarak kendisini seçecek, kendi portresini çizecek ve bu roman tekmil dünyada yüzyıllar boyu okunacak.

Ve kendi yurdunda bu roman Türk diline kısaltılarak çevrileceğinden Türk çocukları bu gerçeği hiç bir gün öğrenemiyecekler. Nereden bilecekti, Deli Cafer?
Hoş, atıldıkları bu korkunç uğraşın sonunu sezebilseler, Servantes ve Cafer daha işin başında, kendi deyimleriyle, KİRİŞİ KIRARLAR, başlarının çaresine bakarlardı. Ne Servantes kolunu, ne de Cafer aklını kaybederdi bu uğursuz kızın uğurunda.
Daha yolda, Yandım Ali Reis:
— Bak deli oğlan, dedi. Sana pek akıllı denemez ya. Yiğit lâkabı ile anılır. Uluç Ali Paşaya Kel Ali, az önce gördüğün
amirale Domuz Ali Reis, bana da Yandım Ali Paşa derler. Biz üçümüz de daha bacak kadar yaşta denizi ve kavga yolunu seçtik. İnsanlar alın yazılarını kendileri yazar, derlerse inanma. »Üçümüzün de ayrı ayrı belâları vardı. Uluç Ali küçük ve körpe el değmemiş kızlara bayılır, velet iken saçlarını bu yüzden kaybetti. Adı Kel Ali kaldı. Araplar bu anlama gelen (EL FIAR-TA) diye çağırırlar. Domuz Ali'ye ALİ-EL-HİNZİR derler. Domuz Ali'nin dini imanı altın ve paradır. Bana gelince, ne karılara, ne altına metelik vermem. Benim de şaraba, ille de Kıbrıs şarabına karşı yüreğim yufkadır. Eğer felek bu kahpe dünyayı yaratma yetkisini bana verseydi, ben dünyayı doğudan batıya bir üzüm bağı, denizleri birer şarap fıçısı, suları da şarap olarak yaratırdım. Sen de karı, kız, altın veya şaraptan birini seçeceksin. Beni dinlersen şarabı seç, bize gel.
Cafer'in hâlâ sustuğunu görünce:
— Kahpe felek bizi bir kukla gibi oynatıyor. Sonunda kaldırıp ölüm sandığına atacak. O bizi sandığa atmadan gel biz feleği oynatalım, dedi.
Biri çirkinlik, kocalık ve vurdumduymazlığın, diğeri güzellik ve kuvvetin tanrılarını andıran iki korsan Kıbrıs meyhanesinde peykeye oturunca Cafer sordu:
— Başlayış pek parlak olmadı, işi iyi tezgâhlayamadık ha Reis?
Yandım Ali:
— Aldırma, dedi. Seni ileri sürenler işlerini bilirler. Biraz da işleri oluruna bırak. Sana güvenmeseler tek başına bu belâlı işe salmazlardı.
Sonra başlarına dikilen meyhaneciyi gördü:
— Şarap eski ve şişenin üstü örümcekli olacak Barba, dedi. Şarabın bile sulusu çekilmiyor. Şöyle midye tavası, karides, sıcak birtakım Dük, Paşa mezelerini de yanında getir.
Meyhaneci Cafer'i süzdü: Kavgada yırtılan mintanı, çizik, çizik yüzü, yazma mendil sarılı genç, fakat çıplak başını gözü tutmadı:
— Paraları uçlanacak Dük ve Paşa neredeler? dedi. Bu soğuk soru Cafer'i sinirlendirdi:
— İlle de Paşayı görmen mi gerek? dedi, sonra belinden bir sıyırışta saldırmasını parlattı, havada uçurdu. Saldırma kukla ibişi gibi havada uçtu. Dökülen şarapları içe içe kızıl bir renk alan masaya saplandı. Birkaç kere titredi. Tınladı. Cafer saldırmayı gösterdi: ,

— İşte Dük Hazretleri ve Paşa baban masamızı şereflendirdiler. Ali Reis ne emretti ise bir eksiksiz getir. Çok dırlanmadan al iskele.
Meyhanecinin yüzü bile kırışmadı:
— Bu Kıbrıs'ta kabadayıdan bol bir şey yok delikanlı, dedi Paşa baban sökmez burada. Kaldır şu oyuncağı da kesene el at!
Bir anda masanın çevresinde dev gibi dört serseri peyda oldu. Her biri bir yarım dünya. Cafer meyhaneciye kızdı:
— Bunlara mı güvenir de diklenirsin. Bunlar bana yetmez.
— Hele bunlar işe başlasın, yetmezse daha getiririz. Dibi suda değil ya.
Yandım Ali ellerini çırptı:
— Hay Allah sizden razı olsun. Kaç gündür şöyle ağız tadı ve ayık kafa ile bir kavga seyretmedik, diye kahkahayı bastı.
Meyhaneci iki adım geri çekildi.
Dört fedaisi, dört kalyon gibi masanın üstünü kararttıktan sonra sırıttılar:
— Dışarı buyurun Paşa hazretleri, diye alay ettiler. Genç ve toy sandıkları bir çocuk, yaşlı ve sarhoş bildikleri
Yandım Ali Reisle aralarında kavga çıkacağını akıllarına bile getirmiyorlardı. Aslında meyhane kavgalarının da ustası bulunduklarından Cafer'in ikisi arkasına, ikisi de önüne geçtiler. Ne yana fırlasa öbür yandaki boş kalan yanından vuracak. Cafer fedaileri deli gözleriyle süzdü:
— Ey, ne olacak yani? diye sordu. Önündeki yarım dünya sırıttı:
— Paşa paşa yürüyüp dümeni kıracaksın. Yanındaki sözü tamamladı:
— Arkanıza bakmadan.
Fakat sözünü bitiremedi. Sanki havan topundan bir gülle fırladı. Cafer'in yerinden fırlamasıyla arkasına dönüp iki yumruk çakması bir oldu. Yarım dünyalar kasırgada dibi kopan kalyon serenleri gibi yarı belleri üzerinde dönerek ayakları havada arka üstü yıkıldılar. Öndekiler fırladı. Fakat onlar da ummadıkları bir şeye takıldılar.
Yandım Ali Reis ayağını sessizce uzatıvermişti. Sabunlanmış güverteye basan çaylak muçolar gibi kaydılar. Çeneleri masanın kenarına çarptı.
Yandım Ali Reis şamdanlık işini de gören boş şarap şişelerinden ikisini kaptı, çeneleri hâlâ masa kenarına yapışık duran fedailerin ense köklerinde kırdı. Sonra hayatında ilk defa böyle çabuk ve temiz meyhane kavgası görmenin şaşkınlığı içinde bunalan Barba'ya seslendi:
— Bunların hesabı görüldü... Öbürlerini gönder.
Fakat bu anda bu ağız dalaşmasını tiksinerek, huysuzlanarak gözleyen müşteriler arasında bir alkıştır koptu.
Bir kişi, evet bir kişi bu meyhane kavgasını alkışlıyordu:
— Viva!. Viva!. Şövalye Donkişot Viva!... . Millet kavgayı unuttu.
Bu sulu alkışın ve çatlak sesin sahibini aradı. Gündüz Dişi Çakal'a bir tahtada elli altın sayan keçi boynuzu kılıklı Servantes ayağa kalkmış, Cafer'i alkışlıyordu.

Herkesin sustuğunu görünce şarap lekeleri ve kılıç delikleriyle süslü birkaç ördek tüyü ile bezenmiş kara şapkasını çıkardı. Bu gülünç şapkayı havada çok kibar ve usta çemberlerle döndürerek geldi. Cafer'in karşısına diz büktü, gerdan kırdı.
— Boenas Noçes! Büyük ve eşsiz kahraman. Servantes de la Saavedera kulunuzun sizi saygı ile alkışlamasına müsaade ediniz. Müsaade ediniz, masanızda oturmuş olmakla övüneyim. Teşekkür ederim.
Müsaade almış gibi oturdu, sonra meyhaneciye döndü.
— Sersem sersem duracağına büyük dostum Şövalye Donkişot de la Manş'a en âlâ cinsinden şarap getir. İstakoz getir. Testiler altın, kadehler billur, denizler şarap olsun. Bir daha ,da bir şövalye karşısında böyle terbiyesizlik edersen senin de-bu serseriler gibi, fakat başsız olarak meyhanenin yağlı ve kirli topraklarını öpeceğini unutma.
Servantes kendini tanıtmaya çalışıyorum:
— Ben garip bir tarih yazarıyım. Yazdıklarıma tarih bile denilemez. Ne camiye, ne kiliseye girebilecek yüzüm var. Benî hangi şarap hamurundan yarattığını ancak Allah bilir. Ben yoksul, sizin aranızda bir gâvur, avrat pazarında da çirkin bir orospu gibi kimsesiz ve arkadaşsızım. Ne dünyam var, ne ahiretim olacak. Ne de cennete gidebileceğime umudum var. Kerem edip bu sevgi fıkarasını arkadaşlığınıza alın!
Yandım Ali Reis:
— Hele bir kadeh daha çek, dedi. Yalnız kalanların yoldaşı kırmızı şaraptır. İnsanlara o kadar güvenme, hele bize.
Servantes kupayı doldurdu, parmakları arasında, çok ince» ve özentili bir şekilde döndürerek havaya kaldırdı:
— Çin... Çin... Şövalye Donkişot de la Manş'ın sağlık ve başarılarına.
Cafer de kadehini kaldırdı:
— Çın... Çın... Sağlığına içtiğimiz bu ünlü şövalye de kim kuzum?
Servantes, şaşkın ve alaylı bakışlarla Cafer'in gözlerini aradı:
— Kim olacak, sizsiniz.
— Ben mi? Acayip. Yani şu karışık iki satır laf benim adım mı?
— Evet. Pek karışık değildir. Donkişot de la Manche diye yazılır ve...
Cafer sözü kesti:
— Şövalyesi ne oldu?
— O da bir cins kahramanlık ve cesaret kimliği. Bey, Paşa, Reis gibi...
Cafer güldü:
— Peki, benim göbeğimi sen mi kestin de adımı böyle koydun ?
— Ben sizi bu sayın dostum Şövalye Donkişot'a benzettiğim için öylece şakalaştım.
Yandım Ali Reis düşünceli:
— Peki, deliliği mi benziyor, cesareti mi, yoksa delikanlılığı mı?
— Her üçü de. Ayrıca soylu kişiliği. Onun için (de la) geliyor adının başına.
— Demek sen de asilzadesin ki, kendini Servantes de la Saavedera diye tanıttın.

Servantes bozuldu:
— Biz yoksul bir tarih yazarıyız, dedi. Bizimki özenti. Ne soylu bir kişiyiz, ne de bir şövalye.
— Bizde (de la) 1ar (de lö) ler metelik etmez. Bizde adama babasına değil, kafasına ve bileğindeki güce göre ad koyarlar. İyi bir kavga yapmaz, av avlamazsa adsız bile kalır.
Sonra, Yandım Ali Reis birden aklına gelmiş gibi sordu:
— Peki beni hangi arkadaşına benzetiyorsun?
Bu soru Servantes'in nedense o kadar hoşuna gitti ki kahkahayı bastı, elleriyle dizlerini dövdü, kadehini tekrar kaldırdı:
— SANÇO PANZA. SANÇO PANÇO'ya benziyorsunuz.;.,
dedi. Dostumuz kahraman, sadık SANÇO PANZA'nın şerefine çın ! çın!...
Yandım Ali kadehini kaldırdı:
— Bu isim beni pek sarmadı amma, dedi. Hem başında de la da yok, hem (sadık) diye uşakları ve köpekleri överler. Ben. bu ismi beğenmedim.
Servantes kıpkırmızı kesildi:
— Hemen almıyorsunuz, dedi. Şaka bunlar, eğlenelim. Cafer kaşlarını çattı:
— Yani sen şaka yapalım, eğlenelim diye mi geldin bizim masaya?.
Servantes bozuldu:
— Ya... Elbette.
— Onun için mi bize şarap ve İstakoz ısmarlıyorsun?
— Elbette.
Cafer elini masaya vurdu:
— ;Haydi bre... Sen bizi enayi mi sanıyorsun? İlle de Don-Kişota benziyor diye bizi tavlayacağını sandın demek.
— Ne münasebet?
— Evet, bir münasebetsizlik var bu işte, hem kızı bizim elimizden almak için yemediğin nane, baş vurmadığın taş kalmadı. Hem şimdi gelmiş dostluk ve arkadaşlıktan dem vuruyorsun.
— Fakat dostum?
— Ben senin dostun, hele o karagöz göstermeliği gibi bir satır adı olan arkadaşın hiç değilim. Sözü kısa kes. Bizden ne alıp vereceğin var?
— Şimdi hemen konuşalım demek.
— Evet, hemen şimdi.
— Kızı, yani Dişi Çakal denilen o çirkin ve bitli kızı yarın tekrar pazara koyacaklar. Domuz Ali Reis olanlara pek kızdı. «Yarın ilk işim bu uğursuz kaltağı satmak olacak.» dedi.
— Ey, sana ne?
— Kızı ben satın almak zorundayım.
— Sana ben iyi bir öğüt vereyim mi? Böyle başını belâya sokacak zorlu sevdalardan vazgeç. Genç yaşta güme gideceksin.
— Ben de size aynı öğüdü verecektim.
— Ne gibi?

— Siz de güme gitmek üzeresiniz. Bu sevda uğrunda sizi yakacaklar. Sizi gözüm tuttu. Gönlüm sevdi. Vazgeçin bu kızı almaktan. Kızın kendisi belâ hamurundan yoğurulmuş uğursuzun biridir.
— Onun için mi elli altını bir tahtada saydın?
— Ben bir elçiyim. Kızı kendim için almıyorum. Domuz Ali'nin elinde öyle güzel ve cilveli kızlar var ki her biri yüz altın eder. Ben size yüz altın veriyorum. Öbür kızlardan birini alın.
— Bu hovardalığı niçin yapıyorsun?
— Dişi Çakaldan vazgeçip başkasını satın almanız için. Cafer'in cevabını beklemeden Yandım Ali Reis uzun bir
ıslık çaldı:
— Temiz ise bayılırım, verdik gitti. Say yüz altını? Servantes teşekkür etti. Cafer kaşlarını çattı:
— Bak, bezirgan başı. Servantes sözü kesti:
— Kulunuz bezirgan değil, tarihî konularla ilgili bir roman yazarıyım. «
— Ha bezirgan, ha roman yazarı. İkisi de pis ve yoksul işler. İnsanı ne öldürür, ne umdurur. Ben yetmiş iki buçuk milletin önünde bitli kızı sermayesine alacağımı ortaya koydum.
— Sermayesine mi, yani kaça?
— Kaça aldı bu kızı Domuz Ali? Bedava. Bir baskında kaldırdı. Ben de Domuz Ali'nin zindanını basıp bitli kızı bir baskınla kaldıracağım. Bedava. Artık bu kömür marsığı kaltağa beş para dahi vermem.
— Domuz Ali, Uluç Reisin adamıdır. Kız da diğer satılan mallar gibi Uluç Ali'nin malıdır. Kıbrıs gibi dört yanı sularla çevrili bir adada Uluç Ali'nin sahibi olduğu bir malı uğrulıyacağmızı nasıl düşünebilirsiniz? Ya Uluç Ali'yi, ya denizleri tanımıyorsunuz.
— Ne olur yani?
— Sizi daha kıyıda iken Türk korsanları bastırır, leşinizi (geminin serenine asarlar.
— Önce ben kaltağı kaldırayım da onların ne yapabileceklerini sonra düşünürüz. Servantes titreyen elleriyle testiyi kaptı. Billur kadehi ağzına kadar doldurdu. Elleri titrediğinden şarabın yarısını masaya döktü, sonra kaldırdı, gerisini bir dikişte yuvarladı. Gözleri yaş yerine kan damlalariyle kızardı:
— Beni bu iş için buraya gönderen Nakşe Dukası Don Doaninikes de benim derimi yüzer. Bu kız, ona gerekli.!
— Ne yapacak?
Servantes, korkak bakışlarla çevresini süzdü, sonra masaya yaklaştı, ağzını Cafer'in kulağına yaklaştırdı:
— Bu kızın yardımı ile Kıbrıs adasının, Grand Senyora, yani Türk Padişahının eline geçmesini sağlayacak. İş sizin sandığınız gibi bir esir kız işi değil.
— Bundan efendin Don Dominikes ne kazanacak? Bu kıza karşı mı Kıbrıs adasını veriyor Venedik Dukası?

— Don Dominikes'in adı aslında Yasef Nassi'dir. Bir Katolik değil bir Müsavidir. İspanya'da Engizisyon papazları elinde diri diri yakılmaktan kurtulmak için yalancıktan Katolik oldu. Sonra kaçtı. Anadolu'da daha şehzade iken Türk Padişahı Selim'e yanaştı. Şehzadenin şarap müteahhidi oldu. Şimdi yeni Padişah olan Şehzadeyi Kıbrıs'ı almaya zorluyor. Kıbrıs'ın şarapları kadar, tuzları, şekeri de namlıdır. Kıbrıs Dukalığına karşılık yılda vermekte olduğu 14 000 duka altını ile 2 000 altın şarap vergisini beş misline çıkarmaya söz verdi. Yani 80 000 duka altını verecek.
— Bunlarla bitli kızın ne ilgisi var?
— İyi ama 1540 yılında, yani 30 yıl önce varılan bir anlaşmaya göre Türklerle Venedikliler birbirleriyle savaşamazlar, gemileri biribirine saldıramaz. Birbirlerinin sınırını aşamazlar.
Cafer:
— Kuzum, sen roman ve masal mı yazıyorsun, yoksa tarih mi?
Servantes güldü:
,— Konularını tarihten alan romanlar yazarım.
— İyi ama bu bitli kızla senin efendin Don Dominikes'in «e alıp vereceği var?
— Bu kız bitli ve yoksul bir kız değildir.
— Bitlerini sen mi temizledin?
— Hayır canım, söz gelişi. Yani öyle isimsiz ve pis bir esir değil. Venedikle olan anlaşmayı bu kız bozdurabilir. Anlaşma bozulunca da Türk Sultanı kendini serbest sayarak Kıbrıs'a asker döker.
— Sen bu işi büyüttün. Bir pis karının gücü neye yeter ki Kıbrıs'ı Türk Padişahına armağan etsin?
Servantes sesini daha çok yavaşlattı:
— KIZIL KADIRGA diye kahpe bir korsan gemisi var, hiç duydun mu? dedi.
Korkunç ismin ortaya atılışı Cafer'in yüzünde bir kılın bile kıpırdamasını sağlayamadı. Ama, şarap kadehini ağzında 'tutarak bu garip konuşmayı fil gözlerini dört açmış dinliyen Yandım Ali Reis boş bulundu, elinde bulunan kadehteki şarap ağzına, oradan da genzine kaçtı.
Yandım Ali aksırdı, ağzındaki şarapları Servantes'in suratına püskürttü, sonu gelmez bir öksürüğe tutuldu.
Cafer arkasını yumruklayarak Yandım Ali Reisi boğulmaktan kurtardı.
— Hayır, duymadım, dedi. Ne olmuş bu gemiye? Kızıl dediğine göre Malta Şövalyelerine bağlı bir gemi olacak.
— Malta Şövalyelerinin gemilerine kırmızı gemiler derler. Bu KIZIL KADIRGA 'yı bugüne kadar ne kimse gördü, ne de önünden bir tek canlı kurtuldu. Bu ad onlara hainlik ve korkunçlukları yüzünden takılmış bulunuyor. Bu geminin ağına. düşen tüccar ve savaş gemileri bilinmez sisler arasında kaybolup gidiyorlar. Bu gemi yalnız tüccar gemilerini değil, tek başına yakaladığı savaş gemilerini de vuruyor. Vurduğu gemilerden hiç bir iz bırakmıyor. Ufak bir tahta parçası, kesik bir insan kolu bile kıyılara vuramıyor. Yoksul ve kendini koruyamaz teknelere saldıran bu kahpe kim? Bu gemi hangi

bayrağı taşıyor? İskenderiye'den Adriyatik denizine kadar karakol devriyesi gezen Türk filoları niçin bu gemiyi tutamıyor? Cebelitarık'tan Maltaya nöbet tutan İspanyollar, Venedik'ten Preveze'ye kol gezen Venedikliler bu gemiyi niçin bulamıyorlar?
Yandım Ali Reis, heyecanla sordu:
— Niçin?
— Çünkü Sultanı- sarayındaki KIZIL KADIRGA kaptanının casusları her denize açılışı önceden gemilerin rotasını ve adını Kızıl Kadırgaya ulaştırıyorlar. Her yerde. Riyaltada, Barselona da casusları var.
— Senin efendine göre bu geminin bayrağı?
— Venedik. Sığındıkları kıyılar da Kıbrıs adası kıyıları.
— Peki, bu bitli kızın bu korsanlıktaki rolü ne?
— Dişi Çakal KIZIL KADIRGA kaptanının kızıdır, derler. Ortaya atılan bu açıklama kadırganın adından daha önemliydi, ama bu sefer Yandım Ali Reis bile heyecanlanmadı.
— Kızıl Kadırgayı ele geçirmeden Uluç Ali, kaptanın kızını ele geçirmiş. Bu olacak iş değil, sen yalan söylersin.
— Ben yalan söylüyorsam kızın elindeki yüzük ne? Zincirlerle bağlı elini serçe parmağındaki kurşundan yapılı üstü boyalı âdi bir yüzük var ama, madde değeri sıfır olan bu yüzüğün üstündeki resmin önemini anlıyamadı Uluç Ali Reis.
— Ne resmi var bu yüzüğün üzerinde?
— KIZIL ÖRÜMCEK resmi var.
— Kızıl örümcek de ne oluyor? Senyor Servantes, sem yeni bir roman yazıyorsun elbette.
— Hayır. Öyle bir kanlı roman içindeyiz ki, hayal bu hakikî romanın yanında çok sönük kalacak. Tarihin en büyük entrikası, korsanlık tarihinin en kahpe ve kancık olayları içindeyiz. Roman kaç para eder?
— Bize ne canım? Bizim ne basılacak gemimiz, ne uğrulanacak definemiz, ne de kaldırılacak ahu gözlü kızımız, kısrağımız var. Bize ne?
— Aman siz DİŞİ ÇAKAL denilen bu kızı kaldırmakla Olayların içine isteyerek veya istemeyerek giriyorsunuz.
— Bana ne? Ben bir kere meydan okudum. KIZI SERMAYESİNE ALACAĞIM diye ilân ettim. Kızı kaldıracağım.. Senin dostun Donkişot böyle önceden ilân etse ne yapardı?
— Kızı kaldırırdı, bu uğurda ölse bile. Fakat o deli.
— Teşekkür ederim. Demek benim deliliğimi benzettin dostuna. Ayrıca ben cesurum da. Ve delilikle cesaret arasında bir soğan zarı kadar kalınlık vardır. Ben ikisi arasında saat rakkası gibi gidip geliyorum. Anlatıkların beni daha çok sardı bu işe. Kızı sermayesine kaldıracak, sonra sana beş kuruşa satacağım. Efendin Don Dominikes de bu ucuz alışverişten hoşnut kalacak.
— Peki, bu işten senin kazancın?

— Benim kazancımı sen anlayamazsın, dostun Donkişot'u gördüğün zaman kendisine sor! Deli, delinin dilinden anlar.
— Uluç Ali, senin bu kızı sermayesine kaldırdığını duyacak olursa Akdenizi başına, dar eder. Kolay yol varken zor yolu seçme.
— Haydi, uğurlar olsun büyük romancı. Bizim uykumuz; geldi. Başaracağımız işler zorlu. Hoşça kal. Ve unutma, Dişi Çakalı yarın sana beş kuruşa satıyorum. Romanı bırak, biz senin istediğin gibi değil, kendi hoşumuza giden biçimde yaşayalım.

Yandım Ali Reis:
— Herif tarih yazarından çok kanal midyesine benziyor, Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Yapıştı kıçımıza, sencede
doğru mu konuştu? Yoksa akıntıya dümen mi tutuyor?
— Biz dümencinin biri diye tedbir alalım da, dedi Cafer.
— Ben korkmaya başladım. Yok, yanlış anlama. Senden «değil. Olayların akışından korkuyorum. Yeryüzünden ne kadar azılı korsan varsa KIZIL KADIRGA'nın ya üstünde, ya peşinde, ya önünde. Birkaçına çarpmadan, bodoslama bindirmeden amacına ulaşamayacaksın.
— Benim ulaşacağıma da pek imanım yok ya. Ama bir kuyruğunu yakalarsam, elimden şeytanın ne dişisi, ne erkeği kurtaramaz bu kızıl kahpeleri.
— Dişi Çakalı bu gece kaldıracağın doğru mu?
— Evet. Bütün umudum bu gece çevireceğim volide. Şimdi Senin odaya girelim. Elbiselerimizle yatağa uzanalım. Bizi yattı sansın peşimizdeki hergeleler. Gün doğmadan kalkar işi pişiririz. Ondan sonra ver elini Akdeniz. Yıllardan beri içine bata çıka su kurbağasına benzemişiz. Karada ayağımı bastığım yer titriyor, toprak kayacakmış da beni içine alacakmış gibi geliyor bana. Bu karadaki oyundan yılıyorum. Denizde olsak vız gelir.
Caferle Yandım Ali Reis yatacakları hanın merdivenlerini çıktılar. Odun isi ve şarap kirinden kararmış meşe kapının kilidine Yandım Ali Reis belinden çıkardığı demir anahtarı soktu. Kapı açıldı.
Reis sarhoş olmasa, anahtar kilit içinde dönmeden kapının açıldığını sezerdi. Sezemedi, ama Cafer'in içinde - kilidin boşalan zemberek sesini duyamamaktan doğan - bir tetik durma «duygusu uyandı. Sırasında kullanmak üzere kollarını beli hizasında kabarttı. Odaya girdiler. Ortadaki masa üzerinde bir gemici feneri yanıyordu. Yerde serili iki yatak gözüküyordu. İlerlediler. Bir ses arkalarından gürledi:
— Masaya oturun ve kımıldamayın.
Cafer ve Ali Reis ayazda kalmış meyhane süpürgeleri gibi oldukları yerde donup kaldılar.
Arkalarındaki ses - tatlı sert - ikinci emri verdi:
— Masaya oturun, rica ederiz, düşman değiliz. Arkadan gelen seslerin biribirine benzemeyişi ve «biz» deyişi birkaç kişi olduklarını gösteriyordu.

Ne Cafer, ne Yandım Ali Reis durumu kavramadan uğraşa atılacak kabaklardan değildiler.
Masaya yaklaşınca Cafer, bir takla da tek eline dayanarak »masanın üstünden uçtu, seslerin geldiği yön ile kendi arasına masayı siper aldı. Bu manevrayı sezen Yandım Ali Reis de arkadan gelecek hücumlara karşı Cafer'i korumak üzere masanın önünde kollarını açıverdiğinden durum birden değişti.
İki arkadaş arkalarındaki düşmanları önlerine alarak araya da masayı koymuş olduklarından geniş bir nefes aldılar.
Ses sahipleri haklıydılar. Kapının yan duvarlarına üç papaz arkalarını dayamış duruyorlardı. Sırtlarında kurşunî renkte kukuletalı cübbeler vardı. Elleri kollarının yeni içinde gizlenmiş, gözükmüyordu. Kıvırcık kara sakallarına rağmen genç ve dinç oldukları gözüküyordu.
Cafer'in manevra çabukluğu karşısında doğan şaşkınlıktan ilk önce kendini en kısa boylusu kurtardı.
Cıvıl cıvıl parlıyan gözleri, sivri burnu ile tavuk kümesine girmiş bir sansarı aklına getiriyordu insanın. Arkadaşlarına:
— Yaman adam, dedi. Bambino anlatılandan da korkunç. Büyük bir strateji yaptı. Kaleye sığındı. Cafer bu soğuk şakayı kesti:
— Bana bakın, ne istiyorsunuz? Yanlış kapı çaldınız galiba?
Kısa boylu papaz:
— Hayır, dedi. Doğru geldiğimizi biliyoruz. Korsan değiliz ama - papaz sözünün burasında tekrar soğuk, soğuk sırıttı -demir atacağımız yeri iyi seçeriz. Sizinle bir anlaşma yapmaya, geldik.
— Papazlık babında mı? Pek aklımız ermez.
— Hayır. Haydutluk babında.
— Ya?!
— Destur verirseniz oturarak konuşalım. Önce siz buyurun oturun. - Sonra arkadaşlarına döndü - Siz de oturun aziz kardeşlerim!.
Cafer dayattı:
— Önce tanışalım. Size kim derler? Kısa boylusu kendini tanıttı:
— Papa Julyos hazretlerinin, kendisine her şeyleri ile bağlı üç rahibiyiz.
Elini göğsüne koyup hafif baş kesti:
— Viçenza!
Sonra sağındaki uzun boyluyu tanıttı:
— Antonyo.
Antonyo da aynı şekilde başıyla Cafer'i ve Ali Reis'i selâmladı.
Viçenza solundakini de tanıttı:
— Karlo!
Karlo da selâm verdi. Viçenza güldü:
, — Soyadımıza gelince, üç kardeşiz, aynı soyadını taşırız.. Cafer:
— Benimki Cafer, dedi. Yanımdaki Ali, soyadlarımıza lüzum yok.
Dostluğumuzun uzun süreceğini sanmıyorum. Buyurun oturun. Sözü kısa kesin!

Viçenza - kısa boylu papaz - diğer kardeşlerini de oturttuktan sonra kendi de hasır bir sandalyeye yerleşti. Cafer sözü Viçenza'ya bırakmadı:
— Kilit açmakta usta olduğunuza göre papazlıktan başka işlere de aklınız eriyor; Sinyor Viçenza?
— Kilidi açmadık - eliyle para işareti yaptı - açtırdık.
— Ama paranızı beğenmeyip açmasalar başka yoldan da açtırırdınız.
Antonyo söze karıştı:
— Viçenza, sevgili ve sayın biraderim. Görülüyor ki yeni dostumuz iyi bir pehlivan, iyi bir stratejist olduğu kadar iyi bir illüzyonist bulunuyorlar. Ricamızı kısaca ve açıkça anlatsak?
Yandım Ali Reis boş bulunup masaya eliyle vurdu:
— Tamam, güzel söz buna derler. Kısa ve açık, bizden ne istiyorsunuz?
Viçenza'nm kaşları çatıldı, sağ elini sol elinin yeninden çekti. Masa üzerinde bir kese şakırdattı:
— İçinde ikiyüz duka altını var. Antonyo'ya baktı. '
Antonyo da elini kolunun yeninden çıkardı. Masa üzerinde bir kese daha sakladı. Antonyo:
— Bir iki yüz ve ellenmemiş duka altını daha, dedi. Karlo da keseleri üçletti:
— İki yüz daha.
Üç papaz gözleriyle Cafer'in gözlerini aradılar. Birer çivi » gibi beynini delmek ve bu korkunç servet karşısında satın almak istediği kıza beş altın pey süremiyen yoksul delikanlının ne düşüneceğini anlamak istiyorlardı. Cafer hiç heyecanlanmadı:
— Peki, sonra? dedi. Ne satıyoruz size bu altı yüz Duka altınına karşılık?
— Siz satmıyorsunuz. Satın alıyorsunuz!
— Sizin paranızla mı satın alıyorum?
— Sizin, bizim yok, para bu. Kaça alırsanız alın, artan para sizin, aldığınız mal bizim. Ne güzel alışveriş değil mi?
— Güzel. Peki, sizin adınıza ne satın alıyoruz böyle?
— Servantes serserisinin satın almanızı istemediği esir kıza pey sürecek ve kaça olursa olsun ona bırakmayıp siz satın
alacaksınız.
— Anlamadım, işler amma da karıştı ha. Yandım Ali Reis:
— Hem de kızıştı, dedi. Şimdi de kızı satın alacaksınız diye dayatıyorlar. Ne günlere kaldık ey Hacı Bektaş Veli?
Viçenza:
— O kadar karışık değil canım, dedi. Bu gece elinize para geçmiş. Bir yerden geçemez mi? Diyelim ki, kumardan kazandınız. Kızı satın alıyor, Servantes'e bırakmıyorsunuz. Bu işe bir iş bile denemez. Açık. Korkusuz.
— Öyleyse siz kendiniz satın alın.

— Bazı önemli nedenler yüzünden biz ortaya artık çıkamayız. Siz bilmiyerek, Servantes bilerek bu kolay işi içine girilemeyecek kadar korkunç bir duruma

soktunuz. Tam soğukkanlı, çok açıkgöz ve tanınmamış bir kimsenin - sizin gibi birinin - kızı satın alması işi düzeltecek.
— Kızı benim almamdan sizin çıkarınız ne?
— Biz de sizden gizlice tekrar satın alıyoruz. Anlaştık mı? Cafer kaşlarını çattı:
— Hayır.
— Hayır mı? Parayı mı az buldunuz?
— İşi pek karışık buldum. Kavrıyamadığım işe giremem. Para ikinci planda. Bu bitli, pis kızın önemi nerede? Herkes peşinde. Niçin kızı siz satın alamıyorsunuz? Niçin, bana satın aldırtıyorsunuz ?
— Biz ortaya çıkarsak Domuz Ali kızı satmaktan vazgeçer.
— Anlaşıldı. Kızı ben ucuza, pahalıya bakmadan kapatayım istiyorsunuz?
— Tamam.
— Ya sonra kızı size vermezsem?
— Bize vermeyip de ne yapacaksınız? Bu kız ne işe yarar?
— Sizin bir işinize yarıyor ya?
— Siz satın alın, biz sizden ne pahasına olsa sonra alırız. Bu ikinci iş.
Cafer sırıttı:
— Ne pahasına mı? Ya paralarınızı alır, sonra da kızın üstüne oturursam?
Antonyo masa üstündeki, bakır maşrapayı parmakları arasında döndürdü, Sıktı. Antonyo'nun damarları kabardı. Alnında iki ter damlası belirdi, bakraç yamyassı oldu.
Viçenza:
— Bizde paradan başka kuvvetler de var, dedi. Dudaklarını bıçak gibi büzdü.
Cafer, Antonyo'nun elinden yassılan bakracı aldı. İki parmağı arasında düzeltti. Eski haline getirdi. Masa üzerine yerleştirdi.
— Bak Viçenza! dedi. Ben bakracı kardeşin gibi kızarıp terleyerek düzeltmedim. Elini kalbime koyarsan kardeşininki gibi solumadığımı görürsün. Bana kabadayılık sökmez. Açık ve temiz konuşun. İşi beğenirsem kızı alırsınız. Kızı beğenirsem hava alırsınız. Hele sizi beğenmezsem yanıma hiç uğramayım
Viçenza kardeşlerine işaret etti. Üçü de gümüşü cübbelerini açtılar. Cübbenin içinde altın kakmalı, mavi renkte zırhları ve bu zırhlar üstünde parlayan üç altın başlı hançer gözüktü. Viçenza'nm yerine bu sefer Karlo konuştu:
— Biz sizi kuvvet babında buradan sağ çıkartmayız. Bizden kurtulsanız bizim arkamızdakilerden kurtulamazsınız. ONLARDAN kimse kurtulamaz.
— Yok canım! Kim bu kızın ve sizin arkanızdaki ONLAR? Ellerinden kimselerin kurtulamadığı bu yaman kahramanlar da kim?
— Mediterranenin en korkunç korsanları.
— Mediterrane dediğiniz Akdenizde, Barbaros kardeşlerden - Dragut dediğiniz - Turgut Reisten daha korkunç bir korsan mı türedi?
— Bu saydıklarınız Türk korsanları, hem bunlar şimdi artık geri dönülemeyerek bir yere gitmiş bulunuyorlar. Ahirette Tanrının huzurundalar. Ayrıca da saydıklarınız korsanlıktan başka bir şey de bilmezlerdi. Kızın arkasında Camgöz

namıyla anılan korsan VİCONTİ Dİ GİCALA'nın kaptanı var. CAMGÖZ İLE KARŞILAŞAN İNSANIN SONU ÖLÜMDÜR.
CAMGÖZ, aman bilmez ve acımaz. Önden vurur, arkadan vurur, uyurken vurur. Bir sırtlan gibi sessiz ve sinsidir. Bir köpek balığı gibi dipten ve sessiz yanaşır avına. Cafer yanaklarını şişirdi:
— Tanımıyorum. Jagal, Çakal, Şalgam her ne karın ağrı-I ise bu herifi tanımıyorum.
Yandım Ali Reis:
— Ben tanıyorum, dedi. Delikanlıların dediği doğrudur. CAMGÖZ İLE ŞAKA OLMAZ. Anlaşalım.
Viçenza keseleri eliyle Yandım Ali Reisin önüne itti:
— Anlaşalım. Bizim de istediğimiz bu. Düşmanlığımızdan ne kazancınız olacak? Dostluğumuz bir gün işinize yarar. Bize yardım edebilecek durumdasınız. Rica ediyoruz ve elimizi
dostça uzatıyoruz. Sizi yakından tanıdık. Bize sizin gibi akıllı, kuvvetli ve korsanlık piyasasında tanınmamış arkadaşlar gerek. Kızı Servantes serserisine bırakmayın. Cafer:
— Servantes'e bırakmıyacağımı daha önce de söylemiştim. Kızı bu gece kaldıracağım.
Viçenza yerinden fırladı:
— Sakın ha!... Kızı parasız kaçırmaya kalkışmayın. Yok olur gidersiniz. Yalnız siz değil, milletler, adalar, şehirler, denizler, hattâ bu Kıbrıs adası yok olur, kan gövdeyi götürür.
— Amma da belâlı işe girişmişim yahu.
— Ha şunu hileydiniz. Kızı parasız kaldırmak Türk korsanlarının amirali Uluç Ali Reis'in kesesinden mal çalmakla birdir. Bu sefer Uluç Ali Reis yakanıza yapışır. Nereye kaçsanız kurtulamaz, nereye girseniz saklanamazsınız. Akdenizde hiç bir liman Uluç Ali Reis'in düşmanına kapılarını açamaz, darayla satın alacaksınız. Başka çıkar yol yok.
Cafer dişleri arasından mırıldandı:
— Hayır, sermayesine kaldıracağım. Bunca hergele, karı, kızın önünde bir kere ağzımdan kaçtı. Tükürdüğümü yalıyamam. Kızı sermayesine alacağım. İşte bu kadar.
Viçenza:
— Yanı vuruşacaksınız. Hem de Domuz Ali ile. Zorunuz ne kuzum?
— Siz bu Servantes'i iyi tanımıyorsunuz... insanın içini okuyor. Bana bir ad taktı. Şövalye Donkişot de la Manş. İşte ben o şövalyeyim. Donkişot sözünden dönemez. Donkişot'un elinden kız alınmaz.
Viçenza şaşırdı. Kekeledi:
— Siz bir şövalye misiniz?
— Evet. Yakıştıramadınız mı yoksa?
— Yok. Bütünü ile tersine. Şimdi sizi daha iyi anlıyabiliyorum. Siz bu kıza karşı şövalyeresk bir jest yapacaksınız.

— Evet. Bir afi keseceğim.
— Çok zor. Domuz Ali'nin esirleri kapadığı hana nasıl girersiniz? Girseniz kızla birlikte nasıl çıkarsınız? Çıksanız yakanızı nasıl kurtarırsınız?
Cafer ayağa kalktı:
— Bu benim bileceğim iş. Başarmamı istiyorsanız ne esirler hanı çevresinde ve ne de benim peşimde kürek çekmeyin.
— Kızı sonra bize satacak mısınız? Bir söz.
— Bizim bir ata sözümüz vardır. Yemeden şükretme, derler. Kızı kaldırayım, sonra görüşürüz. Denizde balık pazarlık olmaz. . ,
— Bu kızı ne yapacaksınız? Bir DİŞİ ÇAKAL gibi vahşi, bir korsan gibi erkektir. Sevsen sevilmez, sarsan sarılmaz.
— Belli olmaz. Belki âşık olursam size de vermem.
Karlo kendini tutamayıp güldü.
— Âşık mı olacaksınız. DİŞİ ÇAKAL aşktan anlamaz. O Yırtıcı bir hayvan gibi yabanidir.
— Ben yırtıcı hayvanları severim. Şimdi artık ayrılalım. Üç kardeş şaşkın ve kararsız kapıya doğru yürüdüler.
— Adiyoses...
— Güle güle... Durun... Paraları unuttunuz. Sinyorlara paralarını geri ver Ali Reis.
Ali Reis üç keseyi zorla üç kardeşin koyunlarına soktu.
— Uğur ola!... Sabaha kadar hiç bir yerde görülmeyin. Üç kardeş kapıdan çıktılar. En sonra Karlo çıktı ve kapıyı
kapadı.
Yandım Ali Reis başını büktü. Gözleri kaymış, şaşılaşmış "Güiünç bir hal almıştı.
Cafer eliyle Ali Reisin omuzuna vurdu:
— Ne oluyor yani? İşler notasında gitmiyor mu?
— Vallahi benim kavrıyabileceğim gibi dümen tutmuyorsun. Ama usta bir kaptan olduğun belli. Aksi olsa bu işi sana vermezlerdi. İki işten biri olacak. Ya kazanacak, amirallerin, paşaların, filoların yenemediği bu cehennem zebanilerini yeneceksin. Veya...
— Veya geberip gideceğim.
— Yok, pek öyle ilk dalgada geberecek halin yok. Bir enayi halin var ki, düşmanlarını tavlıyor, rüzgârsız havada avlanmana yarıyor. Seyit Ali Reisin bir güzel koşması vardır. Seni iş başında görünce gönlüme düştü:
Var ise levha-i kaderde başına bir taç konar,
Bir melek altın kafeste devlet kuşu gezdirir.
Başında bir devlet kuşu dolaşıyor. Cafer güldü:
— Belki de bir leş kargasıdır, sen devlet kuşu sandın. Hele başımıza konsun da bakalım.
Bu sırada kapı dışarıdan vuruldu. Cafer:
— Girin! diye bağırdı. Sonra Ali Reis ile:

— Belki devlet kuşudur, diye alay etti. Kapı açıldı:
Viçenza'nm sararmış başı gözüktü. Artık ilk karşılaştığındaki o yüksekten atan hali kalmamıştı.
— Sinyor, pardon. Bir şey düşürmüşüz gibi? dedi. Cafer güldü:
— Düşürmediniz, biz aldık. Güvenip de sokaklarda kavga etmeyesiniz diye. Girin çekinmeyin.
Sonra Yandım Ali Reisin hırkasına elini soktu. Üç altın kakmalı hançer çıkardı. Birisine baktı ve fırlattı:
— Bu Karlo'nun. Karlo hançerini havada kaptı. İkinciye de baktı ve fırlattı:
— Bu Viçenza'nm. Üçüncüyü de fırlattı:
— Bu da Antonyo'nun. Haydi delikanlılar, hançerlerinize de kavuştunuz. Güle güle gidin. Mışıl mışıl uyuyun. Sabah olsun da bakalım. Güzel gün beyi gelsin, kapımızı çalsın. Hep böyle leş kargaları çalacak değil ya. Yalnız artık kulağınıza küpe olsun. Huyunu suyunu bilmediğiniz düşmanın yuvasında gizlenip avlanmaya kalkışmayın. Sonu böyle acıklı olur.
Avrat pazarı
Bugünden tam 400 yıl gerideyiz. Kıbrıs ticaret piyasasında, şeker, tuz, Lahor kumaşı, Venedik billurları yanında insan oğlu da satılmaktadır. İnsan pazarında bugünkü beyaz kadın ticaretinde olduğu gibi o zamanlar en yüksek kazancı güzel kadınlar getirmezdi.
İlkönce amiraller, kaptanlar, kumandanlar bazen ağırlıklarınca altın, (fidye-i necat) denilen bir kurtuluş akçesi karşılığı yurtlarına gönderilirlerdi. Malta şövalyeleri Grand Metri Lavalet Türk korsanlarına böyle yüksek iki ücret ödeyerek bir kere Rodos adası fethinde, bir kere de Turgut Reisin elinden kurtulmuştu. Lavalet'in üstü zümrüt ve pırlanta ile süslü som altın hançeri bugün dahi Paris L'ouvre müzesinde Napolyonun tacının yanında parıldamaktadır.
İşte biz esirler pazarında yüksek bir kâr sağlayamıyan bu kadınlar koğuşundayız. Daracık, basık kerevetin altından, koğuşun geniş taşlarına yayılan kızlar cıvıl cıvıl konuşup şakalaşıyorlar, hayât alanında, önünde yenildikleri feleğin, neşe ve cilveleriyle bir gün sırtını yere getirecekleri saati hayal ediyorlardı.
Domuz Ali'nin, Dişi Çakal, Servantes'in BİTLİ KIZ dediği başı tıraşlı kız arkasını, duvarın soğuk taşlarına dayamış,, gözleri yumuk, kötü kötü düşünüyordu.
Yerlerde emekliyerek yanına güzel başka bir esir kız yanaştı:
— Boenesera Sinyorine! diye eteğini çekti.
Dişi Çakal göz kapaklarını açtı. Sanki bir çekmece açılmışda içinden iki zümrüt parlamış gibi karanlıklar içinde iki kıvılcım çaktı:
— Boenesera, dedi.
Güzel kızın tatlı bir sesi, gönülleri okşayıcı bir gülüşü vardı .
— Çok sinirlenmeyin, dedi. Nasıl olsa gelecek ve sizi kurtaracak.
Dişi Çakal şaşırdı:
— Gelip kurtaracak mı? Beni mi? Kim?
— Anlamazlıktan gelmeyin Siyorita. O kara oğlan gelip sizi kaçıracak.

— Sen buna inandın mı?
— Niçin inanmayayım? Dişi Çakal:
— Ya bu devi nasıl yenecek? diye ortada dolaşan zenci gardiyanı gösterdi. Yüz okka ve üç arşın boylu bu devi kim yenecek?
— Avrat pazarındaki devi nasıl havada uçurmuştu?
— O, boş bulunmuştu. Bu tetikte. Hem nasıl, nereden girecek? - Demir kapıyı gösterdi - Dışarıda yüzlerce levent nöbet tutuyor.
Güzel kız güldü:
— Siz onun yerinde olsanız, peşin olarak da sevdiğiniz kızı kaldıracağınızı bildirirseniz kapıdan mı girersiniz buraya?
Dişi Çakal duvardaki mazgala baktı:
— Orası var ama, hem iyi yüzücü, hem demirleri kıracak bir pehlivan gerek.
— Yüzecek ve kıracak. Hem yüzücü, hem kırıcı.
— Peki ama niçin? Neye ölümü göze alacak?
— Sizin için.
— Benim için mi? Bana kız bile denmez. Ben çirkin, kız: île oğlan arası bir çakalım.
— Önce siz çok güzelsiniz. Hepimizden güzel. Sonra gönül ferman dinlemez. Sizi sevdi işte, sizi kaçıracak.
— Yok canım. Bu söylediğin masallarda olur. Güzel şehzade çoban kızına âşık olur. Ben bir yere gitmem. Gelirse nöbetçilere bağırırım.
— Ben giderim. Benim uğrumda cihana meydana okuyan bir yiğidin arkasından ben giderim.
— İki adım atmadan bizi enselerler.
— Ne kaybedersin? Sen kaçmadın ki. O kaçırdı, cezayı da o çeker. Fakat ya ele geçmez, önüne çıkanları da yenerse.
— Domuz Ali'yi mi yenecek? İnsandışı amansız bir korsanı mı atlatacak?
— Ya atlatırsa?
— Uluç Ali'nin elinden kurtulacak?
— Ya kurtulursa?
— Servantes'in tuzağına düşmeyecek?
— Ya düşmezse? İşte bak sizin de güzel gözleriniz parladı. Gönlünüzdeki ateş yüzünüze vurdu. Değil mi? Kuduran denizlere, kuduz korsanlara, kahpe tuzaklara size kavuşmak için meydan okuyan bir oğlan. Dünyada iki şeye kavuşmak her kula kısmet olmaz. Aşk bir, padişahlık iki. Sizin karşınıza aşk çıktı. Kapınızı çaldı. Kapını ve kalbini aç! Dört elle sarıl kardeşim. Ve düşün ki AŞK BÎR KERE GELİR BÎR ÖMÜRDE. Kaçırma!
— Ben âşık olamam.
— Yok canım?
— Benim âşık olduğum tek şey kadırga kasarası ve korsan kavgasıdır.
— Artık çocuk değilsin. Böyle demir parmaklıkları yırtan, dev gibi bekçileri deviren, kuvvetli iki kolun arasında erimek kadar tatlı ne olabilir dünyada? Düşün ki zamanımızda bir kadının karşısına aşk tanrısı on sekiz ile otuz arası

gibi kışa bir güzellik ve gençlik çağında çıkar. Tutabilenlere ne mutlu. Kaçıranlar artık bu eşsiz rüyaya bir kere daha dönemezler. Aşk tanrısı Apollon kapını çalmışken geri çevirme Sinyorina! Kollarını aç ve git.
Bu sırada dev yapılı zenci gardivan gitti, demir kapıyı açtı. Cılız bir oğlan içeri girdi. Beline bağladığı peştemaldan birer somun ekmek çıkarıp esir kızlara fırlatıyordu.
— Bu son ekmeğiniz, yarın hepiniz yeni sahiplerinizin konağında kim bilir ne güzel yemekler yiyeceksiniz, diye şakalaşıyordu.
Zenci gardiyan kırbacını şaklattı:
— Çeneni kapa, elini çabuk tut Muço.
Muço, Dişi Çakalın karşısına gelince ekmeğini uzattı, çok yavaş bir sesle:
— Selâm ve haber var, dedi.
Bu sözleri çok yavaş söylemesine rağmen Dişi Çakal ile birlikte yanındaki kız da duydu.
Muço gidince, Dişi Çakal çevresine bakındı. Kimse kendileriyle uğraşmıyordu. Somunu yardı. İçinden bir hançer ve ince bir kâğıda yazılı bir mektup çıktı. Ürkek gözleriyle yanındaki esir kıza baktı. Kız gülüyordu.
— Delikanlıdan, dedi, yaşa! Ben demedim ki? Ne yazıyor, okusana ?
Dişi Çakal esir kıza mektubu uzattı. Kız göz attı, kıpkırmızı kesildi:
— Ben okuma bilmem, sen oku, ne istiyor? Dişi Çakal kâğıda soğukkanlı bir bakış attı:
— GELECEĞİM, HAZIR OL! ARAP ABDULL AHİ OYALAYIN, diyor.
— Gördünmü, aşk insana ne büyük kuvvet veriyor? Buraya ekmek içinde mektup ve bıçak sokmak, gardiyanımızı da uyutun diye yazılı emir vermek. Çok şanslısın Sinyorina.
Dişi Çakal daldı. Boğuk bir sesle:
— Belki de çok şanssızım, dedi.
Sessiz ve dipten gelecek
Avrat pazarını biribirine katan Cafer'in yarattığı sinir bozukluğu, esir kızları yormuştu.
Yavaş yavaş oldukları yerde saman yataklar üzerinde arife gecesi uyuyan kurbanlık koyunlar gibi tek gözleri açık sızdılar.
Ekmek içinden çıkan mektupta Arap Abdullah diye adı geçen gardiyan yorulmadan, bitmek tükenmek bilmiyen bir enerji içinde esirler sofasını adımlıyordu. O devirde yanlış olarak zencilere Arap deniliyordu. Abdullah da küçük yaşta Afrikadaki köyünden kaçırılmış, esir pazarında satılmadan önce hadım edilmişti.
Bu zalim ameliyat çocuğun sesini inceltmiş, kadınlaştırmıştı ama ruhunu büsbütün yabanileştirmişti. Kendine yapılan bu haksızlığın diğer esirlere da yapılmasından yabani bir tat duyuyor, bekçiliğini yaptığı esir kızları bir sırtlan gözü ile görüyordu.Muçonun kendisine ayrıca getirdiği yoğurtlu kebabı yemiş, bir kupa da şarap devirmişti.

Önce hanın avlusunu ve çevresini saran Domuz Ali'nin bekçilerinin sesinden başka bir ses duyulamıyordu:
—«Saat iki... Alesta gardiyan. Saat üç... Saat altı... Alesta...»
Gece yarısı olmuştu. Saatler alaturka olduğundan altı, gece yarısı demekti.
Fakat bacakları tutmuyor. Göz kapakları üstüne yelken bezi kapatılmış gibi aşağı doğru iniyordu. Kamasını çekti; eline batırdı. Ayılamadı. Bir köşeye çöktü, sızdı.
Bir kuşku kurdu esir kızın içini kemirdi: Acaba?
Dişi Çakal'ın ele geçip zorla konuşturulmasını veya yem olarak kullanılmasını istemeyenler hem Arab, hem Çakalı zehir lemislerdi belki?
Gitti, önce Abdullahın, sonra Dişi Çakalın üstüne eğildi. Yakından yüzlerini taradı.
Pek zehirlenmişe benzemiyorlardı. Hattâ kızın uyuduğu bile su götürürdü. Göz kapakları titriyordu. Ve Dişi Çakal güzeldi. Yabanî bir güzelliği vardı.
Bu sırada pencere demirlerine çarpan bir ses duyuldu. Başını çevirdi. Dışarının ay ışığı üzerinde kalın demirler korkunç kara bir yılan gibi kıvrılıyordu.
Dişi Çakal'ı dürttü:
— Geldi, dedi. Dişi Çakal gözlerini açtı. Esir kızın gösterdiği pencereye baktı.
Tam bu sırada bir şakırtı daha duyuldu. Kara bir demir parçası parmaklıklara çarptı ve takıldı, kaldı.
Dişi Çakal:
— Çapa attı, dedi.
Nasıl tutturdu. Denizden buraya atabildi.
Esir kız güldü.
— Yılan balığı gibi sessiz ve dipten yüzüyor delikanlı. Attığı çapayı da tutturuyor. Boş yok. Ben demedim mi? Geldi işte.
Henüz ortalarda kimse yoktu. Demir parmaklıklara takılan çapa sarsıldı.
Dışarıdaki çapayı yerine oturtmaya çalışıyordu.
Birkaç dakika esir pazarı bir mezarlık sessizliğine bürün-. Esir kızlar bir şeyler olacağını sezmişler, nefes bile almaya korkuyorlardı.
Domuz Ali'ye vurulacak bu küçük sille bile onları kendileri kurtulmuş kadar sevindirecekti.
İki dakika dolmadan pencere önünde bir karaltı belirdi. Çıplak, fakat kaim bir bacak aşağı sarktı. Heyecan ve sessizlik esir kızları nerede ise boğacaktı.
İki kuvvetli el parmaklıklara yapıştı. Sarstı. İnleyen bir nefesin rüzgârı esir kızlarını yüreğini yaktı. Hepsi de oraya kadar çıkanın demir parmaklığı da koparacağına inanıyorlardı, artık.
Parmaklık yerinden oynadı. Yukarı doğru büküldü. Esir kız Dişi Çakal'ı itti:
— Aşağı indirme! Sen çık! Ve ondan önce kendi seslendi:
— Geliyor, yer aç!
Dişi Çakal da artık önüne gelen her engeli yıkan bir sesle karşı durmak istemiyordu belki. Yürüdü. Pencere yüksekti. Esir kız elleriyle duvara dayandı.
— Fırla, omuzumdan çık.

Dişi Çakal bir ceylan gibi fırladı. İki fırlamada kesik demiri tuttu. Kendini yukarı çekti. Hürriyetine kavuştuğu pencere önünde Cafer yarı beline kadar çıplak ve sırsıklam bekliyordu.
Tarihin ve Akdeniz milletlerinin akışını değiştirecek bir macera yolunun başında, tarihin bu iki deli aşığı birbirlerini süzdüler.
İkisi de gözleriyle karşısındakinin gücünü tartıyor, onu nasıl yeneceğini düşünüyordu. Cafer, boğuk bir sesle:
— Bana tutun, aşağı kayalım, dedi Dişi Çakal emir almaya alışık değildi:
— Lüzum yok, buradan denize dalarım, dedi. Sonra zindanın içine döndü. Kendisine yardım eden esir kıza teşekkür etti:
— Adiyoses Sinyorita, bol şans. Kız seslendi:
— Kurtarıcının elini öpeyim, belki bana da uğur getirir. Cafer elini aşağı uzattı. Esir kız sıçradı, bu eli öptü:
— Onu kurtardığın gibi, sakla! Var ol delikanlı, dedi. Cafer elini çekerken titredi. Esir kız eline bir kâğıt tutuştur muştu.
Bu olaydan şüphe bile etmiyen Dişi Çakal güldü:
— Atlayayım mı?
— Evet. On kulaç ötede, kara bir kayıkçı kayığı var.
— Sen?
— Ben de atlarım. Önce Sen!
Dişi Çakal yavru bir kılıç balığı gibi havada uçtu. Ay ışığında nurlar içinde bir martı gibi süzüldü. Altın yakamozlarla, titreşen karanlık sulara daldı.
Cafer, kızın atlayışını ve dalışını gözleriyle izlemişti:
— Bir balık gibi yüzüyor, dedi. Önce ben vurmazsam kaltak beni punduna düşürüp alabora edecek.
Dişi Çakal suyun yüzüne çıkınca ileride bekliyen sandalın karaltısına doğru bir kırlangıç gibi kaydı.
Cafer dişleri arasından: «Sen zor yenersin bir Karamanlıyı.» diye Dişi Çakala kendi kendine meydan okuyarak havada rüzgârları delip sulara doğru inerken, kendi takla atışını beğenmedi. «Pis karı, dedi. Benden daha güzel dalıyor.» Sandalın yanına geldi. Kendini çekip atladı.
Dümende Yandım Ali Reis kafayı çekiyordu.
Cafer:
— Gelmedi mi? dedi. Reis şaşırdı:
— Kim?
— Kız. Vay kahpe, bizi ekti. Sandalın öbür ucu sallandı. İki beyaz el kenarına yapıştı.
Dişi Çakal bir cambaz gibi kolları üzerinde terazilenerek kayığa düştü:
— Hop! Buradayım. Cafer'in yüzü güldü:
— Nerede kaldın?
— Kaçtım diye korktun mu yoksa?
— Yok canım, battın sandım.

— Karada bastırmazlarsa bize denizlerde ölüm yok. Kayıkta bu papazı görünce «Yanlış yere demir atmayalım» diye seni bekledim. Nereye gidiyoruz?
Ay ışığında vücudunu saran ıslak entarisi altında Dişi Çakal kafatası kopmuş antik tanrıça heykelleriyle sanki yarışıyordu.
Cafer'in gözleri bu baş döndürücü, iç duyguları coşturan güzelliği takılıp kaldı, konuşamıyordu. Ilık bir gecede çenesi takırdıyordu.
Dişi Çakal bu hayranlığı sezdi.
Kendi de uzun, fakat narin parmaklarıyla önce karnını» » sonra göğüslerini sardı:
— Ne o? dedi. Pek mi ağzın sulandı?. Tepesine çapa inmiş, kaya balıkları gibi salaklaştın... Aldırma, nasıl olsa senin malın sayılırım... Nereye gidiyoruz?
Cafer daldığı alandan silkinip kurtuldu:
— Benim yerime hep sen konuşuyorsun ya. Nereye gideceğimizi de elbette bilirsin, dedi.
— Ağvaya, sazlı kıyıya gideceksin.
— Nereden bildin? Yandım Ali Reis söze karıştı:
— Bildi ya. Nerden bildiğini sonra düşünürüz. Oturun. Reis küreklere asıldı.
Dişi Çakal:
— Papaz. Sen yorulma, küreğe ben geçeyim, dedi. Reis küreklere asıldı:
— Adım, Yandım Ali Reistir, dedi. Papaza benzerim ama. papazlar benden, ben papazlardan pek hoşlanmayız. Otuz yerine

Yandım Ali Reis:
— Bu kız seni öldürecek, dedi. Cafer kızmadı:
— Biliyorum, diye mırıldandı. Zindandan çıkarken esir kızın eline tutuşturduğu kâğıt parçasını açtı. Yandım Ali Reis:
— O ne? dedi.
— Domuz Ali'den... Elime tutuşturdular.
— Ne yazıyor? Cafer okudu.
— (Reisin emri. Emanet gözden kaçırılmayacak. Kaçmaya kalkar veya başkaları kaldırmak isterse canlı olarak bırakılmayacak. Zinhar, sizin kim olduğunuzu bilmeyecek. Şimdi dışarıdan bir hançer ve sizin için bilgi aldı. Okumak bilmiyorum sanarak bana gösterdi. Aldığı emrin sureti «Muço ile birlikte gidiniz. Biz yakınınızdayız. Sizi Ağvaya götürecek. Sizden ne istiyor? Niçin sizi kaçırdı, öğrenin. Çok kuvvetli ve kurnazdır, aldırmayın. Sırrımızı asla öğrenmemelidir. Gerekirse öldürün. İyi şanslar.» Aldığı emir bu. Cariyeniz de kızın aldığı hançeri sol baldırına bağladığını arzeder, tetik durmanızı rica ederim.)
Yandım Ali Reis:
— Ben de bir şey anlıyamıyacak kadar gün görmüş ve akıllıyım. Her şey karanlıklar içinde, sislere bürülü. Bir kız çocuğu diye elimize verdikleri, bir korsana duman attıracak kadar becerikli ve kurnaz, en fenası da korkunç denecek kadar da dişi ve güzel.

— Bana ne?
— Sencivanoğlu'nun yeğenisin. Oğlan dayıya çeker... Bilir misin, dayın bir yamyam karısı uğruna uğraş yoldaşlarını, gemisini, şerefini, her şeyini kaybetti... Niçin önüne bakıyorsun?
— Biliyorum ve dayımın gittiği yolu seçmeyeceğime anama yemin ettim, dedi.
— Bildiğin iyi oldu... Kendini kaptırma! Kız geliyor... Ne yapacaksın?
— Biz ilk adımı attık, şimdi sıra onlarda... Peşimizden gelmek zorundalar... Elbette bir yerde karşılaşacağız... Bir açık verecekler.
Bu sırada Dişi Çakal yanlarına geldi. Yüzü gülüyordu. Ayağına bir şalvar giymişti. Arkasına geçirdiği gömleğin sıvalı kollarından dışarıda kalan kısmı önünden fırlıyacakmış gibi duran diri, fakat bir Kıbrıs turuncu kadar ufak, yuvarlak göğüsleri, başına sardığı yazma mendilin yana kayan efelik havası. Bütün bunları iki korsan da bir bakışta sezdiler.
Daha fenası Cafer'in kendi vücudu üzerinde gezen alıcı ve ısırıcı gözleri esir kızın da gözünden kaçmamıştı:
— Merhaba, dedi.
—Ey, dedi. Ne anladın? — Hiç. Sen?
Cafer:
Yandım Ali Reis:
— Merhaba, diye cevap verdi. Cafer sustu. Kız:
— Sabah yemeği için bir emriniz var mı paşam? diye sordu.
Yandım Ali Reis ayağa kalktı:
— Sen daha yenisin, bugünlük sofrayı ben kurayım, dedi Reis gitti, esir kızla Cafer yalnız kaldılar.
Soğuk bir sessizlik rüzgârı esiyor, uzayıp gidiyordu. Bu durum iki genci de sıkıyor, şaşırtıyordu. Sonunda ikisi birden:
— Adın ne?
— Adın ne? diye aynı anda haykırdılar. Kızın sesi nezle olmuş keçiler gibi hırtlak, Caferinki yılan görmüş kurbağalar gibi cırtlaktı.
Bu durumlarına ikisi birden güldüler. Dişi Çakal öksürdü, sesini düzeltti:
— Ben şimdi esirinizim, dedi. Beni çirkin ve sevilemiyecek kadar tatsız bulduğunuza göre... Bitli Kızı çocuklarınızın dadılığını yapmak için kaçırmış olacaksınız?
— Çocuğum yok. Otur konuşalım.
— Yanınızda oturamam. — Uzatma, otur!
Dişi Çakal oturdu:
— Beni kaçırmak için ölümü göze aldınız, zorunuz neydi?
— Bir kere ağzımdan çıkmış oldu... Hem...
— Hem?...
— Servantes denilen o keçi boynuzu herif de sinirime dokundu... Oldu bir kere... însan bazan istemeden münasebetsiz: şeyler yapar.
— Pişmansan geri döneyim. Ya da birisine satıver.

— Bir kere yola çıktık, bizde bir ata sözü vardır: «Ya devlet başa, ya kuzgun leşe» derler. Ama bir şey var ki buna engel olmak istemem. Sen geri dönmek istiyorsan... O başka...
— Ben mi geri döneceğim? Domuz Ali'ye mi?
— Domuz Ali'ye... Servantese... Babana... Anana... Yurduna... Yavukluna..
— Sebep?
— Adımı sordun, adım Cafer. İşimi sorarsan... Başıboş gezerim. Evim yok, gemim yok... En kötüsü yarın yiyecek ekmeğim dahi yok... Onun için ya benimle kalıp sürünürsün, ya başını alıp kendi dilediğin gibi yaşarsın.
Zümrüt yeşili gözler.. Zümrütten de parlak ve yakıcı bir «ışık yandı, Cafer'in kara gözlerini aradı:
— Benim gemim değil gemilerim, filolarım var, dedi. Bettim hazinelerim sandıklarla değil, mağaralarla sayılır. Babamın kapısındaki leventlerin sayısı, denizlerdeki balıklar gibi sayılamaz. Yalnız, emrindeki kaptanların yüzlerin üstünde olduğunu bilirim... Ve adımı da Servantes her halde söyledi...
Cafer dalgın ve kırgın:
— Öyle ise nasıl olsa gemilerine, kaptanlarına bir gün döneceksin. Yolun açık olsun!
Dişi Çakal bu sefer teklif beklemeden Yandım Ali Reis'in boşalttığı yere oturdu:
— Hayır, kalıyorum. — Kalıyor musun, niçin?
— Sen beni kaldırmak için ne diye ölüme karşı koydun?
— Bende biraz delilik vardır. Aklıma eseni yaparım.
— Bende de biraz kendini beğenmişlik vardır. İstediğimi elde ederim.
— Zorun ne?
— Gemi, hazine, konak, hattâ amacı olmıyan bu uğraşlar bitti özlediğim bir mutluluğa götüremedi. Beni, beğendiğin için Ölümü göze aldığını hayal ediyorum... Bu hayal o kadar güzel ki.., Belki aldanıyorum.
— Aldanıyorsun. Dişi Çakal emretti:
— Sus ve dinle!... Türk erkeklerinin aşk masalları beni bu aldanışa doğru sürükledi. Sen ne dedin? «Ya devlet başa, ya kuzgun leşe..» Ben de buna benzer bir parolayı benimsedim: «Arayan Mevlasızı da bulur, belâsını da». Benim aradığım aşk perisi... Bu uğurda belâma da kavuşsam, aldanmış da olsam gam çekmeyeceğim.
Elinde tepsi, Yandım Ali Reis yetişti:
— Peynir var imansız, ekmek var mayasız, zeytin var yağsız, çay var şekersiz... Buyurun sabah kahvaltısına! diye haykırdı.
Dişi Çakal kahkahayı bastı:
— Aldırma Reis! Burada ayrıca, gelin var saçsız, damat var gönülsüz.
Yandım Ali Reis:
— Aranızdaki uğraş birdenbire başladı ve öyle bir hızla gidiyor ki, dedi, sersemledim. Kuzum bana danışma. Aklına, daha doğrusu içine ne doğuyorsa onu yap... Bana ne yapacağım diye sorup durma.
Cafer de eski güvenini, keyfini elden kaçırmıştı:

— Yani sence, bizi ve amacımızı biliyor, o da bizi dilediği yere götürüyor... Bunu söylemek istiyorsun.
— Böyle bir şey söylemedim.
— Bizim ödevimizi bilmiyor. Hoşlandığı için yanımızda kalıyor.
— Böylesini düşünmedim.
— Peki ne oluyor? Konuşsana.
— Ben ne bileyim? Kız çok açıkgöz, çok bilmiş, hani nasıl derler: «Çok bilmiş çöveni kanatmış, atı bırakmış eşeği oynatmış.»
— Yani bizi mi oynatıyor şimdi? Konuşsana yahu, sende akıl yok mu?
— Beni dilediğin gibi konuşmaya zorlama. Bende akıl olsa böyle iki genç deniz ejderhası arasında yola çıkmazdım... İlle de konuşmamı istiyorsan... Buyur dinle... Gönlünü kadere, tesadüflere bağla, bir şeyler olacak, ancak bu olacaktan faydalanacağımı aklına koy. Ve dahi denize bir, kadına iki, güvenme... Seni aldatacaklarını bil, tetikte dur... Neye daldın? Ne oluyor?.. Nereye bakıyorsun?
— Kız denize doğru gidiyor... Kaçacak mı dersin? Sanmam. Nereye su kuşu?
Cafer'in seslendiğini duyunca Dişi Çakal geri döndü, şalvarını çıkarmıştı. Arkasındaki gömleğin boyu diz kapaklarını bile örtmüyordu.
— Yıkanmaya, dedi. Esir pazarının sarmısak kokusu iliklerime işlemiş...
Cafer kızdı:
— Oradan suya girilmez. Bataklık ve sazlık, boğulursun.
— Balık denizde boğulmaz... Ve Cafer'in ikinci uyarmasını beklemeden gömleği üstünde suya daldı.
Cafer:
— Söz dinlemiyor, dedi. Çok dikbaşlı...
Yandım Ali Reis: i
— iyi biniciler kısrağın dikbaşlısını seçerler, dedi. Sonra sözü değiştirdi:
— Bugün kasabaya inip Domuz Ali'den yeni emirlerini alayım...
— Kız işkillenirse ?
— Senin gitmenden daha çok huylanır...
— Hâlâ çıkmadı.
— Kim?
— Kız... Daldı... Çıkmadı...
— Sana ne?
— Girdiği yer bataklık, ayakları sazlara dolandıysa?..
— Seni burnundan yakaladı... Alay ediyor, çıma verme! Cafer yerinden fırladı. Dişi Çakal'ın daldığı yere koştu.
Su üzerinde küçük hava kabarcıkları şişip, büyüyor, patlıyor, yerine. yenileri çıkıyor, şişiyor, patlıyordu...
Yandım Ali Reis koştu, soyunan Cafer'in kolunu tuttu:
— Ne yapıyorsun? Gülünç olma!
— Niçin?
— Oyun ediyor pis Çakal, karı cilvesi... Seni deniyor...

Cafer şaşkın, kararsız durdu, sonra birden hançerini ağzına alıp Dişi Çakal'ın kaybolduğu yere bir ok gibi daldı. Dayısı Sencivanoğlu'nun ölümü, hayatı, kazancı ve kaybı kumar masasına süren serseri karakteri bir anda içinde parlayıvermişti.
«Ya sahiden kız boğuluyorsa?» Daldı, kamış ve sazların arasında dolandı, bataklıkta yüzmenin kendine göre bir usulü vardı. Dengesini bozmuyor, sert hareketler yapmıyordu.
İleride su kabarcıkları ve bulunan suyu gördü. Dişi Çakal dipte bitkin ve baygın yatıyordu.
Süzüldü, yanına vardı. Kız hareketsiz, kendini koyuvermiş, batmış balıklar gibi yan devrilmişti.
Çevresini dolandı, sağ ayağı sazlarla sarılıydı. Hançeri eline aldı. Süzüldü, sazlara bir bıçak attı. SAZLAR KAYDILAR. Kızın ayağı serbest kaldı. Tekrar dolandı. Kızı ensesinden tuttu. Bir tekme vurdu sulara. Yukarı doğru süzüldüler. Suyun yüzüne çıkınca kıyıya kulaç attı. Dişi Çakal'ın rengi bembeyazdı. Nefes aldığı belli olmuyordu.
Omuzuna aldı. Yarı belinden yukarısını aşağı doğru sarkıttı. Şahadet parmağını ağzına soktu. Dilini öne doğru çekti.
Dişi Çakal titredi. İçtiği suları yere boşalttı. Cafer'in bu gibi işlerde bilgisi ve görgüsünü acelesiz, ağır davranışlarından sezen Yandım Ali Reis, yaşından umulmaz bir çeviklikle
koştu, bir yorgan ve bir havlu ile döndü. Yorganı yere serdi. Cafer, Dişi Çakal'ı yorganın üstüne yüzü koyun yatırdı. Entarisini sıyırdı. Yalnız gözleri değil, başları, gönülleri karartan bir güzellik ortaya çıktı.
Cafer'in kızın ölümle savaştığını düşünmekten, boğulanın gözü ve aklı bu güzelliği görmesine engel oluyordu.
Bir aslan pençesini andıran elleriyle belinden omuzlarına doğru oğmaya başladı. Durumu beğenmedi.
Yandım Ali Reis'e bağırdı:
— Çabuk bir dal kır.
Reis büyük bir zeytin dalı kırdı, uzattı.
Cafer dalı uygun aralıklarla kızın sırtına vurmaya koyuldu. Az sonra Dişi Çakal nefes almaya başladı.
Cafer kızı sırtüstü çevirdi. Kollarını aldı. Kürek çeker gibi uygun ve ölçülü ileri - geri çekti, bıraktı. Çekti bıraktı.
Dişi Çakal aksırdı. Ağzından, burnundan tekrar sular boşalırken Cafer arkasından tutup yarım doğrulttu.
Dişi Çakal'ın gözleri açıldı. İçleri kan çanağı gibi kıpkırmızı kesilmişti.
— Graçiya. Teşekkür ederim, diyebildi. Başı Cafer'in omuzlarına düştü. Vücudundan bulgur taneleri gibi ter boşandı. Derin bir nefes aldı.
Yandım Ali Reis:
— Uyuyor, dedi. Ben bu arada kasabaya gidip geleyim.

Dişi Çakal gülmüş:
«— Seni öldüreceğim günü mü merak ediyorsun? Demişti. Bütün bu işlerle bir efendi veya efendiler adına bir uşak gibi uğraştığını anladığım gün seni öldüreceğim...»
Yandım Ali gittikten sonra uzun bir süre Dişi Çakal'ın Cafer'in omuzuna dayalı başı kımıldıyamamıştı.
Delikanlı omuzunda ecel terleri döken bu eşsiz güzelliğin, açılan renkten renge giren bir konca gibi önce kızardığını sonra pembeleştiğini nefes bile almaktan çekinerek gözleriyle izliyordu.
Bir kuğu kuşunu hatırlatan ince ve pürüzsüz boynundan billûrlaşmış şelâleleri hatırlatan göğsüne doğru bakışları kayıyor, böyle bir güzelliği kolları arasında taşırken, başı döndüren, benliğini eriten bir sarhoşluğun sisleri arasında yuvarlandığını da duyuyordu.
«— Dayım Sencivanoğlu her şeyi böyle bir anda tepip bizi bırakıp kaçmış olacak...» diye düşündü.
«— Acaba dayımın uğrunda her şeyi teptiği Portugal karısı da bu kadar güzel miydi?»
Dişi Çakal Cafer'in aklından geçen bu sual kendisine sorulmuş gibi titriyen dudakları arasından fısıldadı:
«— Artık onun için her şeyimi geride bırakmayı göze aldım. Sevdiğim arkadaşları, gemimi, bayrağımı, yurdumu, anamı, babamı, her şeyimi bir daha geri dönmemek üzere bırakıyor... Ona doğru gidiyorum...»
Kutsal bir kitaptan sayfalar okunuyormuş gibi derin ve yürekten çıktığı belli bu buğulu, her kelimesinde yaralı bir aşkın acıları inliyen ses Cafer'i şaşırttı. Nefesi kesildi.
Sinesinde büyüyen bir ateşin alevleri beynine doğru yükseldi.
Dişi Çakal gözlerini açtı:
— Bu sözleri sen yazdın değil mi KARAMEŞE? Dedi. Cafer'in dili tutulmuştu. Duymadı bile. Dişi Çakal güç işitilir, içi aşk sıcaklığı ile dolu buğulu sesiyle devam etti:
— Demek sen göründüğün gibi, kuru, duygusuz, kavga ve korsanlıktan başka nasibi olmıyan bir meşe ağacı değilmişsin.
Cafer azraille az önce giriştiği uğraş ve saatlerce genç bir kız vücudunun sıcaklığını içinde duymanın şaşkınlığından kurtulamamıştı. Hoş, dayılarının korkunç sonuçlar veren, tarihlere mal olmuş aşk maceraları yüzünden de daha küçük yaştan beri aşk ve kadından tiksinilen bir hava içinde yetiştirilmiş, Turgut ve Hızır Barbaros gibi tam bir korsan olması düşünülmüştü. Kadını mal sayıp kaldıran korsan ruhu aşılanmıştı kendisine. Duyuyor, sözlerin gerçeğini anlamıyor, korkuyordu.
— Meşe ağacı mı? Beni meşe ağaçlarına mı benzettin?
— Evet,. Dıştan görünüşün meşe ağaçları gibi, heybetli ve göz kamaştırıcı. Ayrıca rengin de benziyor, adını seni daha ilk görüşte koymuştum. Kara meşe...

Sen bir kara meşe idin. Meyva veremiyecek, sevilemiyecek ve sevemiyecek bir kara meşe...
Cafer bir çocuk gibi güldü:
— Ben de seni görünce adını koymuştum. Dişi Çakal:
— Bitli kız? diye sordu:
— Yok canım.
— Dişi Çakal?
— Bırak bu tatsız adları. Seni görünce «İşte, demiştim Benim baş belâm. Sen BAŞ BELÂSI idin...» Neye gözlerin döndü? Beğenmedin mi?
— Yok, bir kere konan adı kazımak zor olur Neden BAŞ BELÂSI oluyorum?
— Yandım Ali Reis söyledi. «BU KIZ SENİ ÖLDÜRECEK» dedi. Sonra Servantes adlı o keçi boynuzu kılıklı herif de «KIZ BELÂ ÇAMURUNDAN YOĞRULMUŞTUR VAZ GEÇ» dedi.
— Peki sen neye vazgeçmedin?
— Nasıl olsa bir gün öleceğim. Senin gibi tatlı bir belânın eliyle ölmek hoşuma gitti.
— Seni ne zaman öldüreceğimi de öğrenmek ister misin?
— Pek önemi yok.
— Benim için var. Senin karşılaştıktan sonra çok garip şeyler oldu. Sanki görünmez sihirli bir el veya eller bizi birbirimize doğru itti. Sen bir genç ve kimsesiz, adsız çocuk, Domuz Ali'ye, Uluç Ali'ye, Servantes'e ve bir Kıbrıs adasına ve benim babama ve kardeşlerime meydan okudun. Bu olağan bir şey değildi. Bunlardan yalnız biri senin kadar genç ve görgüsüz bir kara meşeyi dibinden kesip devirmeye yeterdi. Böyle olmadı. Hep sen yendin. Hep sen istedin ve ne istedinse o oldu. İşlerin çok düzgün gitti. Bu oluşlardan olağanüstü bir sır var. Ya sen çok kuvvetli ve şanslısın; ya birtakım bilmediğim gizli efendiler seni gene bilmediğim bir iş için karşıma çıkardılar. Birinci halde aradığım her şeyi, öz varlığında toplıyan erkek sensin... Seninle birlikte ölüme kadar gideceğim... Senin yazdığın gibi «kutsal bellediğim her şeyi arkamda bırakarak sana geldim...» Bunu yazabilen el kuru bir kara meşe olamaz. Sus, sözümü kesme!... Bir de tersi var. Sen benden bir şeyler çalmak istiyen, fakat bu hırsızlığı bir korsan kabadayılığı içinde yapamıyarak kahpe hırsızlar gibi sinsi ve namussuzca kalbimi hançerliyerek başarmak için önüme çıkarılmış Apollon vücutlu, Hazreti İsa yüzlü ve Yahya cesaretli bir uşaksan. O zaman seni kendi ellerimle geberteceğim.
Az önce aralarından zorla kovdukları azrail, iki gencin arasında tekrar kol gezmeğe başladı. Soğuk bir ölüm ve ihanet, rüzgârı ikisini de dondurdu.
Cafer:
— Konuşma sırası bana geldi mi? dedi.
Dişi Çakal donmuş dudaklariyle onun ağzını mühürledi:
— Şimdi uykum var. Hayallerimi bozma Karameşe, dedir Sus! Bir kere olsun sevmesini ve sevilmesini dene. Gerçekleri değil, kurduğum hayalleri yaşamak istiyorum.

Dişi Çakal'ın bile şaşırıp, işkillendiği düzenli hayatları birbiri peşi sıra düzgün kalyon zincirleri gibi akıp gidecekti. Fakat İspanyol yazarı Servantes:
— Boncorna Âlmirante... diye haykırıp aralarına girince bir şeyler yapmak ve biraz kan akıtmazsa kızağa çekilmiş kalyon karinesi gibi açıkta kalacağını Cafer'in aklı kesti.
Dişi Çakal kendinden geçmiş baygın ve dalgın saatlerce gözleri kapalı yatmıştı. Cafer bu sırada kızın başucundan ayrılmamakla beraber, içine daldığı durumun arap saçı gibi karıştığını da düşünmekten kendini alamamıştı:
«— İş belâlı, kız belâlı, kızın âşıkları, silsilesi belâlı, düşman zorlu, alın yazım kötü. Rezil olacağım. Bir yanlış adım, ağzımdan kaçacak bir kelime, her şeyi, yüz binlerce insanoğlunu ve şehirleri yok edecek.» diye düşündü. Bu düşünce önce öz varlığına olan güvenini, sonra da kendine akıl öğreten ve yol gösteren korsan reislerine olan inancını sarstı.
Akşama doğru Ağva denilen bataklığa giren dar yoldan ^koltuğunda bir saz sepet, Yandım Ali Reis gözüktü.
Cafer yarı yolda karşıladı:
— Ne haber?
— Domuz Ali hoşnut, senin adını andıkça yırık ağzı kulaklarına varıyor. «— Oğlum Cafer, Sencivanoğlunu aratmıyacak» diyor. Bu gece basacağımız tuz gemisi hazır. Yalancıktan karşı koyacak, sonra denize atlayıp kaçacaklar. Mavna bize kalacak... Ne o, bir şey mi var?
— Evet. Ben bir vurunca havaya uçan sahte pehlivanlar, ben dokununca kırılan çürük parmaklıklar, beni görünce aman dileyip gemilerini teslim eden yakıştırma leventlerle bu işi yürütemem. Beni sarmıyor.
— Ya... Neden böyle oldu?
— Kız suların hep limana doğru akışından işgillerdi. Poyraz balıkları gibi tetikte. Zoka yutmaz gayri. Hele Domuz Alinin pis zokalarını.
— Zoka yutmuyor diye işi yarı yolda mı bırakacaksın? Korktun mu yoksa?
— Evet. Ben gemi apikosu değilim. Funda diyecekler sarkacağım, arya diyecekler kalkacağım.
— Canım sana şunun şurasında kim apiko dedi?
— Kim dediyse dedi. Ben, Domuz Ali de bu arada, kimseden emir alamam. Amacımı gösterdiler. Kızıl Kadırgaya sancak indirteceğim. Solucanı verdiler. «Bu kız elinde oldukça balık sana doğru gelecek...» dediler. Eyvallah. Ama yeter artık. Balığa, solucanı nasıl yutturacağıma karışmasınlar. Oltayı ben atacağım.
— Yani tuz gemisine binmeyip bu bataklığa gelmelerini mi bekliyeceğiz Kızıl Kadırgalıların.
— Hayır. Başka bir gemiye ambargo koyacağız.
— Anlıyamadım? Biz karakol mu olduk Kıbrısa?
— Baba Oruç ufacık bir kırlangıçla koca bir Gale Ruvay-yale nasıl sancak indirtti ise biz de şuradan bir gemiye sandalla yanaşacak, tayfaları gafil avlayıp gemiye el koyacağız.

— Hır çıkar.
— Hır çıkmadan, kavgasız alman gemiden de hayır gelmez.
— Ya kız akıntıya kürek çekerse?
— Kızla bizi asıl bu kavga birbirimize yaklaştırır. Kız doğarken korsan doğmuş, kancıklıktan hoşlanmıyor.
Tam bu sırada arkalarında bir ses duydular.
— Boncorna Almirante.
Şeker çalarken bakkal dükkânında yakalanmış hırsız çocuklar gibi yürekleri ağızlarına geldi. Geri döndüler.
Servantes yere kadar eğilmiş, şapkası elinde, ikisini de selâmlıyordu. Diğer kolunda bir sepet asılı. Arkasında kimse yoktu.
Cafer'in gözleri yuvalarından fırlıyacakmış gibi döndü:
— Bir sen eksiktin keçi boynuzu, dedi. Ne arıyorsun burada bre?
Servantes belini doğrulttu. Yüzü önemli bir şekil aldı.
— Servantes Miguel de Saavedera. İlk istediği şeyden caymış değildir. Aynı şeyin peşinde ve aynı şeyi istiyor.
— Yani?
— Kızı. İki bin altın veriyoruz. Cafer yumruklarını sıktı.
Fakat ağzı açılmadığı halde başka bir ses Servantes'e kovdu.
— Alarga leş kargası, burada burnunu sokacak ölmüş eşek bulamıyacaksın. Aganta Via!
Dişi Çakal, Servantes'e düz yolu tutup geri geldiği yere dönmesini bildiriyordu. Fakat, eski soyadlarına eklenen yeni kazandığı LEŞ KARGASI adı, Servantes'i pek ilgilendirmedi.
Tekrar şapkasiyle yerlere kadar eğildi:
— Boena sera la Vikontes Lükresiya (Lucrece) dedi. Kulunuza söylediğiniz her söz bir tatlı musiki melodisi, taktığınız her yeni soyadı unutulamaz bir anı oluyor...
Dişi Çakal, Cafer'e döndü:
— Bu engizisyon örümceği aramızda kalırsa bizi ağına düşürür, ele verir. Kıl bacaklar, insan kanı emerek yaşarlar. Ya palamarı çözüp yelken açsın, ya Ağvaya boci et, geberip gitsin namussuz.
Yandım Ali Reis söze karıştı:
— Suç bende, arkama bakmadan geldim. Benim dümen suyumdan sizi bodoslayacağını düşünemedim. Sen uyurken
Cafer Reisle bir şeyler düşündük. Yanımızda kalması gerek, Asıl geri dönerse sabaha kalmaz façamızı kırar.
Servantes bu sözleri soğukkanlılığını kaybetmeden dinledi.
— Ben ne bir kızıl örümcek - sözün burasında Dişi Çakal'ın parmağındaki kırmızı örümcek yüzüğe baktı - gibi kan içen bir canavar, ne de engizisyon papazlarına cellâtlık edecek kadar yobaz bir Hristiyanım. Ayrıca La Vikontes hazretleri diledikleri her zaman canımı bir halı gibi yollarına sereceğime inansınlar.

Cafer, Servantes'in arkasına bir yumruk attı:
— Orsa alabanda, nasıl olsa sana bir borcumuz var. Bu akşam uyu, yarın kan, kılıç ve kavga var. Canını kurtarmak istiyorsan bize yardım et.
Sakız rakısının buğusu kafaların içinden beyinlere doğru yükselince daha dört gün önce birbirinin adını bile bilmiyen dört kahraman, tek bir kafa taşıyan dört vücut oluverdiler. Dördü birden aynı şeyi konuşuyor, dördü de biribirini dinlemiyor, dördü de öbürlerini canı gibi sevdiğini söylüyordu.
Servantes:
— La Vikontes hazretleri için düşüncem değişmemiş olmakla beraber, diyordu. Siz bir daha Domuz Ali'nin eline "düşmemek isterseniz bir şeyler yapın.
Yandım Ali Reis:
— Peki ne yapalım? dedi.
— Duman olup havaya uçun. Balık olup denize dalın, gözlere gözükmeyin... Bütün Akdeniz peşinizde.
— Bu olamıyacağına göre, ne yapalım? Anlat, senin dostun Şövalye Donkişot bu durum karşısında ne yapardı?
— Sizin benim şövalyeden daha şanslı bir durumunuz var. La Vikontesin gemilerine bir an önce kapağı atmaya bakın.
Dişi Çakal Cafer'e baktı. Cafer:
— Biz babasiyle öğünen miskin şehzadelerin yolunu beğenmiyoruz. Bir çıplak levent gibi kendi pazımızın gücüyle yarın bir gemiye el koyacağız. Ve bu gemi üstünde Akdenize açılacağız.
Dişi Çakal'ın yüzü güldü. Servantes istifini bozmadı:
— Yani Kıbrıs limanlarından bir gemi kaldıracaksınız?
— Evet. Hem yarın sabah.
— Bir gemi kaldıracak Kıbrıs limanından üç kişi?
— Hayır dört.
— Dördüncü kahraman enayi kim?
— Sen!
Servantes yerinden kalktı. Üç sofra arkadaşını saygı ile selâmladı:
— Böyle hayatım boyunca öğüneceğim bir ölüme beni lâyık gören büyük Allahımıza ve sizlere nasıl...
Cafer onun sözünü kesti:
— Ölümü de nereden çıkardın?
— Dört kişi Kıbrıs limanlarından gemi kaldırmaya kalkılır da üstelik sağ kalacaklarını umarlarsa ya delidirler, ya iâşık.
— Senin Donkişot deli miydi, âşık mıydı, ne idi, ha?
— Hem deli, hem âşık.
— Bizim yerimizde olsa ne yapardı?
— Şövalye Donkişot sizi görse çok beğenirdi. Dişi Çakal sordu:
— Şövalye Donkişot da kim, kuzum?
— Servantes bir roman yazıyormuş da bu romanın kahramanının adı. Beni de bu kahramana benzetiyor. Ve sıkılmadan «Hem deli, hem âşık» diyor.

— Şövalye romanları yazarı, hele bir de İspanyol kanı taşıyorsa. Şövalye ruhlu olur. Demek yarın başlıyacak ilk savaşımıza dördüncü bir arkadaş daha kazandık? Hem de bir şövalye.
Servantes ağzını peynir tulumu gibi büzmüş, kötü kötü düşünüyordu.
Yandım Ali Reis:
— Ey, Servantes, dedi. Konuşsana, bak ben bile bu yaşta onlara uydum.
Servantes, La Vikontes diye saygı ile selâmladığı Dişi Çakal'ın yüzüne gözlerini dikti, düşündü, düşündü. Kontes, sinirlendi.
— Yüzümde ne var? Ne düşünüyorsun?
— Saçlarınız büyümeye başladı. Bir haftaya kalmaz ensenizi kaplıyacak, onu düşünüyorum.
— Ne olur ensemi kaplarsa saçlarım?
— Eğer Jül Sezar'ın da saçları sizinki gibi büyüyüp kel başını kaplayabilseydi, Kleopatra ona ihanet etmez, bu çaresiz
aşk yüzünden sersemleşen Sezar da Roman Senatosunda kendini bıçaklatmazdı. Pekâlâ! BATTI BALIK YAN GİDER Uyduk Almirante Cagalaya. "
Lükres Jagal:
— Yok, dedi, amiral ben değilim. Amiral Karameşe.

Ertesi gün girişecekleri uğraşın dördünün de sinirlerini ayrı yönlerden, ayrı düşünceler gerdiğinden Yandım Ali Reisin tabiriyle «Canlar Sofrası» yarıda kaldı.
Servantes elini Cafer'in omuzuna koydu:
— Bile, bile bir ölüme gidiyorum. Sizinle geleceğim, dedi. Bir idam mahkûmunun son sözünü olsun dinlemek istemez misin?
— Kontesle ilgili ise konuşma.
— Hayır, seninle ilgili. Beş bin altın veriyorlar... Peki, peki sustum. Fakat BU KIZ SENİ ÖNCE BAŞKA ERKEKLER İÇİN SATACAK, SONRA BABASI VİKONT JAGAL'IN KADIRGASINA DERİNDEN YELKEN YAPIP ASACAK.
— Domuz Ali daha önce derimden davul yapıp Larende kasabasında çaldırtmazsa pek kötü bir sonuç değil hani!
Sonra Yandım Ali Reis, Cafer'e yaklaştı:
— Evlât, üç Alilerden biri ve galiba en namuslusu diğer ikisine ihanet ediyor gibi geliyor bana... Bir kötü gâvur kızının ardından sonu olmayan bir aşk yolculuğuna çıkıyorsun. Benim ilk ve son sözüm: Aklını kullan, duygularını yen! Kör nefsin uğruna Larendenin şerefini lekeleme... Gözünü açmazsan BU KIZ SENİ ÖLDÜRECEK... Ama aşk yolunda, ama savaş yolunda...
Cafer güldü:
— Birincisine sen de fitsin ya...
Yandım Ali uzaklaştı. Lükres Cafer'in yanına yaklaştı:

— İki tayfan emirlerini aldılar Amiral, benimle de biraz konuşsan... Yok, korkma canım... Saçlarım daha büyümediğine göre... Yarınki uğraşımız için konuşacaktım. Az çok bilirim baskın nasıl yapılır.
Cafer de Lükres'le beraber ağaçlar arasına yürüdü:
— Sen şeytanın yattığı yeri değil, şeytanın yatağında yatanın ta kendisisin. Konuş!
— Yarın bir gemi basacağımız doğru mu?
— Evet.
— Limanda mı?
— Hayır, burada. On kulaç açıkta yatan tuz gemilerinden birini basacağız. Sana sormadan babanın gemileriyle kaçamıyacağımı söyledin. Belki düşüncen bu değildi.
— Doğru söyledin. Servantes seni bilerek bir ölüme sürüyordu. Babam ve kardeşlerim seni ele geçirirlerse öldürürler.
— Peki, sen?
— Ben senin esirinim. İki bin altına satmadığına ve sevemediğine de göre... Belki babama on bin altın veya donanmış bir kadırgaya karşı verirsin. Fiyatımı yükseltmek için mi saklıyorsun beni?
— Sen gitmezsen, söylediğin bütün mağaralar dolusu hazinelerine karşı dahi seni kimseye vermem.
— Yani beni cariye olarak alıkoyuyorsun... Ya kaçarsam?
— Hayır, arkadaş olarak alıkoyuyorum. Kavga arkadaşım. Kaçamazsın. Bu kancıklık olur. Bıkarsan gidersin.
— Karameşe, bazan rüzgâr esince yaprakların tersine dönüyor, gümüş ve altın gibi parlıyor. Ben korsanım ama dişi bir korsan. DİŞİLİĞİMİ NİÇİN UNUTUYORSUN? Beni niçin sevmezsin? Ben arkadaşın değil, cariyenim.
— Bizde sevgi karşılıklıdır. Sen ve dünya beni sana lâyık görmeden aramızda bu olamaz. Seni herkes sevmiş ve hâlâ seviyor. Onların yanında ben bir hiçim. Beni sana denk bulmuyorlar... Ben bir Uluç, Ali bir CAMGÖZ olmadan seninle ancak
kavga arkadaşıyım. Güçlerimiz denk olduğu gün aşk başlar. Lükres sustu:
— Santa Maria (Hz. Meryem) bu düşüncelerini korusun-Sen arayıp da bulamadığım aşkın ta kendisisin.
Cafer, sıkıntısını, üzüntüsünü belirtti:
— Ama bu aşkı ne kadar çok erkeğin koynunda aramışsın sen. Başbelâsı... Artık dinlen. Sular durulsun... Bulanık suda avlanan balıktan hayır gelmez.
Lükres acı acı güldü:
— Ben suların durulmasını, olayların sana aldandığını göstermesini bekliyeceğim... Sonra birden ciddileşti:
— Tuz kayıkları kaçamak ve el koymak için en güzel ve kolay bir yol... Yalnız el koyma öğleden sonra olmalı, Domuz.

Ali bunu duyana kadar gece bastırmalı. Biz denizde kaybolmalıyız. Ayrıca gemiden bir kimse sağ çıkmamalı. Sağ kalan bizi ele verir. Geceler hayır, Karameşe.
— Geceler hayır, Başbelâsı...
Lükres uzaklaştı. Cafer daldığı âlemde kıpırdamadan
yürürken dudakları oynadı ı
...... «Canlı ve cansız hiç bir kimse kurtulamıyacak, sağ kalan bizi ele verir» dedi. KIZIL KADIRGA kahpe ve kancıktır. Sen son kurbanları olacaksın tuz gemisi. Sırtlanı, ceylanı yem diye önüne koyarak tutarlar.

Kibrisin tuzlu ve nemli bir sıcak günü. Kürekte Servantes, dümende Yandım Ali Reis, kumanda yerinde Cafer, yelken bezi altında Lükres... Geleceğin ve tarihlerin korkunç ve namlı dört korsanı tuzlanın on kulaç açığında bekliyen tuz gemilerine doğru kayıyorlardı.
Yandım Ali Reis:
— Öf be, dedi. Sirok hâlâ esmedi. Bu namussuz rüzgâr da geç kalacak günü buldu. Fasulye tenceresine düşmüş gibiyiz, tepemizde gök fıkırdayıp duruyor.
Ötekiler cevap vermediler. Cafer:
— En açıktakine dirise edin, diye kısık sesle bir emir ver
Sandal tuz gemisine dolandı, merdiveni çekmişlerdi.
Yanaştılar. Başında Venedik gümrük memurlarım andıran bir şapka, arkasında yeşil mantosiyle Cafer ayağa kalktı. Gemiye seslendi:
— Lostromo?
Geminin merdiven başında iki tayfa göründü. Biri:
— Başefendi uyuyor, dedi. Cafer'in sesi çok sert ve haşindi:
— Gemiye ambargo kondu, dedi. Ariya iskele. Tayfalar, şaşırdılar, merdivenin palamarasnıı çözdüler,
Cafer fırladı. Güverteye atladı.
— Kaptan nerede? dedi.
— Uyuyor.
— Lostromo uyur, kaptan uyur, kime yutturuyorsunuz pis haydutlar? Gemide kontrband var, inin sandala.
, Tayfanın biri bu emri iplemedi:
— Bize ne, dedi. Lostromo gelsin! Döndü, gidiyordu. Fakat Cafer ensesine bir yumruk çaktı. Yeşil mantoyu
sırtından fırlatmasiyle yere düşen tayfayı kapıp denize fırlatması bir oldu.
ikinci tayfa:
— Yetişin, korsanlar bastı! diye bağırarak arka kasaraya doğru koşmaya başladı.
Bir anda Servantes geminin küpeştesini tuttu, kendini yukarı çekti. Arkadan Yandım Ali Reis iskeleden güverteye atladı.
Cafer:
— Reis, dümeni tut!., dedi. Sonra Servantese:
— Çapayı apiko et, olmazsa kes at, Trinketina yelkenini leva!

Sonra kasaraya doğru koşan tayfanın arkasından gitmek için sıçradı.
Fakat, daha Cafer tayfalarla konuşurken durumu kavrıyan Lükres provadan gemiye sıçramış, tayfanın önünü kesmişti. Elinde kılıcı, güneşin denizden gelen pırıltılariyle yanıp sönüyordu.
Tayfa yolunu kesen bu korkunç çelik karşısında sendeledi, geriledi. Yanında yükselen mizana çımalarına asılı baltalardan birini kaptı:
— Çekil yolumdan! diye haykırarak baltayı uzaktan savurdu. Elindeki uzun silâhla Lükresi yanına sokmayacağını sanıyordu.
Cafer, saniyeleri bile bölen bu kavganın sonunu merak ediyor, korsan kızının savaş gücünü teraziye vurmak istiyordu. Yapacak bir şey yoktu.
Tayfa, elinde uzun balta, ileri atılırken, Lükres bir maymun çevikliğiyle ambar üstüne fırladı, tayfanın arkasına düştü ve kılıcını omuzları arasına bir şimşek hıziyle soktu, çıkardı.
Uzun bir kan sütunu fışkırdı. Koca tayfa dibi kesilmiş kavak ağaçları gibi yere yıkıldı. Attığı korkunç çığlık uyuyan tuz gemisini ayaklandırdı.
Kıç ve ön kasara açıldı, birkaç tayfa güverteye doğru yürümek istediler.
Cafer:
— Gemiye ambargo kondu, dedi. Canını seven ellerini havaya kaldırsın. Gemi kaptanı ileri gelsin!
Yerde kanlar içinde yatan arkadaşlarının korkunç durumu, ambar üstünde elinde kanlı kılıcıyla bekliyen kaplan yüzlü Lükres, çekilen yelken, dönen dümen, kopan çapanın boşa dönen çıkrığı Tayfaları büyüledi.
Kaptan iki adım ilerledi:
Canımıza kıymayın, dedi. Gemi kasasında elli dört alin var, alın ve gidin! Cafer:
— Gemiyi de alıyoruz, dedi. İskeleye teker teker yanaşın. Kaptan önünden geçerken Lükres kılıcını kaldırdı. Yoksulu vuracaktı.
Cafer:
— Kan istemem Başbelâsı, diye haykırdı. Alarga dur! Bir kayıkla gidecekler.
Lükres kızdı:
— Bunlardan öğrenir, peşimize düşer, bizi enselerler. Hepside ölecek.
— Ellerinde silâh yok, ben cellât değilim... — Ben bu işi senden iyi bilirim. Gördüklerini anlatacak-, KİMSE SAG KALMAMALI.
— Amiral benim, kumanda bende.
Tirenketina başında kendilerini süzen Servantes'e döndü:
— Almiralti kim Servantes?
— Sensin, dedi. Cafer, kaptana:
— Çabuk atla, dedi.
Ölüm veya kalımları tartışılan bir yerde durmak istemiyen kaptan iskeleden Cafer'in sandalına atladı. Cafer:
— Lustromo. Muço. Vardiyan atlayın, tamam... Gemide kimse kaldı mı kaptan?
Kayığın içinde korkudan titriyen kaptan:
— Hayır, dedi. Tamam.

— Bu yaralıyı da veriyorum. Belki kurtulur. Lükres'in vurduğu tayfayı da Servantes'in yardımiyle attı.
Sonra haykırdı:
— Reis, alabanda! Filokaları Başbelâsı, Mizanayı Keçiboynuzu arya edecek. Rüzgâr çıktı... Tam yol.
Lükres'in düşüncesi doğru çıkmış, Öyleden sonra çıkan Aknenize vergi imbat dediğimiz sirok rüzgârı gemiyi sürüp götürüyordu.
Lükres Cafer'in yanma geldi. Bir kavga çıkmasın diye Servantes de damladı.
Lükres:
— Şimdi doğru limana gidip bizi ele verecekler, dedi. İyi bir gemici, iyi bir kavgacısın, ama Karameşe, kötü bir korsansın.
Cafer güldü:
— Altlarındaki kayığın falya deliği açık...
— Kim açtı?.
— Gemiye binerken ben... Çok uzağa gidemezler. Bu gece yüzerek ancak Ağva'yı tutarlar.
Servantes kaşlarını çattı:
— Evet, dedi. Donkişot iyi bir korsan değildir ama iyi bir insan ve temiz bir şövalyedir.
Cafer geminin arkasına bağlı sandalın çımasının koptuğunu görünce, Servantesin kaçtığını anlamıştı. Kamarasında masasının üstünde bir kâğıt titreşip duruyordu.
«Aziz Şövalyem!
«Sizleri, özellikle seni bırakıp kaçmama bakıp beni de bir kahpe sanacaksın. Fakat senin, içine niçin girdiğini hâlâ kavrayamadığım bu kanlı maceranın sonu iki-üç saate kadar bitecek. Senin için çalınan ölüm çanlarını duyar gibi oluyorum. Dostlarımın ne düğün, ne de ölüm törenlerinde bulunmaktan hoşlanmam. Adiyoses!. La Vikontes hazretlerine saygılarımı, sadık dostunuz Sanço Pançoya da sevgi ve hayranlıklarımı sunarım
Miguel Servantes de Saavedera.»
Sonra titrek bir elle ayrı not eklemişti.
NOT: Hazreti İsa yardımcı olur da kazara hayatını kurtarırsan, Cenova Lizbon şaraphanesine uğra, seni bana ulaştırırlar.»
Evet, böyle olmuştu. Tuz gemisini aldıktan sonra rüzgârı arkalarına alıp Kıbrıstan uzaklaşıyorlardı.
Tekrar Yandım Ali Reisin çilingir sofrası başında birleşmiş, ilk uğraşlarını kutluyorlardı.
Servantesin belki de o sırada yanlarından ayrılmaya niyeti yoktu. Fakat aralarında geçen tatsız bir tartışma her halde bu ayrılığı sağlamış, bu mektubu yazdırmıştı. Bir ara Lükres:
— Demek Servantes şövalye romanları yazıyor. Ben romanı, hele şövalye romanlarını çok severim. Romanından bir parça okusun! diye rica etmişti.

Akdenize vergi ılık, rüzgârlı bir aşk ve hülya gecesi yaşıyorlardı. Ay denizi yakamozlariyle yıkıyordu.
Servantes istiyerek veya istemeyerek:
— Olur, dedi. Ama herkes de sırasiyle bir şey okuyacak. Dişi Çakal ellerini çırptı:
— Durun. Önce Donkişot'tan bir parça... Servantes, bir kadeh daha yuvarladı, düşündü. Gözlerini yumdu ve okudu:
«... Donkişot'un artık bu son kavgası olacaktı. Yıllardır çıması, foçası bozuk hayaller kuruyor, bu olmıyacak maceraların peşinde koşuyordu. Önüne Tanrı sahici bir Kontes çıkarmıştı. Donkişot bu Kontesin şatosunu, anasını, babasını, obasını bırakıp kendine olan çılgınca aşkı yüzünden köy papazının dişi katırını çalacaklarını, üstüne ikisi 'en binerek başka diyarlara kaçacaklarını gözü açık bir rüya âlemi içinde görüp düşünüyordu...» Servantes sustu:
Ortalıkta buz gibi bir soğuk rüzgâr esti. Servantes'in Cafer'le alay ettiği anlaşılıyordu. Fakat Dişi Çakal işi ciddiye aldı:
— Güzel, dedi. Sıra kimse? Servantes:
— Teklif sizden geldiğine ve arkadaşlarımız da pek istekli olmadıklarına göre onları da yağlamak için sıra sizde olsun.
Dişi Çakal de bir kadeh yuvarladı:
— Ben bir şiir okuyacağım, dedi. Yazan Sisam adasında Adı Asklepiyad (Asclepiade). Bu şiir şimdi içinde bulunduğumuz durumun bir aynası
«İç, Asklepiyad!... Bu göz yaşları niçin? Bu acılar ve keder niçin? Haşin ve kalbsiz aşk tanrısı Eros yalnız seni mi avladı sanıyorsun? Şafak nerede ise sökecek. Kandilin söndü diye güneşin doğmasını mı bekliyeceksin ? Gel, birlikte içelim... Belki bu gecenin sabahı olmadan büyük ve sabahı olmayan gece üstümüze çökecek. Doğacak güneş bizi artık bu toprakların üstünde bulamıyacak. Gel! bu yalancı gece bitmeden biz kendimizden geçelim, iç Asklepiyad!»
Dişi Çakal'ın son satırlarda sesi titredi ve romantik bir melodi halini aldı. Sofra susuyordu. Yandım Ali Reis burnunu çekti. Göz yaşlarını göstermemek için başını arkaya çevirdi.
Dişi Çakal:
— Ne oldu yahu? dedi. Şeytan mı geçti? Sıra sende Karameşe.
Cafer yutkundu:
— Ben böyle güzel şeyler bilmem, dedi. Yandım Ali Reis:
— Hazır söz şarap ve aşktan açılmışken ben de Ömer Hayyam'dan bir parça okuyayım, dedi. Aslı Farsça, aşağı yukarı şöyle tercüme edilir:
FALIMA BAKMAK İÇİN DEFTER-İ AŞKI AÇTIM. ÇIKTI DERHAL ÖNÜME SAHÎB-I HİCRAN BÎRÎSİ. DEDİ MES'UL OL ÂDEMDİR Kİ HAYATINDA OLA, YIL KADAR BİR GECESİ, AY GİBİ BİR SEVGİLİSİ.
Servantes:
— Ay da var, gece de var, dedi. İş bu ayı bir sevgili, bu geceyi bir yıl yapabilecek şanslı âşığı bulabilmekte.

Dişi Çakal Servantes'in tekrar Cafer'e taş attığını anladı:
— Şimdi Karameşe kendi romanından bir parça okuyacak, dedi.
Servantes:
— Herkes yazar olamaz ya, dedi. O bir Homerus veya Ömer Hayyam değil ama bir Aşil, bir Rüstemdir. Yazılanları hayatı ile yazan ve yaşıyan canlı şiir.
Dişi Çakal, Servantes'e alaylı gözleriyle baktı:
— Karameşe dediğime bakıp, meyvesiz bir ağaç sanmayın. O da sizin gibi bir yazar.
Servantes şaşırdı:
— Yani şiir, roman mı yazıyor. Tarihî roman yazarı mı? Yandım Ali Reis de gözlerini faltaşı gibi açtı:
— Aman okusun.
Dişi Çakal büyük bir deniz savaşını kazanmış bir amiral azametiyle kollarını kavuşturdu:
— Donkişotunuz için az önce uydurma ve yakıştırma bir masal okudunuz. Bakın Donkişotun aşk karşısındaki kendi görüşü nasıl?... Onu da ben okuyayım.
Sonra gözlerini yumdu. Az önce okuduğu şiirden daha buğulu ve dramatik bir sesle okudu: i
«...Korsan! Limanlardan, esir pazarlarından kaldıramıyacağın bir şeyin var olduğunu artık öğren!. Bir şey vermeden her şeyi uğrulayabilirsin. Fakat aşkı ne kaldırabilir, ne de satın alabilirsin. Obanı, yurdunu, sancağını, arkadaşlarını, ananı, babanı ardında bırakıp geleceksin!. Aşk ancak böyle çırılçıplak geleni kabul eder...»
Kıbrıs geceleri bile insanı terletirken ortalığa yeniden bir sessizlik, soğuk bir sessizlik çöktü. Dişi Çakal:
— Nasıl? dedi. Servantes:
— Sonunu yanlış okudun veya özellikle isteyerek değiştirdin, dedi. Ve baştan okudu.
«Aşk ancak her şeyden soyunmuş, yüreği çırılçıplak geri dönene kollarını açar...» bu «Riyyale» adlı korsan kitabından son fasıldır.
Sonra Cafer'e döndü:
— Riyyale kitabını siz mi yazdınız?
Yandım Ali Reisin elindeki kadeh titredi. Cafer kurulan tuzağa düşecek miydi?... Cafer tuzağa düşmedi:
— Başbelâsı, dedi, heybemi karıştırırken bu kitabı bulup okumuş, ben yazdım sanıyor. Anlatacak oldum dinlemedi. Kitap korsan Sencivanoğlunundur.
Başbelâsı yerinden birden fırladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.
Oyuncağı kırılan bir çocuk gibi dudakları şişmiş, gözleri yaşarmıştı.
Arkasına döndü, koşa koşa güvertede kayboldu. Sustular, Servantes soğuk bir şaka yaptı:
— Battı balık yan gider.
Cafer önündeki kupayı bir dikişte içti:

— Evet, bana de öyle geliyor. BALIK BATTI... Yatalım, içimizden biri dümen tutsun.
Servantes elini tekrar Cafer'in omuzuna koydu:
— Korsanlıktan belki çakmam ama AŞK İŞİNDEN ANLARIM. ÂŞIKSIN, KOYUVERDİĞİN SULAR HER YANINDAN ŞIRIL ŞIRIL AKIYOR. FAKAT BU AŞKIN SONU YOK. GERİ DÖN! BU SON ŞANSIN.
Cafer gözlerini yana kaydırıp Servantes'in yüzüne baktı:
— Sen vazgeçsene. Önce sen geri dön, kaç!... Arkandan gelip gelemiyeceğimi sonra ben düşünürüm, dedi.
Sabaha karşı nöbet sırası Cafer'e gelince, dümen başında Adalar Denizine vergi sisler arasında mor, sarı, zeytin renkleriyle bezenmiş deniz ve adaların birbirine kaynayışını seyrederken, gözlerini alamadı... Başını geriye çevirdi... Tuz gemisinin arkasında bir ip köpüklü suları döğüp duruyordu.
O kadar dalgındı ki, önce köpükler üstünde seken bu ipi ormanlar içinde, ırmaklar üstünden sıçrayıp avcılardan kaçan bir ceylana benzetti. Kendine göre bir zevk çıkarıyordu bu hayalden.
«— Kurtuldu... Ayağı sürçtü... Avcılar geliyor... Yakalandı... Yakalanmadı...»
Birden silkindi: . «— Hayra alâmet değil, dedi. Dayım Sencivanoğluna benzemeye başladım.»
Sonra ipin bir ceylan olmadığına göre ne olabileceğini düşündü. Birden dümeni bırakıp fırladı:
— Vay, kayığı uğralamışlar. Aklına gelen düşünce yüreğini sıktı:
— Başbelâsı kaçtı, dedi. Beni gözü tutmadı, kaçtı.. Koştu, Lükresin yattığı kamaranın kapısını bir omuzda
devirdi.
Lükres yarı çıplak uyuyordu. «Küt» diye çarpan kapı ve odayı bastıran hava basıncı ile uyandı:
— Ne oluyor? diye haykırdı.
Cafer'i kapı önünde gözleri dönmüş ve şaşkın görünce uyku sersemliği içinde, durumu yanlış anladı.
— Defol! Çık dışarı, dedi. ille her şeyi bir haydut gibi çalarak mı alacaksın?!.
Cafer:
— Şey, dedi. Kayığın ipini kesmişler... Birisi kayığı götürmüş...
Cafer'e yakışmıyan bu titrek ses, içinde kaybetmekten doğan acı ile bulmaktan doğan sevincin çarpıştığı bu kelimeler,. Lükrese durumu anlattı. Bir kahkaha attı:
— Beni kaçtı sandın?
— Evet.
— Onun için üzüldün? Cafer kendini topladı:
— Kim kaçtı öyle ise?
Lükres yalancıktan gözlerini büzdü, işaret parmağını şakağına dayadı, aynı soruyu tekrarladı:

— Kim kaçtı? Yalancı pehlivan, duygusuz korsan, uydurma yazar. Karameşe maskesi düşünce utancından kaçtı. Peki, burada kalan ne? Buradaki onun gölgesi.
Sonra, onun gülmediğini görünce, ranzadan yere atladı, şalvarını ayağına geçirdi.
Cafer'in orada bulunması, onda genç kızlara vergi bir utanma duygusunun uyanmasına yetmiyordu.
Bacağı, baldırı, hattâ göğüsleri açılıyor, kayboluyor, bir bakir kız gibi bu olaylara önem vermiyordu.
— Yürü! dedi. Aldanmıyorsam Servantes köpeği tüydü. Servantes'in yattığı yere koştular. Ranzadaki yatak boştu. Masa üzerinde şarap şişesine bir kâğıt takılmıştı.
Cafer kâğıdı aldı, okudu. Elinde buruşturdu. Lükres:
— Ne yazıyor? diye sordu, i Cafer derin bir nefes çekti:
— Ecelimizin yaklaştığım, seni bırakıp kendi hayatımı yaşamazsam bu gece beni bastıracaklarını bildiriyor.
Ayak sesleri, yüksek sesle konuşulan sözler, Yandım Ali Reisi de uyandırmıştı. İkisini yalnız görünce:
— Servantes mi kayboldu? dedi. Hiç aklıma gelmemişti. Nöbete geçerken kendisini görmeyince, geç kaldığım için beni beklemedi sanmıştım.
Cafer:
— Belki de doğru yazıyor, dedi. Rotamızı harita üzerinde izler, yolumuzu keserler...
Lükres:
— Topumuz, tayfamız yok, ama ölünceye kadar uğraşırız,
dedi.
— Ölümüz para etmez, hele senin ölün. Bizi canlı yakalıyacaklar.
— Beni sat... Sen kurtul. Bu son olaylar yüzünden fiyatım artmıştır. Zengin olursun.
Cafer:
— Ben aldığımı satmam, dedi. Babanın kadırgalarına kavuşmak istiyorsan seni Rodosta koyuveririm...
— Rodostan önce Servantes'in bildirdiği düşmanla karşılaşacağız. Ne yapacaksın?
Cafer, Yandım Ali Reise baktı:
— Ne yapabiliriz?
— Bizi, silâhsız, topsuz, tayfasız bildikleri için aborda olmak istiyecekler, iyi bir manevra ile mahmuzlarız.
Lükres:
— Ali Reis, dedi. Darılma ama senin gençliğindeki aborda usulü ile gemi kaldırılamaz artık...
Biraz sustu, sonra:

— Ambarlarımızda tuzdan başka kuzina ile kaptan depor-tası arasında, barut, neft reçine, reçine katranı var... Gemiyi boyamak için almış olacaklar...
Cafer sinirlendi:
— Yani gemiyi başka renge boyayıp kendimizi gizliyelim demek istiyorsun?
— Evet.
— Hayır. Rum ateşi yapıp bize aborda olmak istiyen gemiyi yakabiliriz.
Yandım Ali Reis:
— Biz de beraber yanarız, dedi. Cafer:
— Siz orasını bana bırakın, dedi. Beni yeni silâhımızı hazırlayana kadar iyi bir sofra donatın... Açlıktan, Servantes dahil, yeryüzünde ne kadar serseri romancı varsa karnımda hora tepiyorlar.

Cafer, düşündüğü silâhı hazırlamak için güvertede sepet, çuval, ip ve palangalarla uğraşırken, Lükres ve Yandım Ali Reis de çilingir sofrasını hazırlıyorlardı. Yandım Ali Reisin hiç bir şey umursamaz hali gitmiş, yüzünde bitip tükenmez sanılan aydınlık çizgiler gölgelenmişti.
Lükres onun konuşmadığını görünce:
— Güzel ve yalan günler bitti Reis, dedi. Biz de pek çabuk senin yanında yer aldık... Unutmak için beynimizi şarapla yıkamak zorundayız.
Yandım Ali Reis atılan taşı anlamazlığa geldi:
— Niçin? Bu kadar genç yaşta? Bu güzellik? Bu hazneler içinde. Benim yanımda işiniz ne?
Lükres masa üstüne koyduğu bakır şarap kupasını eline aldı. İçi doluymuş gibi havaya kaldırdı, sesi titriyordu.
— İç Asklepiyad, iç ve ağlama! Aşk tanrıçası Eros yalnız seni mi vurdu sanıyorsun? Bak tanrıça Erosun kurbanları yaralarını şarapla yıkıyorlar. Erostan kurtuluşun tek yolu şarap tanrısı Baküs'e sığınmaktır... İç Asklepiyad!.. İçelim bu gece Ali Reis. Ben de senin gibi artık unutmak için içmek is-îstiyorum.
Yandım Ali Reis genç kızın yüzüne baktı. Dişi Çakal, acımak bilmez, kana susamış diye tanıtılan korsan kız ağlıyordu.
Yandım Ali Reis, hayatında bir kere daha kadın göz yaşları karşısında yelkenleri indirdi:
— Ağlıyacak ne var? Haydi, haydi çocuk olmayın, dedi.
— Arkadaşını elbette benden iyi tanıyor ve ondan yana çıkıyorsun. Kalpsiz, merhametsiz, korsanlıktan başka bir duygu bilmiyen bir., bir meşe odunu.
Yandım Ali Reis güldü. Lükres de güldü. Ali Reis:
— Bunlar çocukça üzüntüler, dedi. Arkadaşımla sizi tanınmadan üç saat önce karşılaştım. Benim için ikiniz de anlaşılması güç gençlersiniz. Fakat sizin için de Dişi Çakal, korsan kızı, babasına acımaz diyorlardı.
, — Yalan! Fakat o da bir yalancı, bana heybesinde bulduğum Riyyale ve Bahriye kitaplarını kendisinin yazdığını söyliyerek övündü.
İşte burada, Yandım Ali Reis faka bastı:

— Caferin böyle bir yalanı benimseyeceğini sanmam. Hey-besindeki kitapları dayıları Piri ve Sencivanoğlu Ali Reisler yazmıştırlar, dedi.
— Neye bana ben yazdım, diye övündü, yalan söyledi?... Küçük adam.
— Bana kalırsa Cafer böyle bir şeyle övünmez. Ona göre «kitap yazmak bir, aşk iki.» Enayilerle, aptalların uğraşacağı iki yoksul iştir...
Bu anda Yandım Ali Reis, Cafer'in, iki ünlü Türk korsan amiralinin yeğeni bulunduğunu açıklamakla, pulsuz, çaputsuz, gemisiz, denizlerde kısmet ariyan bir serseri olmadığını belirtmiş olduğunu iş işten geçtikten sonra anladı.
Caferi yalancı yazarlıktan kurtarayım derken daha büyük bir aşk yalancısı ve arkadaş dolandırıcısı olarak asıl varlığı ile ortaya koymuş oluyordu.
Bu sırada Cafer de işini bitirmiş, onları yanına çağırıyordu:
— Tamam, dedi. Dümeni sen tutarsın Başbelâsı. Bordaları biribirine paralel tutmaya çalış. Ben laçka diye bağırınca, Reis kum çuvalının façasını koyuverecek.. Sepet flok serenine doğru yükselirken ben de sereni vira edeceğim. Aynı anda Başbelâsı boci alabanda tiramolaya geçecek.ne oluyor?
Lükres soğukkanlı, zümrüt alacası göz bebekleri kaşlarına doğru kaymış:
— Sepet onların güvertesine düşecek, onlar yanarken biz da uzaklaşıp kurtulacağız, dedi.

Cafer bu soğuk karşılayış karşısında şaşırdı:
— Ne oldu? Beğenmediniz mi yoksa? Yandım Ali Reis, Cafer'in gözünü açmak istedi:
— O kadar çok beğendi ki senin bu manevraları bilmek için yaşma göre bilgili korsanlar yanında küçük yaştan beri çalışmış olman gerek diye düşünüyor.
Lükres:
— Evet, dedi. Bu kadar becerikli, cesur, kuvvetli, ayrıca şanslı bir korsan niçin Ege Denizinde aç ve çaputsuz gezer, kısmet arar? İçimize dert oluyor.
— Sen hiç kurt gördün mü? Kurt da köpekten daha cesur, daha kuvvetlidir ama şehirde, konaklarda barınamaz, dağda aç ve ilâçsız dolaşır.
Yandım Ali Reis, Cafer'in bir solukta buluverdiği bu karşılık karşısında içinden «— Bitirim yalancı ama, dedi. Ben kim olduğunu ele vermeseydim, kız belki yutardı.»
Lükres, bu karşılığı yutmuş göründü:
— Volta lava, dedi. Neredeyse ay doğacak. Yandım Ali Reisin rüzgârına uyalım. Ay gibi bir sevgilimiz var diye avunalım, gecemiz bir yıl kadar uzasın.
Cafer'in içine doğuverdi:
— Senin bir gülüşün bin ay eder Başbelâsı. Bu gecemiz bir değil, bin yıl gibi uzayacak.
Lükres, Yandım Ali Reise baktı:
— Hani bir romancı gibi atamaz diyordun? Aklına esince "bombardıman ediyor.
Reis testiden şarapları kupalara döktü:
— Sen atana değil, attırana bak, dedi. Seni görünce rüzgârı arkasına almış kadırgalar gibi uçuyor.

Az sonra Ege Denizine vergi ılık gece, bir sihirli tül gibi üstlerine indi. Arkalarında dalgalara erimiş altın damlalar serpen ay ışığı ve testiden kanlarına dökülen Kıbrıs şarabı, üç gece yolcusuna önce tuz mavnasını Kaptan Paşa Kadırgası, sonra birbirlerine karşı olan duygularını ucu ölüme kadar gidebilecek bir aşk yolculuğu gibi gösterdi. Aldandılar. Aldattılar. Ay ışığından tüller arkasına gizlenen denizler, gökler, adalar da birbirlerini aldatıyordu aslında. Gece uzuyor, uzuyor, bin yıl gibi değil, bitmiyecekmiş gibi uzuyor, ayın ışıkları Lükres ve Cafer'in yüzünde sevdalı derin gölgeler yaratıyor, her birini diğerinin gözünde tanrılaştırıyordu.
Birkaç saat sonra iki genç yalnız kaldıklarını gördüler. Yandım Ali Reis de kendi varlığının fazlalığını, ya aşk ve kadının karşısında yerlere dökülen, tek sırdaşı şarabın yoksulluğunu görmemek için toz olup çekilmişti. Şarap aşk ile karşılaşamıyacak kadar yoksul bir hiçti.
İki genç biribirlerine, kenetlendiler. Artık dillerinin yerine nefesleri, elleri, gözleri konuşuyordu.
Cafer binlerce erkek arasında gemi kasaralarında yetişen Lükrese kendini beğendirememek kaygusu içinde kırıcı, can acıtıcı olmaya yelteniyordu.
Bir kaplanın bir ceylanı parçalayıp kanını içerken duyduğu vahşi tadı, Lükres'in canını acıtarak duymak, kana kana içmek istiyordu.
Lükres acı kuvvetiyle bilinen Cafer'in bu saldırışlarındaki hırçınlığı hoş görüyor, soluyarak, inleyerek kendini bırakıyordu.
Cafer, harcadığı güç ve aşk oyunlarındaki acemiliği yüzünden terliyor, terledikçe .bu beceriksizliğinin suçunu Lükrese yüklüyordu.
Arenada yorulan bir matador hırsiyle soludu:
— Kaçma! Niçin kaçıyorsun?
Lükres onu kendine çekti, daha çok sokuldu:
— Kaçmıyorum, sinirlenme, dedi. O anda da canının acısından, gözlerinden fışkıran yaşları tutabilmek için gözlerini yumdu, dudaklarını ısırdı...
Saatlar yürüyor, ay gibi sevgilisi Lükres de artık ufukta kaybolan ayın ışıkları gibi siliniyor, bin yıl süreceğini hayal ettikleri aralarında geçen bu ilk aşk gecesi de diğer güzel ve mutlu geceler gibi bitmek üzere bulunuyordu.
Cafer, Lükres'in solgun yanaklarında şebnemleşen göz yaşlarını dudaklariyle topladı:
— Niçin ağlıyorsun? dedi.
Lükres göğsündeki ağırlığı atmak ister gibi derin bir nefes aldı:
— Bu ilk gecemiz, bana öyle geliyor ki Karameşe, dedi. son gecemiz de bu. Aramızdaki aşk hikâyesi başlarken bitti. Az sonra gün doğacak, gerçek hayatın ışıkları hayal gemimizi yakacak... Ne sen bir Apollonsun, ne ben bir Afroditim. Acı gerçekle karşılaşacağız. Ben bir Dişi Çakalım, sen bir Kara-meşe'sin. Bir daha böyle bir gecemiz olmayacak. Bir daha birbirimizi bu kadar güzel ve içten aldatmayacak, aldanamıyaca-ğız.
Cafer sıkıldı, kekeledi:

— Bu kötü düşünceler de nereden aklına geliyor canım? Lükres, yanağındaki yaşları elinin tersiyle silerek güldü:
— İçime böyle doğuyor. Aldırma. Bu öyle bir gece ki aylar ve yıllarla ölçülemez. Bir ömre bedel. Sonumuz ayrılık değil mi? Koy ki bir gece yaşadık ve bu sabah bir ayrılık anında öleceğiz. Ne mutlu bize. Ya bir ömür boyu bir gün dahi sevişemeden ölenler? Onları düşünsene.

Yaz aylarında vergi imbat rüzgârı tuz gemisini kuzey doğuya doğru sürüklüyordu.
Öyle geçmiş, güneş denizin beyaz köpüklerle çırpman mor dalgalarına bir kuyumcu titizliği içinde parlak gümüş aynalar kaplamıştı. Binlerce gümüş aynanın oynayışından doğan ışıklar gözleri kamaştırıyor, Servantes'in geleceğini bildirdiği düşmanı daha uzakta iken görmelerini zorlaştırıyordu.
Üçü de konuşmuyorlardı.
Bu terletici sessizliği Yandım Ali Reis bozdu:
— Gözlerimiz kamaştı. Bu kahpeler Fenike kıyılarından gelemezler mi?
Cafer:
— Anadolu kıyılarında yuvarlanmak işlerine gelmez, dedi. Türk karakol gemileriyle kıyılar arasında sıkışıp kalmak kaçış yollarını keser... Lodostan, günbatısından gelecekler.. Hem bir korsan kanarası olan Ege Denizine girmemizi beklerler, Andalya (Antalya) gibi önü açık deniz olan sığınakları beğenmezler.
Lükres bağırdı:
— Bir gemi geliyor... Lodosu tam arkasına aldığından uçuyor sanki.
Cafer sordu:
— Sancağını seçiyor musun?
— Bir savaş gemisi... Az daha yaklaşsın hele. Sancak çekmemiş.
Gemi hızla üstlerine, iskele bordalarının ortasına doğru geliyordu. Lükres:
— Rüzgârı ve güneşi arkalarına aldılar, dedi. Karameşe, kuvvetler denk bile olsa onların uğraş durumu sağlam. Bir tuz mavnasiyle arkasına rüzgârı almış bir savaş gemisini yenebilecek misin?
Cafer'in yüzü uğraş sırasındaki sert ve kırıcı kırışıklıkları ile buruşmuş, korkunç ve çirkin bir hal almıştı.
— Dümen sende, diye tersledi. Bordaların akışını tutabilirsen yeneriz. Kaptan ve Amiral sensin.
Lükres:
— Yandım Ali Reis neci? diye sordu.
— O topçu başı.
— Sen?
— Ben leventler başı Deli Cafer.
Lükres Cafer'in bakışlarında, görmeye alıştığı içleri çocuksu ışıkların kaybolduğunu da gördü. Yuvasında bir yırtıcı kuş gözü gibi kırmızı ve fırlak duran deli bakışları gelen gemiye takılıp kalmıştı.

O, hafif kıvrık duran alaylı dudakları, içinden kan damlı-yan sırtlan ağızları gibi dört köşe olmuştu. Lükres:
«— Bu kara oğlan, tam bir korsan, diye düşündü. Kan ve savaş kokusunu alınca, bir yırtıcı hayvan gibi kendinden geçiyor.»
Sonra garip bir düşünce ile üzüldü. «— Bana Dişi Çakal diyorlar. Kavgada benim yüzüm de belki böyle korkunçlaşıyor.» Sonra bu garip düşüncelerin aklına niçin geldiğini düşündü. «Artık yaşamak istediğim için, ölüm, savaş bana korkunç gelmeye başladı, bu kafa ile gireceğim savaşları kaybederim.»
Silkinip haykırdı:
— Hey, Karameşe. Ateş sepetini tutturamazsam diye hiç korkmuyor musun? Bir atımlık barutun var. Ya elin titrer de sepet fırlar, sancak bordasından denize uçarsa?
Cafer yuvasından dönen gözleriyle Lükres'i süzdü:
— Sen kendi elini sıkı tut! Beni mübarek soyun sopundan başlatma şimdi, diye homurdandı.
Artık o tatlı genç değildi bu haydut. Sonra Yandım Ali Reise seslendi:
— Reis palanga iyi işliyor mu?
— Gam çekme evlât... Topçu leventlerin bayır turpu gibi. Yüreğini sıkı tut. Yeneceksin. Sayımızın bir tane olduğuna aldırma.
Tekrar sustular. Az sonra Lükres seslendi:
— Gelen gemi İspanyol. Sancak çekmiyor ama belli.... SERVANTES DE YALANCININ BİRİYMİŞ...
Bu, YALANCININ BİRİYMİŞ, sözü o sırada Cafer'in kulağına giremedi. Sözün önemini anlıyamadı.
Yoksul tuz mavnasını ortasından tutup yutmak istiyen bir ejderha gibi suları yararak ilerliyen gemi Cafer'de yeni bir düşüncenin doğmasını sağladı:
— Başbelâsı, diye haykırdı. Lükres:
— Oristi Amiral paşa, diye genç sesiyle cevap verdi.
— Hergeleler, belki dümeni kırmaz böylece bize bindire-bilirler. Bizi denizden toplamak isterler. Belki de bizim manevramızı da önlemek için son kerteye kadar dümen kırmazlar.... Her iki manevrayı da bekle.
— Evet, kulağım sende, gözüm İspanyollarda. Sen emir verince Tiremolaya geçeceğim.
— Hayır... Ben emir vermiyeceğim. Sen kaptansın... Lükres alay etti:
— Sağ ol.
Cafer'in sesinde hiç şaka yoktu:
— Sen kendin dümeni kırarken kendi kendine yüksek sesle emir vereceksin, dikkat et, biz tiremolaya geçtikten sonra işi çakar da aborda olmak isterlerse aramızda yer kalsın...
— Başüstüne kaptan.
Bu sözleri dinliyen Yandım Ali Reis, tuz gemisi bile olsa; geminin dümenini ve kumandasının bir kız elinde bulunmasının verdiği sinir sarsıntısı içinde: «— İşimiz tam Allaha kaldı, dedi. Başıma ne geldiyse karı peşinde koşarken

gelmişken şimdi parmak kadar kızın amiral kesildiği tuz gemisinde İspanyol kırlangıcına aborde olacağız ve sağ olarak bu uğraştan* kurtulacağız. Bende akıl varsa...»
Bir kırlangıç gibi uçan İspanyol gemisinin yelkenleri şişmiş, kürekleri düzenle inip kalktıkça beyaz köpüklü dalgacıkları havaya uçuyordu. İspanyolların topların başına geçmeyişlerinden, hareketlerinden kendilerine güvendikleri belli oluyordu.
Üçü de konuşmuyor, çeneleri kilitlenmiş alın yazılarını çizecek saatin son vuruşunu bekliyorlardı. Üçü de birbirini tanımadıkları halde şu sırada üçünün de hayatı diğer ikisinin elleri arasında bulunuyordu ve her biri kendinden çok diğer ikisin ne güvenmişti.
İspanyol kırlangıcı teslim olmalarını bildiren flamayı çekti. Ellerinde kancalar, ok ve baltalarla leventleri kırlangıcın provasına yığılmışlar, kolayca ele geçecek bu avı süzüyor ve Akdenizlilere vergi gürültülü sesler, karışık el kol işaretleriyle kaynaşıp duruyorlardı.
Artık öyle bir an geldi ki iyi bir levendin bir sıçrayışta ulaşabileceği kadar iki gemi birbirlerine yanaştı.
Yandım Ali Reisin kum çuvalının iplerini sıkan eli sıkıldıkça sıkıldı. Terden sırsıklam oldu.
Reis dayanamadı. Rus ateşi sepetini ateşledi.
Cafer: «— Ben olsaydım kumandayı verirdim. Başbelâsı geç kalıyor.» diye düşünürken, tuz gemisinin yelkenleri bir top gibi patladı. Gemi büyük bir çatırdı ile esnedi. Yana yattı.
Lükres haykırdı:
— Boci alabanda, tiramolaya geçtik.
Tuz gemisine karinasından dirise edip bindireceklerine yüzde yüz aklı kesen İspanyollar bu ters manevra ile borda bordaya paralel geldiklerini gördüler.
Bir saniye daha geçse gemiler birbirine aborda olabilirlerdi.
Yandım Ali Reis, Cafer geç kalırsa korkusiyle:
— Alesta, lava... diye haykırdı. Kum çuvalı flok sereninden aşağı doğru içerken içinde Rum ateşi yanan sepet bir asansöre binmiş gibi, havaya doğru uçarcasına yükseldi.
Cafer pazılarının tekmil güciyle flok sereninin palangalarına asıldı. Seren döndü, Rum ateşi sepeti havaya uçtu, İspanyol gemisinin güvertesi hizasına gelince, Cafer:
— Laçka! diye bağırdı.
Yandım Ali Reis kum çuvalını tutan çimayı bırakıverdi.
Dengesi bozulup boşlukta kalan Rum ateşi sepeti İspanyol gemisinin güvertesinde patladı.
Koyu siyah dumanlar havaya doğru yükselirken hızını alamayan kırlangıç, tuz gemisinden uzaklaştı.
Lükres sevincinden:
— Hurra! diye haykırdı.

Cafer, büyük bir bilek ve parmak gücü harcamış olmanın verdiği alışkanlıkla ellerini birbirine sürtüyordu. Lükres:
— Dümen ne olacak? diye haykırdı. Cafer yanma fırladı, dümeni aldı.
— Lodosu arkaya alıp poyraza doğru tam yol, dedi.
Yandım Ali Reis:
— Zorlamayın kendinizi, dedi. Herifler sersemlediler. Rum ateşine su döküyorlar.
Arkalarında uzaklaşan İspanyol kırlangıcındaki tayfalar güvertede parlayan ateşi görünce kovalardaki suları üstüne döküvermişlerdi. Suyu yedikçe parlayan, parladıkça patlayan Rum ateşi büsbütün azıttı, yelkenler tutuştu, geminin barut deposu kızıştı ve birden kulakları sağır eden bir tarraka ile ortası havaya uçarken, pupa ve provası sulara doğru dikildi. Göklere uçan insanların kol, baş ve ayakları tahta parçalariyle birlikte yağmur gibi tekrar denize dökülüyordu.
Yandım Ali Reis:
_ Allah suçlarını bağışlasın, dedi. Korsan milleti bunlar, cenaze törenlerinde mevlid şekeri dağlamayacağımıza göre, buyurun, birer kadeh zemzem suyu yuvarlayalım, ruhları şâd olur.
Cafer'in dalgın ve tatsız bir duruşu vardı. — Servantes içinde miydi acaba? dedi. Yazık oldu, aptaldı ama temiz kalpli bir erdi gâvurun oğlu.
Her su kendi vadisine akar
Rodosta bir tuz gemisinin geliş - gidişi kimseyi ilgilendirmezdi ama bu tuz gemisini bekleyenler, çoktan kıyı kayaların arasına sinmişlerdi.
«— Bir lâmelif çevireyim, bakalım hangi rüzgârlar esiyor, bu meret memlekette...» diyerek Cafer çekip gittikten sonra, Lükres de:
«— Yüreğim sıkılıyor, beni kim tanıyacak?» diyerek Yandım Ali Reisin fikrini bile sormadan geminin güvertesinden kumlara bir geyik gibi sıçramış, sonra seke, seke balıkçı kulübeleri arasında kaybolup gitmişti.
Yandım Ali Reis, kızın arkasından bakarken: «— Her su kendi vadisine akar, diye mırıldandı. İkisi de büyük kaptanlardan yeni emirleri almaya gittiler. Bir gecelik aşk hikâyesi bitti. Şimdi kapışacaklar. Ya ben aldanıyorum, ya Domuz Ali. Bu genç' kızla bu oğlan ateşle barut gibi yanmaz da şekerle su gibi birbirleri içinde erirlerse ne olacak? Bütün emekler uçup gidecek.
Sonra omuzlarını silkti:
«— Adam sen de, koy ki eridiler. Yandım Ali erirken kimse acıdı mı? Bir aşk gecesini bir korsan gecesine değişmem.»
Cafer, kendi vadisine doğru yönelmiş akıyordu. Rodos'a ilk gelişi değildi, hoş, daha çocuk yaştan beri belli başlı birkaç amiralde bulunabilen dayısının BAHRİYE kitabı ve haritaları yüzünden Akdenizi avucunun içi gibi ezbere biliyordu. «— Burası olacak» diye kapısının üstünde bir timsah yavrusunun içi dolmuş ölüsü sallanan dükkâna girdi. Gerekli parolayı verdi. Hiç konuşmadan Cafer'in önüne düştüler, büyük bir konağa götürdüler. Konağın avlusu, merdivenleri, sekban ve sarıca denilen, taşra valilerine vergi, koruyucu erlerle doluydu.

Cafer'i büyük bir sofaya aldılar. Pencereleri deniz ve güneşe açılmış salonun köşe minderinde yüce bir kaptan oturuyordu.
— Beru gel evlât! diye tatlı bir sesle yürüyeceği yolu gösterdi.
Cafer, sesinden Domuz Ali nam korsan reisinin karşısında bulunduğunu sezdi. Yürüdü, elini öptü. Domuz Ali:
— Sağ ol evlât! dedi. Nice tedbir aldın? Elini tez tut!
— Duanız berekâtiyle işin uhdesinden geliriz Reis.
— Bunun üzerine cümle Reisler sana güveniriz. Ama vallahi istanbul birbirine girmiştir. Bu kahpe geminin sancağını, gün komayıp tez elden suya sürüp getirmeni dilerler.
— Oğlunuzun, da bir dileğini hoş görürsünüz elbet.
— Nola? Elbette hoş görürüz.
— Benim tutacağım rotaya karışılmasın.
— Anlamadım?
— Yani kumanda bendedir. Tedbiri de ben alayım. Kâfiri ben dilediğim yerde, dilediğim saatta vurayım isterim.
— Sen genç ve delikanlısın. Bu işlerde görgün kısa kalır.
— Ben işin içindeyim. Gözümle gördüğüm uğraşa, sizin görmeden ıraktan salacağınız eskiden edinilmiş görgüye dayanır, .emirleriniz uymayabilir.
Konu buraya dayanınca gözünü kamaştıran ışıktan, sofanın karanlığında kaldığı için Cafer'in göremediği bir gölge ortaya doğru yürüdü:
— Biz senin yanındayız ve her yaptığın işi koyduğumuz gözcülerle görürüz, dedi. Bizim çizdiğimiz yolda verdiğimiz rotaya dümen tutacaksın.
— İspanyol gemisini yaktın. Bir aldatma şansın daha azaldı. Böyle ustalıkla manevra etmiyecektin.
— Ya ne yapacaktım?
— Yelkenleri şişirip bize sığınacaktın.
— Sen hem korsanlıktan, hem gemiler bilgisinden çakmıyorsun, hem uluorta konuşuyorsun. Bir tuz mavnası, bir kırlangıç önünden nasıl kaçar? Bu işten işkillenmiş, beni kollayan kızın yanında size nasıl sığınırım. Boş lâf edip durma babalık. Akim varsa kendine sakla, sırasında kullanırsın.
Bu sefer yabancı, Cafer'i küçümser bir dudak büzüşü ile sordu:
— Demek baştan beri saydığım yanlışlıkları doğru bulur, kafanın dikine gitmek istersin?
— Ben katır değilim ki kafamın dikine gideyim. Suyun akışına uyarım. Servantes İstanbul sarayına yanaşmış bir bezirganın adamıdır. Bu moruğun hesabına Lükresi ele geçirmek istiyor, senin sandığın gibi Kızıl Kadırgalıların dostu değil, düşmanıdır. Katalavis?
— Sen gözüktüğünden daha hıyar bir oğlanmışsın meğer?
— Asıl hıyarın dik âlâsı bilmediği işleri bilir gözükmek isteyen sensin. Yasef Nassi adındaki bu herif, Kıbrıs dukası olacağını umduğu için oluk gibi altın akıtıyor. Kıbrısı ne yapacak 'biliyor musun?
— Sen söylersen öğreneceğiz.

— İspanyadan kaçan ve daha da kaçıracağı Museviler için Kıbrısta bir yeni vatan kuracak bu zıpçıktı serseri Yahudi.
Domuz Ali Reis öksürdü. Cafer'e susmasını işaret etti. Ama, delikanlının bir kere kafası atmış, gözü kızmıştı.
— istanbul sarayında hareme yerleşen Venedikli katolik karılarla, İspanyadan kaçan Musevi karıları çarpışıyor, bu işte ya bu katolik kızın yeğeni Cağaloğlu Sinan Paşa, ya padişahın gözdesi, şehzade Muradın anası Musevi Nurbanu Hanım Sultan üste gelecek. Bu yüzden Yasef Nassi'nin adamı Servantes, Cağaloğlu Sinanın yeğeni Lükres Jagal ile kapışıyor.
— Amma da zorlu hayalin var bre? Bu hayallerinle topa tutsan Akdenizde korsan gemisi komazsın. Hiç sende akıl yok mu ? İspanyadan göçen Musevileri yerleştirecek ada arayan Yasef Nassi katolik ve Engizisyon papazlarının uşağı Servantes'i bu işte kullanacak kadar enayi midir? Maşallah!. Maşallah! Ne «de akıllı genç seçmişsin Ali Paşa bu işe?. Ko, bu oğlan köyüne «dönsün.
Cafer: «—Bu zıpçıktı da nereden fırladı?!.» gibilerden saygısız bir bakışla sesin sahibini süzdü. Domuz Ali ise, Cafer'in tersine, zoraki bir saygı kımıldanışı gösterisi içinde kıpırdamış, kamburumsu bir hal almıştı.
Cafer:
— Anlıyamadım, dedi. Ne yolda buyruklar verilecek?
— Meselâ, hiç yeri değilken Servantes gibi seni kösteklemek üzere önüne atılmış bir köstebeği yanma aldın ve belki de amacını çaktırdın.
— Başka?
— Sana gösterilen tuz gemisine gideceğine başka birini seçtin.
— Ne oldu? Daha iyi sonuç aldık.
— Biz daha önceden tedbir alıp tekmil tuz gemilerinin gözünü açmasaydık, kavga çıkar ve daha yolun başında kanını akıtırlardı.
— Başka?
— Dayılarının kitaplarını heybende bulundurarak kimliğini hem Lükrese, hem Servantese belirttin. Artık senin bir amiral torunu olduğunu biliyorlar.
Cafer, hâlâ yüzüne vurulan bu yanlışlıklara karşı kendini korumuyor, soğuk soğuk sırıtarak: «— Başka?» deyip duruyordu.
— Servantesin gemiden kaçarak, sizin yerinizi düşmanlara göstermesini kolaylaştıranı.
— Başka?
— İspanyol frigatasını yakmak için bulduğun tedbir güzeldi. Ama küçük bir manevra yanlışlığı hem seni, hem Yandım Ali Reisi, sizlerden çok değerli olan Lükres Jagalı yok edebilirdi.
Cafer bu son suçu geri çevirdi:
— Peki, sen olsan ne yapardın? Yüksekten konuşmaya alışık yabancı şaşırdı:
— Ben daha önceden Servantesi pupama takmazdım.
— Servantes de Lükres Jagal diye elime verdiğiniz kızın ve Kızıl Kadırganın peşinde idi. Elimin ve gözümün altında bulunması, arkamda gizli dolaşmasından daha elverişlidir.

— Ama kaçırdın?
— Gene gelir, kız benim elimde oldukça kurşun zokaya üşüşen alık balıklar gibi bana baş vurmak zorundadır.
— Benim başladığım bir işe benden gayrisi el koyamaz.. Ve hiç kimse dahi benimle böyle zeklenip duramaz. Yasef Nassi Kıbrıs dukalığını almak için katolik Servantes'le de birleşir, işine gelirse şeytanla da anlaşır. İnsanlar rüzgâr işlerine uygun eserse dindaşlarını korurlar. Bezirgan Yasef Nassi katolik Servantes'le bu konuda anlaştı. Ben mi daha iyi bilirim, yoksa sen mi?
Yabancı, ellerini arkasında kilitleyip geldi, Cafer'in karşısında durdu. Gözlerini gözlerine dikti:
— Ben... Ben senden daha iyi bilirim.
— Neden sen benden daha iyi bilirsin?
— Çünkü Nakşe adaları dukası şanlı, saygılı Dük Yasef Nassi benim de onun için.
Sofanın içinde soğuk bir rüzgâr esti. Domuz Ali Reis kalktı, yanlarına geldi.
— Girişilen bu zorlu uğraştan alnımızın akiyla çıkabilmek: için birbirimize yardım etsek gerek, dedi.
Sonra Cafer'e döndü:
— Oğlum Cafer, dedi. Bu uğraşta sen kol ve kılıçsın, baş: ve beyin biziz. Beynin emrine uymıyan kolları keserler.
Cafer:
— Benim kol, sizin - Yasef Nassi'yi gösterdi - hele bunun beyin olduğunu şimdi öğreniyorum^ Benim kolum başkasının beyni ile kalkıp inemez. Ben kukla ibişi değilim. Kaldı ki ikinizin de beynini toplasak benimkinden artık bir işe yarayacağına da ayrıca imanım yok.
Yasef Nassi:
— Biz'de bunu düşündük, dedi. Kol da, kafa da biziz bundan böyle. Sen bir kenara çekil!
Sonra Domuz Ali Reise döndü:
— Reis, buyur, kızı getirsinler... Bu iş burada bitsin.
Cafer, önce gelecek kıza pek önem vermemişti.
Kendisini bir ölüm ve ateş deryasına atıp sonra daha işin başında geri çekip yarı yolda bırakıvermeleri, hele bu emrin böyle tanımadığı bir adam yönünden verilmesi tepesinden aşağıya dondurucu bir fırtınanın esmesine yol açmıştı.
Kendisinde ne Domuz Ali gibi para biriktirmek uğrunda esir pazarında kız satacak, ne de Yasef Nassi gibi padişah bile olsa başka insana elindeki kızı peşkeş çekecek muhabbet tellâlı ruhu vardı.
Ne oldu, neler geçti, bu korkunç ve düşüncelerini donduran dakikalar nasıl geçti, bilmiyor, kestiremiyordu.
Beyninde donan kan damarları ancak Lükres ile Yasef Nassi birbirlerine söğüp küfür ederlerken çözülebildi.
Ancak ondan sonra geçen olayları kavrayabildi.

Nereden gelmişse gelmiş, nereden getirmişlerse getirmişler, Lükres ile Yasef Nassi birbiriyle kıyasıya bir ağız dalaşına girişmişlerdi.
Yasef Nassi daha önce Cafer'e yaptığı gibi şişirdiği göğsünü yumruklayarak haykırıyordu:
— Sen galiba koskoca bir Dük hazretleri karşısında bulunduğunu bilemiyorsun?
Lükres solucan görmüş kuğu kuşları gibi tiksinerek narin boynunu büküp uzattı:
— Dük hazretleri mi? O da kim?
— Ben, Nakşe Dukası devletlû ve sayın Yasef Nassi hazretleri benim. Benimle konuşurken sözlerini tartarak konuş. Ağzını yırtarım.
La Vikontes Lükres, birden korsan Dişi Çakal kesiliverdi:
— Ne dedin, ne dedin? Sen kendinin sahicikten bir Dük olduğuna inandın demek? Seni gidi aşı boyalı tilki seni. Sen bu ağızları git de eşeklerin aslan diye satıldığı Istanbuldaki hanım sultanlara yuttur. Lizbon artığı, istanbul bulaşığı, yedi diyardan, yedi bin kere kovulmuş serseri karga seni, şaşı gözlerinle bana yan bakıp durma, ikisini de bir parmakta oyar, atarım ha!...
Domuz Ali araya girdi:
— Hele bir soluk al, deli kız. Sana soracaklarımız var.
— Sen sus Domuz Ali! Sen de ondan hırlı bir meret değilsin. Yunusbalığı işkembesi, kıçtan bacak, liman dubası.
Domuz Ali bu yakıştırma sözlere kızacağına güldü:
— Şimdi elimizde esirsin ve bize yararlı olabilirsin. Bu kötü sözleri bırak da anlaşalım.
— Kaç para istiyorsunuz? Babama bildirelim, göndersin. Anlaşalım ama sözü kısa keserek ve kurtuluş paramı pis suratınıza atarak..;
— Para istemiyoruz...
— Anlamadım, Domuz Ali, artık Venedik altınlariyle aran iyi değil mi yoksa?
— Onu sonra düşünürüz. Sözün kısası, bizi babanla buluşturup, konuşturacaksın. Bu dalavere başka dalavere.
Lükres:
— Ya?, dedi. Demek işin dümeni bu. Para istemiyorsunuz, babamla konuşacaksınız. Bu dalavereye de beni sokacaksınız.
— Evet. Açıkça, erkekçe laf. Yasef Nassi de güldü:
— Tamam, erkekçe laf, dedi. Dalavereyi sen de tutacaksın!
Lükres:
— Ama siz erkek değilsiniz ki, dedi. Sizin dalaverenizden hayır gelmez. Siz ikiniz de uşaksınız. Sen Domuz Ali, Uluç Ali'nin haznesine para yetiştiren bir esir pazarı uşağısın. Sen Yasef Nassi, Sultanın gövdesinden fırlamış tulumuna şarap, kıçına dar gelen şalvarına kız oğlan kızları yetiştiren bir muhabbet tellâlısın. Babamın sizin gibi iki uşakla görüşebilecek kadar alçalacağını nasıl umdunuz?
— Baban az sonra sana yapacağımız işkenceleri duyarsa yel olup yetişir. O bize uşak olur, kul olur.

— Bana elinizin ucu ile dahi dokunamazsınız. Yerin dibine dahi geçseniz, babam sizi bulur. Diri diri derinizi yüzer, içine tuz doldurur, kadırgalara yelken yapar. Anladın mı Dük prasiyası? Düdük makarnası?
Yasef Nassi:
— Kardeşlerin, Cafer'e yüzlerce altın sayarken, babana pek güvenemiyorlardı.
Yasef bu sözleri söylerken, Cafer'in buram buram terliyerek oturduğu karanlık köşeye baktığından, Lükres Cafer'in de orada olduğunu ancak o zaman görebildi. İşi birden kavrayamadı.
— Ondan ne istiyorsunuz, dedi. Ne beni, ne de babamı tanımaz. Koyverin öksüz oğlanı.
Yasef Nassi kaba bir şaka yaptı:
— Öksüz oğlanı bırakırsak, önce kardeşlerini, sonra babanı bir tavuk gibi boğazlar. Zehir katil, esrarkeş, keleş ve dahi kalleş bir korsandır. Gel onun elinde ezilmeden bize yardımcı «ol. Son pişmanlık kâr etmez.
O anda gökten bir yıldırım inmiş gibi, Lükres'in kıvrak ve canlı vücudu kaskatı kesildi. Tatlı güneş yanığı, tepsi börekleri gibi sıcak ve kişmirî rengi, simsiyah oldu. Dişleri kenetlendi. Sendeledi. Dibine balta yemiş gemi serenleri gibi ileri, geri sallandı.
Cafer yerinden fırladı, Lükresi tuttu:
— Onlara inanma! dedi. İkisi de serseri.
Cafer'in terle sırsıklam olduğu halde buz kesilmiş elleri Lükres'in kendisini toplamasına yardım etti. Ona cevap vermedi. Domuz Ali'ye döndü:
— Bu oğlanı, babamı bize getirsin diye önüme attınız demek?
Domuz Ali sustu. Yasef:
— Evet, dedi. Bizim adamımızdı. Cafer:
— Sus sersem, diye bağırdı, sus! Fakat Lükres iki eliyle Cafer'i itti:
— Birisine uşaklık etmek için karşıma çıkarılmışsan seni öldüreceğimi bildirmiştim Karameşe, dedi. Fakat bu iki uşağa uşaklık edecek kadar aşağılık bir kişi olacağın aklıma gelmemişti... Kurt köpeği seni!... Sen benim elimle öldürülmiyecek kadar pis bir uşak kazıntısısın.
Birden Cafer'in yüzüne tükürdü:
— Tuh! Maskara! Yalancı pehlivan! Sen yüzüne bile tükürülmeye lâyık değilsin, nerede kaldı öldürülmek.
Yasef Nassi araya girmek istedi:
— Burası bülbül yuvası değil. Sonra sevişirsiniz, diye konuşmak isterken, Lükres, yoksulun suratına öyle zorlu bir tokat attı ki, tokadın sesi, loş sofada iki-üç kere daha geri teperek sakladı.
Yasef Nassi dizleri üzerine yıkıldı. Yüzündeki beş parmak izi beş kırbaç yarası gibi şişmişti. Birkaç damla kan yanaklarından fışkırdı.
Hançerini çekmek isterken Domuz Ali araya girdi. Bu sırada odaya dalan sekbanlara:
— Kızı kale zindanına kapatın! dedi. Kimse yanma giremeyecek.
Leventler hırsından titriyen Lükresi götürürlerken Cafer sıçradı:

— Bana inan, diye bir şeyler söylemek istedi. Fakat Lükres deli ve içi öç dolu gözleriyle ona öyle bir baktı ki her şeyin bittiğini Cafer anladı. İki adım geri çekildi. Kapılar kapandı. Sofada üçü yalnız kaldılar.
Yasef Nassi, Domuz Ali'ye:
— Bu namussuz sürtüğü şimdi işkenceye alacaksın, dedi. Koskoca bir Dük hazretlerine el kaldırdı.
Cafer, kolları göğsünde kavuşuk, yanaştı:
— Bana bakın! dedi. Ben ne Dük dinlerim, ne düdük. Bana verilen bu işe pis burnunuzu sokup tezgâhlanmış işi berbat ettiniz. Size kim emir verdi bana karışın diye?!..
Yasef Nassi ona cevap vereceği yerde, koştu, tunç tokmağı kaptı, bakır tepsiye vurdu.
Kapılar açıldı. Odaya beş-on Sarıca eri doldu. Yasef Nassi, Cafer'i gösterdi:
— Alın bu hergeleyi!
Daha baltalılar amaçlarını kavrayamadan Cafer koltuk altı saldırmasını bir solukta sıyırdı, sıçradı. Yasef Nassi'yi ensesinden boyunduruğa aldı ve saldırmayı gırtlağına dayadı.
— Kimse kıpırdamasın! Bir adım atarsanız bu kart horozu haklarım. Vay namussuzlar vay! Beni istavrit balığı sandılar.
Sonra Domuz Ali'ye döndü.
— Reis, beni soyadından başlatma. Sen Larendelileri bilirsin. Bu iti ve dahi seni şu dere turpları kıpırdamadan defterden silerim. Oturun, oturduğunuz yerde. Ver emrini bu sulu bacaklılara, dışarı çıksınlar.
Yasef Nassi, inliyor, ıkınıyor, fakat ne konuşuyor, ne kıpırdanabiliyordu. Domuz Ali:
— Cafer, onu bırak. îşin ucu devletlû padişaha dayanır, dedi. Bir yanlışlık oldu. îşi büyütme!
— Vız gelir bana ne padişah, ne vezir, ne paşa, ne de reis, topunuza yuh olsun, emri ver!
— Burada benim emrim sökmez.
— Öyle ise benimki söker. Söyle, kızı bıraksınlar, yoksa gırtlağını koparacağım.
— Ben emir veremem. O da konuşamıyor. Çek kamayı!
— Peki, ben şimdi kızı tekrar kaldırmaya gidiyorum. Bu Kıbrıs'taki gibi dayanıklı dövüş değil. Arkamdan adam yolla-mayın. Bana bu Rodos şehrinin tümünü yaktırırsın sonra.
Birden Yasef Nassi'yi döndürdü; pısırık, şaşkın bakışan baltacıların üstüne bir gülle gibi fırlattı. Havada uçtu, kapının
karşısındaki pencereye balıklama daldı. Büyük bir şangırtı ile camlar parçalandı. Cafer bu aralıktan kayboldu gitti. Yasef Nassi yıkıldığı yerden:
— Bahçeye koşun! Kaçırmayın. Tutun! diye haykırdı. Sarıcalar koştular.
Yasef Nassi yerde inliyordu.
Domuz Ali yanına yaklaştı. Kötü bir koku burnunu zorladı. Tahtalar üstünde soluk renkli bir su tozları toplıyarak yılan gibi kıvrıla kıvrıla gidiyordu.

Korkunç bir düşünce yüreğini oynattı. Yasef'in karnını deşmişti deli oğlan. Padişah bunu affetmezdi.
— Ne o? Bir yerini mi yardı? dedi. Nasılsın?
Yasef titriyerek kalktı. Yüzü bir kahraman ciddiyeti içinde gerildi.
— Ne köpek oluyor da beni yaralıyacak, bir yerimi yaracak, dedi.
ipek şalvarının paçalarından hâlâ, kokusu insanın gönlünü bulandıran, cinsi şüpheli sular akıyordu. Domuz Ali elinde olmıyarak güldü:
— Biraz ıslatmışsın. Emret de temiz bir çakşır getirsinler.
— Bırak çakşırı şimdi. Kızı kaçırmadan ele geçirelim. Bur oğlanı sen niye tutmadın?
— Ben mi bu oğlanı tutacaktım? Oğlan Piri Reisin yeğeni. Ayrıca da yirmi yaşında. Ben de, yaygarana kanıp senin aklına tam olarak uysaydım, işler daha çok karışırdı. Böyle kanı tepesine çıkayazdığında ve aşk yolunda gözü kızmışken bir Larendeliyi ejderhalar dahi tutamaz. Sen kırk evliyaya kırk kurban kes ki böyle kötü kokulu bir su koyvermekle canını kurtardın.
Yasef Nassi dikleşti:
— Ne yapardı sanki?
Domuz Ali bıyıklarını burnuna daha çok yaklaştırarak üst dudağını büzdü:
— Paçandan bu sidikli sular yerine kan akardı. Ve onun cevabını beklemeden yürüyüverdi.
Ben ki Sultan Selim bin Sultan Süleymanım
Rodosun taş merdivenli sokaklarından Cafer bir fırtına gibi kıyıya indi.
Tuz gemisi orada duruyordu. Önünde bir zeytin sepeti üstünde Yandım Ali Reis güneşleniyordu.
Cafer'in şaşkın ve deli halini görünce göğüsledi:
— Ne oldu evlât? Kötü bir şey mi var?
Cafer başından geçenleri anlattı. Yandım Ali Reis de Lük res'in gemiden nasıl kaçar gibi kıyıya atlayıp kaybolduğunu: anlattı, nasıl ve kimin eliyle kaldırıldığını Reis de görmemişti. Olaylara çok üzüldü.
— Aldırma, dedi. Gençsin, bunları yenecek kadar gücün ve önünde günlerin var. Büyük Reis gelecek diyorlar, bekliyelim.
Cafer kesti, attı:
— Ben kimseyi bekliyemem. Şimdi zindanı basıp «O» nu kaldıracağım. Büyük Reisin de, tekmil Reislerin de merhume analarından başlatma beni...
— İyi düşün evlât! Dört yanımız su. Bizi padişah asisi sayıp gemi serenlerine asakorlar.
— Ben yalnız gidiyorum bu işe. Sen burada kal. Elime bir ferman verdikten sonra, geri almak ne demek?
Reis:
— Anca beraber kanca beraber. Ben de geliyorum. Herhalde bir yanlışlık oldu, ama madem beraber yola çıktık.
Cafer güldü:
— «Üç Alilerden en namuslusu diğerlerine ihanet mi ediyor?...» Ha Reis? dedi.

Yandım Ali Reis:
— Daha belli değil, dedi. Belki de onlar bana ihanet ettiler. Zindanı ikimiz mi basıyoruz?
— Hayır, limandan yoldaş alacağım.
Cafer önde, Reis arkada liman balıkçı meyhanelerinden birine girdiler.
İçerisi kalabalıktı. Tavla şakırtıları, nargile fokurtuları;,, yakası açılmadık korsan küfürleri arasında sesini işittirebil-mek kaygısiyle, Cafer çenesini olanca gücüyle ayırdı:
— İçinizde Larendeli var mı?
Otuz "beşlik çember sakallı, ipek cepkenli bir levent ayağa-kalktı:
— Var, dedi. Sen kimlerdensin?
— Sencivanoğullarından. Adım Cafer.
Levent saygı ile iki elini uzattı. Cafer'in elini çekti, öpüp-başına koydu.
— Tanıdım. Büyümüşsün, Allah kem gözlerden saklasın. Ben Kamburoğullarından Kef Kemal diye anılırım. Uluç Ali'nin leventlerindenim.
Cafer, Yandım Ali Reise göz kırpıp, bir «işler yolunda» işareti çaktıktan sonra, levente döndü:
— Bir hacetim var, dedi. Zindandan bir kız kaldırılacak. Bu işe gönül kor musun?
Kef Kemal güldü:
— Dilersen Rodos hâkimi Bali Beyi de kaldırırız evelal-lah. Kız güzel mi bari?
Cafer düşüceliydi:
— Gönül işi değil, devlet işidir, dedi. Ama kendi de pek inanmadı. Başka arkadaşlar gerek. Seninle kimler var?
— Biz Uluç Ali Reisin Patrona gemisiyle öncü geldik. Reis de akşama kalmaz erişir. Kaptana ile geliyor.
— Reis başka işe tutuştuğunuza kızarsa?
— Reis gemi bağlı iken olana karışmaz. Ayrıca karı, kız uğraşı oldu mu keyiflenir de.
Cafer:
— Birer altın şarap bahşişi var, dedi.
Yandım Ali Reise avucunu açtı. Reisin kuşağı arasından çıkardığı örme kesenin yarısını Kef Kemalin avucuna boşalttı.
Kef Kemal, keyiflendi. Meyhanenin köşesindeki masaya seslendi:
— Kalkın yalı kazıkları! Şarap parası çıktı.
Az sonra, Cezayir leventleri elbisesi giymiş «yalı kazıkları» nı arkasına alan Cafer, Rodos kale zindanının kapısına dikildi.
Dizdarbaşı kayıtsız, gamsız, buzlu turunç şerbetini yu-dumluyor, ayağa kalkmayı gerekli görmüyordu.
Cafer, bu gibi işlere alışık bir çavuş gösterisi içinde:
— Dizdarbaşı sen misin? diye sorunca, önce şaşırdı. Dizdarbaşıya «sen misin?» diye soran kimsenin bir önemi olmak gerekti. •
— Dizdarbaşı benim, dedi. Hayrola, ne var?

Cafer boynundaki muskaya el attı. Yandım Ali Reis korkusundan gözlerini yumdu.
Cafer, muskayı açtı. İçinden bej renkli yağlı parşömeni çıkardı.
Yandım Ali Reis bu parşömeni görür görmez içini okumadan Cafer'in emrine girmişti. Fakat Dizdarbaşı acaba ne yapacaktı?
Dizdarbaşı parşömeni kayıtsızca aldı. Altındaki «Mührü Hümayun» dedikleri Osmanlı padişahlarına vergi işareti görünce yerinden fırladı, öpüp başına koydu:
— Fermanları baş üstüne, dedi. Ne emreylersiniz? Cafer soğukkanlı:
— Zindandan bir kâfir alıp götüreceğim. Dizdarbaşı özür diledi:
— Kulunuz Dizdarbaşıyım aslanım. Yanlış kapı çaldınız. Bey konağına varıp andan gelecektiniz.
Cafer Dindarbaşıyı tersledi:
— Ağa, elindeki fermanı hele bir oku, andan sonra ayak diret.
Ağa, kızardı. Nameyi arkasında bekliyen hafız kılıklı bir gence uzattı:
— Oku kâtip. Bakalım ferman nicedir?.
Kâtip denilen genç, fermanı aldı. Mührü Hümayunu görünce o da üç kere öpüp başına koyduktan sonra okudu: .
«Ben ki Sultan Selim bin Sultan Süleymanım, büyürdüm ki: Korsan Reislerinden Cafer Sencivanoğlu maharet, feraset ve kiyasetine itimadım bulunan bir yarar kulum olmakla kendisini ehem ve mahrem vazifeye tâyin eyledim. îmdi büyürdüm ki: Akdeniz gemilerinde, yalılarda, kalelerde bulunan başbuğ, bey ve paşa bilcümle kullarım, emirlerine gereği gibi itaat ve mührü şerifime itimat edip sözlerine muhalefetten hazar edeler. Her kimin yaramazlığın arz ederse hakkından gelinür. Yazıldı, kendisine verildi. 5 Rebi'ül - Ahir 975»
Kâtip tekrar üç kere öpüp alnına götürdükten sonra fermanı Cafer'e uzattı.
Taş odayı garip bir sessizlik kapladı. Elindeki fermana: göre Cafer'in buraya tek başına gelmesi bile yeterdi. Kef Kemal, padişahın bir yarar adamına yardım etmekle neler kazanacağını hayal ederken Dizdarbaşı da:
— Buyurun, dedi. Nola? Ferman devletlû padişahımızın-
dır.
Cafer bu sefer daha sıkı bir emir verdi:
— Mahrem fermanı okutarak dile düşürdün. Bu iş bunda kalacak, ne olduğun kimse bilmiyecektir. Taşrada bir söz duyarsam cümlenizin başın alurum. Düş önüme!
Dizdarbaşı önünü ilikliyerek:
— Başüstüne, diyip öne düştü.
Cafer Yandım Ali Reise göz kırpıp emretti:
— Siz bunda eğlenin, Ağa hazretleri.
Yürüdüler. Minare merdivenlerini andırır yüksek ve dar bir yerden zindanların bulunduğu odalara indiler. Gardiyan Dizdarbaşıyı karşıladı: Dizdarbaşı:
— Alacağımız kâfire kim derler? diye kekeliyerek sordu. Cafer tersledi:
— Sen sus!.

Kendi kumandanını tersliyen bu celalli, sert genç, karşısında titriyen gardiyana döndü.
— Az önce bir kâfir kız getirdiler, kandedir? Gardiyan koştu. Bir demir kapı önünde durdu:
— Bundadır Sultanım. *
— Aç!...
Gardiyan, Dizdarbaşıya baktı. Başka birisinden emir almaya alışmamıştı.
Cafer:
— Elini çabuk tut, diye gürledi. Başın alurum yoksa... Dizdarbaşı, korkusundan bayat balıklar gibi bebekleri buruşan gözlerini «Aç, bekletme» der gibi indirip kaldırdı.
Gardiyan belindeki anahtarlarla demir kapıyı açmaya uğraştı. Eli titriyor, bir türlü kilidi tutturamıyor, o geciktikçe Cafer de, Dizdarbaşı da ayrı yönlerden sinirleniyor, homurda-nıyorlardı. Sonunda kapı açıldı.
Cafer'in bulunduğu yerden içerisi gözükmüyordu.
Bu sefer de sinirden gardiyanın telleri gerilen sesi çınladı:
—Dışarı çık! İnek gibi ne bakıp duruyorsun?
Bu «inek gibi» sözü emir almaya alışık olmıyan Lükres'i kızdırmış olacak ki. içerinden hiç bir hareket belirmedi. Gardiyan içeriye girdi. Bir zincir sakırdadı. Arkasından itilen Lükres sendeliyerek sofaya fırladı.
Caferi gördü. İğrenç bir şey görmüş gibi başını çevirdi.
Cafer:
— Çöz, diye emretti. Prangaları boşalt!
Gardiyan başka bir anahtarla zincirlerin kilidini açarken Dizdarbaşı saygı ile, iki eli göbeğinde Cafer'e doğru eğildi:
— Yaramaz bir kâfiredir, zarar gelmesin?
Cafer:
— Sen sus! diye tekrar gürledi.
Lükres'in zincirleri yerlerde sakırdarken, Cafer'in kulağına, geldikleri Dizdarbaşınm odasından birtakım dik sesler çalındı.
Bu gürültüyü öbürleri duymamışlardı. Cafer bu sefer gardiyan ve Dizdarbaşıya Lükres'in çıktığı zindanı gösterdi:
— İkiniz de içeri girin!
Bu anda uzaktan gelen sesleri onlar da duymuşlardı. Dizdarbaşı içinden gelen bir duyguya uyarak bu garip emre boyun eğeceğine palasına el atmak istedi, eli çabuktu, yarıya kadar bile sıyırmıştı.
Fakat Cafer ondan önce palasını sıyırdı. Göğsüne dayadı:
— Kıpırdama Ağa! Haklarım ha!
Bu arada gardiyan da kamasını sıyırmak istedi. Fakat Lükres çoktan işi çakmıştı. Yoksulu sardığı gibi az önce kendi çıktığı zindanın içine fırlattı.
Yoksul gardiyan bir topaç gibi döne döne gitti, dip duvara kafasını vurdu, bayıldı.

Dizdarbaşı, karşısındaki adamın «Feraset ve kiyasetine» Devletlû Padişahın fermanından çok gözüyle de iman etmiş olmasına rağmen, palasını tam sıyırmak gafletinde bulundu. Aynı anda Cafer'in bacaklarına doğru alttan daldı.
Başka biri bu saldırışı çelemez, karnı deşilirdi.
Dizdarbaşı alta dalarken Cafer de üstten omuzlarına daldı. Biri üstte, biri altta taşlar üzerinde iki kere_döndüler.
Palaları ellerinden uçmuştu.
Derinden gelen sert, dik seslerle, biribirine çarpan çeliklerin de sesleri karıştığını duyan Lükres geç kalmamak kaygu-siyle baldırında sakladığı hançeri çekti, Dizdarbaşmın sırtına saplayım derken, yoksulun kulak tozu hizasından ensesini yardı.
Cafer sıçradı, ayağa kalktı. Dizdarbaşıyı tuttukları gibi zindana attılar. Kapıyı üstüne sürdüler. Kilit yoktu. Cafer hançerini bir tekmede kilit halkasına tıkıp tepti.
Birbirlerinin yüzüne bakmaya korkuyorlardı.
Dik merdivenden ikişer ikişer atlıyarak çıktılar, Dizdarbaşınm odasında, Patrona leventleri ile Rodos beyinin sekbanları çarpışıyordu:
Sekbanbaşı:
— Teslim olun, Bali Bey adına! diye haykırıyor; Yandım Ali Reis:
— Yıkılın hamam böcekleri. Şeytanın adına! diye alay ediyordu.
Dizdarbaşının odasına girmeden avludan dışarı bir yol gözüküyordu. Cafer:
— Yol iskelede, diye Lükres'e kapıyı gösterdi.
Kapı açıktı. Lükres kapıyı tutunca Cafer içeri haykırdı:
— Kemal Reis, kapıyı tutuyorum, arya!
Sekbanlar emri kavramadan, leventler, Kef Kemal ve , Yandım Ali Reis odayı boşalttılar. Kapıyı da üstlerine kapayıp Sekbanları içeride kilitlediler. v
İki dakika sonra, dar sokaklarda koşuyorlardı.
Cafer:
— Dağılın! diye emir verdi. Evli evine... Sonra arkasından teşekkür etti:
— Sağ olun yoldaşlar.
Larendeli korsanlar her biri bir yöne çil yavrusu gibi dağılırken haykırdılar:
— Yolun açık olsun! Sıkışırsan bize sığın. Patronalıyık.
Vursana. ne beklersin?
Yandım Ali Reis de Cafer'in elindeki fermanın - içinde bin bir fırıldak dönen- İstanbul sarayınca artık battal edildiğini sanmıştı. Birbirlerinden ayrılıp gizlenmeleri gerekti.
Cafer'i fazla konuşturmadan ayrıldı. Tuz gemisine doğru gitti.
O zaman, Cafer hâlâ arkasından gelen Lükres'e döndü, gözleri çakmak gibi çakıyordu:
— Sen ne diye seyran kayığı gibi ayrılmaz, suyumdan gelirsin? dedi. Var dilediğin yere git, izini kopar!
Lükres bu sert sesin altındaki aşk ve ayrılık acısını her dişi gibi sezdi.
Cafer.henüz âşıktı: < — Gidecek yerim yok, diye alttan aldı.

— Sanki benim var. Az sonra enseliyecekler. Başımı belâya koma, var yıkıl, dilediğin yere git!
Lükres cilveli ve istekli güldü:
— Adımı sen koydun. Başbelânı yabanın adasında ellere mi bırakacaksın, Karameşe? ,
Cafer arkasına döndü, yürürken konuştu:
— Çakal oğulları izindedir. Seni kimseye koymazlar. Gam çekme.
— Ben senden ayrılmam.
— Bir Kontes bir uşakla ne eder ki? Git, Dukalar ve Markilerden bir eş bul kendine. Lâyığın budur.
Lükres dayattı:
— Ayrılmıyacağım senden. Olmazsa çıkardığın zindana götür. Gidecek yerim yok, yalnızım.
Cafer geri döndü:
— Hançerin gibi, aldığın emri hangi baldırında saklıyorsun? dedi. Yalnız kalmış Kontes.
Lükres sarardı, kekeledi, sendeledi:
Cafer Kıbrıslı esir kızın eline tutuşturduğu kâğıttaki yazıyı yüksek sesle ezbere okudu «... Muço ile beraber gidin. Hiç ayrılmayın... Biz arkandayız... Gerekirse öldürün!.» Cafer sordu:
— Ölüm saati hâlâ gelmedi mi Muçonun?
Sustular... Lükres hiç bir cevap vermedi. Fakat utanmış, ürkmüş bir hali de yoktu. Konuşsa, «Yalan!» dese, «Ben seni seviyorum.» dese, «Senden ayrılmayışımın sebebi aşktır» dese, Cafer inanmaya teşneydi.
Fakat Lükres konuşmadı. Kendini temize çıkaracak bir tek söz dahi söylemedi.
Cafer de onu orada bıraktı ve yürüdü. Yollarda dolaşmak işine gelmezdi.
Birkaç saate kadar Bali Bey kayıklara, gemilere el koyacak, zindanı basan Cafer'i ve kaçırdığı Lükres Jagal'ı arayacaktı.
Tek aranmayacağı yer kaptanların, zengin tüccarların uğradığı büyük Taşhandı.
Elbiseleriyle yatağa uzandı. Demir kepenkleri kapadı. Hana girerken Lükres'in uzaktan kendisini izlediğini göz ucuyla görmüştü.
Kaç saat geçti? Ne kadar oldu? Han avlusundaki gürültülerin azalmasından, meyhane şarkılarının başlamasından gece yarısını geçtiklerini düşündü.
Birden heyecanlandı. Birisi kapısını zorluyordu.
Sevinçten yüreği daha hızlı atmaya başladı. Gelen Lükres olabilirdi. Kovmasına aldırmadan geri gelmişti. Onu affedecekti. Aşkını, aşkını olmazsa da vücudunu kanı kurumuş çöl bedevileri gibi özlüyordu. Bu sıcak Akdeniz adalarında aç ve susuz kalınabilirdi, ama aşksız, kadınsız kalanın sonu kızgın kediler gibi kudurmaktı.
Kapı açıldı. Bir gölge başını uzattı. Cafer'in uyuyup uyumadığını kontrol ediyordu.
Cafer uyuyormuş gibi hiç kıpırdamadan durdu. Nefes akiğini bir türlü düzenleyemeyişine kızıp nefesini kesti.

Lükres'in sessiz ve kedi gibi girişi Cafer'in uyanmasını istemediğini belirtiyordu.
Lükres'in ay ışığına düşen gölgesini, Cafer net olarak seçebiliyordu.
Birden titredi. Lükres'in hançeri elinde parlıyordu.
Lükres durdu, çevresini dinledi.
Cafer: «Benim uyuyup, uyumadığımı anlamak istiyor, dedi. Vuracak. Babası gibi açılmadan, kırmızı örümcek gibi kanımı emmiş olmak için vuracak.» di-|ye düşündü.
Lükres yere serili [yatağa eğildi. Elindeki hançeri Cafer'in burnunda parıldıyordu. Yatağa bakıyor, fakat Cafer'in yüzünü karanlıIğa alışamayan gözleriyle seçemiyordu. Cafer:
— Vursana, ne bekliyorsun ? diye haykırdı.
Lükres korkunç bir
çığlık attı. îki adım geri geri sendeledi. Bacakları tutmadı, yere oturuverdi.
Cafer, atıldı. Lükres'in boynuna parmaklarını geçirdi: — Şimdi de sıra bende. Aldığımız emirlere göre sıra benim seni öldürmeme geldi, diye homurdandı.
Heyecan ve iç acıdan buz kesilen elleri Lükres'in boynuna değince, sahiplerinin emrine boyun eğmediler.
Daha bir gece önce okşadıkları boynu sıkıp boğamıyacak: kadar duygulu eller bu konuda beceriksiz çıktılar.
Cafer, Lükres'i itti:
— Niçin peşimi bırakmıyorsun? İlle de ölmemi istiyorsam bırak! Sabaha kalmaz bu işi başkaları yapar, dedi. Beni sen öldürme. Aldanmış olarak öleyim.
Lükres'ten hiç bir ses, hattâ nefes aldığını, yaşadığını belirtir bir hareket yoktu.
Sustu. Yüreğini sıkan çember boğazına dayanıyor. Dilini; de kilitliyordu.
«— Bu kadar kepazelikten sonra ne konuşabilir?» diye düşündü. Her şeyi kaybettim. Uğraşı da, oynaşı da. Ne hıyar herif mişim? Yasef Nassi'ye hak verdim. HIYARIN BİRİYİM.
Hanın altındaki meyhanede iki üç sarhoş Rodos adasına, vergi «Lir» adlı sazı çalıyor, bir yakınları ölmüş de cenaze töreninde ağlaşıyorlarmış gibi romantik, acıklı sesler çıkarıyorlardı. «Benim ölen umutlarımı okuyorlar» diye düşündü.
Lir inliyor.
Sarhoşlar ağlıyorlardı. İki saat geçti. Lir sustu.
Sarhoşlar ağlıyorlardı. Sarhoşların sesleri uzaklaşan bir karayel gibi uğuldayarak sönerken son bir çabalama ile «Lir» tekrar inledi.
Lir de sustu.
Odanın korkunç karanlığı üstüne; ayrılığın, biten aşkların sonunda duyulan amansız sessizlik bir elem yelkeni gibi kapandı.
Neden sonra Lükres bir şiir gibi bu ayrılık acılarını Cafer'in kalbine indirdi, mırıldandı:
— FİNİTO MUSİKA, FİNİTO FESTA.
Müzik bitti, bayram bitti

Ardında, önünde dörder yalınkılıç Sarıca, yanında ikişer mızraklı Sekban, Cafer Rodos sokaklarında bir tavuk hırsızı gibi götürülürken, götürüldüğü yer bir cellât kütüğü dahi olsa,, umursamıyacak kadar canından bezmişti.
Artık ölümü de bu genç yaşında tek kurtuluş yolu olarak
görecek kadar karanlık ve umutsuz acılar içinde inliyordu. «Aşk bitti, uğraş bitti... Kaybettim.» diye durmadan inliyordu,.
Başının içinde Lükres'in odanın karanlığına saldığı sözler, durmadan, sonu bulunmayan bir kuyu çıkrığı gibi gıcırdayıp duruyordu.
— Finito musika, finito festa. Müzik bitti, bayram bitti.
Sonra kötümser düşünceler gözlerini karartıyor, gönlünü bulandırıyordu. Nerede ise düşüp bayılacaktı.
«— Sonunda böyle olacağını biliyordum.» diye kendini avutmaya çalıştı. Öldürmek üzere elime verdikleri gâvurun kızını koynuma aldım. Düşman koynuma girince en zayıf yerimden ısırdı. Zehrini içime akıttı. Bitti... Müzik bitti, bayram bitti. Üzülecek ne var bunda?... Bakalım başka bayramlara. Yeni müzikler arıyalım.
Üzülecek bir şey vardı. Cafer bir daha hayatına, Lükres; değerinde bir kızın giremiyeceğini, başka bir bayramın olamıyacağını seziyordu. Daha kötüsü artık Lükres ile de aralarında geçen ve biten aşkı canlandıramıyacaktı.
«GEBERİP GİTMEKTEN GAYRİ YOL KALMADI» diye. düşündü.
Domuz Ali ile çıngar çıkardıkları konağa benzer bir yere götüreceklerini umuyordu kendisini.
Sabahın kuşluk vaktine kadar, Lükres soğuktan donmuş kedi yavruları gibi, boncuklaşan gözlerini Cafer'e dikmiş başka hiç bir söz konuşmamıştı.
Yüreğini daraltan bu çemberi koparmak için Cafer kendini hanın isli duvarlarından dışarıya atar atmaz çevresinin sarıldığını görmüştü.
Başka zamanlarda Cafer otu ata, suyu ateşe katar bu çemberi yarardı.
«— Buyurun, sizi Reis ister!» diye yarı saygı, yarı emir şeklinde yol gösterince, bir tavuk hırsızı uysallığı içinde aralarına girmiş, yolu tutmuştu.
Fakat kıyıya inip de bekliyen bir kayığa kendisini bindirdiklerini gördüğü halde dahi aldırış etmemişti.
Ha suda, ha karada başına gelmesi gereken ölümü pek umursamıyordu artık.
Kayık on beş kulaçta demir bırakmış bir kadırgaya yanaştı. Güneş doğmadığından gemi bayrak çekmemişti.
Kıç kasara feneri yanıyordu. Hoş,, gemi forsunu da çekmiş; olsa fener gibi forsunu da seçecek durum yoktu Cafer'de.
Sekbanbaşı:
— İskele verin, diye haykırdı. Bekleneni getirdik.
İskele indi. Sekbanbaşı, Cafer'e yol gösterdi. Cafer'i kıç -kasaraya aldılar.
— Az eğlenin, dediler.
Ne bileklerine zincir, ne de ayaklarına pranga vurmuşlardı.   ,
Cafer'in aklı sekiz karış yukarıda olmasa uşakların durumundan başına geleceği sezerdi.

İç kapı açıldı. Gür sakallarına kır düşmüş, başında altın sırma işlemeli iri kavuğu hovardaca bir eda ile hafifçe yana yatırılmış, heybetli bir yabancı içeri girdi. Belindeki al ipek kuşağa sokulu altın hançeri üstündeki pırlanta ve yakutların her birisi birer Zühre yıldızı gibi yanıp sönüyordu.
Cafer birçok korsan reisi ve padişah veziri görmüştü. Ama insanın yüreğini ürküten, saygı duyguları uyandıran böylesine bir ulu kişi ile karşılaştığını hiç hatırlamıyordu.
Gönlündeki tekmil sıkıntıları, gür kaşları altındaki canlı gözleriyle bu ulu kişi aldı, götürdü. Cafer'e doğru elini uzattı:
— Gel oğlum! diye yanına çağırdı.
Cici ve göz alıcı elbiseleriyle çatışacak kadar kırmızı ve .nasırlı koca elini Cafer'e uzattı.
CAFER KARŞISINDAKİNİN ULU KİŞİLİĞİ KARŞISINDA, KOŞTU, UZATILAN ELİ ÖPTÜ, ALNINA KOYDU.
Fakat eli öperken arkasından odaya giren Domuz Ali Reisin burnu da gözüne ilişivermişti.
Tepesi attı. Domuz Ali'ye kötü, kötü baktı.
Domuz Ali, Cafer'in bu sert bakışlarını görmemiş gibi sırıttı. Göz kırptı. Bir «İşler yolunda» işareti çaktı.
Kaptan kasarasının ortasındaki masaya geçen ulu kişi, Cafer'i de karşısına oturttu.
Gür kaşları altında birer ok gibi kalbine işliyen gözleriyle Cafer'i süzdü.
Sonra Domuz Ali'ye döndü.
— Aferin ADAŞ. Tam istediğim gibi levent bir yiğit bulmuşsun, dedi.
Tekrar Cafer'e döndü:
— Hemen Allahü azîmüşşan kem gözlerden saklasın oğlum. Seni görünce dayın şehit Piri Reis ve Zehir Korsan Sencivanoğullarını görmüş gibi oldum. Bu iki ulu Reisin ruhları Sana yardımcı olsun.
Domuz Ali de geldi. Yanlarına, teklifsiz, destursuz oturdu.
Ulu Reis:
— Bilir misin Domuz? dedi. Ben Koca Piri Reise yanaştığım zaman bu delikanlının yaşındaydım.
Cafer artık anladı. Uluç Ali Reisin karşısında bulunuyor-
'du.
Şehit Turgut Reisin yoldaşı, yalnız Türk korsanlarının değil, Akdenizdeki tekmil denizcilerin Piri Uluç Ali Reis. Reisin sevimli yüzü birden gerildi. Domuz Ali'ye:
— Haritayı aç! diye emretti. Sonra Cafer'e döndü:
— Oğlum, üzerine aldığın işin sonunda Akdenizdeki korsanların geleceği belli olacak. Bu ödevin Kızıl Kadırgayı yakalamak, sancak indirtmek gibi sıradan bir iş gözükürse de derinliğini öğrenince önemini sen de kavrıyacaksın.
Cafer'in, gözlerini Domuz Ali'ye dikmiş, sert sert ve hırslı baktığını görünce, durumu sezdi. Şen ve alaylı bir kahkaha attı:

— Bak Domuz, Cafer oğlumuza, önce senin tedbirsizliğin yüzünden başına gelenlerin hesabını verelim, dedi.
Domuz Ali güldü:
— Cafer, korsan delikanlı. Yasef Bezirgan tez kanlı. «Aman durun!» demeye kalmadan birbirine girdiler. Yoksulun bir tavuk gibi kafasını koparıyordu az kalsın.
Uluç Ali Reis:
— Hayır, dedi. Kart bir horoz gibi boğazlanacaktı. Sonra Cafer'e döndü:
— Sana işin iç yüzünü anlatayım. îstanbulda sarayda Venediklirler, içeri yerleştirdikleri güzel kızları ve civan oğlanlarının yardımlariyle otuz yıl önce bir dostluk anlaşması sağladılar. Bu anlaşma yüzünden biz Türk korsanları yalnız Ceneviz ve îspanyollarla çarpışıyoruz. Bu koca denizlerde biz karakol geziyor, emniyet sağlıyoruz. Venedikliler bu durumdan tek başlarına faydalanıp ticaret yaparak zengin oluyordu.
PİRİM TURGUT REİS, PADİŞAH SARAYINDA DÖNEN BU ENTRİKALAR YÜZÜNDEN BARBAROSUN YERİNİ ALAMADI, KENDİNE SORARSAN SARAYA BAŞ EĞMEDİ.
Cerbede İspanyol ve Cenevizlilere vurduğumuz darbeden sonra Istanbula götürdüğümüz esirler arasındaki eski düşmanlarımız zamanla devletin kilit noktalarını ele geçirdiler. Şimdi sarayda bu esir köleler Venediklilerle Cenevizliler çarpışıyor. Babası Venedikli olan Mısır valisi DUKAKİN oğlu Mehmet Paganın, dayın Piri Reisin bir bahane ile nasıl başını vurdurduğunu biliyorsun. Niçin olduğunu da şimdi anlıyacaksm.
Yüzyıllar boyu biz korsan baskınları dışında düşmanlarımıza iki önemli darbe vurduk. Biri Prevezede, diğeri Cerbede. Bu iki darbe vurulurken padişah donanmasının başında iki Türk amirali vardı: Barbaros ve Turgut.
Ben üçüncü uğraşa hazırlanıyorum.
Dayın Piri Reis gibi başımın vurulmaması, Turgut Reis gibi alargada kalmamak için daha on yıl önceden bugünü düşünerek saraydaki İtalyan, İspanyol karılarının entrikalarına karşı üçüncü bir kuvvet bulmaya çalıştım.
Bu yüzden bugünkü padişaha daha şehzade iken, İspanyamda engizisyon elinden kurtardıktan sonra Yasef Nassi ve birinci kadın efendisi Nurbanu Sultanı götürüp Kütahyada kendi elimle şehzadeye takdim ettim.
Şehzade Selim padişah olur olmaz bizim tayfa saraya el koydu. Venedikli ve İspanyolları yendim.
Saraydaki bizim tayfa büyük sadaret tahtında oturan koca Sokullu Mehmedi dahi atlatıp sana şu boynundaki fermanı «sağladılar.
Sözün burasında Cafer boynundaki muskaya el attı. Uluç Ali Reis, başını salladı:
— Evet, o fermanı. Fakat sen Yasef'in karşısında elindeki fermanın değerini unuttun, soğukkanlılığını kaybettin, kavgaya tutuştun.
Cafer içini döktü:
— Fermanı geri alıyorlar sandım.

— Fermanı verenden gayrisi geri alamaz. Ben dahi senin emrindeyim.
Cafer, «Gördün mü?» gibilerden Domuz Ali'ye baktı. Domuz Ali gülüyordu.
Uluç Ali Reis:
— İşte oğlum, dedi. Şimdi denizlerin ve sarayın durumunu iyice kavradın. Servantes'in seni istediği yere kayırdığını anladın her halde artık.
— Pek kavrayamadım, hoş görün. Servantes, Yasef Nas-si'nin adamı değil mi?
— Hayır. Fakat Cenevizli korsan Jagala'nın kızı Lükres: ile ilgilenmesi seni bu uğraşın başına geçirdi. Bu günlerde Kızıl Kadırgalıları, Jagalaları, İspanyolları karşında bulacaksın. Ve birer birer yeneceksin.
Domuz Ali:
— Bak hiç biri Yasef'e benzer mi? diye soğuk bir şaka yaptı.
Cafer kızdı:
— ONLAR DÜŞÜNSÜNLER, dedi. Ben de bugüne kadar arkadan vurduklarına benzemem.
Sonra Uluç Ali Reise döndü:
— Emriniz Reis? Uluç Ali Reis:
— Haritayı yaydın mı Ali ? dedi. Gelin buraya. Bu harita Piri Reisindir. Diğer iki eşi bir sende var, bir de padişah haznesinde. Yalnız bu haritayı ele geçirmek için dahi senin başına, tekmil cihan korsanları üşüsse yeridir.
Şu kırmızı yollar Kızıl Kadırgaya yem olan gemilerin rotaları ve mavi yuvarlaklar da kayboldukları, daha doğrusu denizde kaynadıkları yerleri işaretliyor.
Uluç Ali Reis mavi noktaları bir pergelle dolaştı.
Pergelin iki bacağı ortasına parmağını bastı.
— Burası ne olmalı? Domuz Ali atıldı:
— Bir ada, dedi. Uluç Ali kızdı:
— Kafanı hiç kullanmaz mısın sen Domuz? Ege denizinde adadan bol ne var ki? Ben başka şey sorarım.
Cafer'e döndü:
— Sen söyle evlât!
Cafer, harita üzerine eğildi. Pergeli Uluç Ali Reisin elinden aldı. Kırmızı yolları bir cetvelle birleştirdi. Çok dikkatli ve titiz çalışıyordu.
Başka bir nokta buldu. Bu, Uluç Ali Reisinkine yakın bir yerdi ama daha küçük bir ada idi.
Masa üzerindeki yazma bir kitaba el attı. Karıştırdı. Aradığını bulduktan sonra Uluç Ali'ye döndü:
— Okuyayım destur verirseniz Reis, dedi.
Uluç Ali Reisin gözleri, gür kaşları altında birer TÖREN feneri gibi yanıyordu. Reisin Cafer'in kavrama ve çalışış şeklini alkışladığı her halinden belli oluyordu.
— Oku oğlum, dedi. - Domuz Ali'ye de - Sen iyi dinle. Kitap büyük dayısı Piri Reisin «BAHRÎYE» kitabı. Bakalım ne okuyacak.

Cafer okudu:
«— BU FASIL BATNOS BABA DENMEKLE MEŞHUR olan adadaki çaşıt örgüsünün esrarını beyan eder. «Mezkûr cezire bir boz adacıktır ki gündoğusuna karşı iri gemilere de yataklık edebilen bir liman dahi vardır. Adanın doğusunda bir yüce kale misali manastır vardır kim cümle kefere gemileri bu manastırda yatan Batnos Papaz nam azizin kabrini ziyaret eder ve adına kâfirler Patrik Ruz; yani Kızıl Batrik derler. Türk kaptanları «kilise ve manastır papazlarının Ege Denizinde kurdukları bu ÖRÜMCEK AĞI yüzünden rotalarımız belli olur» deyu Batnos Babanın ölüsünü götürüp Istanbula Balat kilisesi içine gömdüler. Ama hikmeti hüdâ Batnos Baba tekrar bu adadaki kabrine gelip girdi) deyu keşişler ilân ettiklerinden adayı ziyaret kasti ile gelen gemilerin önüne geçilemedi. Tekrar yeni Batnos Babanın cesedini Balata götürüp yedi kulaç toprak altma gömdüler. Tekrar Baba hazretleri onlar daha Istanbulda iken adadaki kabrine gelip girdi. Bu tedbire kaç kere el kondu ise her seferinde Baba, Balattaki kabrini bırakıp adadaki yerine döndü. Kefere Venedik Balyozu da iltimas etmekle Batnos Baba manastırı kefere ve Türk kalyonları ziyaretgâhı oldu. Amma ezelden denilir ki Batnos Baba ziyareti bir bahane olup Batnos Babanın kabrine avdeti de bir korsan denkbazlığıdır. Her seferinde taze bir Batnos Baba tedarik edilip kabre korlar. Hattâ bir seferinde Batnos Babanın tekrar geri döndüğünü duyan, Kara Kadı ile Kara Çalı nam Türk korsanları kabrine avdet eden Baba hazretlerinin cesedini zorla görmeye talip olmaları üzerine, keşişler «Günahtır çarpılırsınız.» derlerse de Kara Kadı ve Kara Çalı (Biz levent tayfası ezelden çarpık doğmuşuz. Hele bizden önce mezarına avdet edebilen şol mübareki bir ziyaret edelim) deyüp zorla kabri açtırırlar. Bu fakir, Kara Çalıdan duydum ki, mezarına dönen Batnos Baba cesesi çürümemiş, taze bir ceset imiş. Ve-dahi sünnetli olduğu görülmüş. Hakikat budur kim, keşişler ada ziyaretlerinin ardı kesilmesin deyu Türk esirlerini boğup her seferinde kabre Batnos Baba niyetine koymuşturlar.»
«Amaçları aceb ne ola diye soruldukta kâfir ile gemileri
bu bahane ile limana girip sulanırlar, erzak ve küherçile ikmalin yapar ve keşiş ağından Türk gemilerinin rotasını öğrenirler. Günahı anlatanların boynuna. Vesselam.» Cafer sustu.
Uluç Reis, Domuz Ali'ye sordu:
— Kitapta adı geçen Kızıl Papaz, Kızıl Kalyonlar acep nedir Reis?
Domuz Ali, ağzından tükürükler saçarak masaya bir yumruk aşketti. Masa sallandı:
— KIZIL KADIRGA'yı anlatıyor. Kızıl Kadırgaya batırdığı gemilerin rotasını Batnos adası keşişleri veriyor.
Uluç Ali Cafer'e döndü:
— Aferin oğul, dedi. Kafan bir korsan kafası gibi işliyor. Okuduğuna ve bizim de bildiklerimize bakılırsa bugün - yarın KIZIL KADIRGA'nm senin yolunu bu dolaylarda kesmesi gerek. Eğer Dişi Çakal, babasına senin içyüzünü bildirmeye vakit bulduysa.

Cafer:
— Sanmam, dedi. Eğer o Dük hazretleriyle şol reis işin içine burunlarını sokmasaydılar bugün - yarın Kızıl Kadırgalılar beni göğüsliyeceklerdi. Kız benden şüphe etmiyordu.
Uluç Ali Reis:
— Senin karşına çıkabilmeleri için senden işkillenmeleri ve ortadan kaldırılmaya değerli bulmaları da gerek.
Sonra birden sordu:
— Kızın senden şüphe etmediğini nereden sezdin?
— Heybemdeki dayılarımın kitaplarını benim yazdığımı sandı.
Domuz Ali kızdı:
— Ne çıkar bundan? Kitapların durumunu bozacağını sama Nakşe Dukası söylemedi mi?
Cafer onun haline acıdı:
— Reis, dedi. Belki esir kaldırıp satmaktan çakıyorsun, ama kızların ve dahi insanların içini alıp satmaktan haberin yok. Senin görüşün yetmiyor.
— Yani Yasef'in aklı da mı yetmez?
— Bir Karamanlının aklı ile beş Yasef Yahudisi birleşse 'baş edemez.
Uluç Ali Reis güldü:
— Amenna! Benden de al o kadar. Beş Musevi bir Karamanlı ile baş edemez.
Uluç Ali Reis, Piri Reisin haritasını masaya serdi.
Cafer, Uluç Ali Reise teşekkür etti:
— Eyvallah Reis. Seninle konuşurken insanın aklı ve yüreği açılıyor. Kız, kitapları ömründe ilk kez görüyordu. Böyle olduğu için ben yazdım sandı. Beni kantara mı vuruyor diye üstelemedim. Servantes «Bu kitaplar Piri Reisin» deyince sersemledi ve üzüldü.
Domuz Ali:
— Amma da eflâtunî aşk bre, dedi. Ne çıkar sanki kitapları sen yazmamışsan?
— Şu çıkar. LÜKRES JAGAL, KIZIL KADIRGA KAPTANININ KIZI DEĞİLDİR.
— Neden değil? Nerden çaktın?
— Kızıl Kadırga kaptanında dayımın kitabı ve Batnos adasının haritası var. Ellerinde böyle bir harita olmasa rotaları kesip, gemileri yok ettikten sonra Ege denizinde şeytanlara karışamazlar, yakalanırlardı.
Domuz Ali dayattı:
— Ya kızın parmağındaki kırmızı örümcek? O nereden geldi?
— O büsbütün bu düşünceyi pekliyor. Kız, kırmızı örümceğin Kızıl Kadırga forsu olduğunu bilse parmağına takıp karşımıza gelir mi?
Uluç Ali Reisin yüzü gülüyordu:
— Ali, dedi, Cafer oğlumuz Yasef Nassi'den daha iyisini, ve ilerisini görüyor. Bu durumda kızı alıp yola çıkacaksın Cafer! Kız usta kaptan, değil mi?
— Bir levent kaptanı kadar zorlu ve bilgili. Fakat bu ikî açıkgöz (!?) işlere burunlarını sokmasalardı.

Domuz Ali kızdı:
— îkide bir «Burnunu soktun! Burnunu sokma!» diyip duruyorsun. Ne var benim burnumda? , .
Bu sorunun cevabı kasaranın kapısından geldi:
— Burnun bir acayip olmasa adına Domuz Ali demezlerdi. Daha ne olsun bekliyorsun, Hınzır Ali?
Üçü de kapıya döndüler. Destursuz kaptan kasarasına giren, üstelik alay eden bu yabancıyı Domuz Ali sevinçle karşıladı:
— Vay Yandım Ali Paşa, hoş geldin. Seni hangi rüzgâr attı?
— Karayel?!
Yandım Ali Reis yürüdü. Uluç Ali Reisin altın sirma işlemeli cepkenine, durumuna aldırmadan şarap lekeleri ile sararmış kollarını açtı. Sonra Domuz Ali ile de sarılıp öpüştü.
Yandım Ali Reisin «Biz Üç Aliler» diye anlattıklarının bir öğünme masalı olmadığını Cafer anladı.
Uluç Âli'ye Cafer'i gösterdi:
— Nasıl buldun? Bildirdiğim gibi mi?
— Daha üstün. Çok hoşlandım. Yandım Ali Reis:
— Çapkın, zamparadan hoşlanır elbette, dedi. Uluç Ali Reis kızdı:
— Sarhoş da esrarkeşten hoşlanır, diye cevap verdi. Domuz Ali de aralarına katıldı:
— Deli de zirzoptan hoşlanır. Sonra üçü birden kahkahayı bastılar.
Üç korsanın kalın sesleriyle gülüşleri, insanın içini açaca
ğı yerde sırtındaki tüyleri ürpertecek kadar korkunç bir durum yaratıyordu.
Yarenlik ve şaka faslı bitince, Uluç Ali, Yandım Ali Reise durumu toparlayıp anlattı:
— Bu hale göre Cafer oğlumuzun Kızıl Kadırgalılarla karşılaşması bir gün ve belkide bir saat meselesi. İki yol var: Biri KIZIL KADIRGA, kestirdiğimiz gibi bir Venedik gemisidir. Bu halde Cafer'in önüne çıkacak, onu yok etmek için çarpışacaktır. İkincisi gemi Cenevizli ve Lükres'in babası Viscon-ti Di Cigalanm emrindedir. Bu takdirde kızını kurtarmak için Cafer'in gemisini batırmadan yakalamak istiyecektir. Bu Cafer için büyük bir şanstır.
Yandım Ali Reis:
— Bu son şans gürledi. Başka limana demir atalım, dedi. Kamaradakilerin şaşırdıklarını görünce, ortaya atacağı
konunun önemini bilen bir Selâtin camileri vaizi edasiyle masadaki som altın testiyi eline aldı. Kırmızı, mor, yeşil, renklerin içinde ışıklar saçtığı, altın zarflı billur bardağı doldurdu.
Bir dikişte içindekini yuvarlamak istedi.
Fakat birden boğuluyormuş gibi ipek halılarla bezenmiş yere ağzmdakilerini püskürdü.
— Tuh! Hay Allah kahretsin! Bu hepten su imiş yahu? Uluç Ali Reis eski yoldaşının bu kaba hareketini gülerek

karşıladı:
— Ya sen ne umuyordun?
— Ne umacağım. Seninle bu destiyi Turgutla birlikte sardığımız İspanyolların İtalyadaki Pestice hisarından kaldırmadık mıydı?
Uluç Ali Reis şaşırdı, konuyu kavrayamadı:
— Testi benim payıma düşmüştü, dedi.
— O zaman içinde ne vardı?
— Şarap.
— Tamam. Karşılıklı oturup yanan hisara bakarak kafaları tütsülemiştik. Şimdi ne diye kutlu bir iş için yapılan böyle bir sanat eserini kaldırdıktan sonra içine acı bir su koyup rezil edersin?
— Yengen şarap içmeme ruhsat vermiyor gayri. Su içeriz.
Kasaranın içinde dostluk havasını yadırgıyan bir yel esti. Yandım Ali Reis irkildi, eli titredi, billur bardak yerde bir acı hatıra gibi patladı.
Uluç Ali düşündü. Gözlerini yerden ayıramıyordu. Domuz Ali'nin alnında sıkıntı terleri tomurcuklaştı.
Cafer PESTÎCE HİSARI BASKININDA üç Ali'ler arasında bir şeyler geçtiğini anladı.
İlk önce Yandım Ali Reis kendine geldi. Acı acı güldü:
— Evet, dedi. Hey gibi günler. Ben şarabı, Domuz altınları, sen de güzel İspanyol kızını seçmiştin. Aklımda kaldığına göre adı SİLVİA idi kızın.
Kasaranın iç kapısı açıldı. İçinde bin bir güzel sesli kuşların cıvıldaşan melodileri tüten tatlı bir kadın sesi:
— BOENOS PAÇES AMİGO. SİLVİA YOK. SELİME HATUN İÇERİ GİREBİLİR Mİ? diye sordu. -
Cafer ömründe bu kadar güzel bir kadın görmediğini aklından geçirerek saygı ile ayağa fırladı.
Selime Hatun da Uluç Ali'de bulunan ululuğa sahipti, kendine saygı gösterilmesini emrediyordu sanki.
Altın ışıklar içinde, kızıl parıltılarla yanan dalgalı saçları, arkasından beline kadar iki örgü halinde sarkıyordu.
Başında pırlanta ve mavi, kırmızı yakutlarla işlenmiş şarap renkli küçük bir hotoz vardı. Kesme Venedik billurları gibi dar omuzları ortasında yükselen kuğu boynunda üç dizi pembe inci kolye göbeği hizasına kadar iniyordu.
Mor kadife entarisinin yaka ve kolları altın sırma işlemelerle bezenmişti.
Belindeki Lahur şalı, el büyüklüğünde bir el-mastraş kelepçe göbeği hizasında topluyordu.
Elinde altın bir tepsi. Tepsi üzerinde beş kadeh ve bir billur sürahi parlıyordu. Gülerek yaklaştı. Tepsiyi masa üzerine koydu. İşveli bir
tavırla:
— Ben de aranızda bulunmak istedim, dedi. Uluç Ali Reise baktı.
O heybetli korsan reisi, o emretmeye alışık zehir amiral gitmiş, yerine sancak indirmiş bir yoksul levent uşağı gelmişti sanki odaya.

Uluç Ali kısık bir sesle:
— Arkadaşlar ve ben hoşnut oluruz, dedi.
Domuz Ali her zaman devirmeye alışılmış çamlarından en büyüğünü devirdi:
— Pestice baskını akşamı dördümüzün de kafaları çektiğimiz aklıma geldi, dedi. Uluç'un seni görür görmez kel kafası
yerinden oynamış, «BU KIZ BENİM OLACAK» diye dayatmış, kamasına el atmıştı.
Selime Hatun güldü:
— Halbuki bu korsan törenlerine aykırı idi. Ben kazanılmış
bir maldım. Ortada satılacaktım. Fakat Uluç iki şeyi değil satmak, kimselere emanet bile edemez. Güzel kadın bir, Turgut'un sancağı iki.
Kadehleri kendi, hanımeli dalları kadar narin elleriyle doldurdu.
— Buyur Yandım Ali Paşa, dedi. Katıksız Kıbrıs şarabı içindeki yangını söndürür belki.
Onun, içinde yıldırımlar çakan bakışlarını görmezliğe gelerek Domuz Aliye döndü:
— Ya sen Ali Paşa? Beleş olursa şaraba bayılırsın. Bari demir sandıkların altın ve elmasla doldu mu?
Domuz Alinin beş yaşında bir çocuk gibi yanakları kızardı:
— Kanımız pahasına kazandığımız altınları balıklara serpemezdik ya, dedi. Ben bir gün kazanamazsak ne olur, ne olmaz diye hepimiz için biriktiriyorum. Sizden başka mirasçım yok,, korkmayın.
Selime Hatun Cafer'e döndü:
— Demek yavru aslan bu delikanlı? dedi. Sen de buyur oğlum. Ben ruhsat veriyorum. Bu üç kabadayı da senden daha küçük yaşta başlamışlar içmeye, hâlâ da içiyorlar.
Sonra Uluç Ali Reise döndü:
— Sevgili arkadaşların yanında... Bugünü kutlayabilirsin Reis. Sen de iç. Ama yalnız bugünlük.
Kadehini kaldırdı:
— Muy Anyo Los Amigos. Çok senelere arkadaşlar. Yandım Ali Reis kadehi birden devirmedi. Kutsal suyu
takdis eden bir papa edası ve ciddiyeti içinde elinde çevirdiği bardağa bakarak:
— İç Esklepiyon, iç ve unut! diye mırıldandı.
Bu sözler Cafer'i böğrüne kargı saplanmış bir kaplan gibi sarstı. Başını döndürdü.
Kasaraya sanki elinde altıncı bir kadehle Lükres'in hayali girdi. Kadehini kaldırdı. Cafer'e içinden aşk buğuları tüten sesiyle «İç Asklepiyon! dedi. Hain aşk tanrıçası Eros yalnız seni mi vurdu sanıyorsun?»
Beş kahraman, her biri başka düşünceler ve hayallerin yetkisi altında kadehlerini boşalttılar.
Uluç Ali Reis, tekrar eski amirallik ve kaptanlık yerini
aldı:

— ikinci halde Kızıl Kadırgalılar, bilmediğimiz, ummadığımız bir kuvvetin ve milletin malıdırlar. Bu durum senin için en kötü ve denksiz durumdur Cafer. Biz bu en kötü duruma göre tedbir alacağız. Düşman bizi amansız bastırmak ve yok etmek istiyecek. Bunu nasıl ve ne şekilde başarır? Onu düşünelim.
Yandım Ali Reis bir kadeh daha çekti:
— Eski usulünü kullanacak. Uzaktan vuran toplarına ve hızına dayanacak.
— Tamam. Ben de bu düşüncedeyim. KIZIL KADIRGA BÎZÎ VURMAK İSTEMELİ, FAKAT BİZİM KUVVETİMİZİ KESTİREMEMELİ. Batnos adasından haberi alınca üstümüze bir atmacanın bir kırlangıca daldırışı gibi hiç çekinmeden atılmalıdır.
Uluç Ali ortaya atacağı sırrın önemini kasaradakileri yudum yudum içirmek ister gibi sustu. Sonra Selime Hatun diye tanıttığı karışma bakarak:
— Evet, dedi. Bir şartla bir kırlangıç bir atmacayı yener. Daha hızlı uçar ve daha uzaktan vurabilirse. Böyle bir kırlangıcımız var mı o kahpe atmacaya karşı Selime?
Selime Hatunun kara elmas gibi parlıyan gözleri korku ile açıldı:
— Nasıl, Kara Cehennemle mi? Uluç Ali başını salladı:
— Evet. Turgut Reisin Kara Cehennemi. Kızıl Kadırgayı yanma yanaştırmaz ve uzaktan kalbura çevirir.
Selime Hatunun esmer yüzü kül rengi bir hal aldı:
— Kızıl Kadırgaya karşı sen çıkıyorsun demek?
— Hayır. -Cafer'in elini tuttu- Kızıl Kadırgayı Kara Cehennemin üstünde oğlumuz Cafer haklıyacak.
Cafer, Turgut Reisin kırlangıcının kendisine emanet edilmesi karşısında heyecan, sevinç ve gururdan kıpkırmızı kesildi.
Az önce Selime Hatun:
«— Uluç iki şeyi kimseye emanet edemez» demişti. Şimdi bu iki şeyden birini ve belki de korsanlık tarihinin en değerli incisini, korsanlık tarihinin üç büyük amiralinden biri kendi ellerine emanet ediyordu.
Selime Hatun:
— Oğlumuz bu iş için çok genç değil mi? dedi. Kızıl Kadırgayı Kara Cehenneme saldırırken ablukaya alsanız? Delikanlıyı kurtlaşmış kanlı korsanlarla baş başa bırakmasanız?
Domuz Aü tekrar tükürüklerini saçarak:
— Hay Allah senden razı olsun yenge, dedi. Cafer oğlumuzu bu genç yaşta göz göre göre sırtlanın ağzına ne diye atarız?
Uluç Ali kızdı. Verdiği cevap hem Selime Hatuna, hem Domuz Ali'ye karşı çok ağırdı:
— Domuz! Hâlâ büyük bir amiral gibi kafanı işletemiyorsun. Kızıl Kadırga bugüne kadar Ege Denizi dışında, Batnos adasının on millik çevresinden gayri hiç bir yerde uğraşa girmedi. Onların çaşıt kurulu bizden aşağı değil. Çevrede başka uğraş gemisi dolaşıyorsa, ada manastırları çanlariyle gerekli işareti veriyorlar. Çan sesinden hızlı giden gemiyi henüz yapamadık. Biz belirli sınıra

girince Kızıl Kadırga uğraş meydanından kaçıyor. Hem geldiğimiz yönü de çan sesleriyle öğrendiğinden ters rotadan kayboluyor.
Yandım Ali Reis bir kadeh daha yuvarladı. Gözleri kan çanağı gibi:
— GAYRİ KIZIL KADIRGANIN CENAZESİ İÇİN ÇANLAR ÇALINACAK, dedi.
Testiyi Selime Hatuna uzattı:
— Yenge, emret de tazelesinler! Bu önemli uğraşın tertibi ayık kafayla olmaz.
Selime Hatun testiyi aldı. Fakat yerinden kımıldamadı, Uluç Aliye döndü:
— Planını açıkla Reis! Oğlumuzun başına bir iş gelirse ben de senin başında saç komam, son kalan iki buçuk kılı da yolarım.
Uluç Ali Reis:
— Bu son kozumuzdur, dedi. Cafer ve Kara Cehennem, Allah göstermesin, Kızıl Kadırga karşısında kaynar giderse Sarayda Sokullular, Ege Denizinde Malta Şövalyeleri egemenlik kurar. Bize de Larendeye çift sürmek üzere dönmek kalır. İmdi, kulak verin, uğraş düzenim şöyledir.
Kasarayı bir ölüm sessizliği kapladı. Ortaya atılacak düzenin savaş tarihinin akışını değiştirecek değerde olması gerekti.
Uluç Ali konuştu:
— Bugün Istanbulda Topkapı Sarayı rıhtımında bir gemi. kalkıyor. Dışı Kara Cehenneme benziyen, adı Esedi Bahrî olan bir gemi. Sultan Selim Hanın kızı Şahsultan Hatun bu geminin içinde. Yanında çeyizi, kızlarağası, halayıkları Mısıra gelin gidiyor.
Bu gemi içindeki hazne Kızıl Kadırganın bugüne kadar çırptığı vurgunlardan daha değerli. Çaşıtları, dostları Kızıl Kadırgaya bu avı haber verecek. Bu anda Cezayirden Kara Cehennem de Trablus Garba yol aldı. Kara Cehennemin provasında da gelin gemisinin adı yazılı «ESEDÎ BAHRÎ İSTANBUL.»
Istanbuldan gelen «Esedi Bahrî» gemisi daha Marmara denizinde iken Hanım Sultanı gelin götüren Canfeda kadını Erdekte kayıkla karaya çıkaracak, Canfeda kadının yerini Yasef" Nassi'nin anası, Hanım Sultanın yerini bir içoğlanı alacak.
istanbul Esedi Bahrîsi Bozca, Midilli, Sisam adalarına uğrıyarak, sulanırken düzme Canfeda kadın, ada beylerinin, "düzme Hanım Sultan da bey karılarının hediye ve saygılarını kabul edecekler.
Batnos adası geçilince istanbul Esedi Bahrîsi poyraza dümen kırıp ıssız Andalya kıyılarına baştankara edip gizlenecek. Bu anda aynı kıyılardan Kara Cehennem Mısır rotasına girecek. Bu değerli hazneyi ele geçirmek için akıl ve tedbir budur ki Rodosa varmadan gelin gemisine saldıralar. Ve Kızıl Kadırga da elbette saldıracak. Kara Cehennem, Turgut Reisin sancağını çekerek, provasındaki düzme forsu atacak, kendi kişiliği ile uğraşa girecek. Bu anda gelinin Tiremolası, siya ve top ateşinin düzeni, üstünlüğü uğraşı zafere çevirebilir.
Kızıl Kadırganın topları ne kadar uzağı döverse dövsün,, Kara Cehennemi tutturamaz. Kadırgaya sancak indirtip kaptan kasarasında saklı Istanbuldaki çaşıtlarından gitmiş mektupların ve kaptanın sağ ve tamam elimize geçmesi

gerek. Bu mektuplar, bu kaptan bizim saraydaki hainleri susturmamızı, Kıbrısa donanma ve ordu gönderilmesini sağlıyacaktır.
Uluç Ali Reis sustu.
Cafer heyecandan, nefes alamıyordu. Domuz Ali soğuk bir şaka daha yaptı:
— Reis, sen kocadın ama kafan gençleşmiş. Yeniden saçında bitti mi yoksa?
Yandım Ali Reis ise:
— Tuzak güzel ve sağlam kurulmuş, dedi. Cafer Kızıl Kadırgaya nefes aldırmaz.
Sonra Selime Hatuna döndü:
— Yenge, şarabı tazele, boğazımız kurudu. îş tamam.. Selime Hatun onlar gibi bu işe hemen sevinemiyordu:
— Top ateşi, gemi dümeni, vardiya her birinin başına bir Turgut gerek. Kullanılacak gemi Kara Cehennem, vurulacak düşman Kızıl Kadırga. Gemi tiremolası kimde?
Cafer boş bulundu, çocuksu bir heyecan içinde:
— Lükres bu işi başarır, dedi.
Aşk ona her çeşit onuru unutturuyordu. Selime Hatun şaşırdı:
— Lükres mi? O da kim? Yeni bir kaptan mı?
Uluç Ali Reis bir «Ya sabur!» işareti çaktı. Kötü kötü Cafer'e baktı:
— Cafer'in yolunu açmak için önüne bir yem koymuştuk.. Sonra baktık, yaman bir korsan.
— Canım kim? Neyin nesi?
— Viconti di Jagalanın kızı.
— Jagala?. Viconti?. Güzel Beatirisin kızı öyle ise. Selime Hatunun gözlerinde kıskançlık şimşekleri çaktı:
— Bu işe de mi kız parmağı soktunuz? Kız, anası gibi güzel mi bari?
Yandım Ali Reis telâşla korkudan bir yalan kıvırdı:
— Korsan gemilerinde büyümüş. Saçsız, bitli, oğlan gibi bir yaramaz nesne... îş yok... Kötü.
— Uluç, oğlan nazlı, oğlan saçlı kızlara bayılır. Kız güzel mi Uluç? Bu işi sen tertiplemişe benzersin.
Uluç Ali Reis «Allahından bul!» der gibi dudaklarını büzüp Cafer'e kötü kötü bakarken Selime Harun şarap testisini masanın üstüne atıp ayağını yere vurdu.
— Kız güzel mi Uluç? Dilin mi tutuldu?
Uluç Ali Reis, amirallik heybetini tekrar elinden kaçırdı:
— Ben ne bileyim canım, dedi. Kızı hiç görmedim. Cafer atıldı:
— Güzel değildi, ama sonradan güzelleşti.
— Ya, demek sonradan güzelleşti. Uluç'un eline düşenler böyle sonradan güzelleşirler. Çok mu usta bir kaptan?
Cafer'in gözlerinin içi ışıldadı. Sesi canlandı:
— Çok usta, dedi. İspanyol kırlangıcım yakarken dümende Lükres vardı.
— Ne büyük ilerleyiş?. Erkekler bitti de şimdi güzel kızlara uğraş gemilerinin dümeni veriliyor. Demek çok usta bir kaptan?

Yandım Ali Reis:
— Yahu bir kadeh şarap ver, sana hepsini anlatayım. Çok usta, bir tiremola çikişi var, insanın ağzinın suyu akıyor.
— Belli. Her yönünüzden sular akıyor. Tam Reisinize yaraşacak kadar, siz de sululaşmışsınız. Nasıl çekiyor tiremolayı?
Uluç Ali Reis elleriyle, kaşlariyle, susmasını rica etti ama Yandım Ali Reisin çenesindeki kemiklerin palamarı bir kere kopmuştu:
«— Boci alabanda tiremola!» diye bağırıyor. Sonra alesta! diyor ve gemi rüzgârı şaklatıp dönerken de «Tiree... moo... la!» diyip kesiyor.
— Bu arada vardiyalar ne yapıyor? Bir kızdan emir almaya utanmıyorlar mı?
Uluç Ali Reis konuşmanın tehlikeli sınırlara dayandığını
görerek:
— Canım sırası mı şimdi bunların? dedi.
Selime Hatun koca reisi tersledi:
— Sen sus! »
Gözlerinden kıskançlık yaşları fışkırıyordu. Esmer yanakları Malatya şeftalileri gibi morumsu bir allığa bürünmüştü. Narin elleri yırtıcı bir kaplan pençesi gibi titriyordu.
— Anlat Reis, dedi. Vardiyalar bu emre nasıl boyun eğiyorlar?
Yandım Ali Reis:
— Canım hangi vardiyalar? dedi.
— Sancak, iskele vardiyaları. Alte basso yelkencileri. Ne yapıyorlar?
— Gemide vardiya, yelkenci, topçu yoktu canım. Topu topu üç kişi. Tuz gemisinde idik... Ya... Tuz gemisi... Dümende Dişi Çakal...
— Bu da yeni bir kaltağın ismi mi? Böyle çapkın amirale, böyle orospulardan kurulu armada, kızlardan vardiya tayfası, kızoğlan kız kaptan... Kuzum sizde hiç unutma, sıkılma yok mu? Bu uçkurunuz belâsı uğruna daha nelere kadar düşeceksiniz ? Uluç! Ben yanından hiç ayrılmadığım halde bu sahte Kontesleri, bu yedi bin erkekten yedi kere arta kalmış uydurma Markizleri, bu kırk kocalı bakire Kıraliçeleri hangi aşk pazarından topladın? Uluç Ali kızdı:
— Canım.... diyecek oldu. Selime Hatun kesti, attı:
— Ben senin canın değilim, inşallah canın karı koynunda çıkar. Sen sana lâyık canlardan bir harem kurmuşsun.
— Dur yahu. Bir soluk al. Allah canımı şuracıkta alsın
iki...
— Âmin!.
— Alsın! Ben bu kızın yüzünü bile görmedim yahu? Cafer'e döndü:
— Canım, bu tuz gemisinde kaç kişiydiniz? Kısa ve tam anlat.
— Üç. Ben ateşi attım. Lükres dümen tuttu. Reis ateşi yaktı.
Uluç Ali Reis tekrar konuştu:
— Ben kızı görmedim. Kızıl Kadırga babasının veya Camgöz denilen babasının kaptanlarından birisinin emrinde olabilir diye düşünüyorduk.
Cafer kısa kesti:

— Hayır, olamaz! Kızıl Kadırgayla ilgisi olsa parmağında kadırganın forsu kırmızı örümceği taşımazdı.
Domuz Ali:
— Bu doğru, dedi. Kız birden yana geçti. Suratıma ka-lanbora kavalı gibi ne bakıp duruyorsunuz yahu, kız bizden yana geçti.
Cafer'i gösterdi:
— Böyle bir aslanla bir hafta yalnız kaldıktan sonra kız aşık olmadı dersem siz bana inanır mısınız? Anasını da satar, babasını da. Kız bizden, Kara Cehenneme üçü birden binecek ve Kızıl Kadırgayı da yenecekler. Ben inanıyorum.
Sonra Selime Hatuna döndü:
— Yenge, sen gam çekme. Ben bu kart horoza o pilicin yüzünü bile göstermem.
Selime Hatun:
— Asto Diyavolos, diye tersledi. Canını şeytan alsın. Kendine güveniyorsa kızın yüzünü görsün. Armada amiralliğine benzemez kız kullanması.
Selime Hatun burnundan soluyarak gitti, testiyi tazeledi. Yandım Ali Reis bir bardak daha yuvarladı:
— Boş laf edip duruyorsunuz, dedi: Kara Cehenneme Dişi Çakal binemiyecek zaten... Binemez... Çünkü kız uçtu...
Cafer ayakta sallandı:
— Ne? diye haykırdı. LÜKRES KAÇTI MI?
— Daha fenası.
— Öldürdüler mi?
— Kaçırdılar.
Domuz Ali, Yandım Ali Reisin yakasına sarıldı:
— Üç çakalları göz hapsine almıştık. Nasıl kaçırdılar?
— Onlar da atladı.
— Servantes mi kaçırdı?
— Sanmam. Şu anda Servantes en aşağısından italya kıyılarında.
— Peki kim kaçırdı?
— Başına bir çuval sararak, iki-üç çıplak bacaklı serseri alıp götürmüşler. Handan çıkan çuvaldan leventler işkillenmemişler.
— Serseriler Lükres'i ne yapsın? Servantes kaçırtmıştır. Gemilere, kayıklara el konsun! Neye odaya girer girmez böyie önemli bir şeyi bildirmezsin? Her işin dalga.
Yandım Ali Reis elini havada salladı:
— Her şey yapıldı. Servantes Rodosa gelmedi. Lükres'i kaçıran serserileri Kara Kadı enseledi, öttürdü.
— Ne öttüler?
— Hiç. Bir çıplak adam «Şu kızı kaçırın, kıyıdaki mavnaya getirin, birer altın var!» demiş. Kızı gemiye verip altunları almışlar. Gemiyi gösterdiler. Kalafata çekilmiş, tuğla gemisi, sahibi bir aydır yanına uğramamış.
— Altınlar?
— Osmanlı altını.

— Servantes nerede?
— Zenta adasında. Bu işle ilgisi yok. Çakal oğulları da sersemlediler. Sokaklara döküldüler, kardeşini arıyorlar. Kaçıran belli değil.
Uluç Ali Reis:
— Yuf olsun! dedi. Herifler bizden daha iyi çalışıyor. Domuz Ali:
— Sayende bizim teşkilât onlara duman attırır Reis, de di. Sen gam çekme. Emret, Kara Kadı gelsin!
Piri Reisin kitabında adı geçen Kara Kadı geldi. Batnos
Babayı birkaç kere Istanbula götürüp Balata gömecek kadar gözü pek olan Kadı'nın canı sıkılmışa benziyordu, kısaca anlattı:
— İki yerden açık verdik, oralardan çimlendiler. Bir: kızın babasını KIZIL KADIRGA'nın kaptanı sandık. İki...
Sıra ve terbiyeyi unutup Cafer:
— Babası kaptan değil mi? diye sözü kesti. Kara Kadı başını salladı:
— Hayır, belki birbirlerini tanıyorlar. Aralarında bir geçmiş var. Ama Lükres ve Çakal oğulları Kızıl Kadırga'dan en aşağı bizim kadar ürküyorlar. Kızın kaçırılması, bizim kızdan ne istediğimizle ilgili, kızı öttürüp öğrenecekler.
Sonra Cafer'e döndü:
— Kız senin ödevini çaktı mı, zora gelirse söyler mi?
— Benim bir şey aradığımı sezdi belki. Fakat Kızıl Kadırga'yı aradığımızı bilmez.
— Servantes ne sanıyor?
— O da bilmiyor.
— Pek büyük bir kaybımız yok öyleyse. «Esedi Bahrî» Istanbuldan kalkacak. On beş gün sonra Batnos adasma geçiyor. Uğraşa gireceğiz. Başladık, geri dönemeyiz. Ya devlet başa, ya kuzgun leşe.
Uluç Ali Reis, şaşkın ve dalgın Kara Kadıyı ölgün gözlerle süzen Cafer'e baktı:
— Hazır mısın evlât? dedi. Kara Cehennem üstünde bu kâfirleri yenmek zorundasın. Gafil avlanmayıp seni bekledikleri de haritada yazılı.
Cafer:
— Hazırım, dedi.
Fakat ağzından çıkan sesi, kasaranın içinde gizlenecek yer arıyormuş gibi titriyordu.
Uluç Ali Reis elini omuzuna koydu:
— Kara Cehennemin uğraş gücü kadar manevi bir gücü de var oğlum. Malta savaşında Turgut Reis şehit olunca Reise ait Trablus Sancak Beyliğini bana verdiler. Büyük Turgut Reisin kendi sancağına sarılı tabutu ile gemisi Kara Cehennemi Trablusa götürdüm. On yedi sene önce birlikte savaşarak girdiğimiz ve el koyduğumuz Trablus limanına gene beraber giriyorduk. Fakat bu son girişimizde çok hazin bir değişiklik vardı. Ben artık onun kulakları titreten kumandasını işiemiyordum. Onun yerine emir vermeye de dilim varamıyor-

du. Mübarek tabutu başında Maltadan Trablusa kadar, yalın kılıç nöbet tuttum. Tekmil Akdeniz korsan filosu gâvuru, müslümanı, dinlisi dinsizi arkamızdan sessiz, gürültüsüz, sancaksız, fenersiz geliyordu.
Reisi kıyıda, dalgaların gece gündüz kendisine kahramanlık destanları okuyabileceği bir yerde toprağa verdik. Başucu-na adına lâyık bir türbe yaptırdım. Reisin bütün leventleri Trablus eyaleti, gemileri, her şeyi ve Kara Cehennemi bana miras kaldı.
Senin ellerine verdiğim bu gemi ve bu sancak hocam Turgut Reisin öcünü katili Maltalılardan alana kadar bana gerek. Bilmem içimdeki kutsal öcü ve amacımı sana anlatabildim mi?"
Cafer'in gözleri yaşarmıştı:
— Kara Cehenneme lâyık bir kaptan olacağımdan hiç şüpheniz olmasın. Kızıl Kadırgalıları -yanılıp da karşıma çıkarlarsa- elimden kimseler kurtaramaz. Uğraş halidir. Belki bu yolda baş alırken başımı da veririm. Ama Kara Cehennemin ve sancağın şerefini kimseler elimden alamıyacak. Siz ağabeylerine denk ve dahi lâyık bir kavgaya tutuşacağıma inanarak hayır haberlerimi bekleyin. Yüreğinizi ferah tutup duanızı bere oğlunuzdan esirgemeyin.
Uluç Ali Reis:
— Yolun açık olsun... dedi.
Kollarını açtı, elini öpen Cafer'i bağrına bastı.
Cafer'e Lükres'i bulabilirse yanıma alıp getirmesi ve savaşa birlikte girmeleri için on gün izin vermişlerdi. Selime Hatun:
«— Bu delikanlı, dişisine kavuşmadan uğraşa girerse, yarı aklı kızda kaldığından eli ve yüreği titrer. Vakit varken kızın peşine adam koyup geri getirin.» demişti.
Cafer:
— Servantes nerede ise kız oradadır, diye düşüncesini açığa vurmuş, Servantes'in son defa gözüktüğü Venedik Dukalığına bağlı Zenta adasına düşmanlar tarafından tanınmayan Cafer'in tek başına gitmesi,, on gün içinde kızı almazsa geri dönmesi uygun görülmüştü.
Yalnız Cafer, Selime Hatunun da elini öpüp ayrılırken kıskanç ve hırçın ispanyol kadını kendini tutamamış:
«— Bak, demişti. Benim oğlum sayılırsın. Kızı
alır da geri dönersen bu kart zamparaya gösterme. Yaşma,, basma bakmaz, elinden alır.»
Cafer bir kayıkla gece vakti gizlice ayak bastığı Zenta adasının iki-üçü geçmiyen meyhanelerini taramış, en sonunda Servantes'i kuytu bir köşede dalgın ve bir şeyler yazarken görünce arkasındaki masaya ilişmişti.
«— Allah büyük, demişti. Servantes, Lükres'in bu adada bulunduğunu bilmese tepedeki Pis kalesinden başka hiç bir tadı tuzu olmıyan bu kıraç adaya demir atar mı?»
Bir şeyler olmasını veya Servantes'in bir şeyler yapmasını bekliyordu.

«— Birden beni karşısında görürse balık olur. Bir kelime konuşamaz bu geveze herif.» diye düşünüyordu.
Az sonra meyhaneci geldi. Servantes'in önünde şaşkın ve kaygılı, ellerini eteğine sildi.
Servantes yazısına dalmış, meyhanecinin geldiğini görememişti. ,
Meyhaneci, Servantes'in tanımadığını görünce, Cafer'e gözü ilişti.
Kötü kötü bu yabancıyı süzdü. Kümesine sansar girmiş horozlar gibi, gıdıklayıp, çırpmıyor, fakat ötemiyordu. Sonunda Servantes'i dürttü:
— Hey amigo, arkadaş! Sen geldin, ben Eskirvanoyum,. tarihsel roman yazarı bir yoksulum, seni dünyaya tanıtırım, kitabıma adını yazacağım, dedin, inandık. Ama kalemi bırak da belindeki kılıca el at ve dışarı çık. Meyhanemde kan dökülürse adanın yeni Sinyoru Admiralti Piyetro benim başımı alır. Bu kalemin sağlıyacağı ün beni kurtaramaz o zaman.
Servantes şaşırdı:
— Anlamadım, dedi. Benim gibi bir yazarın kitabında adının geçmesini istemiyen ilk yoksul sensin. Benimle kim kavga eder ki?
Tam bu sırada kapıdan içeri giren dev yapılı, kocaman şapkası yüzünü örten bir korsan:
— Ben edeceğim Servantes, diye gürledi.
Cafer, Servantes'in büyük bir korku içinde yerinden fırlayarak kılıcına el attığını gördü.
Servantes'in, yazarlık değeri babında pek parlak bir bilgisi yoktu. Fakat kavgadan kaçacak, olur olmaz adamdan bir çocuk gibi ürküp titremiyecek kadar da cesur ve kılıcına sahip olduğunu biliyordu.
Servantes karşısında şeytan görmüş bir rahip gibi titriyordu.
—; Sen?... Ben?... Fakat bana ne?... Benimle senin işin yok! Kerem et, buradan çekil!, diye dev adama yalvarır bir halde iki adım geriledi.
Dev adamın sesi çok çirkindi. Geri tepen bir top tekerleği gibi takırdıyor, meyhanenin içini sarsıyordu.
Dev adam homurdandı:
— Benim seninle işim olmasa böyle korkar mısın? Seninle işimiz var Servantes. Buyur dışarı. Beni karşında bulacağını bilerek daha önce korkacak ve işlerime burunu sokmayacaktın.
Servantes:
— Yok! Hayır! Ben bir şey bilmiyorum, diye inledi. Seninle hiç bir alıp vereceğim yok.
Dev adam alay etti. Keseceği keçiyi okşayan bir kasap hissizliği vardı sesinde:
— Şimdi etlerin koptukça bilemediklerin, benim ayaklanma nasıl takıldığın bir, bir aklına gelir. Düş önüme.
— Yok! Yok!
— Korkak... Seni konuşturmadan gebertmiyeceğimi de biliyorsun, kulaklarını kesmeden düş önüme.

Cafer yerinden fırladı. Servantes'i omuzundan geri çekti. Ödevini unutmuş, arkadaşlık gayretiyle sonu belirsiz yeni bir kavgaya girivermişti.
— Onun yerine ben konuşsam nasıl olur? diye sordu. Servantes, Cafer'i görünce sinirlendi:
— Olmaz. Olmaz. Sen hiç olamazsın. Sen kimsin? Seni tanımıyorum, benim işime karışma! diye haykırdı. Çekil önümden!
Bu sefer de Servantes, Cafer'in kavgaya girerek arada kaynayıp gitmesini istemiyor; az önce kaybetmekten korktuğu tatlı canını şimdi öne sürüyordu. Bu durum Cafer kadar, dev adamın da gözünden kaçmadı.
Cafer, Servantes'in çenesini tek eliyle kapadı. '
îki adım daha ileri attı:
— Bu yoksul roman yazarını ben kanadlarım altına aldım, dedi. O kavga değil, ilim adamıdır. Önce benimle konuş. Dışarıda, içeride. Nerede istersen.
Dev adam, dengesini bozmadı. Yalnız durumu kavrıyama-mıştı: .
— Beni tanımıyorsun galiba! dedi. Benimle kavga edilmez.
Cafer, dev adamı tanımak şu yana - ışık kapıdan girdiğinden - karanlıkta olan yüzünü bile seçemiyor, yalnız sesi gibi yüzünün de çirkinliği gözünden kaçmıyordu.
— Seni tanımak için araya girmedim, dedi.
— Ya niçin girdin?
— Suratın hoşuma gitmedi. Yetmez mi?
— Benimle vuruşmak için bu yetmez. Suratımdan her hoşlanmayanla kavga etmeye kalkarsam kılıcım kınına giremez sonra. Şimdi çekil bakalım yoldan. Dırlanıp durma! Cafer dayattı:
— Önce sen çekileceksin. Dev adam Servantes'e döndü:
— BU ANGURAKÎ DE KÎM? Nereden buldun? Yani ne îşine yarayacak? Bu oğlan mı seni elimden kurtaracak?
Servantes telâşla:
— Hiç tanımıyorum, dedi. Kabadayı taslağı. Bir Donkişot olacak. Kendiliğinden burnunu soktu işimize. Ben geliyorum. Biz kozumuzu paylaşalım. Cafer, Servantes'i doğruladı:
— Şövalye Donkişot Dö la Manş, her konuya kendiliğinden burnunu sokar. İkinizden birini veya ikinizin de beni tanımamış olması pek önemli değildir. Dev adam yere tükürdü:
— Hem İspanyol, hem Şövalye. Defol karşımdan. îkisinden de iğrenirim.
Cafer kızmadı:
— Bak yalı kazığı. Kazık misali boyuna güveniyorsan bana sökmez. Kılıcına güveniyorsan çek, vuruşalım. Önce vur! sonra öt!
— Pekâlâ! dedi yabancı. Vuruşalım. Madem ki bu kadar 'heveslisin. Defterde bir de senin gibi bir hıyar bulunsun, ne çıkar?
Sonra tekrar Servantes'e döndü. Bu işi bir türlü kavrayamiyordu.
— Yani bu kaya balığını beni ürkütmek için sen koymadın karşıma ha?
Servantes telâşla haykırdı:

— Bakir Meryemin başına yemin ederim. Asla. Burada
olduğunu bile yeni gördüm. İstersen meyhaneciye sor. Ama belki seni oyalamak için başkaları koydular. Bırak, gitsin! Dev adam tekrar yutkundu. Cafer'e döndü:
— Benim işim acele ve önemli. Seni kim çıkardı karşıma? Çekil yolumdan, canını bakışlarım. Ne istiyorsun benden?
— Şu yoksul roman yazarının hayatını bağışlamanı istiyorum.
— Benim işime karışmak ha? Yeter. Buyur dışarı! Kılıcını çekti:
Cafer içinden kendi kendisiyle alay etti:
«— Bak Cafer, karıdan çakmazsm ama kılıçtan anlarsın. Herifin kılıç çekişi bugüne kadar görmediğin bir ustalıkta, hele kılıcı çelik üstüne altın işlemeli. Demek önemli birisinin karşısındasın? Acaba kimi öldüreceksin. Tarih yazacak mı bu uğraşını?»
Dev adam Cafer'in içinden geçenleri okuyormuş gibi:
— Hiç yoktan elimde ölmek şerefine kavuşuyorsun, dedi. Adın tarihe geçecek. Adamlarıma vereyim, canını acıtmadan seni boğuversinler.
Cafer sırıttı:
— Tek başına vuruşmaya korkuyorsan adamların da gelsin. Sayınızın benim için pek önemi yok.
O zamanlar bir uğraşa birkaç kişinin girmesi kaatillik ve aşağılık sayılırdı. Her yiğit kavgasını tek başına yapmak zorundaydı.
Cafer de kılıcını çekti. Meyhaneci can havliyle araya girdir
— Sayın şövalyeler, büyük kahramanlar. Lütfen avluda vuruşun... ZENTA adasının kanunu budur.
Cafer:
— İyi, dedi. Dışarıda vuruşalım. Ben kanundışı iş yapmaktan hoşlanmam.
Dev adam kapıya doğru geri geri giderken Cafer güldü:
— Arkanı dön, korkma! Bizim diyarda arkadan adam vurmazlar. Bunu da sen bilmiyorsun her halde.
Dev adam arkasını gene dönmedi:
— Ben kancık İspanyollara arkamı dönmem, dedi. Cafer:
— Kancığın kiralı Cenevizliler arasından çıkar, dedi. Servantes korkusundan istasroz işareti çıkardı.
Dev adam Cafer'i süzdü:
— Evet, dedi. Kancık ve korkak bir adama benzemezsin.
Geri geri kapıyı tuttu. >
Cafer, Servantes e Türkçe:
— Sen pencereden tüy. Ben herifi oyalarım, diye fısıldadı. Dev adam sözleri anlıyamadı, ama ikisinin de birbirini
tanıdıklarını sezdi. Tekrar Servantes'e döndü:
— Bugün canım kan dökmek istemiyor Servantes, dedi. Söyle, bu Anguraki kim? Sen tanıyorsun, defolup gitsin!
Servantes heyecanlandı:

— Asla tanımam! Asla! Kurusıkı atıyor.
— Benim kim olduğumu biliyor mu?
— Bilmez, bilmez. Bilse karşına çıkar mı hiç? Cafer:
— Uzatmayın bre, dedi. Kavga edecek kimse kim. Burada bir kavga için amma da çok konuşuyorlar bre.
Dev adam dışarı çıktı. Cafer arkasından gitti.
Avluda beş Cenevizli korsan bekliyordu. Adamı görünce saygı ile toplandılar. I Dev adam mantosunu çıkarıp attı.
Cafer palasını sıyırıp bir sıçrayışta karşısına geçti. Dev adamın çok çirkin olduğunu gün ışığında gördü. Korkunç, cehennem zebanilerine benzer bir suratı vardı.
Cafer alay etti:
— Şapkanı çıkartmaz mısın? Nasıl olsa çirkinliğini örtemiyor?
Dev adam homurdandı. Çingene ile güreşe tutuşan ayılar gibi genizden homurdanıyordu:
Cafer atıldı, dev adam çeldi ve haykırdı:
— Kılıcın İspanyol değil. Atılışın ve duruşun bir Türk korsanı olduğunu gösteriyor. Az önce de Servantesle Türkçe konuştun. Neye yalan söyledin?
— Ha şunu bileydin. Seninle alay ettim.
— Bilirim. Ayrıca, Türk korsanlarının boş yere uğraşa girmiyeceklerini de bilirim. Sen alay için girmedin bu işe. Kaç para veriyor Servantes?
Atıldı. Cafer'i sol omuzundan vuracaktı. Fakat delikanlı bir kaplan gibi yaylandı, kurtuldu. Başka kim olsa gitmişti. Cafer:
— Tutmadı, dedi. Elin titriyor. Dev adam ikinciye hazırlanıyordu. Cafer seslendi:
— Başından şapkanı çıkarmamakla bana hakaret etmediğine emin misin, aslanım? Dev ve çirkin adam:
— Hayır, dedi. Şapkamı karşımdaki bir kıral dahi olsa çıkarmam.
— Onun için bir kılıç deliği var üstünde?
— Kılıç değil, pala yırtığı. Senin cinsinden biri yaptı.
— Ben de ikincisini yaparken şapkanı da alacak, fakat başını şimdilik sana bırakacağım.
Bu konuşmaları yaparken de soluk aldırmadan ardı ardına birbirlerine saldırıyorlardı.
Servantes, Cafer'in öğüdünü dinleyip savunacağı yerde, elinde şarap testisi, meyhanenin penceresi önüne gelmiş, bakır kupayı doldurup doldurup yuvarlıyor, hiç bir gün yazamıyacağı bu kavgayı coşkun bir istekle gözlüyordu. Kendi kurtuluşunu unutmuştu.
Cafer tekrar Türkçe seslendi:
— Kaçsana sersem herif! Orada yalı kazıkları gibi ne duruyorsun?
Bütün bu haller - hele genç Cafer'in döğüş üstünlüğü - dev adamın gözünden kaçmıyordu, bu yüzden Cafer'in diri ve konuşacak halde elde edilmesi gerektiğini anlıyordu.

«— Bu oğlan Servantes'ten daha önemli!» diye düşündü. «Bunda bir iş var.»
Cafer onun bu dalgınlığını sezdi:
— İkinci deliği açıyorum, diye haykırdı. Dev adam sağa kaçtı. Bu durumda kurtulurdu.
Fakat Cafer palasını sağdan sol eline bir şimşek hıziyle attı. Soldan sağa savuranca şapkada ikinci delik açıldı, ama şapka ziftle başına yapışmış gibi yerinden kıpırdamadı bile.
Dev adam:
— CAMGÖZE AÇILAN BU DELİK senin ölümüne de yol açtı delikanlı, dedi. Artık benim şerefim senin hayatından daha önemli oldu.
Atıldı.
Cafer kaçtı. Avludaki dut ağacının arkasına gizlendi. Dev adam homurdandı:
— Ne oldu ya, neye kaçtın kabadayı taslağı? Cafer:
— Bir isim söyledin de, dedi. CAMGÖZE AÇILAN DELÎK, dedin.
Birden gözleri dev adamın kıllarla örtülü yüzünde parıl-dıyan billur cam göze ilişti. Palasını indirdi. Sağ elini uzattı.
— Aldanmıyorsam ünlü korsan CAMGÖZ'ün karşısındayım, dedi. Kusura bakma, sizi tanımadan el kaldırdım. Ben yabancı değilim. Ve kendi gücümün size yetmiyeceğini de bilirim.
CAMGÖZ, bu halin yeni bir tuzak olacağını düşünerek altın kakmalı kılıcını ileri tuttu:
— Beni tanımadan bir kavgaya girdin demek?
— Evet bir yanlışlık oldu.
— Oldu, ama şapkamdaki deliğin eşini ben de senin yüreğine açmadan seni koyuvermem. Çık ağacın arkasından, bunu daha önce düşünecektin.
Cafer palasını kınına itti:
— Ben seninle vuruşamam. Dev adam hırsından tepindi:
— Servantes,, bu yumurcağı sen buldun, getirdin. Benim ayağıma takılıyorsunuz. Kim bu oğlan?
Servantes elindeki kupayı bir daha kafasına dikti, dibine kadar boğazına boşalttı:
*
— Artık kendi söylesin, dedi. Sırası geldi.
— Yani çok mu önemli birisi?
— Bilmem sizin görüşünüze bağlı. Dev adam Cafer'e döndü:
— Adını söyle.
Cafer ağacın arkasından çıkmak istedi. Camgöz vurmak için atıldı.
Cafer tekrar ağacın arkasına saklandı. I
— Ben Cafer Sencivanoğluyum.
— Ne?
— Cafer'im... Larendeli Cafer. Oğullarınızın Kıbrısta para ile kandıramadıkları Cafer Sencivanoğlu benim.
— Lükres'i nereye sakladın?
— Ben de onu arıyorum.

Camgöz, şarap ve kan
Korsanlık tarihinin üç ünlü kahramanı bir testi şarap başında birleştiler.
Servantes aslında bir hayal âlemi içinde yaşıyor, yazdığı roman kahramanlarına benzetmek zoriyle bir gün gözünü budaktan sakınmak bir şövalye Ronald, bir gün roman okuya okuya çıldıran bir Donkişot, bir gün de tilki zekâsiyle Akdenizi parmakları ucunda oynatan bir Don Salvador olup çıkıyor; en fenası girdiği bu çeşitli kalıpları benimsemek yüzünden başına gelmedik felâket de kalmıyordu.
Servantes'in bugün benimsediği roman kahramanı tilki zekâlı, sâf şövalyeleri kendi kazancı uğrunda ölüme süren Don Salvador idi.
«— Birbirlerini yesinler bana ne?» diye meyhane avlusunda çarpışırlarken pecereden şarap yudumlayarak, karides çıtlatarak seyrettiği Camgöz ile Cafer'in kavgası yarıda kalınca, tilki Salvador, roman yazarı Servantes adına çabuk yeni bir karara vardı.
«— Anlaşmak üzereler, deli deliden hoşlandı. Aralarına girmesem, seyran kayığı gibi beni açıkta bırakır bu iki kanlı korsan!» dedi. Ve bir elinde kadehi, bir elinde şapkası meyhane kapısına gitmeden pencerden dışarı fırladı.
— Kavgayı kesmelerini her iki sayın şövalyeden rica edebilir miyim? dedi.
Camgöz yere tükürdü:
— Şövalye babandır. Ya bu oğlanı, ya seni bugün haritadan silmezsem hırsımdan çatlarım.
Servantes, meyhanenin içini gösterdi:
— içeri buyurun, üç gözü kızmış boğa gibi ilk gördüğümüz bıçağa saldıracağımıza, üç akıllı Venedik bezirganı gibi anlaşalım.
— Ben anlaşmaktan bir şey bilirim. Emirlerime boyun eğmek. Ya başınızı eğersiniz, ya başınızı alırım.
Cafer yürüdü, Camgöz «Belli olmaz...» diye kılıcını Cafer'e doğru uzattı.
— Uzakta dur!
Cafer avuçlarını havaya çevirdi:
— Silâhsızım ve dahi silâhsız adama arkadan saldırmam. Ben emirlerine boyun eğiyorum.
Camgöz düşünüyor, ne yapacağını kestiremiyordu:
— Adın neydi senin? dedi. Bir daha söyle...
— Cafer... Sencivanoğlu Cafer!.
Camgözün tek gözü parladı. Sesi tatlılaştı. Yüzü donmuş gibi kaskatı olduğundan Servantes, Camgözün gemi demiri boşalmasını hatırlatan sesinin takırtısından yüreğinin de gevşediğini sezebiliyordu.
.— Sencivanoğlu ile ne ilişiğin var? Servantes:
— Büyük Sencivanoğlunun yeğenidir, dedi.
Camgöz bu sefer de fok balığı gibi soluya soluya sözde güldü:
— Şapkamdaki ikinci delikten bunu anlamalıydım, birinciyi de dayın yapmıştı.
Cafer'in koluna girdi. Servantes'in arkalarından gelmesine pek aldırmadı. Az önce birbirlerinin kanma susayan bu üç korkunç korsanın, şimdi şarap

kadehlerinde susuzluklarmı giderdiklerine meyhaneci pek önem vermedi. O devrin olağan isteriydi bu haller:
Camgöz:
— Benim burada ne aradığımı biliyor musunuz? dedi. Cafer:
— Elbette. Üçümüz de Lükres'in peşindeyiz. Camgöz Servantes'e baktı:
— Doğru mu kestirdi?
— Evet. Aslında gemi rotası kadar yıldızlara bakarak cihet ve bulunduğu yeri -dört yanı deniz iken- kestirmekte de eşsizdir.
— Peki, senin bizim La Vikontesten alıp vereceğin? Servantes:
— Politika, dedi. Babası ve nişanlısı, Lükres için İspanyaya bir şeyler verirler her halde diye elde etmek istedim.
Cafer'e döndü:
— Her okur yazar serseri gibi bu Anguraki kurusıkı attı ve dahi zırvaladı. Senin ne alıp vereceğin var La Vikontes île?
Cafer:
— Bir kere kafam kızdı, dedi. Kıbrıs esir pazarında Domuz Ali benimle alay etti «Bu kızı satın almaya yetecek paran yok» dedi, ben de kızı kaldırdım.
— Peki, neye Jagala kardeşlere satmadın? Servantes, Cafer pot kırar da işler bozulur korkusiyle:
— Sonra âşık oldu, satmaktan caydı, dedi.
Camgöz sustu. Önüne baktı. Bu açıklamadan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.
— Peki, senin elinden Vikontesi kim alabildi, Sencivanoğlu ? dedi. Ve arkasından ekledi.
— Benim bildiğim Sencivanoğulları âşık oldukları kızı
kimselere kaptırmazlar, kim bu senden güçlü kabadayı ki, La Vikontesi elinden aldı? Cafer:
— Hiç ummadığım bir zamanda ve yerde kaçırdılar, dedi.. Servantes biliyor kimin kaçırdığını.
Camgöz:
— Söyle Servantes! dedi.
Servantes terledi. Cafer ile Camgöz'ün kendi zararına birleştiklerini seziyordu:
— Bu adanın sahibi, diye kekeledi.
Camgöz, tekrar gülmekle hırlamak arası bir ses koyuverdi:
— Gene roman yazmaya başladın Servantes!. Zenta adası ihtiyar dükünün, VİSCONTÎ JAGALANIN KIZINI KAÇIRMAK İÇİN ÖNCE AKLINI KAÇIRMASI GEREK? Yetmiş yaşında adam kız kaçıracak. Hem kimin kızını?
Servantes dayattı:
— Benim romanlarım konularını tarihten alır. Sizler tarihi yaparsınız, bizler yazarız. DİŞİ ÇAKAL BU ADANIN ÜNLÜ ZİNDANLARINDA ESİR ŞU ANDA... Ve kendisini bu adanın sahibi kaçırdı. Doğrusu da bu.
Camgöz:
— Bir daha bu Dişi Çakal sözünü kim ağzına alırsa dilini koparırım, dedi. La Vikontesin adını saygı ile anacaksınız.

Sonra meyhaneciye döndü:
— Gel buraya Apukarya maskarası! diye emretti. Cafer ve Servantes'i emrinde çalışması gerekli iki tayfa
yerine koyuyordu. Cafer onun bu tutumunu, durum elverir elvermez bozmaya karar verdi. Meyhaneci titriyerek geldi:
— Emriniz Sinyor?
— Dük Barbariki adada mı?
— Hayır Sinyor.
— Ne zaman gitti?
— Altı ay kadar oluyor.
— Nereye?
— Bilinmez?
— Kim bilir yerini? Kalede kim var şu anda?
— Yerini kimse bilemez. Zenta adasını satarak, askerle rini alarak gitti.
— Ya, demek adayı satın aldılar? Zenta adasını satın.; alan bu kabadayı kim?
— Amiral Piyetro Zeno.
Camgöz bu adı beklememiş olacak ki eli titredi. Tekrar sustu. Kendi kendine:
— Piyetro Zeno... diye tekrar etti. Piyetro Zeno ha?... Olur şey değil. Çıldırmak üzereyim Servantes.
Servantes soğuk bir espiri ile cevap verdi:
— Pek önemi yok -Cafer-i gösterdi- Biz ikimiz daha önce çıldırarak sizden önce bu işi başarmış bulunuyoruz. Bu olaylara aklı başında ümit ve neşe içinde giriliyor, sonra böyle ziller takıp, zıvanası çatlamış çürük seyran sandalları gibi akıntıya kapılıp sürükleniyor. Alışırsın.
Camgöz meyhaneciye döndü:
— Piyetroya haber sal, gelip beni görsün!... dedi. Sonra bu kararını kendi de beğenmemiş olacak ki:
— Ben Camgözüm, değil mi? diye Cafer'e sordu:
Cafer Servantes gibi; Camgözün aklını kaçırmasa da düşünce düzenini kaybettiğini sandı:
— Bilmem, dedi. Siz kendinizi böyle tanıtmıştınız.
— Canım sen de amma kaim kafalısın ha? Yani Amiral Piyetro cenapları Camgözün ayağına gelmez ama, Amiral VİS-KONTİ Dİ JAGALA çağırırsa iş değişir, gelir demek istiyorum.
Cafer:
— VİSKONTİ JAGALA SEN DEĞİL MİSİN? dedi. Camgözün dili, elleri gibi hemen atılıp boşanıvermiyordu.
Zorda kaldı mı, susuyor, insana hiç bir düşünce sağlamıyan-dondurulmuş biçimsiz suratını yere eğiyordu. Gene öyle yaptı.
Servantes içinden «— Bu soruda ne var ki namussuz kâfir sinirlendi?» diye düşündü.
Cafer'in sualine cevap vereceği yerde Camgöz kendi biir sual sordu:
— Vikontes bana benzediği için mi böyle düşündün? Cafer omuzlarını silkti:

— Aklımda böyle kalmış. Dişi Çakalın babası Camgöz dedilerdi bana... Üzülme, sana benzer tarafı yok.
Camgöz yumruğunu masaya vurdu:
— Ben Dişi Çakal sözünü istemem demiştim...
— Bizde bir ata sözü vardır. Yiğit lâkabı ile anılır der-
ler. Sana Camgöz diyorlar. Uluç Aliye Kel Ali, en yakm arkadaşına Domuz Ali, hattâ koca Osmanlı Padişahına SARHOŞ SELİM diyorlar. Bir kere yakıştırmışlar. Kıyamete kadar silemezsin, sana yakıştırılan lâkabı. Camgöz:
— Doğru, dedi. Kıyamete kadar silinmez. Ben» Vikontesin babası Viskonti Di Jagala'nın belki sağ kolu ve başkaptanıyım ama, böyle eşsiz ve her bakımdan üstün bir kızın babası değilim. Oldu mu?
Cafer sırıttı:
— İsabet.
— Anlamadım.
— İyi olmuş demek istedim. Senin gibi kötü nam salmış "bir herifin kızı olmak pek öğünülecek bir şey değil.
Camgöz bu sözlere kızmadı:
— Pek mi kötü tanılıyorum?
— Evet, katil, kancık, insan kanına susamış bir haydut.
— Ya sizin Turgut, Barbaros kardeşler, Kel Ali, hattâ dayıların benden daha hırlı, insana yakın, namuslu korsanlar mıydılar?
— Evet. Seni gözüm tutmadı. Kalbin de yüzün gibi çirkin ve sevimsiz. Sen kadın, çocuk demez arkadan vurursun.
Servantes «— Camgöz acaba bu Deli Cafer'e karşı niçin alttan alıyor?» diye düşündü.
Camgözün sesi pek kızmadığını belli etti:
— Ne yapayım? dedi. Yüzümün böyle oluşunda benim ne suçum var? Beni böyle biçimsiz, kıllı bir maymun gibi yaratan Tanrı, yaratırken fikrimi sordu mu? Öyle sanıyorum ki canımı alırken de gene sormıyacak. Tanrı, daha ben anamın karnında iken beni arkamdan vurdu. Ne gelişimin, ne gidişimin sorumluluğunu ve suçunu taşımadığım bu kahpe dünya üstünde bir gözümü de genç denilebilecek yaşta insan oğulları aldılar. Şimdi kala kala bana senin gibi yakışıklı delikanlıların burnunu, kulağını kestiğimin, saçlarını derileriyle birlikte yüzdüğümün suçu ve kahpeliği kaldı. Kabul ediyorum. Kadınların ve kızların hayranlıkla baktıkları sizlerin suratlarınızı kendime benzetmekten duyduğum zevkin adını, kahpe, canavar, arkadan vuran diye ne koyarsanız koyun, beni bu şekilde yaratan, daha doğmadan anamın karnında vuran Tanrıdan dana çok suçlu sayılamam.
Sonra Servantes'e döndü:
— Bir şarap ver, dedi. Durmadan Venedik kalyonları gibi yalnız kendini ziftliyorsun uğursuz karga korkuluğu.
Servantes meyhaneciye seslendi. Camgözün kadehini doldurmasını istedi.
— Sinyorun kadehini doldur Barba.

Barba kadehi doldururken Camgöz aksileşti:
— Sana, Dük Piyetro'ya söyle, buraya gelsin? demiştim. Meyhaneci:
— Geldi, dedi.
Masadakiler avluya döndüler. Altı gemici, Camgözün adamlarına yanaşmış, tatsız bir şeyler soruyorlardı. Sesleri açık pencereden içeri geliyordu. «Kaptanımız içeride, kendisine sorun!»
Camgöz ayağa fırladı. Cafer ile Servantes'e:
— Siz burada kalın ve karışmayın, dedi. Bakalım ne masal okuyacaklar?
Kılıcını iki parmak çekti. Kadife kemerine sokulu piştovlarının tetiklerini açtı, dışarı çıktı.
Servantes'in bir duyuşta karnını ağrıtan, boşalan gemi zinciri gürültülü sesiyle:
— Buraya gelin! diye emretti. Kaptanları varken komilerle konuşulmaz.
Silâhlı ve çıplak baldırlı altı gemici kollarını kabadayıca ileride tutarak Camgözün önüne geldiler. Başları olan birisi:
— Kaptanları sen misin? diye sordu. Camgöz alay etti:
— Benzetemedin mi?
— Dük hazretleri seni görmek ister. Düş önümüze.
— Dük hazretleri de kim?.
— Limanına demir atmadan önce adını sorup öğreneydin.
— Ben dilediğim adada dilediğim yere demir atarım. Beni tanımadınız gibi geliyor bana.
Gemici, Camgözün yüzüne baktı. Sesi çatallaştı, sendeledi :
— CAMGÖZ!., diye haykırdı.
Bu söz arkadaşlarını daha çok ürküttü. İkişer adım gerilediler. Yoksul lostromo Camgöz'ün karşısında tek başına kaldı.
Meyhanenin penceresinden, Cafer ve Servantes olayı gözlüyorlardı.
Servantes, yavaş bir sesle:
— Herifin falyasını delecek şimdi, dedi. Cafer:
— Adamın ne suçu var ki? dedi. Servantes gözlerini avludan ayırmadan:
— Camgöz tanınmamış olmayı onuruna karşı bir suç sayar. Kendini tanımıyanları vurur.
Camgöz:
— Şimdi tanıdın ya, dedi. Git Sinyoruna söyle, kendi gelsin buraya!
Adamcağız boş bulundu:
— Siz gelseniz nasıl olur? dedi. Camgöz:
— Önününe düşerek mi? diye haykırdı, atıldı. Bir kaplan gibi çabuk ve hırçındı. Havada bir çelik parladı. Adamcağız insanın içini ürperten bir çığlık attı, başından yukarı tapası fırlamış şarap şişesi gibi uzun bir kan sütunu fışkırdı. Camgözün elinde kanlı bir et parçası duruyordu. Hay? demeden kulağı kesilen Tayfabaşı dizleri üstüne yıkıldı. Fışkıran kanları kesmek için bir eliyle yarasını kapatmaya çalışıyor, kesik, kesik inliyordu.
Servantes yerinden fırlamak istiyen Cafer'in koluna yapıştı :

— Sakın ha! Burada Donkişotluk sökmez. Bırak birbirlerini yesinler. Dört yanımız deniz.
Cafer hırsından titriyordu. Tekmil kanı çekilmiş, dudakları dahi bembeyaz kesilmişti.
— Fakat bu katil, bir canavar! diye mırıldandı. Servantes, Cafer'in koluna büsbütün asıldı:
— Az sonra göreceğin canavarın yanında Camgöz Sen Pi-yer kadar temiz ve katolik kalır.
Camgöz, gördükleri vahşetten donup kalan gerideki tayfalara elindeki kesik kulağı fırlattı:
— Alın bunu Sinyorunuza götürün, beni tanımıyanlar, emirlerime kulak vermiyenler kulaksız gezmek zorunda kalırlar.. Defolun!..
Tayfalar korkudan titriyerek kesik kulaklı arkadaşlarım kucaklayıp uzaklaştılar.
Camgöz tekrar içeri girdi. Servantes Cafer'e ancak duyulabilecek bir sesle:
— Herifin suratında bir kıl bile kıpırdamıyor ki ne duyduğunu anlıyasın, dedi.
Camgöz, masaya oturdu, hançerinin kanlarını koluna silerek kınına itti. Cafer'e:
— Nasıl, beğendin mi? dedi. Cafer:
— Çok beğendim, dedi. Ben de senin iki kulağını keseceğim.
Camgöz:
— Ne zaman?, diye sordu. Her nedense Cafer'e sinirlenmiyor, yüzü gibi sesinin tonu da değişmiyordu.
Cafer:
—: Kendi gemilerimizin üstünde çarpıştığımız zaman. Camgöz durdu, düşündü:
— Sen fala, rüyaya inanır mısın? dedi. Cafer:
— Hayır, dedi. Dinimiz de ayrıca fala ve rüyaya inanmayı yasak eder.
— Ben de inanmazdım, ama dün gece rüyamda dayın Sencivanoğlunu gördüm.
Sözün burasında şapkasındaki delikleri gösterdi:
— Bu iki deliğin birini dayın açmıştı. Biri sana kısmet oldu. Enayilik bende, aynı oyunu iki kere yuttum. Larendelilerin hem sağ, hem sol ellerini kullanacaklarını unuttum. Bu rüyada dayın bana kucağında Jose Kristi tutan ve Ave Maria heykeli hediye etti. «— Sana emanet ediyorum, dedi. Kendi malınmış gibi koru!» Sonra sabahleyin sen karşıma çıktın.
Cafer:
— Haydi kör şeytan, dedi. Atma. Dayım senin rüyana dahi girmiyecek kadar temiz bir korsandı.
Camgöz omuzlarını silkti:
— Ne yapalım? Sencivanoğlu gibi bir dayın, Lükres Jagal gibi bir arkadaşın, Hazreti İsa gibi de bir koruyucun var şimdi. Elbette böyle atıp tutarsın.
Servantes'i gösterdi:
— Bu kalyon ziftçisi kılıklı putperest, şu sözlerinden birini dahi yumurtlasa bak neler yaparım?
Servantes telâşlandı:

— Benim bir şey söylediğim yok. Ama isterseniz size işinize yarıyacak sandığım bir düşüncemi bildireyim.
— İşe yarıyacak aklın olsa, böyle kitap yazıp açlıktan nefesin kokarak gezeceğine para kazanır, gemiler donatırdın.
Servantes:
— Ben para ve gemiden tiksinirim, dedi. Yalnız şu kadar söyliyeyim ki, aslında siz «Piyetro Zeno» yu tanımıyorsunuz, ki hâlâ burada oturuyorsunuz.
— Ne demek tanışmayız?!. Piyetro benimle, ben Piyetro ile çok iyi tanışırız. Hem de çok iyi.
— Öyle ise geminizde, yani kendi kalenizde, Dük hazretlerini karşılaşanız daha uygun olmaz mı?
— Bu durumda bakalım gemiye gelir mi? Ama tedbirli olmak iyidir. Haydi hoşça kalın! Yaşa Servantes, köpek olalı bir av tuttun...
Sonra ayağa kalktı:
— Benim gemimle dönmek isterseniz, akşama doğru beklerim. Bu adanın havası size yaramaz.
Servantes ve Cafer cevap vermediler. Camgöz:
— Gemimle birlikte Vikontes hazretlerinin de geri döneceğini elbette kestirmişinizdir, o zaman koşa koşa gelirsiniz değil mi?
Kızıl Kadırga Kaptanı
Camgözün gemisine sessizce girmek Cafer için önemli bir başarı sayılamazdı. Türk korsanları, daha iki yaşında, yürüyemezken dipten
ve sessiz deniz içinde yüzmeye Andalya dedikleri Antalya ve Mekri dedikleri Marmaris sahillerinde alıştırılırlardı.
Fakat geminin kıç kasarasında Türklerin «çadır» diye adlandırdıkları güverteye ayak basınca, Cafer üzerinde bulunduğu Galaris Batardis «Galares Batardes» in, Uluç Ali Reisin koca Bastardasından daha büyük ve donatımlı olduğunu gördü. Delikanlının verdiği kıskançlık ve milliyet gururu gibi duyguların etkisi canını sıktı: «Gemi büyük ama, dedi, Uluç Ali Reisin karşısında dayanamaz.»
Çadırın arka perdesine yanaştı. Camgözün umduğu çıkmamış, Zenta adasının yeni Sinyoru Piyetro Zeno çekinmeden gemiye gelmişti.
Seslerini duyuyor, yüzlerini göremiyordu.
Kendisine büsbütün yabancı gelen tok ve onurlu bir ses:
— Adaya geleceğinizi ummadığım için kendim karşılıyamadım, hoş görün, diyordu.
Cafer:
«— Bu sesin sahibi Piyetro Zeno olacak!» diye düşündü. Karşısındaki, ağırbaşlı ve kendisine güvenen bir tonla soruyordu :
— Gemim «BEATRİS» i de mi tanımadınız? Hem bu adayı satın aldığınızdan da haberimiz olmadı. Bize bildirmek gerekmez miydi?
Cafer:
«— Bu sesin sahibi Camgöz gibi galdur, guldur konuşmuyor, acaba kim ola?» diye düşündü.

Piyetro Zeno'nun sesi Cafer'in bu kaygısını çözdü:
— Vikont hazretlerini adayı aldıktan sonra görmek fırsatına kavuşamadım. Kusur benim değildir.
Cafer düşündü:
«— Tamam. Lükres'in veya Çakal kardeşlerin babası. Bakalım kim üstün gelecek?» Piyetronun sesi sordu:
— Camgözün, adamlarımın kulağını kesmiş olmasını, nasıl hoş görürsünüz? Kerem edip kendisini çağırınız, bizden af dilesin. Böyle kanlı bir oyunu bize lâyık görmiyeceklerdi.
— Camgözü tanımıyor gibi konuşuyorsunuz. Camgözün iki tayfa parçası gönderilerek ayağınıza çağrılamıyacağını kestirememiş olmanız şaşılacak, hattâ inanılamıyacak bir olay.
—önce ispanyol Servantes'in adaya gizlice çıktığını öğrenmiştik. Arkadan Servantes'le bir kaptanın kavga ettiği haberi geldi. Kale kumandanı kim olduğunu bilmeyerek çağırtmış. Meryem Anamız çarpsın, tayfalar Camgöz'ün. karşısında bulunduklarını bilmiyorlardı.
— Meryem Anamız sizi çarpmasa bile yakından şeytan ba-banız çarpacak. Alâmetler böyle gösteriyor.
Piyetronun sesi dikleşti:
— Şeytana güven olmaz. Belki sizi çarpar.
— Kızım Lükres'i de mi bilmiyerek, tanımıyarak adamlarınız kaçırdı?
— Sinyorina La Vikontes nişanlım bulunuyorlar. Nişanlımın Türk korsanı Oşyali Uluç Ali'nin adamları tarafından kaçırıldığını duydum. Sizin kurtarmak için hemen hiç bir emek harcamamanız kadar nişanlımın İspanyol Servantes'le Türk Cafer adındaki iki serseri ile Kıbrıs adasından kaçışı ve onlara dost oluşu beni bu tedbirleri almak zorunda bıraktı.
— Ne için?
— Bana karşı bir tuzak kurulduğunu sanıyorum. Cehennem zebanileri ile putperest şeytanların dahi akıl erdiremiyecekleri bir tuzak, tekmil Akdeniz bana karşı birleşti.
— Yok canım, demek sayın damat adayım bütün Akdenizi kendisine düşman edecek kadar önemli bir kahraman oldular?
— Siz her zaman beni küçük gördünüz.
— Ben kaçak ve arkadan vuruşanları küçük görürüm.
— Ben kaçak mı vuruşurum?
— Evet! Sinsi, kaypak ve kancık.
— Bu sözleri kendime hakaret saymama pederim olmanız engel bulunuyor.
— Henüz pederin değilim. Peder adayıyım ve bu adaylıİğimı kızım da uygun bulursa geri alacağım. Kararım budur.
— Evet, La Vikontes de böyle bir düşünce taşıyorlar ki Servantes gibi cebi delik bir serseri, Türk leventi gibi bir ipi kopukla şarap ve eğlence arkadaşlığı etmekten çekinmediler.

Bu parlak düşüncelerinizi nişanlınıza söylemek cüretinizde bulunmuşsunuzdur her halde.
— Bir parçacık...
Nasıl karşıladı, bu «bir parçacık» açıklamanızı?
— «Erkek olup da beni yabancıların yanında alakoymasaydmız» buyurdular.
— Güzel buyurmuş. Sen de erkekliğini nişanlına belirtmek için kaçırdın demek?.. Konuşsana. Yalan söylemesini bile beceremiyorsun. Açık ve kısa konuşalım. La Vikontesi niçin gizli olarak kaldırdın? Ve kimsenin bulamayacağını sandığın bu zindanlariyle tanınmış Zenta adasına getirdin. Niçin?
— Düşmanlarımı yenmek için.
— Kim bu düşmanların?
— Oşyali, Servantes ve belki de Zagalalar, yani tekmil aileniz.
— Bizi de düşmanlarınız arasında mı sayıyorsun?
— Saymıyor, sanıyorum.
— Bu görüşünde haklısın. Şu anda tekmil Akdeniz korsanları KIZIL KADIRGANIN KAPTANINA DÜŞMAN ve sen sevgili damat adayım, Kızıl Kadırganın, şu kahpe, kancık geminin sahibi olan kimsesin.
Bununla öğünürüm.
— Bakalım bağlı bulunduğun Venedik Senatosu bu haberi alınca senin gibi mi düşünecek? Üç yüz yıllık Venedik ticareti senin bu kahpe, kendi çıkarı uğruna her şeyi, hattâ kendi dindaş ve kardeşlerini dahi bombardıman eden görüşün uğruna
yıkılıp gidecek.
— Beni kimseler ele geçiremez. Kızıl Kadırganın sancağını kimseler açıklayamaz. Elimde öyle belgeler var ki siz dahi susmak zorundasınız. Beni kimse ele veremez.
— Yok canım?!. Senden korkacak benim ne gibi yüz kızartıcı halim var?
— Sevgili yeğeniniz Osmanlı saraylarının şanlı, şöhretli veziri Cağaloğlu Sinan Paşanın size, yeğenleri Jagalalara ve sekizinci Kleman Papa hazretlerine yazdıkları mektuplar... Ne o? Böyle bir baskınımı beklemiyordunuz değil mi? Ben kahpe, arkadan vuran. Sizler Osmanlı saraylarından Vatikan kalesine kadar her yerde casusluk teşkilâtı kurup, çalan çırpan Dükler, önden vuran kahramanlar. Böyle ucuz kahramanlık çağları çoktan geçti sayın pederim. Siz bana, ben size, sayın kızınız da her ikimize lâyık birer deniz hayduduyuz.
— Kısa keselim. Ne alacak ve karşılık ne vereceğim?
— Almak istediğinizi öğrenmeden fiyatını nasıl biçerim? Buruyun, önce siz konuşun, benden ne almak istiyorsunuz?
— La Vikontesin nişanının bozulmasını.
— Bunu kendileri de istediklerine göre ucuz bir fiyata satabiliriz. Destur verirseniz getirtelim.
— Buyurun!

Cafer ayak sesleri duydu. Çadırın dışından ayrılıp Kızıl Kadırga kaptanının yüzünü görmek isterken içeride yalnız kalan Vikont di Jagala'nın birisiyle fısıldaştığım sezdi.
Bu konuşmayı duymak için, Kızıl Kadırga kaptanının peşini bıraktı. Böylece yüzünü göremedi.
Lükres'in babası:
— Si Kapiten.
— Bu herif bizim gemiden sağ olarak çıkmayacak!
— Si Kapiten.
Bu sırada Lükres'in getirilmesine emir vermiş olacak ki Kızıl Kadırga kaptanı Piyetro tekrar kıç kasaradaki çadıra girdi.
— Evet sayın pederim, dedi. Ben hepimizin, Lükres dahil, birbirimize ahlâk, erkeklik, sağlam katolik oluşumuz bakımından denk bulunduğumuza inanıyorum.
— La Vikontesin adını ağzına saygı ile al, her bakımdan BAKİRE BİR GENÇ KIZI bu olaylardan uzak tutalım.
— Sayın bakire La Vikontes üç yaşından beri çırılçıplak denilecek bir kıyafette en azılı korsanlar arasında, hele korsanların en kanlısı CAMGÖZÜN KUCAĞINDA yetişti. Korsanlıkta, küfür etmekte, suçsuz esirleri diri diri kazıklamakta hangimizin ayağına su dökebiliriz?
— Anası Kontes Beatris'in intihar etmek zorunda kalması üzerine kızımı gözümden ayırmadım. Fakat dış görünüşündeki vahşiliğin içinde Lükres altın bir kalbe sahiptir.
— Evet, ama bu altın kalbin de isteklisi o kadar çok ki... Kısa keselim demiştiniz .
— Keselim.
— İstanbuldan sevgili yeğeniniz Sinan Cağaloğlu namı-dtğer Jagaladan elbette siz de haber aldınız. Padişah sarayından bir gelin gemisi Mısıra gitmek üzere yola çıktı.
— Evet. Yani sen bu gemiye mi saldıracaksın? Çılgınlık. Sultan, kızını taşıyan gemiye el süreni ve onun milletini asla affetmez.
— Kızıl Kadırganın el sürdüğü yerden haber gelmez. Ölüm gibi sessiz, iz bırakmadan kaybolur. Görünmez hayallere Sultanların kılıcı erişemez.
— Alçak.
— Teşekkür ederim. Bu gemi tekmil Akdenizi bir kere daha satın alacak bir hazne taşıyor. Hanım Sultan ile dadısı CANFEDA kadının getireceği kurtuluş parası, (fidyei necat) da caba. Kızıl Kadırganın bu son vurgunu olacak. Başarabilirsem bundan sonra sevgili nişanlımla birlikte Akdenizin en şirin bir adasına çekiliyorum.
— Vurgunu başarabilirsem? Demek içinde bir kurt var?
— Evet, başarabilirsem? Sayın peder adayımın bu ileri görüşüne ezelden tutkunumdur. Kızıl Kadırga bu işi başarabilirse? Demek ki sizin de içinizde bir kaygı var. Niçin bugüne kadar başaran bugünden sonra başaramıyacak? Ya bu

gemi bir tuzaksa? Bu geminin ardından bir karakol filosu gelmiyor. Ne garip değil mi? Koca Hanım Sultanı ve hazneyi götüren kadırga... Hattâ kadırga bile denemez. Bir kırlangıç. Akdenizi kendi tayfalarına güvenerek tek başına geçiyor. Bu bir tuzak da olabilir.
— Olabilir ne demek? Tam bir tuzak. Cafer'in nefesi kesildi:
«— Eyvah, dedi, Kızıl Kadırga zokayı yutmıyacak.»
— Evet bir tuzak. Kime karşı? Akla gelen en yakın düşünce Kızıl Kadırgaya, bize karşı kurulmuştur. Fakat kırmızı örümcek ağı bu tuzağı bize yetiştirirdi. Görünürde bize karşı bir tuzak hazırlığı yok. İkincisi: Bu tuzak, Venedik'e, Riyal-ta'ya karşı hazırlanmıştır. «Sultanımızın gemisini batırdınız, anlaşmayı bozdunuz?» diye Sultanın Yahudi karısı Nurbanu Hatun Padişahı kışkırtır, seni ve sizi tutan vezirler, yeğenin Cağaloğlu ve sadrâzam Venedik'in eski çocuğu Sokullu hepsi yutarlar. Türkler Kıbrısı alırlar. Ne dersin bu son tuzağa sayın peder adayım?
— Alçak!
— Damat adayınızın her buluşu size alçakça görünüyor. Buluşun bir yönü olan dokuması ile ilgilenmiyorsunuz... Sinirlenmeyin! Kulunuz her iki şekli de önleyip Sultanı gemisiyle birlikte kaldıracak. Onların bana karşı kullanmak istedikleri silâhı, yani nişanlım olmakla bana şeref veren La Vikontesi ben de tekrar onlara karşı kullanacağım. ,
Büyük Jagalanın cevap vermesine kalmadan Cafer'in yüreğini ağzına getiren tatlı bir ses çadırın içini bir bahar gecesi, koruyu saran bülbüllerin aşk melodileri gibi doldurdu.
— Boena sera, papa!
Cafer'in dizleri tutmadı. Olduğu yere yıkıldı, kaldı. Yüreği göğüs kafesini yarıp da çıkacakmış gibi çarpıyor, çırpmıyor, kesilecek gibi atıyordu. ,
Cafer göğsünü eliyle bastırdı ve «Hay Allah! dedi. Genç yaşta tıknefesten gürleyip gideceğim. Selime Hatun ne güzel bildi. Ben Lükres yanımda olmadan, gayri değil uğraşa girmek, nefes bile alamıyor, ayakta dahi tutunamıyoruz.»
Bu arada odadaki üçlü konuşma kızıştı. Cafer tekrar dinlemeye başladı.
Baba ve kızın biribirlerine büyük bir sevgi ile bağlı olduklarım Cafer biraz da kıskanarak duydu.
Korsanların uğraş, sevgi, arkadaşlık gibi duygularında diğer insanlara benzemedikleri belli oluyordu.
«— Şahlanan dalgalar gibi köpürüyor, yükseliyor, sonra kıyılarda büyük bir gürültü ile şaklıyarak sönüyoruz, diye düşündü. Sonra yeniden avına saldırmaya hazırlanan, kaplanlar gibi geri geri sessiz, kıvrılarak bir çekiliş, tekrar yeniden bir köpürme... Yeni bir yükseliş, diğer insanların erişemediği bir heyecan yükselişi...»
Denizlerin hırçın, yakıcı rüzgârlarına, sert fırtınalarına, dağ misali kadırgalarına ayak uydurarak durmadan değişen dalgalariyle gece gündüz boğuşan korsanların, ister istemez, karakterleri de bu fırtınalara, dalgalara benziyordu.

Odadaki iki korkunç korsan, kasırgalar, fırtınalar gibi hırçın, taze insan kanındaki köpükleri dalgaların beyaz köpüklerinden ayıramıyacak kadar yürekleri kaşarlanmış iki korsan, odaya Lükres de girince çözülüverdiler. Gerilen sinirleri palamarı kopmuş çapa zinciri gibi boşandı.
Büyük Jagala:
— Kızım, diye devam ediyordu. Senin için önemli konular üzerinde durmak zorundayız. Nişanlın Piyetro Zeno...
Lükres alışılagelen şımarık sesiyle kesti, attı:
— Bu kukla ibişi artık benim nişanlım değil. Büyük Jagala Piyetro'ya sordu:
— Siz de bu görüşte misiniz?
— Ben aşk oyunlarından daha önemli bir oyuna girmiş bulunuyorum. Sayın nişanlımın bana yakıştırmak nezaketinde bulunduğu kukla ibişi, sonu ölüm veya kalımına bağlı bir savaşa girmiş bulunuyor. Henüz nişanlı bulunduğumuza göre kendilerinki, kukla ibişi de olsam, bana yardım etmeleri kutsal bir ödevleridir.
Lükres'in sesi şaşkın ve kesik:
— Ne gibi yardım? dedi.
Piyetro birkaç sert kelime ile açıkladı:
— Türk Cafer'in, İspanyol Servantes'in tekrar yanlarına dönmek, bana karşı kurulduğunu sandığım ağın çözülmesine engel olmak.
— Yani genç bir kızı, nişanlınızı, birkaç gün önce âşıkları olduğunu söylediğiniz erkeklerin koyunlarına tekrar geri gönderiyorsunuz ?
— Koyunlarına göndermiyorum. Bu bir korsanlık uğraşıdır. Sayın pederiniz sizin üç yaşından beri korsanlar arasında büyüdüğünü, bir erkek gibi her uğraşa girecek, fakat bekâretinizi de, temizliğinizi de koruyabilecek bir yaradılışta olduğunuzu söylediler. Bu konularda kaygılı değiliz.
— Bu konulardan kavga ve korsanlık babında olanlar doğru. Fakat ben artık BAKİRE DEĞİLİM. Konunun bu son bölümü yanlış.
Cafer, odadakilerin ne hale girdiklerini düşünecek durumda değildi. Beyninde bir gülle patladı. Kulak zarları denizin dibinde nefessiz kalmış gibi zonkladı. Çabuk atmaya başlıyan kanı, nerede ise damarlarını çatlatacaktı.
Tuz gemisindeki aşk sahnesi gözlerinin önüne geliyor. Korsan da olsa bu genç kızın sakladığı en değerli haznesini alırken farkına varamayışnın suçu altında terliyordu.
Ya Lükres?.. O, bir sadaka verir gibi kendisine sunduğu bekâretinin sözünü bile etmeyen, Cafer kendisini «Korsan artığı... Kızıl Kadırgalıların casusu» diye en ağır sözlerle onurunu kırarken, Cafer'e yalanlamayı küçüklük sayan Lükres?!
Çadırın içindeki baba ile nişanlının durumu Cafer'den dada parlak değildi. Büyük Jagala hayatta kayba, kazanca alışmış koca bir korsandı, ama biricik kızının bu korkunç açıklayışını kaldıracak yaşta ve kaygısızlıkta değildi. Yıkıldı, uğraş gücü eriyiverdi.
— Anlıyamadım? dedi. Bunu Servantes alçağı mı yaptı? Elimden kimseler kurtaramaz.
— Hayır. Haberi dahi yok Kara Fatmanın.

— O Cafer denilen delikanlı zorla yaptı demek? Elimden bu serseriyi de kimseler kurtaramaz gayri. Dayısı SENCİ VANOĞLU gibi şanlı bir korsan olan bir levent bu namussuzluğu nasıl yapar?
Lükres:
— Üzülme babacığım, dedi. Sana lâyık bir kız olmıyabilirim. Fakat sizin için çok üzücü olan bu olaydan Cafer'in de haberi yok. Sizce bir yıkım olan bu olay benim için hatta bir daha kavuşulması insan gücünün dışında mutluluk taşıyor. Ben, yalnız benim olan kutsal bir hazneyi, aldığının farkında dahi olmıyan, fakat kalbimi çalmış bulunan bir deniz hayduduna kendimi istiyerek teslim ettim. Ne alan aldığının, ne veren verdiğinin değeri üzerinde durmadılar. Bu bir kere olacaktı, oldu. Bir daha da olamıyacak. Fakat oldu. Sizi ve nişanlımı aldatmak istemedim. Bu acı konuyu kapayalım. Her halde sayın Dük Piyetro Zeno benim bu korsanlığımı hoş görüp bu nişan ve nişanlanma konusuna artık dönmeyeceklerdir.
Piyetro Zeno:
— Hazreti İsa suçlu dulu taşlamak istiyen sahte dindarlara «İlk taşı içinizden günahsız bir bakire atsın!» diye emretmişlerdi, dedi. Ben nişanlımın hâlâ bakire olduğuna ve nişanlısına yardım edeceğine inanıyorum. Bu kadar açık konuşan bir nişanlıyı kaybetmek istemiyorum. Lükres:
— Buyur nişan yüzüğünü, dedi. Başıma ne geldiyse bu yüzüğün üstündeki forstan geldiğini artık biliyorum. Beni kaçıranlar bir Jagala olduğum için değil, sizin nişanlınız olduğum için kaçırdılar. KIZIL KADIRGA KAPTANININ NİŞANLISI. Siz beni açık konuştuğum için beğeniyorsunuz. Ben de sizi kaçak ve kaypak konuştuğunuz için bırakıyorum.
Piyetro Zeno:
— Olabilir, şu halde beni ve babanızı size bıraktıracak kadar zorlu bulunanların yanlarına tekrar dönmek istersiniz her halde.
— Kimlerin yanma döneceğim?
— Servantes'in, Cafer'in Yandım Ali Paşanın, Oşyalinin.
— Benim isteğimle ilgilenmenizi hangi zorluk doğurdu?
— Canımı ve forsam Kırmızı Örümceği kurtarmak zorundan, sizin geri dönmenizi istiyorum.
— Bu yeni düşmandan korkuyorsunuz demek?
— Pek korkuyorum denilemez. Kırmızı Örümcek kimseden korkmaz. Fakat tedbiri de elden bırakamam. Sizi en değ"erli haznenizi dahi dolandırabilecek kadar usta birer hokkabaz olan bu katıksız kukla ibişlerinin iplerini kendi elimle ve
Kızıl Kadırganın trenkete ile mizana direkleri arasına çekeceğim.
Cafer «Ortaya çıkmanın tam zamanı. Bu at hırsızına iyi bir ders vermek gerek.» diye düşündü. Sonra gözünün önüne, Andalya dolaylarında kendini bekliyen Kara Cehenemdekî arkadaşları geldi. «Son vuran iyi vurur,» dedi. Dişini sıktı.
Lükres sordu:
— Peki, benden ne bekliyorsun?

— Sizin yardımınızla, düşmanımı yenmek.
— Anlamadım.
— Kısaca anlatayım. Şimdi babanızın gemisiyle eski sevgili arkadaşlarınıza kavuşacaksınız. Sizi inanarak veya inanmıya-rak yanlarına alacaklar. KERPE ADASI açıklarından geçerken güvertede bulunacaksınız. Bu bize, yani Kızıl Kadırgaya bir işaret olacak. Arkanızda yeşil elbise varsa başka bir tehlike yok demek. Kızıl Kadırga düşmanını yenecek gücdedir.Kırmızı elbise varsa yakında bir filo, yani bir tehlike var demek olacak, uğraşa girmiyeceğiz. Size Hint ipeklisinden dikilmiş yeşil,, kırmızı iki elbise hediye ediyorum. Bu işaretiniz alan manastırlararası ağlarımız çanlariyle bizim gözümüzü açacaklar. Lükres alay etti:
— Ya onlar daha açıkgöz çıkar da beni güverteye salmaz veya daha iyisi gemilerine de almazlar, Hint ipeklilerine sarıp denize atıverirlerse ?
— Bu onların da bizim kadar çaşıt kurulu ve korsanlık bakımından değerli olduklarını gösterir. Uğraşa girmiyeceğiz o zaman.
— Ya size ihanet eder de ben sizi onların ağına düşürür-sem?
— Olabilir. Biz her şeyi umarız. Fakat siz önce kutsal ve kuvvetli Papalık kalesine, sonra dinimize ve özel olarak da sevgili babanıza karşı geldiğiniz için aforoz edilir. Katolik dininden atılırsınız. Her kâfir gibi diri diri yakılırsınız. Elbette böyle ruhunu şeytanlara, istilâcı Türklere satmış aforozlu bir kızın babasını da diri diri yakarlar. Hem Zenta adasında.
— Ya babam daha tetik davranır, sizi yakarsa?
— Sayın pederiniz bir yanlışlık yaptı. Evlât sevgisi gözünü kararttı. Zenta adasının bizim elimizde olduğunu bilmeden sizin peşinizden buraya gelip tuzağa girdi. Tedbiri unuttu. Şu anda körfezin ağzı on Gale Ruvayyal tarafından sarılmış bulunuyor. Artık kurtulamazlar
Cafer bulunduğu yerden körfezin denizle birleştiği çizgide yelkenlerini germiş olan Gale Yuvayyal'larm havaya korkunç kara gölgeler atmış olduklarını gördü.
— Yarabbi! Şu deli kızın kalbine bir merhamet ver de babasını kurtarmak için, beni satmak üzere Rodosa dönsün. Sonunu ben kuluna bırak.
Evet, Tanrı Cafer'in duasını kabul etti.
Ama Lükres'in babasını kurtarmak için Cafer'i feda etmesi şeklinde olacağına, kızını kurtarmak için koca korsan Jagalanın kendisini feda etmesi şeklide oldu.
Artık bu konuşmalardan sonra, kızı Lükres'in en kutsal varlığı bekâretini bir sadaka verir gibi sunduğu erkeğin Cafer olduğunu anlamak için babasının büyük bir zekâ harcamasına lüzum kalmamıştı.
Korsanın dişisi de erkeğinden pek farklı bir ruh taşımıyordu. Kaybı, kazancı, ölümü, hayatı bir anda yaşıyan insanlardı korsanlar.
Büyük Jagala kollarını açmış:
— Güle, güle kızım, demişti. Ben sana olan aşırı sevgimin kurbanı oldum. Pişman değilim. Git ve gönlün ne emrediyorsa onu yap!
Baba, kız sarılıp bir ayrılık sahnesi acısı yaratırlarken Lükres yavaşça:
— ESPERANZA... Atansiyone... ümit et, dikkat et! diye fısıldadı.

Babasının sesi titriyordu. Büyük Jagala karısı Beatris'ten sonra kızını da -şu veya bu şekilde- kaybettiğini duymanın yıkılışı içinde umutsuzdu.
— Git ve mesut ol... diye fısıldadı. Ben de gördüm ve beğendim O'nu, O'na ihanet etme! Ben sen olmadan da kurtulurum.
Halbuki Kızıl Kadırga kaptanının elinden kurtulamıyacağını biliyordu.
Piyetro Zeno, biraz uzun süren ve Yunan trajedilerini hatırlatan acıklı sahneyi yarıda kesti.
Yoksul Servantes'i de Zenta adasına bırakarak içinde gizlenen Cafer'i de alıp Lükres'i taşıyan gemi Akdenize doğru yelken açtı. ,
Lükres, Cafer'in aynı gemide gizli geri döndüğünü bilemiyordu.
Akdenizin, insanların kanını tutuşturan, ay ışığı ile altın kaplanmış şarap testilerini hatırlatan mor suları üzerinde se-"kerek bir ölüm - kalım uğraşma doğru yelken açmışlardı.
Cafer çok geceler, Lükres'in, başını geminin küpeştelerine koyarak sabaha kadar uykusuz, denizi seyrettiğini gördü.
İki adım ötesindeki sevgilisine kavuşmak için yanıp tutuşurken, üzerine aldığı ödevin ağırlığı, uğraş isteğini kuvvetlendiriyor, aşk arzularını küllüyordu.
Ondan ayrı kalmak, büyük amacına kavuşmak için bugünkü ayrılığın acılarının altında ezilmeden dayanabilmek ona bir sonsuz özleyiş zevki veriyordu. Dişini sıktı, ileride kavuşacağına inandığı büyük aşk gününe inanarak bu dayanılmaz acılarla dolu geceleri kurban etti.
Diğer yandan KARA CEHENNEM de gelmiş, Marmarisin büyülü sularına girmişti.
Gemide, Yandım Ali Reis, Domuz Ali Reis, Kef Kemal, Kara Kadı, Kara Çalı gibi devrin kalburüstü korsanları, genç reislerini bekliyorlardı.
Körfeze girerken, kendilerine eş rotada Yandım Ali Reis Istanbuldan gelen Esedi Bahrî gemisini gördü. îki gemi kuru sıkı toplarla birbirlerini selâmladılar.
İstanbul Esedi Bahrîsinden gemilerin siya etmeleri emredildi.
Bu sırada da bir boru seslendi:
— istanbul, Cezayirle konuşmak için geliyor. Hazırlık yapın!
— Buyursunlar. Başüstüne. Gelecek olanlar kimlerdir? Cevap geldi:
— Şah Sultan.Hatun. Dayaları Canfeda Kadın Hanımefendi.
Yandım Ali Reis alay etti:
— Vay şarap tortusu kılıklı korsanlar vay. Bize de ka-lanbura atıyorlar. Gelenler taklitleri. Ama tedbir budur kim, biz de sahicileri gelirmiş gibi karşılıyalım.
İstanbul Esedi Bahrîsinden filika indi. İçerisine al feraceli, başörtülü iki hatun bindi. Altı çifte kayık bir gülle hıziy-le suları yardı. Uluç Ali Reisin deyimiyle Cezayir Esedi Bahrîsine yanaştı.
îki hatun da güverteye çıkınca, Ali Reis acemilik halinden Hanım Sultan rolünde olduğunu sandığı içoğlanı ileri yürüyeceğine geri durdu. Canfeda hatun rolündeki kadın ileri yürüdü.
— Kaptan kimdir? diye sert bir sesle sordu. Domuz Ali, eli belinde alay etti:
— Seyrandadır. Neyleyeeeğin kaptanı? Kadın kızdı:

— Herif, sen bana sual soracağına sualime cevap ver. Bu. geminin kaptanı kandedir?
Yandım Ali Reisin içine kurt düştü, iki adım fırladı:
— Kaptan olacak er henüz yoldadır, Sultanım. Kulunuz, vekâlet eylerim. Bir emriniz mi vardı?
— Beli. Bir emrim var. Beni tanıdın mı?
— Hayır. Ama Canfeda Kadın Efendi imişsiniz gibi saygı göreceksiniz. Taklidi olsanız dahi.
— Bu sözleriniz bir acayip geldi. Ben İMİŞ, GİBİ DEĞİL gerçekten CANFEDA KADINIM... Evet devletlû hünkârın böyle şanlı bir gemiyi emanet ettiği aslanı ve dahi şanlı Türk korsanlarının savaşını yakından görmek kaygusu ile taklidimi yerime koyup kendi yerime kendim geldim. Bir diyeceğiniz var mı?
Domuz Ali kahkahayı bastı:
—- Yaşasın! Selime Hatunun dediği çıktı. Kadınlardan bir filo, bir de zampara amiral.
Canfeda Kadın Yandım Ali Reise sordu:
— Bu adam kimdir? Suratı bir acayip. Sesi tatsız, hareketli sulu, kim derler buna?
— Ali Reistir,
— Hangi Ali?
— Domuz Ali Reis.
— Belli, burnundan ve dahi sesinden tanımalıydım. Sonra Domuz Aliye döndü:
ı
— Baka Ali Reis! Domuz ol, aslan ol, devletlû padişahın Kadın Efendisi huzurunda destursuz konuşulmaz. Bunu iyi belle. Zira elbette bulunduğum gemiyi domuz ahırına çevrilmiş görmek istemem.
Canfeda Kadın'ın korsanlarla birlikte kalmak istemesi hepsini yüreğini kabarttı. Sevinç ve alkış sesleri yükseldi. Fakat Yandım Ali Reis terbiye ve saygı içinde bildirdi:
— Savaş gemilerinde kadın bulundurmak Barbaros'un koyduğu kanunlara aykırıdır.
— Uluç Ali'nin karısı Selime Hatun niçin gemiden ayrılmaz? Ben Uluç Ali'nin kanunu üzre kalıyorum.
— Bu yalnız Uluç Ali Reise verilmiş bir imtiyazdır. Çün-Reis, kadınsız gemide, susuz havuzda kalmış balık gibi boğulur. Ve dahi savaş gemisi savaş halinde korkunç bir hal alır..Ateş ve kan içinde kaynar. Bu durumda birçok cesur, gözüpek sipahilerin bile korkudan denize atlayıp boğuldukları görülür. Bir kadın için seyri, dayanılmaz, güç uğraşlardandır.
— Sen, hele bu domuz burunlu, tilki sesli korsan, uğraşlarda bulundunuz mu hiç?
— Çok.
— Siz kendinizin korkmadığı bir işten ne diye bizi korkar sayarsınız?

— Bunlardan gayri kulunuz geminin kaptanı değilim. Gemi kaptanı gelir de «Gemide kadın istemem» derse karışmam ve ayrıca...
Yandım Ali Reis sustu, i Canfeda Kadın:
— Ve ayrıca ne olmuş? dedi.
— Kulunuzun kadın kısmiyle başı pek hoş değildir. Canfeda Kadın bu sözlere kızmadı:
— Ama Kıbrıs şarabiyle hoştur her halde? Yandım Ali Reis:
— Öyledir, dedi. Allahm bildiğini kuldan ne diye saklıya-yım?!
— Sen saklasan bile, Bayrampaşa patlıcanını andıran burnun açıklıyor. Ben bir fıçı Kıbrıs şarabiyle iki küfe pembe çavuş getirdim İstanbuldan. Emret, alsınlar. Asıl kaptan gelene kadar biz keyfimize bakalım.
Bu sırada gemi direğindeki çanaklıktan acı acı garip sesler gelmeye başladı. Canfeda Kadın hayretle başını kaldırdı.
Kara Cehennem mizana çanaklığında bir gölge zıplıyor, sıçrıyor, garip sesler çıkarıyordu.
Kadın Efendi:
— Ne oluyor kuzum? dedi. Yandım Ali Reis çanaklığa baktı:
— Yanılmıyorsam geminin kaptanı geliyor, dedi.
— Kimdir bu garip sesleri çıkaran? Domuz Ali'nin yavrusu mu nedir?
Domuz Ali kızmadı, güldü:
— Hayır Sultanım, dedi. Çanaklıktaki «CART-CART SOKULLU» dur. Gözü çok uzakları görür. Gözcüdür. Sadrazam Paşanın yavrusu veya yavuklusu olsa gerek.
Kadın Efendi şaşırdı:
— Yani sadrazam uzun Sokullunun oğlu mudur?
— Hayır. Ama levent tayfası adını böyle koydu. Bir Şempanze şebeğidir. Türk korsanları Afrika illerinden dönerken getirdiler. Seyri hoş, yüreklere ferahlık veren bir hayvancıktır.
Canfeda Kadın güldü:
— A, bakın bu hoşuma gitti. Kaptanınız kovsa bile hiç bir yere gitmem bu gemiden. Ben de kalıyorum. Hele şebeğe Sokullu adı koymanız çok yerinde.
— Çanaklıktaki şebek, Turgut Reise Sencivanoğlu tarafından hediye edilmişti. Gözleri insan oğlunda bulunmıyan bir kuvvete sahip olduğundan, daha direğinin ucu görünmeden yaklaşan gemiyi seçiyor. Dost veya düşman olduğuna göre ayrı ayrı sesler çıkarıyordu.

Az sonra, uzaktan yelkenini şişirmiş büyük bir sandalın yaklaştığı görüldü. Henüz istanbul Esedi Bahrîsi uzaklaşmamıştı.
Kara Cehennemdekiler genç kaptanlarını görmek üzere güverteye yığılmışlar, sıra sıra el bağlamışlardı. Artık kimseler devletlû padişahın Canfeda Kadınına önem vermiyordu.

Sandalın usta bir manevra ile rüzgârı izliyerek geldiği görülüyordu. Yaklaşınca eskotayı genç bir tayfanın tek eliyle idare ettiği, yarı çıplak bir gencin de ayakta Kara Cehennemi gözleriyle seyrettiği belli oldu.
Canfeda Kadın Yandım Ali Reise sordu:
— Sahiden kaptan mı geliyor?
Ayağına levent şalvarı giyip, başına torba mendil bağlamasına rağmen eskotayı Lükres'in tuttuğunu Yandım Ali Reis seçmişti. Arkada ayakta duran Cafer'di. Cafer'i genç kızla birlikte dönmüş görmek Reisi o kadar sevindirmişti ki, Canfeda Kadını tersledi:
— Beğenmediniz mi?
— Ben sadece kadının iyisinden anlarım. Hepiniz kendinize baş seçtiğinize göre aslanımın elbette bir değeri olsa gerektir. Sadece hangisi diye sormuş bulunuyorum.
— Elbette erkek olanı. Canfeda Kadının kaşları çatıldı:
— Nasıl, birisi kadın mı? Sahi yelken ipini tutan genç bir kız ayol. Beni bu zampara kaptan mı gemiye koymayacak? Kaldım gitti. Böyle bir keyf ehli kaptan paşa sultanına benim gibi bir dadı ve daya gerekmez mi?
Cafer'le Lükres'i taşıyan sandal Kara Cehenneme yanaştı. Okuyucularımıza büyük Jagala'nın Gale Ruvayyalmda gizlenen Cafer'le Lükres'in birbirleriyle nerede ve nasıl buluştuklarını, Lükres'in babasının Zenta adasında kaldıktan sonra neler duyduğunu, hele «Lükres'i bulayım» diye yola çıkmışken adada Kızıl Kaptanın eline düşen Servantes'in şaşkınlığını anlatmakta fayda olsa bile Kara Cehennem, Kızıl Kadırga ile uğraşa girerken kimsenin öğrenmeye ve bilmeye istekli olmıyacağını düşündük. Bu konuyu sırası geldikçe açıklıyacağız.
Cafer'i tam bir kaptana lâyık şekilde karşılamak için tekmil tayfa güverteye dizildi.
Canfeda Kadın, dışı birbirine benziyen bu gemilerin içindeki tayfa ve aletlerin birbirine hiç benzemediğini o zaman anladı.
Mizana direğindeki maymunundan, kaptan Vekili Yardım Ali Reise kadar her birisi, kurulmuş saat zembereği gibi, tıkır tıkır işliyor ve yerlerini alıyorlardı. Cezayir kıyılarını kendilerine vatan edinip, İstanbul'un türlü kahpe entrikalarla dalgalanan karışık çevresine ısmamıyan Anadolunun bu temiz ruhlu, aslan yapılı, kurt zekâlı çocuklarında başka bir hal vardı.
Daha Cafer, geminin merdivenine ayak basar basmaz, yeni reislerini bir süre kurusıkı top ateşiyle selâmlayan şanlı geminin top atışında tertip düzeni ile sözde eşi Istanbuldan gelen Esedi Bahrînin top ateşi arasında o kadar açık fark vardı Bu durum Canfeda Kadının gözünden kaçmadı.
Yavaş bir sesle taş kesilmiş gibi duran Domuz Ali'ye:
— Ne kadar tertipli top atışı var bu geminin? dedi.
Az önce burnunun domuza benzetilmesine kızmıyan Domuz Ali, yeni reis gemiye girerken konuşulmasına, düzenin bozulmasına kızdı:
— Çeneni tut hatun! diye tersledi. Burası er meydanıdır. Kadınlar hamamına çevirme!

Padişahlara, şehzadelere, hanım sultanlara . kafa tutan, saraylarda kadın saltanatının ilk yaratıcısı ünlü Canfeda Kadın dilini yutuverdi.
Hayatında ilk defa sarayın dışında gerçek erkek tipleriyle karşılaşıyordu.
«— Eğer devletlû Padişahın yakınında o karı kılıklı iç oğlanları arasından yetişme vezirleriyle bu leventler karşılaşsa hal nice olur?» diye düşündü.
Cafer, güverteye ayak basınca çıplak omuzlarına, sırma işlemeli, sırma püsküllü kaptanlık hırkasını attılar.
Kara Kadı Fatiha sûresini okudu, arkasından:
— Erenlerin, kırkların, yedilerin aşkına, şanlı, şöhretli "kaptanımız Bayraktar Cafer Sencivanoğlu aşkına hû diyelim, hû! diye haykırdı.
Güvertedeki tekmil korsanlar korkunç sesleriyle «HÜ!» diye gürlediler. Canfeda kadın yeniden bir bombardımanın başladığını sandı. Erkek sesinin heybeti yüreğine işledi. «HÜ!» seslerinin sadalarmdan gemi sallandı, yürür gibi oldu.
Kara Kadı duasını:
— Allah! Eyvallah! diye kapadı.
Cafer de yaşından umulmıyacak bir olgunluk içinde ağır-'başlı; uğraş arkadaşlarını selâmladı:
— Eyvallah! Sonra sordu:
— Kalanburalar başındaki yoldaşımız kimdir?
Kara Çalı sağ elini kalbinin üstüne koyup ileri çıktı ve baş kesti:
— Kara Çalı. Menteşeliyim. Otuz yıldır Kalanbura başında barut döşer, top sektiririm.
— Sağ ol. Vardiya Lostromobaşı kimdir?
Kara Kadı ileri çıktı. Elini göğsüne koyup baş kesti:
— Kara Kadı. Menteşeliyim. Otuz beş yıldır Şehit Turgutça Reisin yanında yanaşma idim.
Cafer:
— Sağ ol Kara Kadı karındaş, dedi. Senden iki şey öğrenmek dileriz. Birisi budur kim büyük dayım Piri Reisin «Ki-tab-ı Bahriye» sinde yazdığı «Batnos Baba» esrarının aslı nedir?
— Canım, koca Piri Reisin ve dahi yeğeni olan sizin yolunuza kurban olsun. Kitaplarında bu fakir abdala yer vermekle bizi kıyamete kadar hoşnut ettiler. Batnos.Baba esrarının aslı budur kim Ege Denizindeki her adaya, manastır adı altında kale yapan ve bu kaleleri biz Anadolu Türk korsanlarına karşı kullanan ezelden bir «RUZ PAPA» denilen Kızıl Papazdır. İstanbulda dahi Patrik olarak tekmil Ortodoks keferesinin başpapazı olmuştur. Ölünce biz kurtulduk diye sevinirken ölüsü dirisinden baskın çıktı. Batnos azizi ziyaret bahanesiyle kâfir korsanları bu manastırlararası çaşıt ağından faydalandılar.
— Kızıl Papazı, Balata götürüp gömmüşsünüz?
— Evet, iki kere götürüp gömdük. Biz geri dönmeden sözde Baba hazretleri tekrar Batnos adasına gelip eski kabrine girmişler. Ama yalandır.
— Manastırlar çanlariyle ne şekilde işaret verirler?

— Bize göre sözde ip ucu vermemek için her sabah seher vakti çanlariyle işaretleşirler. «DAN... DAN... DAN...» deyu
tertipli aralıklarla çanlar çalarsa «işler yolunda, Türkler uyduda» işaretidir «DANGÎLÎ DAN DA - DANGÎLİ DAN DA» eyu çalarsa «Türkler deniz üzredür, tetik durasuz» işaretidir.
— Gece ve dahi kuşluk vakti işaret vermek gerekirse ne derler?
— Bir papaz öldü, deyu yalancıktan ölü kaldurur, çanları-ı çalarlar.
Yandım Ali Reis alay etti:
— Yarın sabah gün yükseldikten sonra çok papaz öldürecekler öyleyse.
Cafer Kara Kadıya da «Sağ ol» dedikten sonra:
— Kef Kemal! diye haykırdı.
«— Kef Kemal, Larendelû, on sekiz yıl Uluç Ali Reis gözcüsü. Düşmanı gözler. Reisime durumunu arz ederim.
— Sağ ol Kef Kemal, bu uğraş Türk korsanlarının alın yazısını değiştirecek bir değerdedir. Sureta iki gemi çarpışacak, amma, aslında iki milletin kaderi bizim ellerimizle çizilecek,bu uğraş sözde bir baskın, kâfir «baskın yaparım» deyu üstümüze gelir, fakat bizim de kendisine bir tuzak kurmuş olmamızdan kuşkuludur. Biz «Kızıl Kadırgayı gafil avlıyacağız deyu yola çıktık ama onun da bize bir oyun edebileceğini göze aldık. Bu gece tekmil Akdeniz korsanları ayak üzre, doğacak sabahi ve bu sabahla birlikte başlıyacak savaşın sonunu beklerler. Bu gece Ege Denizi suları uyuyacak, fakat düşman ve biz uyumayacağız. Savaş güçlerimiz denktir. Manevrası ve çaşıt kurulu üstün olan uğraşı kazanacak. Bu durumda senin düşmanı, onlar bizi görmeden seçmen ve girişeceği manevraları önceden sezip bildirmen gerek.
Kef Kemal, mizana direğinin üstüne baktı:
— Gözcülük babında düşmanın bizden üstün olduğunu kim söylerse yalan söyler. Nitekim kim kaptanlık babında Larendeli Cafer Sencivanoğlundan üstünü var derse yalan söyler, destur ver Reis, CART - CART SOKULLU huzuruna gelip elini öpsün. Sokullu, dayın merhumun Uluç Ali Reise armağanıdır.
Leventler arasında bir gülüşmedir koptu. Belli ki Sokullu cümlenin sevgilisiydi. Cafer'in yüzü gülmediğinden, tayfalar tekrar eski ağırbaşlı hallerine büründüler. Kef Kemal bir ıslık çaldı. Mizana direğinde bir çığlıktır koptu, ikinci ıslıkta, homurtular, çığlıklar arasında, kıllı insanı andıran iri bir maymun direkten yağ gibi kayarak güvertede iki takla attı.
Zeki hayvan tayfaların durumundan kaptanın karşısında divan kurulduğunu sezdi. Kollarını kabarta kabarta, kaşarlanmış bir gemici gibi, iki yanma yalpa vurarak yürüdü. İleride tek duran Cafer'in, belki de arkasındaki kaptanlık mantosundan baş olduğunu seçti. Çatık kaşları altından ok ucu gibi parlayan gözlerini, Cafer'e çevirdi. Bir istanbul kabadayısı edasiyle sağ kolunu omuzundan yukarı atıp afilli bir temenna çaktı. Garip sevgi sesleriyle bu saygısını süsledi.
Cafer, şaşkınlığını açıklamaktan çekinmedi:

— Allahü azîmüşşanın hikmeti, tıpkı insana benziyor. Çingene şebekelerini andırır hiç bir hali yok, dedi.
Gözcülerden sonra mehter takımı, kürekçiler ve diğer tayfalarla tanıştı. En sonunda:
«— Yarın sabah düşmanın bize saldıracağını umuyoruz, dedi. Reisler, uyumayacak, sancak ve iskele vardiyaları yarı yarıya nöbet tutacaklar. Tekmil toplar geceden doldurulmuş, barutları son kerte barut hakkı verilerek yatırılmış olacak. Forsaların yarısı uyuyacak, yarısı KARTAL KANADI kürek çekerek gemiyi ağır ve sessiz ortasında kaydıracak. Sabah ezanını müezzinler bildirince güvertede toplanacaksınız. Namaz cemaatle kılınacak. Sabah çorbası verilmeyecek, birer dilim pastırmadan gayri karnınızda nesne bulunmayacak, Manevralarımda kaçmak, kovalamak gibi değişiklikler olacaktır. Ne kovalarken kazandık diye sevinip, ne kaçarken kaybettik diye üzülüp yüreğinizi ve elinizi gevşetmeyip, bana ve Allanın bize vadettiği zafere inanmalısınız. Gazanız mübarek olsun arkadaşlar.»
Tekmil leventler, can ve gönülden: — Sağ ol Reis! diye gürlediler.
Onlar karşılarındaki reisin yaşına değil, başına bakıp değerini sezivermekte tecrübeliydiler.
Cafer:
«— Reislerle son bir konuşma yapacağım. Yarım saat sonra kaptan kasarasında beklerim.» diyerek çekildi.
Kamarada Lükres dalgın ve üzgün bekliyordu. Babasını, artık kendisine amansız bir düşman olan, eski nişanlısının Zenta adasında ölüm - kalımla karşı karşıya bırakmış, aynı gemide Cafer'in gizlendiğini bilemeden Kıbrıs'a çıkmış. Kıyıda Cafer kendisini yeni görüyormuş gibi, karşısına çıkınca kalkıp bir sandal içinde yeni adı «Esedi Bahrî» olan Kara Cehenneme çıkmışlardı. Konuşulanları dinlememiş, fakat Cafer'in gördüğü karşılama töreninin şeklinden Kızıl Kadırga ile bu kırlangıç içinde çarpışacaklarını anlamıştı. Artık kafası işlemiyor, his ve ruh gücü kendisini nereye sürerse ona göre konuşuyordu.
— Fazla bir şey soracak değilim, dedi. Fakat kesin olarak biliyorum ki sen karşıma benim kim olduğumu bilerek, alet olarak kullanmak için çıkarılmış bir düşman kaptanısın. Senden bir ricam var. Tek bir sualime hayatında bir kere olsun yalan söylemeden, beni alaya almadan doğru ve dürüst cevap ver.
Cafer güldü:
— Bu sual seni ne kadar sevdiğim babındaki merakını yenmek için söyliyeyim: Senden önce kimseyi sevmedim. Senden sonra da hiç bir kimseyi sevmeyeceğim. Seninle başlayan aşk hayatım, seninle bitecek. Oldu mu?
Lükres acı acı güldü:
— Teşekkür ederim. Artık bir daha kendisinden söz açamayacak kadar aşktan beni tiksindirdin. Sorum, yarın gireceğin savaş içindir. Öyle anlıyorum ki yarın gireceğin bu uğraş, KIZIL KADIRGA'ya karşı olacaktır.
Cafer hiç düşünmeden: , — Evet, dedi.
— Bu kanadsız gülünç şebek üstünde mi Kızıl Kadırga'ya karşı çıkacaksın?

— Evet.
— Kabadayılıkta Servantes'in Donkişotunu aratmıyorsun. Bu işten şimdi vazgeç, yahut uğraşa Kızıl Kadırga'ya denk bir, hattâ birkaç gemi üstünde çık. Kendine güvenmiş sulu halinle, sırıtıp durma, sokak kavgasına benzemez Akdeniz'deki korsan savaşları.
Cafer ne sırıtıyor, ne de gülüyordu:
— Evet, dedi. Savaşın önemini biliyorum. Bizde bir söz vardır: «ADALARARASI, KORSANLAR KANARASI.» Yarın bir kanaraya gireceğim. Sen gönlünü ferah tut. Kazanacak olan benim, onlar kaybedecek. Bu bakımdan sabahleyin erkenden bohçandaki yeşil elbiseyi giyip güvertede gezebilirsin.
Cafer'in bu son sözleri, Lükres'i şaşırtmadı. Biri nişanlısı, biri sevgilisi, bu iki korsanın birbirlerini, korsanlık alanından silmek üzere her şeyi göze aldıklarını kavramıştı. Bir korsan için kadın, aşk, hattâ din, iman gibi kutsal sözlerin önemi ancak kavgalarının bittiği yerde başlayabilirdi. Bu iki korkunç korsan birbirlerini yok etmek için namus, arkadaş ve her şeylerini feda edecek tıynetteydiler.
— Ben hiç bir şey giymiyeceğim. Sizin katil, amansız döğüşünüz sırasında kurban olacak babamın ruhunun kurtuluşu için dua edeceğim. Birbirinizi yiyin! dedi.
Cafer'in cevap vermesine kalmadan kamaranın kapısında Kara Kadı, arkasından Yandım Ali Reis gözüktü. Cafer artık sahiden kavgasının esiri idi. O, her şeyini aşk uğruna feda edebilecek dişi karakterden yoksundu. Lükres de artık orada durmanın yetersizliğini sezdi, gözleri yerde, kalbi kırık uzaklaştı.
Cafer:
— Bu kız gerekli işareti vermez, yeşil elbiseyi giyip güvertede dolaşmaz, dedi.
Yandım Ali Reis, olanları Cafer'den dinlemişti. , — Demek babasının senin için ölümün kollarına bırakıyor, dedi.
Cafer sinirliydi:
— Babasından önemli bir şey var şu anda. Kızıl Kadırga yeşiller giyinmiş bir kızın güvertemizde gezindiğini haber almazsa karşımıza çıkmayacak.
Kara Kadı:
— Kolayı var, dedi. Gemideki düzme sultana yeşil elbiseyi giydirip güvertede gezdirelim.
Cafer başım salladı:
—Elbiseyi bohçasından hangi kabadayı alacak? , Yandım Ali Reis: >
— Bunu bana bırakın, dedi. Sabaha kalmaz, ben yeşil elbiseyi kıza duyurmadan alırım.
Bu konuşmadan sonra Cafer sabaha başlıyacak olan uğraşın son bir haritasını çizdi.
— Şu anda bizim gibi düşman da kılıcını biliyor. Bu uğraşın sonu Alîahü azîmüşşanm takdirine kalmış ve alnımıza yazılmış bulunuyor. Fakat, bizim üzerimize de düşen bir görev var. Ellerimize verilen şol geminin ve sancağının şerefine leke sürmemek. Bu öyle bir gemidir ki, şerefi; yalnız cesaret veya

çıplak bir kol güciyle korunamaz. Bu uğraşta bilgi cehaleti, manevra üstünlüğü battallığı yenmelidir. Alnımıza yazılmışsa bizden önceki atalarımız gibi şehadet şerbetini içer, ruhlar âlemine göçeriz. Belki de gazi olur, o kahpe gemiyi pupamıza takar, çeker götürürüz. Geminin şerefini, sancağın kudsiye-tini koruyacağıma inanarak manevra sırasında her ne hal olursa olsun, yaralansam, hattâ şehit dahi olsam, uğraş planımın değiştirilmemesini ve Tanrıdan umut kesilmemesini siz büyüklerimden beklerim.
Sonra harita üzerinde tutacakları rotayı çizdi. Girit batısındaki boğazı gösterdi ve:
— KIZIL KADIRGA BİZE GÜN DOĞARKEN BURADA SALDIRACAK, dedi. Bunu bize Kara Kadı'nın çaşıtları değil, savaş bilgisi açıklıyor.
Sonra Reisleri uğurlarken:
— Ben uyumayacak, dümeni tutacağım, dedi. Yandım Ali Reis ağamız bana yardımcı olacak.
Gece yarısına doğru, Kara Cehennem, suları yararak Kartal kanadı yürüyüşü ile aheste ve mağrur kavga ve er meydanına doğru bir aslanın ormanına girişi gibi, kendine güvenerek, ağır ağır ilerliyordu.
Yandım Ali Reis sordu:
— BAŞBELÂSINI DÜMEN BAŞINA ÇAĞIRMIYACAK MISIN?
— Hayır, babasının hayatının masaya sürüldüğü bir kumarda kızını kullanamayız.
— Öyleyse ben gidip YEŞİL ENTARİYİ ALAYIM.
— Evet, sırasıdır, sanırım. Bizi belki bu kalleşliğimiz için hiç bir gün affetmiyecek. İşte biraz RUFAİLER! KARIŞTIR REİS. Meselâ ona de ki:
«HARB TANRISI MARS'IN GÖZÜKTÜĞÜ YERDE AŞK TANRISI EROS'UN OKLARI İŞLEMEZ,
falan filân. Cafer'i bu uğraş arifesinde hoşgör, diye bir şeyler yuttur.
Yandım Ali Reisin acı ve kötü bakışlarla kendisini süzdüğünü görünce:
— Ne oldu? dedi. Galiba beceremedim. Çok mu kötü bu konuşma?
— Evet ama aldırma. Aslında da aşk tanrısı EROS'la harb tanrısı MARS hiç bir zaman bağdaşamazlar. Şimdi anladım, harb tanrısı MARS'ın sevgilisi olan sana ve senin gibilere EROS'un okları niçin işlemiyor. Yarın sen yeneceksin.
Cafer'in gözleri doldu:
— Dayım Sencivanoğlu gibi aşktan, âşıklar esrarından ve dilinden anlamayı ne kadar isterdim. O zaman kadınlar beni daha çok severlerdi. Şimdi yalnız çıplak baldırlı leventler seviyor ve sayıyor.
Yandım Ali Reis, ilk defa Cafer'e kötü gözle küçümseyerek baktı:
— Aldırma, dedi. Kadınlar bir, kediler iki, hangi mutfakta daha iyi yemek piştiğini hemen sezerler ve aşka, sevgiye değil, yemeğin iyisine doğru giderler. Uluç Ali de senden daha çok aşk babında bir şeyler bilmez ama, gemileri, altınları her kavgada üstün oluşu bu bilgisizliğini örtüyor. Mutfağından kedi, yatağından güzel karı eksik olmuyor.

Yandım Ali Reisin Lükres'in yanma gidişinden sonra iki saat geçtiğini Cafer sezemedi. Harita üzerinde, Ege Denizine vergi rüzgârların ve Kızıl Kadırganın gelmesi düşünülebilecek tekmil rotaların çizgilerini yerleştiriyor, karşılık olarak tutması gerekli uğraş nizamını kafasında olgunlaştırıyordu.
» Sonunda elinde yeşil entari ile Yandım Ali Reisi gördüğü zaman gidişinde olduğu gibi dönüşü ile de fazla ilgilenmedi:
— Iç oğlanımı uyandırın; entariyi giyip tan yeri ağardık-tan sonra güvertede dolaşsın.
Yandım Ali Reis:
— Bu uğraşı kaybedeceğimizi sanıyor, dedi. Cafer ilgisiz sordu:
— Kim?
— Lükres. «Girmesin, geri dönsün. Tuzak kuruldu, ölüm yeri belli oldu, geri dönsün!» diye sayıklıyor.
Cafer:
— Aldırma, dedi. Aslında kazanacağıma kimsenin inandığı yok.
Yanım Ali Reis:
— Uykusuzluğa iyi gelir diye bir çimdik afyon yutturdum , dedi. Mışıl mışıl uyuyor. Top sesleriyle dahi uyanamaz iki gün.
Tan yeri ağarıyordu. Akdenizin insanları tanrılaştırlan ılık romantik seher yeli esiyordu. Kara Cehennemde Cafer'den, vardiyadaki erlerken başka herkes uyuyordu.
Cafer kasaranın lumbuzundan tatlı bir sesin kaval inilti-i gibi kasaraya yayıldığını duydu:
Ilgıt, ılgıt seher yeli esiyor. Gâvur dağlarının başı dumanlı. Karayılan dalgaları asıyor. Kızıl Kadırgalı sana aman mı?
Cafer lumbuza döndü.. Canfeda Kadın gülerek kendisine bakıyordu.
— Buna benzer bir konuşmayı aslanım (Padişah ikinci Selimi kastediyor) Kütahyada valiyken duymuştum. Şimdi gönlüme ve halime uygun düştü, dedi. Sonra Cafer'in karşılığını beklemeden: — Bu yoksul oğlancık, arkasında yeşil entarisi, döner ha öner, dedi. Artık yetmez mi? Dönecek demek? Dönsün bakalım.. Evlât, bana da bir yatağan versinler, emret. Siz vuruşurken ben duramam.
Cafer:
—' içeri buyur bacım, dedi. Bu savaşta yatağan ve palaya yer kalmıyacak. Hem deniz uğraşı kara savaşına benzemez, değme erlerin korkudan düşüp bayıldığı çok görülmüştür.
Tam bu sırada Kara Cehennemin mizana, tirenkete, sobra-a direkleri üzerinden müezzinlerin tekbîr alarak sabah ezanı okudukları duyuldu.
Mübarek ezanın hazin, ruhlara serinlik, yüreklere iman sağlıyan ahengi Akdenizin mor dalgaları üzerinden semalara doğru yükseldi. Uyuyan gemi uyandı. Yıkanan leventlerin şakırdıyan su sesleri, ALLAHÜ EKBER, diye haykıran müezzinlerin dalgalar üstüne akseden sedalarına karıştı.
Canfeda Kadın şaşkın gözleriyle güverteye sıralanan leventlere-baktı:

— Cemaatle mi namaz kılacaksınız? diye-sordu.
Cafer imam yerine doğru yürürken:
— Savaşa giderken karada, denizde namaza durmak kanundur, dedi. Erler ve başlar tek bir imana bürünürler. Allahü azimüşşanın karşısında bir bütün kaya olurlar.
Namaz bitince, minare misali direkler üstünden müezzinler heybetli sesleriyle tekbîr aldılar. Bir anda Kara Cehennem bir tek seda kesildi.
«— ALLAHÜ EK BER, ALLAHÜ EKBER...» diye başlıyan Anadolu Türk'ünün a-henkli erkek tekbîr sesleri, direkler üstünden, yelkenleri aştı, semalara, semalardan arş-i âzam denilen uzaya doğru tek bir nefes gibi yükseldi, dizler titriyor, gökler sanki deprem oluyormuşcasma sarsılıyordu.
Canfeda Kadın tutamadığı göz yaşlarını silmek için yemenisini yüzüne götürdü. Sağında da bir iç çekme duydu. Yandım Ali Reis de ağlıyordu. Reis ağladığının görülmüş olmasından sıkıldı. Sözde bu yoksul halini anlatmak için:
— Koca Reis Uluç Ali bunda bulunup bizi görmeliydi, dedi. Geceden bu saate kaldığım oluyor ama ayık kafa ile sabahın bu satın da kalkıp hanidir namaza durmamıştım, yalama olmuşuz gayri.
Bu hüzünlü sahnenin daha fazla uzamasına gülünç bir olay engel oldu.
Hırçın bir ses:
— Tutun bu karıyı, bu bir casustur. İşaret veriyor, diye haykırıyordu.
Bu bir casustur, öldürün!
Evet, bir ses «Öldürün» diye bağırıyordu ama gel gör ki,;, gece yarısı sırtına yeşil elbiseler giydirilip güvertede dolaşmakla ödevlendirilen iç oğlanı, telâş arasında unutulduğundan ödevine bağlı bir nöbet eri titizliği içinde habire gidip geliyordu.
İşte bu yoksulun üstüne atılmış, eteğinden çeken biri:
— Tutun bu casusu, dolaşmasın. Düşmana işaret veriyor, diye haykırıyordu.
Cafer bir bakışta tehlikeyi sezdi. Yandım Ali Reisin «Top atsalar iki gün uyanamaz, dediği Lükres Uyanmış, kendi elbisesiyle bir kadının güvertede dolaştığını görünce beyninden vurulmuşa dönmüştü. Etrafındakiler yetişmeden yoksul iç oğlanını altına almış, saçlarından tutup kaçırmamak isterken takma saçlar elinde kalınca artık bu erin bir casus olduğunu aklı. iyiden kesmişti:
— Elbiselerimi çalmış, işaret veriyor. Saçları takma.» diye haykırıyordu.
Cafer yetişip yoksul oğlanı Lükres'in elinden kurtardı. Yandım Ali Reise:
— Bir daha yarım iş yapma, Reis, diye sert bir çıkıştan sonra Lükrese döndü:
— Kamaraya çekil, bu işe karışma. Lükres burnundan soluyordu:
— Aptal, karı işaret verdi. KIZIL KADIRGA ŞİMDİ KANDE İSE SANA SALDIRACAK.
Cafer onu serinletmek için yavaş bir sesle:
— Biliyoruz, dedi.
— Sana tuzak kuruldu. Suyun ısıtıldı, burada yakacaklar hepinizi. Geri çekil.
— Biliyorum. Ama korkma, ben yeneceğim. İçeri git. ,
— Bu küçücük şebek üzerinde mi Kızıl Kadırgayı yeneceksiniz?

— Biz şebek üstünde Gale Ruvayyal sancağı almanın ilmini biliriz, sen gam çekme.
— Geri çekil budala Donkişot, sen sahiden çıldırmışsın. Bir şebek üstünde bir Gale Ruvayyalı kim yener ki?
Cafer yavaş bir sesle:
— Ben, dedi. Ama ne olur, sen aradan çekil, gücümü çürütüyorsun. Hem haşhaş seni sersem etmiş, kamaraya çekil.
Tam bu sırada mizana çanaklığından Cart-Cart Sokullu'-nun çığlıkları duyuldu.
Cafer haykırdı:
— Ne oluyor Kemal Reis?
— Sokullu düşmanı gördü Reis.
— Sen?
— Ben henüz göremiyorum.
Lükres dudakları arasından bir ıslık çaldı:
— Ne sorup duruyorsun? Kızıl Kadırga geliyor. Emret, :geri çekilelim.
Cafer Lükres'in ağzını kapadı, ilk emrini verdi:
— Alte baso, hazır olsun! Güverteden bir ses yükseldi:
— Alte baso alesta.
Lükres bir anda yelkenler üstünde leventlerin birer maymun çevikliğiyle kaynaştıklarını gördü. Artık anladı. Cafer "Kızıl Kadırga ile tutuşacaktı.
Kef Kemal bağırdı:
— Düşman seçildi. Kızıl Kadırga pupa yelken, lodos arkasında geliyor.
Bu durum bir savaş için en uygunsuz durumdu. Rüzgârı -arkasına alan gemi savaşı yarı yarıya kazanmış sayılırdı. Lükres tekrar Cafer'e baktı. Cafer sanki bu önemli korsan kanununu bilmiyordu.
Yüzünde korkunç bir gösteri vardı. Avına atılmak üzere 'olan, kazanacağını bilen bir yırtıcı hayvanın vahşî bakışı. Tekrar haykırdı:
— Sancak çekti mi gelen gemi?
— Hayır.
— Arayı ölçebilir misin?
Kef Kemal'den birkaç saniye ses gelmedi, sonunda:
— Ara ölçüldü, dedi. Kırk kulaç sonra bizim toplar işler.
— Sancak iskele vardiyaları hazır olsun.
— Vardiyalar alesta.
— Forsa kürekleri siya almaya hazır olsun.
Her emri, gür bir ses saatla işler gibi karşı'ıyordu.
— Forsa erleri alesta.
Cafer artık son önemli manevrasına hazırlanıyordu:
— Tiremolaya geçiyoruz.
— Alte baso alesta.
Lükres, Cafer'in dümene asılan koluna yapıştı:
— Eğer biraz olsun kaptanlıktan anlıyorsam, bir Jagala olarak sana söylüyorum, bu manevranla bordanı, rüzgâr altında üstüne gelen Gale Ruvayyale çevirmiş

oluyorsun. Seni ortadan ikiye biçip geçer, bu şebek bu Gale Ruvayyale nasıl dayanır?
Cafer Lükres'e cevap vereceği yerde, haykırdı:
— Kara Çalı Reis:
— Emret Reis.
— Kalp forsayı kaldır, gemimizin ana arması belirsin. Kara Çalı seslendi:
— KARA CEHENNEM ALESTA.
Lükres, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözleriyle üstü açılan provadaki yazıyı okudu: «KARA CEHENNEM - CEZAYÎR».
Cafer arkadan ikinci emrini verdi:
— Mehter takımı hazır olsun, Kemal Reis TURGUT REİSİN SANCAĞI MİZANAYA ÇEKİLECEK.
Turgut Reisin kırmızı beyaz zemin üzerine yeşil hilalli şanlı sancağı mizana direğine doğru süzülerek yükselirken mehter takımı, miskalleri, davulları ve zurnalariyle savaş havası çalmaya başladı.
Yandım Ali Reis bir yandan, tutumadığı göz yaşlarını koyuvermiş, bir yandan titreyen çatlak sesiyle erler türküsünü söylüyordu.
Bu mehter, bu erkek seli melodi yüz yıllar boyunca düşmana korku, Türklere savaş gücü sağlıyordu.
Yandım Ali Reisle birlikte Canfeda Kadın da mehtere uydu. Kahramanlık türkülerini mırıldanmaya başladı:
«— ... Merdan-ı gazâ aşk ile tekbîr alınca... Allah yoluna cengedelim, şan alalım şan... Kur'anda zafer vâdediyor haz-reti Yezdan...»
Cafer tekrar selendi:
— Kemal Reis. Düşman sancağı ve forsumuzu seçebildi mi?
— Evet, seçtiler. Provaya toplandılar hep birden.
— Ne yapıyorlar?
— Şaşkınlıkları bir şey yapmalarını önlüyor. Aynı hızla, üstümüze geliyorlar. Atış alanımıza girdiler.
Cafer bu sırada Lükres'e bakmak istedi. Kızın yüzünden, iğrenç bir şey görmüş gibi korkunç bir tiksinti ifadesi esiyordu. Dişleri arasından:
— Her şeyin sahte, dedi. Geminin, Turgut Reisin Kara Cehennemi olabileceğini havsalası alamıyor, bunu bir sahtekârlık sayıyordu. Sahte, diye tekrar etti. Klefteci, tırıkçı, küçük hırsız...
Cafer'in bu ağır sözleri duyacak kulağı kalmamıştı artık. O her erkek gibi kavgaya girince cihanı kızıl kan gören, her şeyi, aşkı, hayatı, cihanı unutan bir boğa karakterine sahipti.. Emrini verdi:
— Tiremola... Al sancak... Siya iskele...
Kırk yıllık büyük korsan Jagalanın, gemi üstünde büyümüş Dişi Çakalı kumandaya ve kumandanın yerine getirilişindeki düzene şaşkın, şaşkın bakıyordu.
Koca Kara Cehennem ortasına mil takılmış macuncu fırıldağı gibi bordasını Kızıl Kadırgaya verecek şekilde birden donuverdi.

Cafer ikinci emri verdi:
— İskele topları hazır olsun. Aşağıdan Kara Çalı gürledi:
— İskele kalanburaları alesta. Cafer son emrini verdi:
— Ateş, hep beraber.
Kendini kaybeden şaşkın Lükres'le tedbirsiz duran Canfeda kadının sarsıntıdan dengeleri bozuldu, yüzükoyun güverteyi öptüler.
Gök gürültüsünü andıran top sesleri, barut dumanları arasında uzaklaştı, koca gemi sancak yönüne doğru bir beşik gibi gitti, geldi.
Cafer'in emirlerinin sonu gelmiyordu artık. Bu emirlerin her biri alışılagelmiş korsan göreneklerini çiğniyor, yeni bir savaş stratejisi yaratıyordu.
— Tirmola... Siya sancak... Al iskele.. Al iskele, daha çabuk...
Bu emir ilk verilen emrin tam derece ile tersi idi. Şimdi gemi yüz seksen derece açıdan tersine dönüyor, az önce iskele toplariyle döğdüğü Kızıl Kadırgayı sancak borda toplariyle' yakmaya hazırlanıyordu.
Cafer sordu:
— Görebiliyor musun Kemal Reis? Ne oldu?. Kemal Reisin keyifli sesi müjdeyi verdi:
— Prova topları uçtu kâfirlerin.
Lükres, bu mutlu haberi duyan leventlerin, «hurra!» diye bağırıp zaferlerini kutlıyacaklarını bekledi. Fakat umduğu olmadı. Kara Cehennem bu beklenmeyen başarıyı ağırbaşlı ve sessiz karşılıyor, bağırıp çağırmaya tenezzül etmiyordu. Cafer:
— Sancak topları hazır olsun! diye haykırdı.
Daha ağzındaki emir bitmeden artık manevrayı kavrayıp ona göre kendini hazırlıyan Kara Çalı:
— Sancak kalanburaları alesta! diye haykırdı. Cafer:
— Ateş! diye haykırdı. Kara Cehennem tekrar sarsıldı. Kulakları sağır eden bir gürleme...
Bu anda bir ıslık sesi duyuldu. Kara Cehennemin önünde «sular havaya fışkırdı. Cafer sordu:
— Ne oluyor, Kemal Reis? Kemal Reisin sesi yaygın ve baygındı:
— Suları dövüyorlar. Gülleleri kısa düşüyor. Evet, Kızıl Kadırga güllelerinin kısa düştüğünü görmüş,
îhakikî Kara Cehennemin karşısında olduğunu anlamıştı. Yelkenlerini gerdi, aradaki açığı kapatarak uğraşı kazanmayı düşündü. Hızla, Kara Cehennemin üstüne geliyordu. Veya Cafer -onların böyle bir stratejiye baş vurmak zorunda olduklarını sandı. Bu sırada Kef Kemal'in bulunduğu çanaklıkta şebek So-kullu çığlıklar atarak sıçramaya başlamıştı. Bu durum Cafer'in gözünden kaçmadı:
— Kemal Reis, Sokullu bir şeyler anlatmak istiyor, diye haykırdı. Dilinden anlayamadm mı?
Kef Kemal'in cevap vermesi gecikti, fakat bir anda bir ıslık daha çaldı. Bir gülle Cafer'in kaptan çadırına çatladı, Çadırın ön sereni koptu, Cafer'in karnına saplandı. Cafer'i yere yıktı.

Çadırdan seken gülle iki vardiya leventinin karnını deşti. Fışkıran kanları alt güverte üzerine bağırsaklariyle birlikte yayıldı.
Yandım Ali Reis durumun korkunçluğunu sezdi, leventlerin gözüne ilişmesin diye çadır bezini Cafer'in önüne kapadı.
Lükres koştu. Cafer'i kucakladı. Cafer'in can acısından alnından aşağı bulgur gibi kan ve ter taneleri akıyordu:
— Karnımdaki sopayı çıkar, diye inledi.
Lükres böyle nice kanlı olaylarla karşılaşmış olmanın verdiği soğukkanlılıkla sopayı çekti, tüyler ürpertici bir hışırtı duyuldu. Böğründen fışkırmak istiyen kanları Cafer eliyle kapattı. Dizleri üzerinde doğruldu, susarsa gemi tayfaları öldüğünü sanıp paniğe düşebilirlerdi.
Yandım Ali Reisin elini tutup ayağa kalkmaya çalışırken iki ıslık ve gülle daha güvertede patladı. Dört beş vardiya erinin kopan kafa ve kolları havaya doğru uçtu, tekrar kanlı et parçaları halinde arkadaşlarının üstüne yağdı:
Canfeda Kadın:
— Amanın bana bir şeyler oluyor, diye inledi. Başı döndü, gözleri karardı, düştü bayıldı.
Hiç kimsenin devletlû padişahın Kadın Efendisiyîe uğraşacak hali yoktu.
Cafer son bir gayretle haykırdı:
— Ne oluyor Kef Kemal? Kefenini hazırlatmadan cevap ver. Kör müsün?
Bu erkek ses, hele (Reis) kelimesi yerine (KEF) lâkabı Kemal Reisin dağılan aklını başına getirdi:
— Gün doğusundan ikinci bir Kızıl Kadırga peydahlandı. TOP MENZİLİ BİZÎ TUTUYOR! diye haykırdı. Gülleler ondan geliyor. Bizi kıskaca aldılar.
Kara Cehennem ve tayfası bu ikinci kadırgayı beklemiyordu. Geminin içinde çaresizliğin verdiği bir ölü sessizliği kol gezdi. Bu anda kaptanın alacağı yeni uğraş durumu ancak kendilerini kurtarabilirdi. Fakat gel göl ki kaptan da yaralı ve ayakta zor tutunuyordu.
Lükres, Cafer'in yeni bir strateji düşündüğünü alnında şişen damarlarından sezdi:
— Davran Karameşe, diye fısıldadı. Sen bunların ikisini de yeneceksin. Emrini ver. Leventler sesini duymak istiyor.
Cafer emrini verdi:
— Tiremola!..
Bu seste yaralı bir aslanın düşmanı kahredecek kükreyişinin azameti vardı.
Şaşkın Kara Kadı, şaşkınlığından sıyrıldı. Büyük bir sevinç içinde:
— Altebaso alesta, diye haykırdı. Tayfalar yelkenlere doğru uçtular. Çımalar sarsıldı. Cafer emri tamamladı:
— ORSA ALABANDA... TİREMOLA.
Bu emir, Kara Cehennem kaçıyor demekti. Mırıldanmak üzere olan tayfalara ikinci emir kaptanın şaka dinlemediğini anlattı:

— Düşmanı göremiyen Kef Kemal iki yüz değnek yiyecek, güvertedeki kanları temizlemek için kum dökmiyen iskele vardiyaları iki gün hapis... Siya... Siya... Hep beraber.
Kara Cehennem bir anda küreklerin çatırtısı ve arkadan esen rüzgârın anaforu sayesinde, güneye doğru döndü, üzerinde (KARA CEHENNEM - CEZAYİR) yazan provasiyle kalkıp indikçe dalgaları, güvertesi gömülene kadar yararak uçtu. Bir an oluyor, yükselen dalgalar şişen mizana tirenkete yelkenlerinin tepesine kadar yükseliyor, gemi sulara gömülüyor,, sonra tekrar bir an geliyor, Kara Cehennem dağ gibi dalgaların üstünde bir kartal azametiyle sekiyordu.
Cafer emirlerini tamamlamadan, Lükres sordu:
— Ne yapmak istiyorsun Karameşe?
Cafer ona minnet dolu gözleriyle baktı. Dişi Çakal babasının ölümünü sağlıyacak emri bekliyordu.
— İKİNCİ KIZIL KADIRGANIN SANCAK KERTİZİNÎ TUT, dedi. Poyraza yönel, ikisi de lodosta kalsın. Aralarından sıyrılmaya çalışalım. Şimdilik savaş alam onların üstünlüğü içinde, yeni bir çare bulana kadar çekileceğiz.
Bu emri Yandım Ali Reis de duymuştu.
— Yaşa Donkişot, diye haykırdı. Büyük amiral sırasında geri çekilmesini başaran amirale derler. ,
Cafer yarı şaka, yarı ciddî:
— Kuşluk yemeğinde Kıbrıs şarabı isterim. BİTLİ KIZA YARDIM ET, dedikten sonra yerde baygın yatan Canfeda Kadını gösterdi:
— Şu kocakarının da başına bir kova su boci edin, görsün korsan savaşları nicedir.
Bu konuşmalar sırasında, Kara Cehennem, Dişi Çakalın, çizdiği rotaya girmiş, ikinci kadırganın provasını kertize almış, kaçıyordu.
Cafer tekrar haykırdı:
— Kemal Reis, ikinci gemi pupamızda mı?
— Şimdi girdi Reis. Tam provasında iki kertiz iskele yönündeyiz.
Cafer haykırdı:
— PUPA TOPLARI?
Kara Çalı gürledi, emrin şeklinden yeni bir uğraşa girileceği anlaşılıyordu.
— PUPA KALANBURALARI ALESTA.
— ATEŞ.
KARA CEHENNEM, KAÇARKEN DAHÎ SAHİCİ BİR CEHENNEM GİBİ ARKASINDAN DA ATEŞ KUSUYORDUSANKİ.
Bordalarından, pupasından, provasından ateş kusan Kara Cehennemin iki gemiyi de yenmesi olmıyacak bir şey değildi. Fakat bu sefer Kara Cehennem arayı açmış, kendi topları kısa düşmüş dalgaları Kara Cehennem dövüyordu.
Cafer bu durumu gördüğü halde, leventlere ters gelen emirlerini sıralayıp duruyordu. Fakat emirlerindeki kesinlik :ile çabukluk kaptanın emrine uymaya alışık Türk leventlerinin aşk ve şevk ile çırpınmalarını köstekliyemiyordu. Bir şeyler bekliyorlardı.

Cafer:
— Altebaso, Losterome! diye haykırdı. DAHA ÇABUK, DAHA AHENKLİ ARAYI AÇIN. ,
Yeni bir top ateşi için emir vermiyordu, kaptan. Acaba tamamen kaçacak, Kızıl Kadırgalara savaş alanını bırakacak mıydı?
Bu sırada Canfeda Kadın ayılmış, güverteye kanlar üstüne kum döküldüğü, yaralı ve ölüler de anbarlara kaldırıldığı için durumu pek kavrıyamamıştı. Fakat Cafer'i sararmış, eli böğründe ve bu el üzerinden sızan kanları da görünce:
— Ne oluyor aslanım? diye kekeledi. Cengi kayıp mı ettik? Cafer acı acı güldü, kadıncağıza göz kırparak çapkınca bir
beykoz işareti çekti:
— Bende cengi kaybedecek göz var mı? Bir işe yaramak istiyorsan temiz bir bez bul, yaramı sar, bacım.
-— Ah aslan evlâdım, diye haykırarak Canfeda Kadın yerinden fırladı. Emir almadıkları için kimsenin ödevini bırakıp yanına yaklaşamadıkları Cafer'in yarasını sarmak için Hint ipeklisi başörtüsünü yırttı, alışkın ve şefkatli eliyle sardı.
— Kâfirleri yeneceksin oğlum, dedi.
Sonra, onun terden sırsıklam olmuş alnım sildi. Ben erkekten anlarım, sen yenilecek, kavgadan yılacak horoz değilsin, çapkın, dedi. Beni ve leventlerini üzüp durma, ne edeceksen et.
Cafer düşündü, başı yerde, dalgın, vereceği kararı bir kere daha tarttı. Sonra yüzünde bir karara varabilmiş olmanın -ağır azametiyle sordu:
— Ne oldu, ÇAKAL YAVRUSU?
Lükres'e ilk defa bu garip adiyle sesleniyordu. Hani durumları da bir değil, birçok çakal ve kaplana gösterecek kadar kritik bulunuyordu.
Lükres, gözü, arkalarından bir atmaca gibi süzülen ikinci "Kızıl Kadırgada:
— Birincisi lodos tarafımızda gözükmez oldu, dedi. İkincisi ateşi kesti, arayı kapatmaya çalışıyor.
Lükres sustu. Cafer kararını bildirmedi. Lükres sordu:
— Ne yapacaksın? Daha fazla bekleyemezsin, bana kalırsa...
Lükres önce sustu, sonra onun hâlâ konuşmadığını görünce kendisi kararını bildirdi:
— Bana kalırsa, diye devam etti. Geri döner, önce ikinciyi temizlersin, aralarını epeyce açtın.
Cafer, ancak Lükres'in duyabileceği bir sesle:
— Evet, dedi. Önce birini. Fakat diğer yetişmeden işini bitiremezsek önce onlar bizi haklar.
Sonra yüksek sesle haykırdı:
— Borda, prova topları?
Kaptanın yeni bir emir vereceği anlaşılıyordu. Bu emir "Kara Cehennemin içinde döğüşenlerin, hattâ Türk korsanlarının ölüm veya kalım emri olacaktı.

Geminin suları yaran hışırtısından, forsaların birbirleriyle yarışırcasına küreklere asıldıkları anlaşılmaktaydı. Gemide su hışırtısından başka çıt çıkmıyordu.
Cafer bir müddet bekledi, sonra emrini tekrarladı:
— Borda ve prova topçuları!... Az sonra arkamızdaki düşmana hücuma geçiyoruz. Önce onu, arkasından ikincisini yakacağız. Böyle güç bir manevranın başarısı her birimizin birer Turgut Reis, Barbaros bilgisi ve imanı yaratmamıza bağlıdır. ŞİMDİ KARA CEHENNEM DÜŞMANA SALDIRMAK ÜZERE GERİ DÖNÜYOR...
Konuşmanın burasında, umulmadık bir şey oldu. Az önce başarı karşısında dahi ağırbaşlılıklarını kaybetmiyen leventler, tekrar hücuma geçilebileceğini bildirilmesi karşısında coştular, kendilerini kaybettiler, bir manevra zoruyie de olsa düşmana sırt çevirmek ağırlarına gitmişti:
— Yaşasın Cafer Reis, hücum! diye haykırıyor, müezzinler yeniden tekbîr alıyorlar, bu tekbîrin:
«ALLAHÜ EKBER VE LİLLÂHİLHAMD...»kısmı, emir almadan harekete geçen mehterin, «GAFİL NE BİLİR NEŞ-VE-1 PÜRŞEVK-! VEGAYI...» kısmına karışıyor, çölde aslanın kükreyişini andıran bu korkunç sesler leventlerin Kızıl Kadırganın ateş çemberine girmesini sağlıyor, dalgaların üstünden sekerek semalara doğru yükseliyordu.
Kaçıp kurtulmaktansa, geri dönüp bir kırlangıç üzerinde bile olsa her biri yedi kırlangıcı parçalama gücüne sahip iki. korkunç Gale Ruvayyalin ateş çemberine girmeyi göze alıyorlardı. Ve bu ölümü küçümseyen görüşlerinde derin bir haz duyuyorlardı.
Uğraş sırasında, nizam bozan bu sevinç gösterilerinin bitmesi için Cafer bir müddet sustu. Sonra ağırbaşlı ve kararlı konuşmasını bitirdi:
— Topçular karşılarında gördükleri amaca diledikleri şekilde ateş edecekler, birinci ateş emrinden sonra ateş serbesttir. Arkasını boşaltmadan karşınızdaki düşmanın, kalanbura-larını, yelkenlerini, dümenini, yakıp yıkarak ateş gücünü, manevra serbestliğini yok edeceksiniz.
Bu sözlerden sonra:
— Altebaso, diye haykırdı.
— Alesta, diye karşılık alınca:
— Arya! diye haykırdı. Leventler artık alışmışlardı.-Emir ne kadar görülüp duyulmamış cinsten de olsa, reislerinin bir şeyler yaratıp kendilerini zafere ulaştıracağına inanıyorlardı.
Bir anda geminin bütün yelkenleri iniverdi, o bir kırlangıç hıziyle kaçan gemi sarsıldı, yavaşladı, aynı anda:
— Prova ve pupa porsonları... FUNDA... diye haykırdı. İşte bu son emri, başka bir anda başka bir kaptan verse,
emri verenin bilgisizliğine leventler kahkaha ile gülerlerdi. Fakat durumu kafalarında tartmaya bile lüzum görmüyorlardı.. Kara Cehennem, Akdenizin ortasında limandaymış gibi, önden arkadan demir atıyordu.

Demir atılınca, tayfa emrin faydasını kavrayarak kaptanlarının üstünlüğüne bir kere daha iman ettiler. Bu manevralar sayesinde sular üstünde kayan gemi kösteklenmiş yarış atları gibi sarsıldı. Hemen hemen durur hale geldi, arkadan aradaki aralığı kesip, atış çemberine girmek istiyen ikinci Kızıl Kadırga böyle bir manevra beklemediğinden hızını alamayıp geldiğinden, Kara Cehennemin atış aralığına düşüverdi. Cafer:
— Tekmil kalanburalar... Ateş serbest, ateş... Ve ekledi: Gemi çapalarını kesin, denize bırakın...
Denizleri saran, deprem oluyormuş gibi titreten top seslerinin arkasından Kef Kemal'in sesi tekrar ilk defa çıkabildi:
— İkinci gemi ve dahi birincisi, iskele yönümüzde bir sırada kaldılar, ilk atış tuttu. İkinci Kızıl Kadırganın yelkenleri yanıyor.
Bu bildiri, Kara Cehennemin kendine lâyık kaptanı bulduğunu da ilân etmiş oluyordu. İki Kızıl Kadırga, Kara Cehennemi ortalarına alıp yakmak isterlerken kaptanın manevra üstünlüğü ile önce onlardan uzaklaşmış, ikisini de bir hizaya alınca geri dönüp en öndekine saldırmıştı. Bu durumda hem uzakta, hem ateş hattı üzerinde kendi görüş açısını kapıyan arkadaşı bulunduğu için birinci Kızıl Kadırga kavgaya seyirci kalmak zorunda bulunuyordu.
Düşman da bu durumu sezdi. Biri geri, diğeri ileri manevra yaparak Kara Cehennemi aralarına almaya heveslendiler, fakat Cafer birden fırladı, Sokullu denilen maymunun dahi parmağını ısırtacak bir çeviklikle mizana çanaklığına tırmandı, oradan emirlerini vermeye başladı. Bu kaptan sırasında âdi bir levent, sırasında dümenci, hattâ sırasında forsa olabilen Türk korsanlarının arayıp da bulamadıkları korsan reisi tipi idi.
Cafer mizana çanaklığından haykırdı. Bu emri kime verdiğini söylememişti ama, Lükres kendisine verildiğini anladı:
— Alabanda... Tam bas ve sıkı tut dümeni... Viya. Viya. Sonra forsalara seslendi:
— ikinci emre kadar... Al iskele... Siya sancak.... Aralıksız ve kuvvetli siya, hep beraber...
İşte bu emirden sonra toplar da aralıksız ateş ettiklerinden sanki bir donanma şenliği başladı. Kızıl Kadırga kaçmak istedikçe, Kara Cehennem çevresinde dönüyor, dolanıyor, durmadan, aralık vermeden üstüne bir ejderhanın alev kusması gibi; ateş kesilmiş güllelerini yağdırıyordu. Arada bir nefes alabildikçe patlıyor, kan ve et parçaları havaya uçuyordu. Vardiya lar yılmıyor, Kızıl Kadırgalardan birini ikincisi yetişmeden defterden silmek gerektiğini kestirerek, kaptanın düşmanın ateş hattına kadar sokularak -kendi yaralanması pahasına- çarpışmasını beğeniyor, güvertedeki kanları kumlarla örterken, yaralıları da ambara çekiyorlardı.
Bir an geldi ki, ikinci Kızıl Kadırgadan kurusıkı bir top atıldı. Akdenize saldığı ünü ile şımarık kahpe gemi, uğraştan çekildiğini bildiriyor. Kara Cehennemin de ateş kesmesini istiyordu.

Kara Cehennemin topçuları bir korsanlık kanunu olan bu sese uyarak ateşi kestiler. Cafer mizana çanaklığı ^üstünden haykırdı:
— KARA KADI! KALANBURALAR ATEŞ KES EMRİNİ BENDEN ALIR. BÖYLE KAHPE BİR DÜŞMANIN AMANI KABUL EDİLMEZ. ONLAR KİME AMAN VERDİLER Kİ? TAM TESLİM OLANA KADAR YAKILACAKLAR... ATEŞ!
Sonra bu durumdan faydalanmak istedi:
— Dümen viyayı bozma... diye haykırdı. Forsalar?... Sancak ve iskele hep beraber al... Lava. Siya bitti... Sancak viya da... Viya hep beraber...
Böyle kendi istediği, ateş kes işareti olan kurusıkı topun atılışından iki dakika geçmeden ikinci Kızıl Kadırga Kara Cehennemin alevlerinin sıcaklığını duyacak kadar kendisine yaklaştığını gördü. Bu kahpe gibi, Kızıl Kadırgalılar, yaktıkları, yok ettikleri yoksulların acıklı halleri kendi başlarına gelince, elleri ve kollariyle teslim işareti veriyor, ateşin kesilmesi için yalvarıyorlardı. Kuyruğu kıstırılan yılan başı gibi bükülen bu kanlı eller, Cafer'de hiç bir acıma duygusunun uyanmasını sağ-lıyamadı.
— Kara Kadı. Beni mübarek silsilenden başlatmadan ateşi kesme!... Korsan mısın, yoksa essahtan Kadı olup çıktın mı başımıza?
Bu şaka sözler Kara Cehennemin savaşı kazandığını da ilân etmiş oluyordu. Uğraşa girdiklerinden beri Reisleri ilk defa şaka ediyor, böğründeki yaranın acısına aldırmadan gülüyordu.
Kara Kadı:
— Nola bre? diye cevap verdi. Bana sayı ile mi verdiler
bu gülleleri, yakın!.. Ateş!...
Bu kadar yakın aralıktan savrulan borda ateşi Kızıl Kadırgada ayakta kalan ne var, ne yoksa yaktı, yıktı. Tayfalar yanan, her yanı kan ve kopmuş insan parçalarından korkunç bir hal alan gemilerini bırakıp can havliyle kurtuluş yolu sandıkları denizin serin sularına atıldılar.
İşte bu anda Kızıl Kadırgalardan birinin defterden silindiğine karar veren Cafer ikincisinin üstlerine doğru bir kartal süzülüşüyle yaklaştığını da görünce, hemen ikinci manevrasına geçti:
— Altebaso, diye haykırdı. Tekmil yelkenler... Hep beraber hisa. Uğraş henüz bitmemiş ve kazanılmamıştır. Son manevramıza geçiyoruz. Daha önce verdiğim tekmil emirler battal. Topçular ateş kes... Tiremola... Orsa alabanda gidilecek. Alesta. Tiremolaaa. Siya hep beraber düşmanı kendi haline bırakıp ikincisinin ateş çemberi dışına çıkıyoruz. Ben emir vermeden ateş edilmiyecek.
Artık, tayfa kaptanının değerini ölçmüştü. Kara Çalı forsalara:
— Dayanın evlâtlarım, dedi. Gayret gene bize düştü. Bunlar hep numara. Şimdi geri döner, ikinciyi de haklar. Çoktan suyunu ısıtmış bu kâfirlerin bize cenaze törenine katılmak düşüyor. Ama ahdim olsun, bu akşam pilav ve kuzu var. Ayrıca ikişer altın da diş kirası koparacağım bu canavar Cafer Reisten... Forsa demiyor, topçu demiyor, nefes aldırmıyor... Dün akşamdan beri açlıktan nefesimizin koktuğu da caba.

Kara Cehennem tekrar geri döndü, kaçıyordu. Bir zaferden sonraki bu kaçışı akılları başlarında olsa Kızıl Kadırgalılar belki de kavrar, onlar da geri dönüp kaçarlardı. Ama az sonra açıklayacağımız sebeplerden ötürü, kafaları ve beyinleri bu uğraşın dışında bulunuyordu. Ve düşmanları olan Türkler de en umulmadık anlarda yeni uğraş düzeni kurabilecek bir kafa Ve tecrübeye sahipti.
Cafer mizana direğinden kaydı. Kaptan çadırı altına geldi, orada sendeledi. Böğründeki yara soğumaya başlamış, nefes almasına bile engel oluyordu.
Yandım Ali Reis, Cafer'i kucakladı, alnından öptü.
— GAZAN MÜBAREK OLSUN EVLÂDIM, dedi. Yaran nasıl?
Lükres Cafer'in yarasını merak ediyordu. Dümeni bıraktı. Koştu, tam bu anda da Cafer gerek harcadığı gücün tükenişinden, gerek onun kendi zaferi uğrunda babasının hayatını, hattâ her şeyini feda ederek yardıma koşusunun verdiği gönül kanamasından, şımararak kolları arasına yıkıldı, başı önüne düşer gibi oldu:
— Kumandayı sen al Ali Paşa, dedi. Yandım Ali Reis:
— Aman evlâdım, dedi. Son kerteye geldik. Şunda iki kelimelik emrin kaldı. Dayan, dişini sık, bu son emirleri de sen ver...
Canfeda Kadın, elinde bir kupa, yaklaştı:
— Şunu iç aslanım, dedi, kanın kaynasın.
Cafer ne olduğunu sormadan kupayı aldı, bir dikişte boşalttı. Solan yanakları yeniden kanlandı. Yandım Ali Reis sordu:
— Neydi bu su kadın efendi, Kevser şarabı mı?
— Hayır, Kıbrıs şarabı.
— Savaş sırasında şarap yasaktır. Gemi nizamını bozdun sultanım.
— Savaşın bittiğini ben şu kısa kadın aklımla anladım, sen de elbette sezmişsindir koca korsan?
— Yirmi dört saattir. Kerbelâ çölünde Yezitlerle savaşırcasına ağzıma su katresi girmedi. Bizlerde çengin bittiğini kavrıyacak akıl mı kaldı bacım? Madem ki savaş bitmiş, bu Hasan Abdallıya da bir çekimlik kerem et.
Kadın Efendinin kımıldamasını beklemeden atıldı, testiden bir kadeh doldurdu, bir dikişte yuvarladı, ölü balık gözleri gibi buğulanmış göz bebekleri parladı, canlandı.
Cafer bu kaçamak çimlenmeyi görmezliğe geldi:
— Sor bakalım Reis, dedi. Toplarımız Kızıl Kadırgayı tutacak kerteden uzaklara gitmiş olmıyalım..
Yandım Ali Reis haykırdı. Patlak kart sesinde kuvvetli bir kumanda gücü vardı:
— Kef Kemal oğlum!
Kef Kemal, Yandım Ali Reisin kumandayı aldığını veya almak zorunda kaldığını anlayacak kadar, ip ve çanaklık aşındırmış bir korsandı. Bu duruma üzülmekle beraber, çaktırmadı:
— Emret Paşa Kaptan.

— Kızıl Kadırganın top menzili dışında isek Reis boci alabanda tiremola emrini ver. Ateş serbest, toplar Kızıl Kadırga sancak indirene kadar barut yaksınlar. Kimsenin göz yaşma bakmıyoruz.
Artık uğraşan tehlikesi kalmamıştı, fare ile oynayan kedi gibi Kara Cehennem kaderini kendi top ateşine teslim eden Kızıl Kadırga ile oynaşıyordu.
Bu son uğraş kısa sürdü denilemez. Fakat sonu bilinen her masal gibi nasıl geçtiğini kimseler anlıyamadı. Kızıl Kadırga
arkadaşının sonuna düşmemek için önce top kertesine girmemeye çalıştı. Her yaklaşışında, Kara Cehennemin siya edip kaçtığını, her kaçışında, Kara Cehennemin kürek çalarak aradaki top kertesini tuttuğunu gördü. Önden yakıldı, yanda yakıldı, artık kendinden üstün bir gemi ve kendinden üstün bir kaptan karşısında bulunduğunu kabullenmek zorunda kaldığını: da anladı. Önce kurusıkı topunu attı. Arkadaşının akıbetine düşmemek için de yılların muzaffer forsu KIRMIZI ÖRÜMCEĞİ İNDİRDİ, beyaz teslim bayrağını çekti. Yandım Ali Reis:
— Teslim olmak istiyorlar. Şartlarını bildirecek misin Reis?' diye sordu.
Cafer göğsüne düşen başını güçlükle kaldırdı:
— Gemide hiç bir şeye, özellikle kaptan kasarasındaki her şeye ve ayrıca Türk forsalarının hayatlarına dokunmamak kayıt ve şartiyle gemiyi terk etmek için filikalarına binsinler. Gemiye zarar verecek bir hallerini görürsem tümünün başını alırım. Böyle bilsinler.
Rodos kalesinin terasından, kurusıkı toplar atarak, limana giren KARA CEHENNEM'! sevinç göz yaşları arasında, buğulanmış bakışlarla seyrediyorlardı, Selime Hatun:
— Soyadın tekrar değişecek gibi geliyor bana koca korsan, dedi.
Uluç Ali Reis, kayıtsız sordu:
— Ne gibi?
— Çocukken Oşyali (OCHİALİ) idin, büyüdün, ULUÇ oldun, pis karıların peşinde saçlarını döktün, ELFÎYATRA oldun...
— Sana rasladım, KEL ALİ oldum... Şimdi bunların sırası mı?
Selime Hatun içini çekti, kadınlara vergi iç sezisiyle sanki geleceği ve bu gelecekteki kayıplarını bir aynadan fal okur gibi seziyordu:
— Amacına doğru gidiyorsun, Akdenizi avuçlarının içinde tutmak, Istanbula, Barbarosun boş bıraktığı, Turgut'un geçemediği KAPTAN PAŞALIK tahtına oturmak üzere gidiyorsun. Benim aşkım sana yetmiyor, bir adada; hani o senin çok sevdiğin Sisam adasında, serin akan suları, içinde aşk oyunlariyle koşuşan ceylanları bulunan çam korularında yaşamak sana.
mutluluk veremiyor. Sen bu genç delikanlı ile şu güzel kızı hiç acımadan Kızıl Kadırga gibi bir kahpe katilin kucağına attın.. Allahın yardımiyle bu umutsuz uğraşı başardılar, sana Sokulluyu yenecek, Cağaloğlunu susturacak mektuplar getiriyorlar, artık sen ne benim, ne de onlarınsın. Sen sonu gelmiyen büyüklük isteklerinin esirisin. Grand Senyorun (Sultan Süleyman) kaptan paşasına da Ali Elfiyarta veya Uluç Ali demek kimin haddine? Köhne Bizans saraylarına vergi

ve riya ile dalkavukluk ilminin Aristoları sana, yeni bir ad bulurlar, zâlimlere yakışır bir ad, meselâ?!.. Meselâ?!.. Buldum: «KAPTAN-I DERYA CEZAYİR, TUNUS, TRABLUS BEYLER BEYİ, BERBERİ-YE SULTANLAR SULTANI... KILIÇ ALİ PAŞA...»
Uluç Ali Reis: , ..
— Bu mutlu günü olsun, hırçınlıklarınla, dırıltılarınla bozmasan SELİME! dedi. O pek beğendiğin Sisam adasında ceylan avlıyan, moruk âşık, inan ki değil senin, evdeki cariyelerinin bile sevgi ve saygısını kazanamaz... Ben ne olursam olayım,. Korsan, Kaptan Paşa, benim eşim sensin.
Bu kıskançlık tartışması uzayıp giderken, KARA CEHENNEM de artık iyiden iyiye belli olmuştu, uğraştan çıkmasına rağmen, her yanı yıkanmış, boyanmış, pırıl pırıl parlıyor, yelkenleri, direklerini süsleyen donanma bayrakları göz alıcı renkleriyle gözleri kamaştırırken, güvertede leventler bu şanlı uğraşın kahraman gazileri, ak donlar giymiş, saf saf taş kesilmiş heykeller gibi kıyılarda çılgıncasına kendilerini alkışlayan halkı selâmlıyorlardı.
Kara Cehennemin dümen suyunda KIZIL KADIRGANIN FORSU KIRMIZI ÖRÜMCEK bayrağı sularda sürükleniyor, birer halatla yedeğe aldığı yanmış, direkleri, armaları kopmuş İki Kızıl Kadırgayı da çekip getiriyordu.
Uluç Ali Reis, bir beklerken iki Kızıl Kadırga geldiğini görünce:
— Bak, benim kıskanç, Ispanyolum, dedi. Müslüman oldun ama gene de İspanyol kaldın. Ben iki gencin gücünü tartmadan, Kızıl Kadırga karşısına körü körüne bir ölüme göndermedim. Ben, büyüğüm, hocam, ağam, her şeyim olan Turgut Reisin sancağının ve gemisinin şerefini yüzde yüz kazanılacağını bilmediğim bir uğraşa sokacak kadar keleşsem de kabak değilimdir. Bu delikanlı benim dahi aklımdan geçiremediğim bir durumla karşı karşıya kaldığı halde, bir yerine iki Kızıl Kadırganın tuzağına düştüğü halde, bak ikisini de pupasına takıp.
nasıl getiriyor? Kendi yerime Sisam adasında bir sürü paşazade, hanım evlâdı yetiştireceğime, böyle yiğitleri bulup çıkarmak ve yerimi onlara bırakmak zorundayım. Burak Reis olmasaydı, Oruç Barbaros olamazdı. Barbaros kardeşler olmasaydı, Turgut Reis yetişemezdi ve Turgut Reis beni yedi yaşında iken yanma alıp yetiştirmeseydi, bugün ben dahi olamazdım. Var sen de kendine düşen ödevi yerine getir. Ben bu gazileri gemi üstünde karşılamaya gidiyorum. Sen de aşçıbaşıya emir ver, büyük bir şölen hazırlasın, tekmil kahramanlar davetli. Bu gece, Türk korsanlarının bayram gecesidir.
Rodos kalesinde şölen hazırlığı yapılırken, kıyıya biriken halk, yedi çifte bir sandalın, Kara Cehenneme doğru suları ok ;gibi yararak uçtuğunu gördü.. Bu sandalın arkasındaki fors Uluç Ali Reisin, gemileri karşılamaya gittiğini gösterdiğinden halk çok sevdiği, biraz da adından korktuğu reisi alkışlamaya başlayınca Kara Cehennemdekiler de Uluç Ali Reisin geldiğini sezdiler, kendilerine bu uğraşın kazanılmasını sağlayan reislerini selâmlamak için baruta kıydılar, kuru sıkı toplar ver yansın ettiler. Rodos koyunu dumana boğdular.

Uluç Ali Reis güverteye bir delikanlı gibi sıçradı, koşup elini öpmek istiyen Cafer'i bağrına bastı, alnından öptü:
— Sağ ol! Cafer oğlum, bize unutulmaz günler hediye ettin, dedi.
Arkadan Yandım Ali Reis, Domuz Ali, tekmil korsanlar bir bir gelip koca reisin elini öptüler. Yandım Ali Reis:
— Sorma Reis, dedi, yanımızda olup da görmeliydin. Reis sordu:
— Kızıl Kadırga amirali, Piyetro nerede?
— Her iki gemide de yoktu, kurtuldu. Ama gemilerin kasaralarında dilediğin mektupları bulduk.
Uluç Ali Reis:
— İyi, dedi. Bu akşam kaledeki şölene tekmil leventler davetlidir. Bu işleri gece yemekte konuşuruz. Şimdi gazilerin gönlünü alalım.
Fakat bu sırada garip bir şey oldu, güvertenin nizamını bozan bir garip yaratık, önüne geleni itiyor, çığlık çığlığa, Uluç Ali Reise doğru giden yolu açmaya çalışıyordu.
Uluç Ali Reisin böyle başıbozukluklardan hoşlanmayan yüzünün gerildiğini gören Domuz Ali:
— Aman KOCA REİS, dedi. En önemli gaziyi ektik, elini
öpüp hayır duanı alamadığına sinirlendi, hoş gör! Cart-Cart Sokullu olmasa uğraşı kaybetmiştik. Uluç Ali Reis Sokullu'yu tanıdı:
— Vay aslan yavrusu, dedi. Demek sonunda gazi de oldun?
Sokullu, eski efendisini görmenin verdiği sevinçle havada iki takla attı, koştu, afili jestlerle bir omuzu yerde, bir omuzu davada temennahlar çaktı, sonra çığlıklar atarak, heyecanlı ve ateşli bir şeyler anlatmaya başladı. Kendisini, Cafer'i, Kef Kemal'i küçük, kıvrık, uzun parmaklariyle gösteriyor, göğsünü yumrukluyordu. Uluç Ali Reis:
— Anlaşıldı Sokullu, dedi, anlaşıldı. Aferin, çok işler başarmışsın!...
Sonra Yandım Ali Reise döndü:
— Hiç de tevazu ehli değil çapkın! Yandım Ali Reis gözlerini kaydırdı:
— Senin gibi.
Uluç Ali Reis, bu taşı anlamazlığa geldi:
— Cemaat, forsalar dahil, bu gece bizde, dedi. Ayrıca birer kese duka altını diş kirası caba.

Kale avlusunda, şölen ve tören alıp yürümüş. Kızıl Kadırga savaşlarının gazileri davul, zurna sesleri, savaş şarkıları arasında geceyi yarı etmişlerdi.
Yukarıda, sofra başında Uluç Ali Reis, yarasını ve acısını, zafer sarhoşluğu içinde unutan Cafer Reis, Yandım Ali Reis, Domuz Ali Reis ve ayrıca üç kadm toplanmıştı: Selime Hatun, Canfeda Hatun, Lükres Jagal.
Günün, ayların, yılların değil, Akdeniz tarihinin yönünü değiştirecek zaferlerini kutluyorlardı. Elbette gazanın kahramanlarından en önemlisi Cart-Cart Sokullu, sofradışı da olsa, Allah ne verdiyse çimlenmekte idi. Canfeda kâhya kadın:

— Bu gazanın sonunda, Sokullu... Sözünün burasında kâhya hatun maymun Sokullu'ya baktı. Sokullu önüne konan üzümleri, salkım salkım, elmaları toptan gövdesine indirmekte e her pisboğaza vergi ayrık ağzının kenarından sular akıtarak garip homurtular çıkarmakta idi. Kendisine bakıldığını görünce, bir elini avurdundan taşan yemişlerden ayırmadan diğeriyle afili bir Galata külhanbeyi temennahı çaktı, göz kırptı. Canfeda Hatun sözüne devam etti:
— Evet, Sokullu ama, bu bizim tatlı cüce oğlan değil, Istanbuldaki, o kalibrası bozuk, uzun kazık Sokullu. Kıbrısın, hele Venediklinin üstüne gidilmesine karşıdır. «Venedikli ile ne işimiz var? Gerekirse Mısır ilinden bir kanal açıp Hindistana varalım. İspanyol, Portekiz kâfirlerini de Venedikli gibi haraca koyalım» der.
Uluç Ali Reis:
— Bu söylediği, başında bulunan devletin değil, içinden çıktığı ana yurdu Venediklinin yararınadır. Bizi denizlerde kol gezdirip, haraç alacak, fakat düzenini sağladığımız denizlerde ticaret işlerinde zengin olan düşmanımızı, aylıklı karakol erleri kılığına sokmuş oluyor. Devletlû Padişaha bu yanlışlığı belirtmek gerek.
Canfeda Kadın:
— Ben ve Hanım Sultan bu işe el ve baş koyduk. Sizin de gayretinizle Kızıl Kadırgadan ele geçen mektupları da burnuna dayayınca Sokullu yelkenleri indirir, dedi.
Cafer güldü:
— Sağ olsun hanım yengemiz, bizim gemici dilinden konuşuyorlar gayrı. Bizim de çözemediğimiz konular var, dedi. Acep öğrenmeye destur var mı? «Bir İspanyol kaçağı Yahudi Yasef Nassi Kıbrıs'ta ülke kuracak diye bu savaşa giriyoruz, devletlû. Padişahı Kıbrıs şaraplarının güzelliğini överek bu işe yatırdı» derler. Aslı var mıdır? Yasef Nassi'nin konağı ve dahi entarisi üstüne bile astığı «Yasef Nassi Kudüs Kralı» armasını hak etsin diye mi baş verip baş alacağız? Bunlar doğru mudur?
Uluç Ali Reis güldü:
— Bunlar bizim yolumuza öküz arabası devirmek için uydurulmuş hikâyelerdir.
Cafer:
—Ama ben Yasef Nassi'yi ve dahi armasını gözlerimle gördüm dedi.
— Bu bizim ona verdiğimiz değil, kendisinin yakıştırdığı bir armadır. Bunca milletin kanı pahasına alınacak bir ada hiç kimseye sadaka edilemez.
Canfeda Kadın:
— Bu hikâyenin başı şöyledir, dedi. Aslanıma (Sarhoş lâ-kabiyle anılan İkinci Selim'i kastediyor) şehzade iken, Sultan
pederleri Kanunî Süleyman Handan 80 bin duka altını getirmişlerdi. Böylece tanıştılar. Aslında tatlı dilleriyle «nedim» olup «dostluğu kaynattılar. Şehzade Murat Efendimizin valideleri Başkadın Efendimiz Nurbanu Sultan da Musevidirler. Ama bu Yasef Nassi İspanyol veya Portugal kâfirleri ülkesi halkındandır. Engisizyon denilen katolik cellâtlarının korkusundan sözde

Hıristiyan olan Yahudilerdendir ki, katolik zâlimleri ateş ve satır korkusu ile Hıristiyan olan bu Yahudileri kabullenmeyip, kendilerinden «NARRÂNE» diye ayrılmaları üzerine, babası (SALAMON» ve halası (CARCİA) Nassilerin sarraf, hekim-aşı, banker bulunduğu Istanbula bin kadar «Narrâne» Yahudisi ile birlikte sığınmış ve tekrar Musevi dinine dönmüştür. Belki de Kıbrısı bu Narrâne Yahudilerine vatan yapmayı hayal -eder olabilir. Altınları bol, zekâsı yüksek olan Yasef Nassi belki de frenk âleminin iç yüzüne uyarak kötü ahlâklı bir diplomat olmuştur. Ama ne var ki istanbul sarayında bugün iki geçer akçe vardır. Birisi Venedik duka altınları, ikincisi Bizans dalkavuklukları. Elimizde bu iki akçeye de bol bol sahip biri geçmiştir. Kullanacağız.
Uluç Ali Reis, Canfeda Hatunu, korsanlar davasına inandıramadığını sezdi, sözü kesti:
— Kıbrıs adasını almadan da Kıbrıs şarabı içilebileceğine göre bu yakıştırma dedikodular gülünç ve çürük. Kıbrıs, Girit ve Maltanın alınması hocam Turgut Reisin bir ileri görüşü ve dileğidir.
Cafer:
— Turgut Reisin Kaptan Paşa olamamasının aslı nedir?
dedi.
Selime Hatun:
— Uluç bu konuda, kendisini yakından ilgilendirdiği ve bir kısmını da bilemediği için konuşmak istemez, dedi, Kerem edin ben açıklıyayım.
Uluç Ali Reis:
— Benim bildiğim kadarı, Fransız donanması bize rehin verilmişti. Biz Turgut'un emri altında bu tarihten 20 yıl önce sıcak bir temmuz günü İstanbula vardık. Kara Kadı, Kara Çalı, Hasan Kelle, Gazi Mustafa da bizimle idiler. Bugünkü Padişahın babası Sultan Süleyman Turgut Reise, Hızır Barbaros'tan boşalan yeri vermek istedi. Her seferinde devşirme vezirler buna engel oldular. Turgut Reis de aslında kendi tabiriyle «bir sürü saray köpeği arasında» yaşamak istemedi. «Bu yaştan sonra kul
olacaksak Allahü azîmüşşan ne güne durur?» der, boyun eğmezdi. Bu tarihten iki yıl sonra kırgın ve nazlı olan Turgut Reise Sultan Süleyman altın yapraklarla süslü bir Kur'an-ı Kerim, bir de altın kakmalı kılıç gönderip gönlünü aldı. «Kulum Frence Kiralı Fransuva (François) mürd olmuş. Yerini veledi ikinci Hanri almış. Varıp düşmanlarına karşı şol yoksul veledi koruyasın» diye ferman edince İstanbulda Frence balyozu iken amiral olan «Baron Paulin de la Garde» nam kâfir kumandasındaki Fransız donanmasını da emrimize ve dahi ardımıza alarak Napoli, Sicilya sahillerini vurduk. Ondan, Alman imparatoru «Charles-Quint» in danışıklısı bulunan Cenevizlilerin Korsika adasını sardık. Ana kale ve şehri Batisa limanına asker döktük. Şarl Kent, Korsikaya atlı ve yaya yardımcı er bölükleri yetiştirdi. Turgut Reis bir kır serdarı gibi karada savaşa girip bu orduyu kendi ülkesinde meydan savaşında bir tek kalmaymcaya kadar yok etti. Yedi bin esirle Korsikanın tekmil haznelerini Turgut Reis kaldırdı. İşte bu sırada Frenç Kiralının amirali Turgut Reise:

«— Bizim de bu uğraşta aşımız var. Ganimet ve esirleri bölüşelim» diye teklifsiz bir küstahlık edince Turgut Reisin kanı tepesine çıktı:
«— Bre senin bu uğraşa koyacak aşın olsa, bize gelir de AMAN diler miydin? Yıkıl karşımdan.» diye bağırdı. Frenç amirali:
«— Biz sizin kölen miyiz ki huzurunuzdan kovarsız?» diye sızlanınca; Turgut Reis, Frençelû ile Sultan arasında yapılan anlaşmayı getirtti. Okudu, şu birkaç satırı hâlâ aklımdadır:
«... En gages en neantissment de la somme precitee jusqu'â ce que cette derniere solde payee â Amiral du Grand-Seigneur.»
Selime Hatun:
— Ben Frenkçe bilmem, dedi. Yani ne demek ? Turgut Reis bunu kâfir dilinde mi okudu?
— Evet, Turgut Reis de, Barbaros kardeşler de, ben de Arapça ve Türkçeyi hesapdışı tutarsak tam dört dil daha konuşur ve anlarız. Yukarıdaki anlaşma şu demektir ki, Frence devletinin yardımlarına karşılık ödemeyi taahhüt ettiği 300 bin duka altını olan yekûn borcu büyük efendinin amiraline ödenene, kadar gemileri rehin edilmiştir. İşte Turgut Reis bunu okudu ve sordu: «— Bu anlaşmada adı geçen Grand Senyör kimdir?»
Frenç kaptanı:
«— Osmanlı sultanı Sultan Süleymandır...» diye kekeledi.
Turgut Reis:
«— Amirali, yani Kaptan Paşası kimdür?!» Frenç kaptanı:
«— Görünüşe göre sizsiniz!» dedi. Turgut Reis:
«300 bin duka altını kandedürrr?» diye gürledi. Kaptan:
«— Tedarik ederiz elbette.» diye kekeleyince: Reis önce:
«— Getir 300 bin dukayı bunda avucuma say, ondan sonra yelkenlilerine sahip çık ve konuş. Ve bilesun ki ben (Görünüşe göre) dahi olsa Sultanın Kaptan Paşalığına tenezzül edecek âdem değilüm. Bir dahi huzurumda böyle abuk sabuk konuşma, başını alırım. Yıkıl!» Sonra adamlarına:
«— Kaldırın bu münasebetsiz herifi! Atın taşra!» diye mir verdi.
Dört tarafımız deniz. «Atın taşra!» emrini alınca leventler frenç amiralini karga tulumba kaldırıp denize boci ettiler.
Çok sıkıntılı ve düşünceli olan Lükres, hikâyenin burasında kahkahayı basmaktan kendini alamadı. O zamanki konuşma diline ve konuşanların mimiklerine uyarak Uluç Ali Reisin anlatış tarzı içini açmıştı. Uluç Ali Reis büyük bir amiral olduğu kadar usta bir aktördü de. Cafer heyecanla:
— Sonra ne oldu? dedi.
Uluç Ali Reis şarap kadehini uzattı, Selime Hatuna:
— Destur var mı? dedi.
Selime Hatundan önce Yandım Ali Reis:
— Bu gece «atış serbest», dedi.
Uluç Ali Reis bir dikişte bardağı boşalttı ve devam etti:

— Bu sayısız, gemileri su kesimine kadar batıran esir ve haznelerle Istanbula döndük. Sultan Süleyman:
«— Mahzuziyeti şahanemi mucip olmuştur. Selâmı şahanemi oğlum Turgut Paşaya bildirin. Kendisini Kaptanı Derya nasbeyledim...» diye emrttiği halde, bugün devlet atının dizginlerini elinde tutan Sokullu'yu aratmayacak kadar hilekâr ve fealleş olan bitli Sadrâzam Hırvat asıllı, yani Venedikli Rüstem aşa:
«— Padişahım bu Turgut denilen âdem elhak kavga âdemi-dür. Amma, dikbaşlı ve kaba sözlü bir Anadolu uşağıdır. «Ben radan çıktım. Saray âdabını bilmem» der. Ve hiç birimizden
hoşnut olmaz. Hattâ bu son seferinde Frenç amiraline, «Ben Sultanın Kaptan Paşalığına tenezzül edecek âdem değilüm» demiş. Frenç Balyozu arz ettiler. Tahkik buyurabilürsüz. Belki lûtfunuzu geri çevirirse mübarek gönlünüz kırılır.» diye padişahı kandırdı. Kaptan Paşalık suya düştü. Canfeda Kadın sinirlendi:
— Devletlû aslanımı da Sokullu, bitli Rüstem haini gibi böylece kandırır... Sen de mi Kaptan Paşa olmayacaksın Reis?
Uluç Ali Reis güldü:
— Ben olacağım. Canfeda Kadın:
_Amma senin aslım îspanyoldur, derler. Amma Napolide
«gözükmüşsün derler. Ama Cenevizliler de «Kalabriyalı haydutlardandır, yani bizdendir» derler.
Selime Hatun hırslandı:
— Kalabriyanın Sikatelli köyünde büyüdü amma oraya ispanyadan göç etmiş babası.... îspanyoldur.
Herkes Uluç Reise baktı. Reis Yandım Ali'ye:
_ Yabancı yok Yandım, dedi. Ben kimlerdenim, açıkla!
Yandım Ali Reis:
— Sen istedikten sonra nola? dedi. Uluç, ben ve Domuz üç Aliler yedi yaşında iken, Adajya körfezinde, Turgut Reis tarafından alındık. Her birimiz,bir frenk köyüne emanet edildik. Beni Kıbrıs tuzlalarında meyhaneci Vasil'e, Uluç'u da Kalabrİya köyünde bir fakir balıkçıya. Domuzu da Malta adasında bir çobana emanet etti.
Frenk terbiyesi alarak dillerini ve âdetlerini ana dilimiz, öz imanımız gibi öğrenerek yetiştik. On beşer yaşına gelince Turgut Reis bizleri çekti, tekrar gemilere aldı.
Lükres:
— Kalabriyada mı adınızı Oşyali koydular? dedi. Uluç Ali Reis:
— Oşyali (OCHlALl) diye italyanca bir isim var mı?
— Ama Türkçede de var mı? Uluç Ali Reis:
— Var, dedi. Adalyada küçük çocuklara ULIÇ derler, ULUCIM, yavrum demektir. Küçük yaşta korsanlar arasına girdiğim için bu namı verdiler (1).
(1) ULUCIM : Yavrum demektir. Divân-ı Lûgat-it Türk, ('ılıt 1, sayfa 52
Yandım Ali Reis:

— Her kelimeyi Araplaştırmayı iş edinen Araplar (ALUC) 'diye okudular. Arap harfleriyle ayın, lâm, vay, ve cim ile yazılır. Araplar (ALUC) diye «dinsiz, imansız, zalim» korsanlara derler.
Cafer, sonradan kendi adına da (Uluç) soyadını ekleyecek-erinden habersiz:
— Yani Koca Reis, dinsiz, imansız ve zalim midir ki Araplar adını böyle değiştirdiler?., diye hayretle gözlerini açtı.
Selime Hatun:
— Düşmanlarına karşı evet! Amansız, korkunç ve imansızdır, dedi. Bunca savaşı başkaca nasıl kazanırdı? Tekmil Akdeniz gemilerini yakarak, köylerini yıkarak büyüyen bu korsan hâlâ yavrum, ULUCIM (Halim Paşam) gibi soyadları takacak
eğillerdi ya? dedi.
Şü konuşmaları tarihlerden alan bu satırların yazarı her e kadar tarihî romancı ise de tarihçi değildir. Ama teberrüken elime geçen 1565, yani Uluç Ali Reis 60 yaşında iken yazılan ve devlet arşivinde bulunan bir fermanı da şuraya kısaca alayım, tarih ulemamıza belki yardımı olur, fermandan birkaç satır : «Trablus beylerbeyine hüküm ki; «Trablusa bazı Uluç ve Müslüman suretinde kâfirler varup... ikri fasitleri olduğu DUYULDU... imdi DÜŞMANDAN gaflet caiz değildir... Buyurdum ki, hattı hümayunum varıcak tamam aşiret üzre olup iskeleleri gereği gibi KORUYUP... BUNDAN ÖYLE Aluç ve Frenk tayfası haber alıp haber verirlermiş basîret üzre olasın! Sene 973... Şevvali mükerrem.»
Görülüyor ki «Uluç» adı ne italyanca, ne İspanyolca, ne de 'am Türkçedir. ULIC; yavru kelimesinin değiştirilmesinden doğma ve Arapçadır.
Fakat Türklerin müthiş, itaatsiz, serdengeçti korsanlara erdikleri bir lâkap olup kalmıştır. Uluç Ali Reis:
—Bu konuşma ve tanışmamız burada kalsın, dedi. Ben Sokulunun, Rüstem Paşa gibi beni de atlatacağını bilerek bu adın aslının karıştırılmasını istemiyorum.
Sonra sözü değiştirdi:
— Bacım, bizi ve amacımızı öğrendin. Bizim davamıza baş koydun mu?
Canfeda Kadın:
— Ne demek? dedi. Yahu aranızda gazi bile oldum. Savaşa girdim. Siz Kıbrıs seferini bana bırakın, ölünceye kadar ve dahi
öldükten sonra da cennete kadar, yok korsanları cehenneme-yollarlar da cennete sokmazlarsa cehenneme kadar sizinle beraberim.
Uluç Ali Reis Lükres'e döndü:
— Ya sen ÇAKAL YAVRUSU? dedi. Senin amcan biziım karşımızda. Sen neredesin?
Lükres kıpkırmızı kesildi. Cevap veremedi. Cafer Lükres'in elini tuttu:
— O, bizimle olmazsa biz onunla beraberiz, dedi. Fakat destur verirseniz biz hemen bu gece, Kızıl Kadırgaların en sağlamını tımar edip Zenta adasını basıyoruz. Babasını kurtarmak zorundayız. Böylece tebdil bir baskın yapmak isteriz.
Uluç Ali Reis:

— Yolunuz açık olsun, dedi. Kızıl Kadırgayı verdim gitti.. Sonra Domuz Aliye döndü:
— Ali! Piri Reisin Kitab-ı Bahriye'sini getir. Tekrar ortaya döndü:
— Bir önemli ödeviniz daha başlıyor, dedi. Korsan kısmına, uyumak zarar getirir. Venedik şehrindeki barut depolarını uçuracaksınız. Kıbrısı saran orduya yardıma koşacak olan Venedik: donanması ateşleyecek barut bulamazsa buralara varamaz, biz de Kıbrıs'ı kolayca alırız.
Piri Reisin Bahriye kitabından Venedik şehri haritasını buldular; yaydıktan sonra üzerine eğildiler.
Tarihin en büyük casusluk macerasının plânını çizmeye başladılar.
Dostum Don Kişot
Okuyucularımın KİBRİSİN fethi hikâyesini sabırsızlıkla, beklediklerini biliyorum.
Fakat tarihin zorlu bir olayına girmeden önce bu olayı hazırlayan kahramanları ve onların akılları donduran, düşünceleri durduran uğraşlarını da bilmek zorundayız.
Ne yazık ki bu olayların tarihini; bizim padişah saraylarında etek öperek, çanak yalayarak yetiştirilmiş devşirme tarihçilerimizden öğrenemiyoruz.
Fakat bir KIZIL KADIRGA zaferi olmasaydı bir KIBRIS SEFERİ AÇILAMAZDI, şimdi anlatacağımız bir VENEDİK TERSANESÎNDEKI BARUT DEPOLARININ ATEŞLENMESİ macerası başarılmasaydı, Kıbrıs adası kolay kolay alınamıyacaktı. ,
Bu olaylar karşısında ünlü Donkişot romanı yazarı Servantes der ki «Avrupadaki Türk casus ağının en önemli yeri Venediktir. Venediklilerin Rumlarla ve Ortodokslarla olan yakınlığı katolik papadan hiyanet, Türklerden himaye gören Rumların buralara sokulup Türklerin casus kuruluna yol göstermelerini sağlamıştır. Kıbrıs seferi başlamadan önce, bu işin politik ve gizli hazırlık uğraşları başlamıştı.
«Venedikte 1569 senesi eylül ayının bir salı gecesi korsan Bayraktar Cafer'in başardığı Venedik barut depolarının ateşlenip havaya uçuruluşu işte yukarıda adı geçen casus kurulunun başarısıdır.
«Bu ateşleme sonunda birçok kilise ve bina yanıp yıkılmış, insanlar havaya uçmuş, Vikont JAGALA, müthiş ve amansız korsan CAMGÖZ, Dük Piyetro ZENON, patlayış sırasında enkaz altında kalarak canlarını vermişlerdir. Bu başarı yakın arkadaşımız olmakla öğündüğümüz Donkişot ruhlu (Servantes DON QUlXRTE diye yazar) Larendeli genç Türk korsanının eseridir.»
İşte şimdi biz bu önemli olayı yaratanların yanındayız.
Kızıl kadırga rüzgârı ardına almış, yelkenlerini fora etmiş Zenta adasına doğru süzülüyordu.
Güvertede Lükres'le Cafer ikinci balaylarını yaşıyorlardı. Hoş, koyun ruhlu insanların hayatta bir kere yaşayabildikleri bu balaylarını korsanlar, bu romantik ruhlu insanlar birkaç kere. yaşıyabiliyorlar; hayatın acısını da, tadına da doyarak genç yaşta çöküp gidiyorlardı.

Cafer küpeşteye dayanmış, Lükres'le yarenlik ediyordu:
— Korkuyor musun Başbelâsı?
— Senin yanında korkulur mu? Korku senden kaçıyor. Ayrıca provamızda bir öncü, pupamızda da bir artçı iskele ve sancağımızdaki iki yabancı... Hayır, artık aslında da tanımadığım, bilemediğim bu korku kelimesini unuttum.
— Hele Venediğe ayak basalım, bakalım orada da korkmaz mısın?
Venedik baskınında başına gelecekleri bilmeyen Lükres:
— Selime Hatun, seni veya beni çok sevdi, dedi. Uluç Ali Reise «Bu çocukları bir daha yalnız başına ateşe attığını duymıyayım. Yanlarına koruyucu ver.» diye haykırdı. Bunun üzerine dört yanımız kalyon ve kırlangıçlarla sarılı gidiyoruz. Babamı kurtarmak için giriştiğin bu uğraşı hiç bir gün unutamıyacağım. Göreceksin, bizi Venedikte de yalnız bırakmazlar.
Camgöz yaşıyor
Zenta adası, uzaktan sisler arasında havaya sırtını dayamış bir ejderha gibi belirdi.
Kızıl kadırga suları yarıp ilerledikçe bu kapkara ejderha da büyüyor, üstüne gelenleri yutmaya hazırlanıyordu.
Cafer:
— Çok garip, dedi. Öncüden ses yok, demek Zenta adası bizim savaşı duymadı, yahut...
Sonra vazgeçti, güldü:
— Ben remilci miyim yahu? Bana ne oluyor? Onlar düşünsünler.
Lükres:
— Sen bugün sinirlisin, dedi. İlk defa bir başkasının hayatiyle oynadığın için... Aldırma, Hristos (Hz. îsa) alnımıza na yazdıysa o olacak... Babam için üzülme.
Adanın yeşillikleri belirirken tek yelkenini fora etmiş bir sandalın yaklaştığını gördüler.
Cafer seslendi: I
— Bir sandal geliyor. Lostromo cevap verdi:
— Kırmızı örümcek bayrağı var. Cafer kaşlarını çattı:
— Demek hâlâ kökleri kurumamış. Kızıl Kadırga vardiyanı ve iki tayfayı güverteye alın.
Ne olur ne olmaz diye Kızıl Kadırganın üç tayfasını da birlikte almışlardı. Tayfaları arkalarından iterek güverteye çıkardılar.
Cafer korkudan titreyen Kızıl Kadırganın eski haydutlarına:
— Bana bakın, dedi. Bir korsan gibi erkekçe vuruşmadınız. Korsanlığın yüz karası oldunuz. Gelenler arkadaşlarınız, onları tavlayın, yanaşsınlar, bir işaret çakıp bizi ele verirseniz, diri diri derinizi yüzer, mizana direğine asarım.
Sandal yanaştı, içindekiler: «Boeno sera!» diye haykırdılar.
Kızıl Kadırganın lostromosu:
— Beono sera, diye cevap verdikten sonra Cafer'e döndü. Yavaş bir sesle:
— Bunlar bizden değil, dedi. Patronun parolasını vermeden yanaşıyorlar. Adada başkaları var. Bunlar yabancı, sizin gibi gizleniyorlar.

Cafer sarardı. Şaşırdı. Adada başka kim olabilirdi?
Lükres ileri geçti, Kızıl Kadırga lostromosunun arkasna hançerini dayamış bekleyen levente:
— Bunları geri çek, diye emir verdi, ambara götür. Küpeşteden kendisi sarktı. Yaklaşan sandalı süzdü. Sandaldakiler de bir pot kırdıklarını anlamışlar, siya edip
geri dönmeye hazırlanıyorlardı. Lükres İtalyanca seslendi:
— Viva armada.
Siya eden sandal durdu. İçindekilerden biri ayağa kalktı, elini alnına koyup Kızıl Kadırganın bordasını gözleriyle taradı. Sesin sahibini arıyordu.
Lükres bu sefer içinde sevinç melodileri bulunan bir sesle:
— Viva armada... diye tekrar edince, kayıktaki:
— Viva OYO VERRA.. diye ,kekeliyerek seslendi. Lükres sandaldaki adama sordu:
— Babam nasıl Viçenza?
Sandaldaki şapkasını çıkararak sulara kadar sendeledi.
— Salu, La Vikontes. Sıhhatteler ve sizden başka düşünceri yok.
Lükres gülerek Cafer'e döndü:
— Yabancı değil, Jagalalardan Viçenza Frer.
Cafer de Kızıl Kadırganın küpeştesine yaslandı ve alaylı bir sesle haykırdı:
— Hayırlı günler Çakal yavrusu. Altın keseleri yanında ı? Bitli Kızı getirdim. Hem de bitleri ayıklanmış olarak. Bu için de ayrıca bir bahşiş isterim.
Viçenza sevindi, şapkasını sulardan aldı, havaya fırlattı:
— Viva kapiten, diye haykırdı. Belimdeki hançerimi bir yoklıyayım, araklamamışlarsa hay, hay. Buyrun, amiral sizi beklemişti, çok sevinecek.
Lükres sözü iki ettirmeden Kızıl Kadırga bordasına asılı iplerden birine yapıştı, sandalın içine kaydı. Cafer geri döndü:
— Ben adaya çıkıyorum Kef Kemal. Kumandayı sen al. kırmızı Örümcek bayrağını indir. Kadırgaya Reisin bayrağını çek.
Arkadaşlar soyunup kendi kılıklarına bürünsünler. Kef Kemal:
— Başüstüne, dedi. Hangi Reisin?
Cafer de Lükres'in boş bıraktığı ipe asılıp kayarken güldü:
— Henüz sancak ve fener sahibi olmadığımıza göre Uluç Reisin sancağı asılacak.
Sandala öyle bir ustalıkla indi ki, küçücük tekne sallanmadı bile.
Viçenza bir espri yaptı:
— Kızıl Kadırgaya de tepeden inerek, böyle ustalıkla mı aborde oldunuz?
Lükres:
— Haydi oradan papaz bozuntusu, dedi. Kızıl Kadırgaya uzaktan sancak indirttik. Çok usta bir kaptan.
Viçenza güldü:
— Bana daha önce ağzımın payını aldım. Baban da pek beğeniyor. Belki de bir gün amiral olur.

O gün için Cafer bu «BABAN DA BEĞENİYOR» sözüne pek aldırmadı, ileride bu sözlerin aşk ve kaptanlık hayatına son vereceğini kestiremedi.
Sandal koya girince, Zenta kalesinin koruduğu koyda dağlar gibi on kadırganın demir atmış olduğunu Cafer gördü. Viçenzaya:
— Adaya el koydunuz demek, dedi. Viçenza gururla:
— Evet, dedi. Eğer sizce bir engel yoksa?
— Piyetro ne oldu?
— Piyetroyu siz almadınız mı?
— Kızıl Kadırgada da yoktu.
Viçenzanın içinde üstünlük kıvılcımları parlıyan gözleri söndü, sesi titredi:
— Ya? Bunu kestirememiştim. Ayağınızı tetik tutun.
— Niçin?
— Piyetro, Kırmızı Örümcek gibi avını uyurken kıstırır' ve öcünü alır. Bizim bu adayı basıp yeneceğimizi kestirerek yuvasma sindi demektir.
Lükres:
— Biz uyumayız, değil mi Karameşe? dedi. Pek yakında uyurken bastırılacağı aklının köşesinden dahi geçmiyordu.
Kıyıda Vikont Jagala'nm tayfaları kol geziyordu.
Kalenin yolunu tuttular, merdivenleri çıktılar. Kalenin büyük taş salonuna girdiler.
Masa başında kara şapkalı bir adam harita üzerinde tek başına çalışıyordu. Salona girenlere pek aldırdığı yoktu.
Fakat Lükres:
— Boeno sera, diye haykırmca başını kaldırdı.
Cafer Vikont Jagala'yı göreceğini umuyordu. Fakat karşılarında CAMGÖZ vardı.
Camgöz iki adım attı, Lükres'le candan sarıldılar.
Lükres'in, Camgöz'e de babasını ilk gördüğü zamanki gibi,, hattâ ondan da fazla bir yakınlık gösterdiğini Cafer kıskanarak duydu.
«— Piyetro haklı, dedi. Dişi Çakal kendisine bu koca köpeği babasından daha yakın buluyor. Ne garip ve çirkin bir his?" Hiç bu adam sevilir mi?»
Camgöz Lükres'ten ayrıldı. Sesi titriyordu.» O Camgöz'e vergi gemi zinciri boşalmasını andıran ses tonu, heyecan ve sevinçten olacak, incelmişti.
— Yaklaş Sencivanoğlu, dedi. Seni bir de ben alkışlıyayım. Nasıl gittin, buradan nasıl kurtuldun, hele Piyetro'yu nasıl yendin ve yakaladın?
Lükres ve Cafer olayları anlattılar. Piyetro iki Kızıl Kadırgada da bulunmamıştı. Camgöz'ün yüzünden hiç bir şey anlaşılamıyordu ama sesinde eski berraklık kalmamıştı.
— Çok kötü, dedi. Demek sana yenileceğini umarak, benim de basacağımı bilerek hem adadan kaçtı, hem senin karşına çıkmadı. Ben adayı, sen kadırgaları onun için daha kolay ele geçirebildik.
Sonra:

— Aldırmayın, dedi. Örümceğin ağlarını kurması, canlanması uzun sürer. O zamana kadar oturun da karnımızı doyuralım. Kıyı yemeklerini özlemişsinizdir.
Cafer, kendisi Kızıl Kadırgaya karşı giderken, Zenta adasında bıraktığı Servantes'in sonunu merak ediyor. Hoş, başka önemli bir kuruntusu daha vardı ama onu öğrenmenin de-sırası vardı.
Yemek sırasında:
— Servantes ne oldu? dedi.
Camgöz'ün Servantes'ten, Servantes'in de Camgöz'den hoşlanmadığını biliyordu. Nitekim Camgöz ağzındaki tavuk budunu çıkarmaya lüzum görmeden homurdandı:
— Pis İspanyol, dedi. Piyetro daha önce enseleyip ölüm zindanına atmış, bıraktım orada. Farelere şövalyelik masalları okuyor.
YOKSUL SERVANTES'in masal dinleyecek, ne de masal anlatacak hali vardı. Farelerin elinden hatırı sayılır irilikte' olan burnunu kurtarmak kaygusiyle uyurken dahi iki elini burnundan çekmediğinden garip bir huy edinmişti.
Cafer, Camgöz'ü kandırıp Servantes'i kıyıda biraz gezdirmek için zindandan çıkarttı. Kıyıda yan yana yürüyorlardı. Eylül ayı girmişti ama bu, güney Adriyatik Denizinde havanın, sıcaktan kaynamasına engel olamıyordu.
Cafer:
— Servantes, neden elini burnundan çekmiyorsun? diye sorunca, Servantes nezleli bir sesle:
—.Fareler nedense hep burnuma saldırdı pis zindanlarda,, dedi. Can havliyle burnumu korumaya alıştım. Sen onu bırak,. KIZIL KADIRGAYI YENDİN DEĞİL Mİ?
— Evet. Onların beni yenmesini mi bekliyordun?
— Yok. Seni iş üstünde gördüm. Sen gemi üstünde yenilmezsin. Yani İNVENSİBLSİN... Ama karada bir yenen bulunur elbette.
— Yok canım? Peki, öyle ise neden beni yenmeye heveslendi idin?
— İDİN KELİMESİ YANLIŞ, yenmek isterim. Fakat benden önce Piyetro Zenon var. Seni o yenecek. Seni erkek ruhlu bir şövalye yenemez ama arkadan kıstıracak, bir örümcek kanını emebilir. Seni arkadan vuracaklar. Sen öleceksin! Su testisi su yolunda kırılır. Ne yazık ki bu şeref bana kısmet olmayacak.
— Niye beraber çalışmıyoruz Servantes? İlle birbirimizi öldürmek mi gerek?
— Bu inceliğine teşekkür ederim. Benimle çalışmak istemen ömrümün sonuna kadar bana bir zevk olacak. Fakat seninle anlaşamayız. İkimiz de kendimizde olmıyan yönlerimizle öğünüyoruz.
— Meselâ?
— Meselâ ben kol gücümle, güzelliğimle, sen aklınla, bileğinle.
— Bende akıl, bilgi; sende de kol gücü yok, demek? Servantes içini çekti:
— Öyle?!. Üzüldün mü?
— Yok canım. Ama senin kolların, hele bugünlerde işine çok yarayabilir.
— Ne gibi?.
— Yüzme bilir misin, Servantes?

— Senin yanında hiç denecek kadar.
— Ne yazık ki hemen başarmak zorundasın.
— Ne oluyor?
— Senin Donkişot iyi kalbli bir dostunu öldürmek için emir alsa ne yapardı?
— Donkişot kendisine veya insanlığa fenalığı dokunmayana el kaldırmaz, öldürmez.
— A canım, emir alsa veya kendi öldürmezse dostunu başkaları işkence ile öldüreceklerini sezse, vatan millet, kutsal din adına cihad gibi amaçlar için?
— Hiç bir şey için bir dostunu öidürtmez. Hiç olmazsa ona bir yaşama şansı verir, kaçmasını sağlar.
— Tamam, hemen kaç öyleyse?
— Anlayamadım? Dört yanımız deniz, nereye kaçayım?
— Donkişot De La Manş, bir düşmanına hayatının kurtuluş yolunu bildiriyor. Yüzerek kaç! Yürüyerek kaç! Amma hemen kaç, tez ol!
Servantes, Cafer'in yüzüne baktı. Tekrar elini burnuna götürdü.
Cafer güldü:
— Fareleri unut artık. Yeni düşmanların daha zorlu. Servantes burnunu çekti:
— Burnumu silmek istemiştim, dedi.
Sesi titriyordu. Zeytin karası zekâ kıvılcımları parlayan gözleri; göz yaşlarında bir perde ile buğulanmıştı.
— Benim ÖLÜMÜMÜ DİŞİ ÇAKAL MI İSTEDİ?! diye sordu.
— Hayır canım, Camgöz'ün senden perisi hoşlanmıyor. Hemen suya atla. Burnu dönünce Kızıl Kadırgayı göreceksin. Üstünde Uluç Ali Reisin CEZAYİR sancağı var. KEF KEMAL Reise seslen ve gizlen. Elbet seni bir kıyıya iletirler.
— Ya sana beni kaçırdığın için bir şey yaparlarsa? Camgöz kendisine hıyanet edenleri affetmez.
— Beni düşünme. Atla suya canım. Amma da uzattın ha? Tarihî roman yazmıyorsun. Canını kurtaracaksın.
Servantes'in kara kuru yanaklarından aşağı göz yaşları yuvarlandı. Tekrar burnunu çekti. Elini uzattı:
— Adiyoses Donkişot, Kâfir de olsan, korsan da olsan ;gene seni seviyorum. Ne gülünç değil mi?
— Benimki daha gülünç. Bir roman yazarını seviyorum. Yazıları ve hayalleriyle beni bu gülünç hayata iten ve felâketimin tarihini yazmak için beni hiç istemediğim bir deli şövalye olmaya zorlayan seni seviyorum. Ben daha gülüncüm Servantes.
Venedik, saraylar ve âşıklar ülkesi
Cafer ikinci kuruntusunu pek çözemedi ama sonunda Lük-s'in ve tekmil Jagalaların babası Büyük Vikontla tanıştı. Canfeda Kadının Istanbula gitmesi ve Padişaha KIZIL KADIRGA faciasını anlatıp o zamanların alışılagelmiş devletler hukukuna göre Venedik Cumhuriyetine bir elçi gönderip Piyetro Zenon'un ve Kıbrıs adasının teslimini istemesi en azından birkaç aya baktığından Zenta adasının koruları içinde Cafer'le Lükres beşinci balaylarını yaşıyorlardı.

Cafer bir gün koyda balık tutarken sormuştu:
— Baban nerede? Her şeyi bu biçimsiz suratlı, daha doğrusu suratsız Camgöz'le konuşmaktan hoşlanmıyorum.
Lükres önce:
— Babam mı? diye şaşırdı. Sonra zorla güldü:
— Demek ille de babamı göreceksin? Babam ne işine yarar?
Cafer kızdı:
— İş için aramıyorum, dedi. Biz Anadolu uşağıyız. Bazı insanları iş için olmasa da ararız. Senin baban benim de babam sayılır. O beni, kızının eşini, bir işine yaramasam dahi görmek istemez mi? Hani görüşmüş olalım derim.
Lükres kıpkırmızı kesildi:
— İstemez olur mu? İster elbette. Fakat bilmem ki sana asıl anlatayım?!
Cafer dayattı:
— Anlatmanı istemiyorum. Elbette görüşüp tanışmamız gerek.
Lükres:
— Pekâlâ, mademki sen istedin? dedi. Haber salayım gelsin... Burada değil. Fakat Camgöz için fena şeyler düşünmeni de istemem, onu da sev. O seni pek seviyor.
Cafer'in kaşları çatıldı:
— Bana bu katilin sözünü bir daha etme, dedi. Ben onu sevemiyorum.
Bu konuşmadan birkaç gün sonra balık tutarken bir tayfa gelip:
«— Büyük Amiralin kendilerini beklediğini» bildirince Cafer, Cenevizin bu namlı korsaniyle karşılaştı.
Çok uzun boylu ve iri kemikli bir adamdı. Sivri sakalı ve saçları ağarmış, kül rengi olmuştu. Ellerinde, gözlerinde hâlâ eski gücünü taşıdığı belli oluyordu.
Cafer'i güler yüzle karşıladı. Elini iki eli arasında tutup bırakmadı.
Yüzünde sevincini belirtir tatlı bir rüzgârın esmesiyle kaybolması bir oldu.
Çok acı çekmiş adamlara vergi melânkolik bir duruşu vardı.
Konuşulan sözlerden Cafer'in aklında şunlar kaldı: «— Lükres'i küçük yaşından beri yanımdan ayıramadım. Ona bir erkek ve korsan terbiyesi verdim. Fakat acı hakikat geldi çattı. Benim tek arkadaşım Lükres'ti. Şimdi artık senin arkadaşın oldu. Bu önüne geçilmez olaya alışmak zorundayım. Lükres'imi sana emanet ediyorum. Kıskançtır, hırçındır, fakat gururludur. Sizin görgünüze uyamaz. Onu bir hareme götüreceğini ummuyorum. Bu onun ölümü olur...»
Sonra Cafer'in Venedik şehrini basıp baruhanesini ateşliyeceğini öğrenince, heyecanlanmıştı:
— Bu çok korkunç bir uğraş olur. Venedik şehrine yabancı bir kimse giremez. Meğer ki kuş olup uça. Balık olup denizin dibinde yüze...
Lükres ellerini sevinçle çırpmış: — Cafer bir balık gibi sessiz ve dipten yüzer. Bana da öğretmişti, demişti.
Büyük Jagala bu olayı el çırparak karşılayacağı yerde kaşlarını çatmıştı:
— Venedik şehrini bilir misin oğlum?

«Oğlum» diye çağırmış olması Cafer'in çok hoşuna gitmiş,, bu soğuk ve tatsız adama yaklaşmasını sağlamıştı:
— Evet, bilirim, dedi. Büyük Jagala şaşırdı:;
— Ya?.. Nasıl girebildin?
— Girmedim, öğrendim. Büyük dayımın bir kitabı var. Onda haritası ve şehrin tarifi var.
Büyük Jagala ilk defa yüksek sesle güldü:
— Haritadan Venedik şehrini tanımak? Bu olacak şey değil. Bende de dayının kitabı var. Getirsinler, diye emir verdi.
Ömründe görüp bilmediği Venedik şehrine nasıl gidileceğini Cafer kitabın 422 nci sayfasını açıp okuyarak anlattı. Ve harita üzerinde de gösterdi.
— Büyük dayım Piri Reis Venedik şehrini şöyle tarif eder,:
«... Mezkûr Venedik şehrinin toplum çevresi on iki mildir... Bir deniz kulağudur... Bazı yerleri sığ, bazı yerleri dik-.dür... Sığ olan yerlerin üzerine kazıklar kakup ol şehri bina «eylemişlerdür... Ehalisi, balukçuluktan ticarete gelmişlerdir. Beğlerine ki DÜK derler; asıl ve nesilleri belli kişiler değildürler ve Padişah olamamışlardur. Diğer Frenç kâfirleri ol sebepten BALUKÇU MAKULESÎ deyu Venedik keferesini hor görürler...»
Bu satırlar nedense Cenevizli Büyük Jagalanın çok hoşuna gitti. Yüzü güldü. Lükres'e kavuştuğu zaman dahi bu kadar neşelenme misti.
— Bak bu doğru, dedi. Venedikliler iyi bir korsan bile olamadılar. Ticaret yapar, zengin olurlar. Bir bezirgan ruhu taşırlar. Sıkıyı gördüler mi, pır!..
Cafer okumaya devam etti:
«— Şol Venediklinin rey erbabı olanları, (Çün böyle bir şehir yarattık ve dahi zengin olduk buna yararlı bir iş gerek kim tâ kıyamete dek bu sebepten şehir şeref bula... Kimi der: Varıp Istanbulu Türkler elinden alalım. Bizans Patriğini bunda getürüp başımıza geçürelim. Kimi der: Varıp Kudüsü basup Hazreti Meryem'in mübarek naaşını buraya getürelüm...) Âhir ve âkil koca der ki, (Bunlar kim sayarı bahâlı ve zor işlerdir. Biz bir iş edelüm ki hem ucuz, hem tehlikesiz ola. Varalım Mısırın İskenderiye şehrinde yattığı söylenen Sen Marko (Saint Marco) nam kimsenin kabrini uğralayalım.) Meselâ bu Sen Marko, İsa Nebi aleyhisselâmm on iki yâr-i vefakârından biridür. Elimizdeki İncili dahi yazan odur. Havariyun dedikleri bu on iyi yârdan Marko'nun cesedi Mısır kalesi içinde
olmakla (Varıp Mısırı alalım!) derlerse de ol âkil koca bezirgana (Masraflı ve tehlikeli yoldur. Türkler Hınzır etinden ürker ve el sürmezler. Varalım İskenderiyeden hınzır etleri satın alalım. Sen Markoyu da bu etler arasında surlardan dışarı kaçırıp Venediğe getirelim.»
«Bu düşünce her ne kadar pek kahramanca ve şanlı bir uğraşa dayanmıyorsa da, ucuz ve kolay yolu gösterdiğinden varıp mezkûr Marko nam azizin cesedini uğrularlar. Sanduk içine koyup Venedik şehrine götürürler. Bir yere gömüp üzerine azîm bir kilise bina ederler. Bu kilise içine bu ucuz ve tehlikesiz kaçırışın resimlerini nakşederler ki, bugün dahi dıvarlarda görülür.»

«Ol zamandan bu zamana mezkûr Marko ile şereflenir: (Marko'nun haznesi, Marko'nun gemileri, Marko'nun askeri, Marko'nun bayrağı) deyu sebeplenir ve öğünürler.»
«Padişah ve başları yoktur. Bezirgan ruhlu bir milletdir-ler. On iki ulu âdemleri, bir de bunların reisleri vardır kim, düzine manasına DUZİ derler. OL DUZİ kâfir geberincek, zar atar, talih hangisinin başına konarsa onu cümlenin üstüne baş ederler. Böylece bir balukçu bezirganın bey veya padişah ey-ledük sanur, böbürlenürler.»
«Amma içecek suları, yiyecek azıkları dahi yoktur. Gemilerle yabandan getürürler. Mezkûr gemilerin içinde avratları, oğlanları, keçi ve tavuklariyle birlikte yaşarlar.»
Cafer yorulup sustu, Büyük Jagala:
— Hayret, dedi. Piri Reis bu işi çok iyi incelemiş, bari Venedikten içeri nasıl girileceğini de işaret ediyor mu?
— Dayım, kitabında tekmil Akdenizin rüzgârlarını, sığ yerlerini ve tehlikeli kayalıklarını, sığınacak limanlariyle haritasını çizip yazmıştır. Fakat bir kaleye nasıl girileceğini rumuz ile anlatır.
Cafer okumaya devam etti:
«— Mezkûr şehre kim varur olsa. Venedik veya âhar gemilerinden elbette (PERANSE) kalesinden kılavuz almayınca Venediğe varamazlar. Yasaktur... Şehir önünde olan boğazlar ki dört tanedir... Boğazların kenarlarında kale burçları var-dur. Gemiler bu burçlar ortasından gayri yoldan şehre giremez.»
Cafer sustu.
Büyük Jagala sordu:
— Ey?.. Dayının «Girilmez» dediği bir yere sen nasıl gireceksin?
— «Girilemez» demiyor. Yabancı gemi ile kılavuzsuz girilemez diyor.
— Peki siz - Lükres'i de gösterdi - Venedik şehrini basmaya Venedik gemileri ve kılavuzlariyle mi gireceksiniz?
Cafer, Jagala'nm kızına dahi kıydığını ve bu tehlikeli işe soktuğunu görerek, gözleri parladı':
— Hayır, dedi. Dayım nasıl girileceğini işaret ediyor.
— Ya?.. Ben sezemedim. Nasıl işaret ediyor?
— Sen Marko gibi DOMUZ ETİ sandıkları içinde. Domuz-, etini Venediğe, bizim Manastır dağlarından deniz yoliyle Arnavut kayıkları getirir. Dubrovnik limanında Venedikten bu-domuz gemilerine gireceğiz.
Büyük Jagala, tekrar bir kahkaha attı:
— Buradan ötesi?
— Ötesi, bizi bu su kayığı dış boğazdan Venediğin poyraz;-yönündeki Morano adasına çıkaracak.
— Neden Morano'ya da, başka bir yere değil?
— Morano'da sırça işliyorlar. İşçilerin yüzü gözü kömür isinde belli değildir. Ve ayrıca sırçacıların başı bizden gitme Karamanlı Hacı Simyun'dur ve haritaya bakarsak Morano adasının tersanenin tam karşısına geldiğini görürüz. Sırça

fabrikası sahibi ve diğer işçiler İspanya'dan kaçan Maranne Musevi dirler. Yani sırça adası yalancıktan Hıristiyan olan «Maranne» lerin elindedir.
Büyük Jagala tekrar başına salladı:
— Ne olursa olsun. Adadan tersaneye varabilmek için ya balık, ya kuş olmak gerek.
Lükres:
— Biz iki haftadır balık gibi dipten yüzüyoruz, dedi. Ayca bir kuş gibi damdan dama uçan Sokulluyu da baruthane-" ateşlemek için ne gerekirse ona göre alıştırdık.
Salona bir sessizlik brandası çöktü, sonunda büyük Jagala:
— Bunlar hep iyi gözüken delikanlıca işler, dedi. Kanınız kaynıyor. Yaparız, uçarız, tararız diyorsunuz. Sizi de biribi-rinize bu kavgalar bağlıyor. İki ayrı âlemden iyi ayrı varlıksınız. Korsanlık, uğraşdışı bir hayat sizi birbirinizden ayırır. Bu hayat ise sizi bir ölüme götürür. Ayrılık veya ölüm sizin alın yazınız. Hristosa dua edelim, sizi bu ölüm yolunda biribirinizden ayırmadan ikinizi birden kendine çeksin. Ben bir baba olduğum için belki sonunuzu böyle çıkmazda görüyorum. Bu işi başarmak için sizin kadar cesur ve sizin kadar plânlı yürümek gerek, ama yetmez. Ben Venedik ve Venediklileri dayının haritasından daha iyi ve yakından tanırım. Böyle bir baskına ve her kayıba karşı tedbir almışlardır. Ben de sizinle birlikte geliyorum. Bu dünya kurulalı beri görülmüş bir şey değil. Bir Ceneviz amirali, bir Türk amiraliyle birlikte Venedik şehrini basacak.
Büyük Jagala ile erkek gemici kılığına giren Lükres ve Sokullu birer tüccar kılığında kara yolu ile, «Cafer de, bugün Yugoslavya sınırları içinde bulunan DUBROVNlK kıyılarından domuz fıçıları içinde su kayığına yüklendi.
Venedikli olan kayıkçı kendi memleketine patlamak üzere olan bir volkan taşıdığını elbette kestiremezdi.
Kayığın her zamanki giriş kapısı olan Pirî Reisin TUR-SALO dediği LESOLO kalesi aralığından sokmak isterken Venedik körfezinin ağzını kapıyan mendireğin üstündeki bayraklardan şehre giriş ve çıkışın yasak edilerek kontrol altına alındığını gördü.
TUR LESOLO'dan:
— Porto MALMOCCO'yu tut. Diye bağırdılar. Tek giriş kapısı orası.
Kayık Venediğe tek giriş kapısı olarak bırakılan Porto MALMOCCO boğazına yöneldi.
Boğazın ağzından içeri girmek için sıra bekliyen gemilerin çokluğu akşama doğru kayığı bekçilerin önüne getirdi.
Kayıkçının sözlerini dinlemediler bile. îçine girip yabancı var mı diye aradılar, birkaç fıçı açıp domuz etlerini gözden geçirdiler. '
Büyük Jagala'nın dediği gibi; Venedik bir kere ürkmüştü. "İçeriye havadan kuşları, denizin dibinden balıkları bile bırakmıyorlardı.
Kayıkçı:
— Ne var? diye sordu. Bu kontrollar niçin?

— Haberin yok mu? dediler. Istanbuldan Riyaltoya iki elçi geldi. Elçiler ele geçirilen belgelerden Kızıl Kadırga kaptanının Venedikli Amiral Piyetro Zenon olduğunu ve batırdığı Türk gemilerinden kaldırdığı eşyaların Kıbrıs pazarında ele
geçtiğini bildirdiler. Piyetro Zenon ile adamlarını cezalandırmak üzere; aradaki sulhun bozulmaması için bir diyet şeklinde Kıbrıs adasının da Türk Amiraline teslimini istiyorlar. Kayıkçı her Venedikli gibi politika işlerine bayılırdı:
— Ne oldu? dedi. Her halde amirali ve Kıbrıs adasını teslim etmediler.
— Amirale 10 sene hapis cezası verildi. Kıbrıs adası teslim edilemez, denildi. Sen bol bol su ve et taşı. Belki Adriyatik kıyılarını da sararlar.
Su kayığı MALMOCCO boğazından girerken ters cevap alan Türk elçileri ikinci tercüman Mehmet Ağa ile Kubat Çavuşu Türk kalyonu da aynı boğazdan gidiyordu.
Billur fener
Cafer'in içinde saklı bulunduğu et, kayığı MURANO adasına yanaşıyordu. Kayığı hemen boşalttılar. Hava kararmak üzere iken fıçıları açtılar. Bir tanesinin kapağı içinde ikinci "bir göz daha vardı. Kolları ve bacakları uyuşmuş Cafer fıçıdan çıktıktan sonra Meryem Ana Kilisesinin avlusunda koştu, donan vücudunu ısıttı.
Sırça kahvehanesinin sahibi olan MARANNE Yahudisi Cafer'i büyük bir saygı ile karşıladı:
— Sizin için istanbul kurulumuzdan emir aldık, dedi. Her "hususta para ve can emrindeyiz.
Cafer Istanbuldan gelen emrin Büyük şehzade ve veliaht Üçüncü Murad'm anası ve padişah İkinci Selim'in birinci Kadın Efendisi Nurbanu Sultandan geldiğini sezdi.
İspanyada Katolik zulmünden kaçan kurnaz Yahudilerin, kendilerine emin bir yurt olarak -insanları din inanışlarında serbest bırakan- İstanbulu ve baş olarak da en verimli yerde bulunan, güzelliği ile zekâsı birleşince, yüce bir Osmanlı Padişahlığını, narin elleri arasında oynatarak, tarihe KADINLAR SALTANATININ ilk kurucusu olarak geçen Nurbanu Sultanı seçtikleri belli oluyordu.
Cafer de Yasef Nassi'den hoşlanmamakla beraber, bu kavgada emrinde bulunduğu Uluç Ali Reisin düşüncelerini benimsemiş bulunuyordu.
Nurbanu Sultanın milliyetinden çok, onun korsanlar davasına yapabileceği yardımla ilgileniyordu.
Bu sebepten, ısınıp biraz sıcak çorba da içtikten sonra, sordu:
— Uçuracağım tersane kandedir?
Billur Kârhanesinin Musevi patronu şaşırdı:
— Dinlenip, sabah göziyle işe başlasanız? Cafer başını geriye attı:
— Bu gibi işlerde eli çabuk olan kazanır. Bu gece vuracağım, yarın belki de pek geç kalmış oluruz.
— Tek başınıza mı vuracaksınız?

Cafer bu sözdeki, kendisini yeter görmeyen taşa aldırmadı:
— Arkadaşlarım kara yoliyle belki de benden önce geldiler, dedi. Şimdi tersane önündedirler.
— Sorar, anlarız. Bakalım arkadaşlarınız gelmişler mi?" Elimizde delil var.
Adanın, tersaneye bakan Meryem Ana Kilisesi çan kulesine çıktılar.
Cafer: ,.
«— Ne olacak?» diye merakla bakıyordu.
Patron kendi eliyle çan kulesinde, deniz feneri ödevliği de yapan bir billur fenere yanaştı. İki avucu arasına alarak döndürdü.
Cafer tersane duvarları üstünde birtakım ışıkların yanıp söndüğünü gördü.
Patron, Cafer'in şaşkınlığı ile alay etti:
— Bizim fenerin ışıkları, Bu fenerin billur camları tersane duvarında belli taşları aydınlatır. Her taş bir harfe işarettir. Az sonra cevap bizim taşlar üzerinde okunur.
Çan kulesinin duvarlarında da aynı ışıklar yanıp söndü., Karşı karaltılar içinde de bir billur fener yanıp sönüyor, Mu-rano duvarlarında bir taşı aydınlatıyordu. Her taş bir harfi gösteriyordu.
Patron:
— Arkadaşlarınız gelmiş, sizi bekliyorlar, dedi. Ve garip bir kuruntu içinde sordu:
— Kaç kişidirler? Cafer düşünmeden:
— İki buçuk, dedi. Ve bu buçuk söziyle Sokullu'yu işaret ettiğine sonradan pişman oldu.
Patron:
— Oraya varmadan yakalanabilirsiniz, denizler kontrol altında, dedi. Sizi götürecek seyran kayığı hazır, fakat seyran
kayıklarım da kontrol ederler, ayrıca tersaneye yaklaştırmazlar.
Cafer:
— Ben dipten ve sessiz giderim, dedi. Patron şaşırdı:
— Bir yanlışlık olmasın? Daha önce ölçtünüz mü tersane ile billûrhanenin arasını?
Cafer:
— Bilirim, beş yüz kulaçtır, diye mırıldandı.
— Beş yüz kulaç denizin dibinden gitmek için balık olmak gerek. Biz şimdi tersane ile Murano arasına iki seyran kayığı çıkartıyoruz. Onların omurgasına yaslanır, soluk alır, sonra gene yolunuza devam edersiniz.
Cafer:
— Olur, dedi. Bir parça domuz yağı getirsinler! Soyundu, getirilen yağı vücuduna iyice sıvadı. Gece ay
ışığında parlamasın diye üstüne de sırça fırınından kül sürdüler. Barutları tutuşturacak çakmağını muşambaya sarıp kemerine astı.
Serin ve karanlık sulara kendini bıraktı. Ufak bir heyecan bile duymuyordu. Talihine ve kendi gücüne karşı büyük bir güveni vardı.

Korsan mezarlığı
Seyran kayıklarının gölgesinde sudan çıkıp nefes aldıkça Cafer'in kendine olan güveni daha çok artıyor, güveni arttıkça da tedbir ve geri dönüş yollarını umursamıyordu.
Tersanenin arkasından bir işaret direği gibi yükselen Sen Marko Kilisesinin çan kulesi, yüzdüğü yolun ve Pirî Reisin haritasının doğruluğunu açıkça belirtiyordu.
«— Dayım büyük bir Amiral» diye aklından geçirdi. «Koca Jagala alay ettiği ile kalsın.»
Koca Jagala da alay ettiği ile kalmayı can ve gönülden isterdi, ama evlât sevgisi uğrunda bu umutsuz uğraşa bir kere girmiş bulunuyordu.
Yanlarında Sokullu, tersanenin ambarlar rıhtımına kadar sokulmuşlardı.
Jagaların da, Venedikte - kendilerine uygun -casus kurulları vardı.
Sokullu, Zenta adasında günlerce terbiye edilmenin verdiği alışkanlıkla yerinde sessiz zıplamayı, çığlık atmadan parmaklariyle konuşmayı öğrenmişti.
Durmadan, dinlenmeden zeki gözlerini döndürüyor, işe başlamak istiyordu.
Dakikalar ilerledikçe Lükres sinirleniyor, bu sinirli haliyle kırk yıllık korsan babasının da soğukkanlılığını kaybetmesine yol açıyordu.
— Gelecek mi? diye kuruntusunu belli ederken, su sesinin her çeşidine alışık kulağiyle çevrelerini dinleyen babası:
— Geldi bile, dedi.
İyiden iyiye kararan suların içinden süründüğü küllü domuz yağı ile Sokulluyu andıran Cafer çıktığı zaman durumun korkunçluğuna aldırmadan Lükres kendini tutamıyarak güldü :
— Bu ne kılık? Billur ocağına mı düştün? diye sordu. Cafer'in gülecek hali yoktu. Harcadığı güce, sinirlerinin
gerginliği de eklendiğinden burnundan soluyordu :
— Ben hazırım, dedi. Barut depoları soldaki çatıların arkasında olacak. Halatı atıyorum, nerede?
Büyük Jagala yerde bekliyen halat yığınını gösterdi :
— Burada.
Cafor eğildi. Halatı kaldırırken ödevlerini ilgilendirmiyen bir sual sordu :
— Tersanede kaç gemi var?
— Dokuz. Altısı kızakta, üçü de havuzda.
— Kaç işçi var? Burada mı yatıyorlar?
— Hayır. Gece işçi komazlar tersanede. Hapisler burada
yatar.
— Ne hapisleri?
— Korsanlardan ceza görenler, denizcilerin suçluları tersane zindanlarında yatar...
— Onlar da uçacak bu vartada. Büyük Jagala omuzlarını silkti :
— Ne yapalım. Alın yazıları.
— Kapıları açık koyuversek?

— Şimdi kimseye acıyacak bir durumda değiliz. Belki biz de onlarla beraber uçacağız.
Cafer başını salladı :
— Suçlu korsanlar. Kim bilir içlerinde kaç tane yoldaşımız var?.. Kapılarını açıp salıverelim, bir kargaşalık doğar, işler de kolaylaşır. İki faydası olur bu işin.
Jagalanm yüzü buruştu :
— Hayatımda başıma ne belâ geldiyse insanlara acırken geldi. Allanın işine karışma.
Lükres
— İyilik olsun diye değil, kargaşalık olsun diye kapılarını çacağız. Böylesi içeride kalmalarından daha iyi.
Büyük Jagala omuzlarını silkti :
— Önce Sokulluyu işe başlatın, dedi. Cafer Sokullunun önünde yere diz çöktü, işaret parmağını dudaklarına götürdü : bir «— Sus.» işareti çekti.
Sokullunun zeki gözleri gecenin karanlıkları içinde birer amiral feneri gibi parlıyordu.
Sokullu da kıvrık kemik parmaklarını ağzına götürdü, bir «— Sus!» işareti çaktı. Sonra parmaklarını göğsüne gömdü, getirdi : «Bana güven!» demek istiyordu. Cafer belinde-i muşambadan fitil ve çakmağını çıkardı, ziftli paçavralarla birlikte Sokullunun boynuna astı.
Sokullu işe başlamanın sevinci içinde durduğu yerde zıp zıp zıplıyordu.
Bu işin provasını her başarısında, Zenta adası talimlerinde ağzma iki şeker veriyorlardı.
Cafer halatı aldı, ucundaki çengeli teraziliyerek salladı, salladı, hangarların damına fırlattı. Çengelin kiremitlere taklan tok sesi duyuldu.
Cafer halatı tarttı, tartmadı, sabırsız Sokullu gerili halatı tuttuğu gibi ortasına kadar fırladı. Yerde kalan ucunu Cafer salıncak gibi salladıkça Sokullu havada gidip geliyordu. Yeter hızı aldığını görünce Cafer'in emrini beklemeden, çevik hay-van, kendini karanlıklar içinde havaya fırlattı. İki takla attı karanlıklar içinde kayboldu. Derinlerden tok bir ses geldi. Cafer kısık ve soluyan sesiyle :
— Sokullu baruthane üstünde, dedi. Allah vere de çabuk dönse.
Büyük Jagala tekrar kızdı :
— Yani bir maymun için mi burada bekliyeceğiz? diye sordu. Şimdi baruthane ateş almadan kurtuluş umudumuz daha fazla.
Cafer bu soruya cevap vermedi :
— Ben zindan kapılarını açmaya gidiyorum, dedi. Onları yalnız bıraktı. İki adımda zindanların önüne vardı. Kapıda kargılı bir nöbetçi bekliyordu. Arkadan gırtlağına
basti. Başını duvara çarptı. Yoksulun gıkı bile çıkmadı.
Gardiyanın belinden anahtarları aldı. Demir kafesin parmaklığını açtı, suçluların yarısı uyuyordu.
— Tersane uçacak, yangın var, canını seven kaçsın! diye bağırdı.
Zindanın içi dalgalandı. Cafer oradan uzaklaştı.

Rıhtım kenarından geriye koşarken kıyıya bağlı bir seyran kayığı gördü, içine atladı.
İpini çözmek istedi. Düğümü telâşla büsbütün sıktı. Sinirlendi. Sinirlendikçe düğüm kenetlendi.
Tam bu sırada gök kubbe çöküyormuş gibi korkunç bir ça-tırdı koptu. Kulak zarlarını patlatan bir gümbürtü duyuldu.
Cafer :
— Eyvah! dedi. Sokullu ambarları ateşledi.
Fakat patlamanın zorundan, havada büyük bir basınç doğdu. Cafer sırtüstü seyran kayığının içine serildi.
Bu anda rıhtım üstünde de korkunç bir uğraşın ilk perdesi açılıyordu.
Patlamanın şiddetinden Lükres ile babası birbirlerinin üstüne yıkılmışlardı.
Lükres :
— Baruthane uçtu, dedi. Sokullu fitili kısa tuttu. Babasının cevap vermesine kalmadan arkalarından kısık,
fakat içi nefret ve öç dolu bir ses homurdandı :
— Fakat Piyerto Zenon elini kısa tutmaz. Baba - kız, din hainleri, kilise kaçkını pis domuzlar. Mukaddes papalığın aforoz ettiği dinsiz Çakallar!..
Jagala :
— Piyerto... diye haykırdı. Sen burada ne arıyorsun?
— Köpek damadın, akıl fukarası cici oğlun, zindanların kapısını açtı. Sayesinde 10 yıl hüküm giydiğim zindandan gene damadının yardımiyle kurtuldum. Eliyle sizi bana teslim etti aptal.
— Kaçsana!
— Hayır. Kaçmayacağım. Birlikte öleceğiz.
Büyük Jagala durumu kavradı, bir anda kılıcını sıyırdı. Fakat o anda da ikinci, üçüncü baruthaneler patlamaya başladı.
Her patlayışta bir şimşek yanıp sönüyor, deprem oluyormuş gibi rıhtımın taşları yerlerinden oynuyor, zorlu bir hava basıncı ayakta insan komuyordu.

Havada insan vücutları, gemi ve çatı serenleri, kiremitler uçuşuyordu.
İhtiyar Jagala'nm bir anlık şaşkınlığı genç Piyetro'ya yetti. Zindan önünde yatan gardiyandan aldığı kargıyı fırlattı. Denizlerin korkunç ve merhametsiz korsanının göğsünden giren kargı sırtından çıktı.
Jagala, Piyetro'nun zafer, Lükres'in keder çığlıkları arasında yere yıkıldı.
Lükres :
— Baba!... Babam!... diye haykırarak üzerine kapandı. Kendini düşünemiyecek kadar üzgündü.
Büyük Jagala'nın kolları geriliyor, bacakları canının acısından kurban edilmiş koyunlar gibi kalkıp iniyordu.
— Kendini kurtar!.. Beni bırak! diye inledi. Ağzından köpüklü kanlar boşandı.
Lükres geri döndü. Tam bir dişi çakal olmuştu. Belinden hançerini bir çekişte sıyırdı :

— Kancık köpek! dedi. Seni gebertmenin tam sırası. Atıldı. Piyetro Zenon yana kaçtı. Hançer kulak tozunu
derisi ile birlikte kopardı.
İkinciyi yemeden balıklama atıldı. Lükres'in kollarına sarıldı.
Lükres :
— Bırak beni! diye haykırdı. Yanağına dişlerini geçirdi. Piyetro'yu çiğ çiğ yiyecekti. Piyetro kollarını gevşetirse
Dişi Çakal'ın ikinci ölüm vuruşundan kurtulamıyacağmı biliyordu.
Can acısına aldırmadan kollarını sıktı, aşağı doğru kaydırdı. Kanlar fışkıran kafasını Lükres'in çene kemiğine ekti.
Hançer düştü. İkisi birden hançere doğru uçtular.
Bu anda durmadan yer, gök zıngırdıyor, şimşekler çakıyor, çığlıklar arasında insanlar ve çatılar havaya uçuyordu.
Kızıl alev sütunları semalara doğru cehennem zebanilerine vergi hışırtılarla birer hortum gibi yükseliyordu.
Piyetro, Lükres'ten beş kere daha kuvvetliydi. Hançeri kaptı. Lükres geriledi :
Piyetro yüzü, elleri kan içinde, kulağının arkasından sarkan deri parçasiyle, cehennem zebanisi gibi, sırıtarak yürüdü :
— Bekâretini kâfirlere sadaka eden şanlı ve sayın nişanlım La Vikontes... Baban gibi sen de burada benim ellerimin altında gebereceksin! Ne tatlı bir ölüm!.. Kanımla senin:şeytan kanını andıran kızıl ve sarhoş edici kaynayan kanını karıştırıp içeceğim. Kaçmasana ya! Ne oldu BÜYÜK JAGALALARA? Korkusuz korsanlara ne oldu? Nerede katiller kiralı Camgözler? Yalancı papaz Viçenzalar nerede?
Lükres'in sırtını dayadığı duvara doğru yürürken soğukkanlılığını kaybetmemesi gerektiği aklına geldi: «Benden zayıf, ama benden çeviktir, diye düşündü. Bir yanlış adım atmamı bekliyor Dişi Çakal; çürük yerimi arıyor, beni bir altına alırsa bittim...»
Fakat birden bir gök gürültüsü daha çaktı. Yeni patlayan bir baruthanenin ışığı daha yanıp söndü.
Lükres ve Piyetro önlerinde, yerde rıhtım taşları üstünde korkunç bir devin gölgesini gördüler.
Piyetro her bir kılı bir mızrak boyunda, her bir pençesi bir fil kulağı büyüklüğünde olan bu canavar gölgesi karşısında iliklerine kadar titrediğini hissetti. Sırtında ölümün soğuk !îzgârı esti. Aynı anda tepelerinde bir çığlık koptu. Lükres yere gölge atan devi tanımıştı : — Yetiş Sokullu! diye haykırdı.
Damın tepesinden Lükres'in düştüğü durumu kavrıyan zeki hayvan korkunç bir intikam çığlığı atarak hanımına saldıran Piyetro'nun üstüne doğru uçtu.
Tepesine inen bu korkunç ağırlık altında Piyetro çökerken elindeki hançerini son bir gayretle yoksul Sokullunun karına sapladı. Fakat Sokullu pençelerini can acısı ve Lükres'i kurtarmanın verdiği hırsla durmadan Piyetro'nun kafasında patlatıyordu.

KIZIL KADIRGANIN KAPTANI beyni patlamış, gözleri pırtlamış, etleri çürümeden kafatası cascavlak kalmış., rıhtımın taşlarına serildi.
Gördüğü vahşi uğraşın dehşeti, büyük inançlarla bağlı olduğu babasının ölümü, Lükres'in gerilen sinirlerini kopardı.
Babasının yanına yıkıldı. Kendini kaybetti. Kıvılcımlı renkli bir sema içinde ahrete uçtuğunu sanıyordu.
Artık hiç bir acı duymuyordu. Renk renk, allı yeşilli, siyah, sarı, turuncu yıldızlar arasında, melekler gibi uçuyor, aşka bir âleme doğru kayıyordu. Sanki ağırlığını kaybetmiş-gibi bir boşlukta gittiğini sanıyordu. Bu gidişten sinirleri ve aşk çemberiyle kısılan yüreği ferahlamıştı.
Patlıyan baruthanelerin korkunç sesleri, kulaklarına selâm topları gibi geliyor. Alevlerin sıcak ve renkli uçuşu, yeni
bir balayının donanma şenliği misali gözlerini ve kalbini yakıyordu.

Kızlarağası, Canfeda Kadının huzuruna girdi. Telâşlı durumu, kırmızı kalın dudakları kenarında köpüren ağziyle önemli bir haber getirdiği belli oluyordu :
— Afandımız, Venedik kâfirinden haber geldi. «Frenk kızı» huzurunuza yüz sürmek diler, diye haykırdı.
Canfeda Kadın bu haberi bekliyordu. Hemen tül başörtüsünü saçları üstüne attı. Erkek veya Müslüman olmayan kadın yanma başı açık çıkmayı günah sayıyordu. O günün örümcekleşmeye başlıyan saray düşüncesi buydu.
Yasef Nassi'nin halası Banker «Dona Cracia Nassi» huzura girdi. Canfeda Kadının eteğini öptü. Sarayın sabırsızlıkla "beklediği müjdeyi verdi :
— Sayenizde şu anda Venedik şehri ve dahi Venedik donanması yanmış, yıkılmış bulunuyor. Devletlû Hünkârın elçileri de elleri boş geri dönüyorlar.
Canfeda Kadın :
— Hala bacı, dedi. Bu müjden değdi. Nasıl olmuş bu başarı? Tez anlat!
— Gelen haberciye göre genç ve cesur bir korsan reisi Venedik tersanesine tek başına girip içeride buluştuğu iki buçuk (?!) yoldaşiyle birlikte tersane barutluğunu ateşlemiş, tersanede kızağa yağlanmaya, ziftlenmeye çekilmiş tekmil Venedik donanması havaya uçmuş, ayrıca şehir tutuşmuş, baştan başa yanıyormuş.
Canfeda Kadın, sızlayan burnunu sildi. Gözlerinden aşağı iki yaş bullûru buruşmak üzere olan yanakları üstünde parladı :
— Aslan oğlum Cafer başardı bu işi... Cafer oğlum nerelerdeymiş Kokana? Tersaneyi ateşe veren genç korsan Reisi ne olmuş derim? Benim gaza yoldaşım ve Reisim ne oldu? Şehit mi oldu? Dilin mi tutuldu?.. Konuşsana Kokana!
Sarayın rakipsiz sahibi, vezir, bey, serdar kellelerinin uçurulmasmda önemli rolü olan Canfeda Kadının genç bir korsan reisiyle candan ilgilenişi Nassi Hala'yı şaşırttı :
— Öz oğlunuz muydu şehri uçuran genç korsan?
— Oğlum ne demek? Yoldaşımda. Reisimdi. Her şeyimdi.

Birlikte uğraşa girdik. Yenilmemiş kadırgalar yendik, yıktık, sırtı yere gelmemiş korsanların sırtında pala biledik.
— Genç cesur korsan kayıp... Allahtan ümit kesilmez, fakat o iki buçuk arkadaşından umut yok.
Canfeda Kadın sinirlendi :
— iki buçuk, üç buçuk, diye fasulye mi satıyorsun Kokana? Kim bu kaybolan iki buçuk yoldaşı?..
Nassi Hala şaşırdı :
— Sultanım, gelen haberde iki buçuk kişi de ateşler aracında yandı, kayboldu der. Belki buçuk bir çocuktur. Belki de ufak bir şeydir... Bu buçuklu ikinin de bu uğurda göçdüğünü bildirdi.
Canfeda Kadının sevinci, üzüntüsü birbirine karıştı. Sinirleri gerildi. İki eliyle minderine dayanarak kalktı :
— Varayım, devletlûya arzedeyim, dedi.
Devletlû Sultan Nurbanu, aldığı başarılı haberi kocası Sultan Selim Hana arzetti. Sultan Selim, Sadrazamı Koca Sokulluyu çağırttı :
— Lala, dedi. Venedik'ten gelen haberi bilir misin? Koca Sokullu kendi buyruğunda devlet içinde ayrı bir casus teşkilâtı kurmuştu. Sakalı ele vermemeye kararlıydı :
— Beli, Padişahım, bilürüz, dedi.
— Bilürsün de ne tedbir eyledin? Venedik Balyozunu tekmil adamlariyle Yedikuleye kapatasun.
Sokullu, bu hareketin bir savaş emri olduğunu biliyordu :
— Kerem eyleseniz de, bu işi sulh yoliyle çözsek, dedi. İkinci Sultan Selim - yabancı tarihlere göre - Sokullu'ya
"karşı ilk ve son irâdesini kullandı :
— «Ben şehzade iken bu Kızıl Kadırgalı denen kelp, bana Mısır paşasından hediye getiren İskenderiye kalyonunu batırmış, uğruladığı mallardan şahsıma ait Arap atlarını Kıbrıs pazarında satmaya dahi cüret eylemişti. Uluç Ali Reis hali bildirince, köpekler «Atların Şehzadenin idüğü neden malûm ola?» diye ayak direyip geri vermemişlerdi. İmdi bu Kızıl Kadırga lâyığını buldu, gereken cevabı erbabının elinden aldı. Şimdi de Kıbrıs'ın alınarak Venedikliye buradan el çektirilmesini dilerim. Fermanım ve kararım böyledir. Gaflet üzre olup işi savsaklama, başın alurum!.» diye bağırınca, Sokullu :
— Nola. Ferman Padişahımızmdır. Bir Venediklinin lafı mı olur? diyip döndü, Divana geldi.
Donanmanın kumandanlığını ve Kıbrıs'a çıkarılacak ordunun serdarlığını vereceği vezirleri tasarlarken, Cağaloğlu Sindin Paşanın Sadrazam Paşanın eteğine yüz sürmek istediğini bildirdiler. Koca Sokullu :
— Getürün! diye emretti.
Cağaloğlu Sinan Paşa, Sadrazamın eteğini öpüp başına koyduktan sonra ellerini göbeği üzerinde birleştirip heyecanlı bir sesle :

— Sultanım, dedi. Venedikli baruthanesinin basıldığı, şehrin ve donanmanın yandığı haberi söylenir... Aslı var mıdır? deyu merakta kalup huzurunuza gelmeye cüret eyledim.
Sokullu acı acı güldü :
— Aslı olduğu haberinü biz de sizden öğrenmek isterdük. Skipiyon Jagala (SCIPIYONE GIGALA)!
Sinan Paşa, eski adının bu kadar açık ve sert bir şekilde yüzüne vurulması karşısında sendeledi. Tekrar sadrazamın eteğine kapandı:
— Hâşâ sultanım! Kulunuzun Jagalalarla ilgisi kalmamıştır. Ve Jagalalar Venedik'le olan ahdinize karşı gelmemek için kulunuzdan emir almış bulunuyorlar. Bu baruthane uçuruluşunda hiç bir gûna ilgileri yoktur.
— Ya? Öyle ise baruthane rıhtımında amcan Viskonti Jagala ile yeğenin Lükres'in cesetleri ne arardı dersin?
Sinan Paşaya fenalıklar geldi. Nefesi kesildi. Koca Sokullunun bu gibi ihanetlerin cezasını «Kaldırın!» diye bağırıp baş almakla vereceğini biliyordu.
— Hâşâ sultanım. Venedik'le olan akdinizi bozdurmak kulunuzun aklından bile geçmedi. Bu işi yapanları asla affetmem ve ilgim yoktur. Kuşçuk canım yolunuza kurban olsun.
— Sana gelen haberde burası belirtilmemiş demek? Yalnız Venedik şehrinin yanıp yıkıldığı yazılmış. Söylesene be kardeş!
— Şaşırdım sultanım. Dilime sahip değilim. Bu ihaneti sizden duyarım. Akrabalarımdan bu ihaneti ummazdım.
Sokullu acı acı güldü :
— Yazık, daha sağlam bilgiler alabilmiş, veya amcanla yeğenini bu işe sen sürmüş olsaydın Kıbrıs'a varacak donanmaya seni kaptan eylerdik. Fırsatı kaçırdın Skipiyon.
Sonra sözde çok üzülmüş gibi :
— Ya, paşa karındaş, diye sözü tamamladı. Venedikli ile harb halindeyiz. Baruthaneyi uçuranların suçlandırılması kimsenin aklına gelmiyor. Tersine, devletlû padişah yönünden bu kimselere paşalık, vezirlik düşünülür şu anda. Var bu işle ilgin olmadığını kimseye söyleme, çün şu anda donanma Kıbrıs'a -doğru tedarük üzredür.

Korsan Reisi Dumdum Memi ile Halil Çavuşun Cezayir'de, Uluç Ali Reise Devletlû Padişahın fermaniyle Bayraktar Cafer'den getirdikleri haberlerin vardığı gün Kıbrıs uğraşları başlamış bulunuyordu.
Uluç Ali Reis, İstanbul'a daha önce haber salmıştı. Endülüs Müslümanlarının İspanyol engizisyon katliâmına dayanamayarak dağa çıktıklarını, katolik zulmünden bunalan Hıristiyanların «... LOTERNA (Luter Protestanları) tayfası dahi azîm cemiyet edüp İspanyalının vilâyetlerin yakıp yıkarak galip gelmiştir. Endülüs şehrini yeniden ele geçiren Müslümanlara yardım vacip oldu...» diyerek müsaade istemişti.

Halil Çavuşun getirdiği cevap Uluç Ali Reisin tek başına uğraşlara girmesini ve denizlerde bu tarihe kadar tam yenilgiye uğramamış olan Malta Şövalyelerini Malta kanalı savaşında yoketmesini sağladı.
Yazacağım şu olayların içinde yaşıyan üç yabancı (Servantes, Branton, Haydo) ; bir de Türk tarihçi (Selânikli Mustafa) gördüklerini yazmışlar, bizlere eserlerini miras bırakmışlardır. İşte içine girmek üzere olduğumuz MALTA KANALI SAVAŞI için bu tarihçilerin görüşü :
«...Malta kanalı savaşında karşılaşan gemilerin azlığı, o savaşın deniz harp tarihinin en çetin, en şanlı ve sağladığı sonuç bakımından en başarılı savaşı diye tarihe geçmesine engel olamadı. Deniz tarihi sayfalarında yaşanılan devrin en önemli savaş birliklerine karşı daha düşük kalitede gemilerin uğraşa -girmek cesaretini gösterdiklerine tek tük raslanır. Fakat silâh "ve tonaj bakımından küçük olanın büyüğü yendiğini anlatan sayfalara MALTA KANALI SAVAŞIndan başka bir deniz savaşında asla karşılaşılamaz...»
Şimdi okuyucularımıza bu savaşın hikâyesini ve kahramanları olan Uluç Ali Reis, Kara Çalı, Kara Kadı, Dumdum lemi ve Bayraktar Cafer'in bilgi ve cesaret örneği olan uğraşlarını sunacağız «...» tırnak içinde verdiğimiz konuşma ve satırlar yukarıda adı geçen dört tarihçinin eserinden alınmıştır.
Halil Çavuşun Uluç Ali Reise getirdiği hüküm bizzat padişahın ağzından yazılmıştı.
«Babıâli 17 nisan 1570 (H. 977) tarihini taşıyan bu emrinde Padişah Uluç Ali Reise :
«... Bundan önce de (Endülüs'e) donanma gönderilip islâm halkına her veçhile muavenet niyet-i hümayunum olmuştur. Lâkin... Kıbrıs ceziresinin keferesi (aramızda ahdi bozup) tüccar ve yoksul tayfasına (büyük zararları) olmakla... (Bahar başlarken) ol Kıbrıs adasının fethi karara alınmıştır... Böylece Endülüs'e asker gönderilmesini şimdilik geri bıraktım. Lâkin senin tarafından eğer asker vermek iledir ve eğer silâh verilmek iledir muavenet etmeni... Emredüp buyurdum ki...»
Diye devam ediyor, Uluç Ali Reise Kıbrıs uğraşma gelmeyip dilerse Endülüs İslâmlarına yardım etmesini bildiriyordu.
Uluç Ali Reis gerek bu emre, gerek Cezayir, Trablus, Fas ve Tunus halkının galeyan halinde bulunan duygularına uyarak Endülüs'e asker yollarken, kendi din kardeşlerini öldüren İspanyollarla birleşen Tunus Sultanlığı davasını güden Mevlâ-Hamit üzerine yürüdü. Tunus'u da, Tunusluları da, İspanyolların elinden kurtardı.
Bu tarihte de kendisinin daha önce serbest bırakılmışken, Türk donanması Amirali Piyale Paşa ile derhal birleşmek üzere Kıbrıs'a hareket emrini padişahtan aldı.
Temmuzun 12 nci günü akşamı sekiz kalita, on iki firkateyn denilen 20 gemiden kurulu filosiyle denize açıldı:
Kalitaları, Türk korsanlarının en cesur ve bilgilileri arasından seçilmiş, adları aşağıda yazılı reisler idare ediyordu.

Kara Çalı, Kara Kadı, Koca Reis, Kara Pirî, Kara Memi, Deli Memi, Foça Murat, Deli İmam.
Filo sulara açılırken Dumdum Memi Venedikten şu haberi getirdi :
«Venedik barut depolarını uçuran, şehri yakan Cafer Sencivanoğlu, bir su kayığı içinde Adriyatik Denizine açılmıştır. Açlık ve susuzluk ve fırtınaları yenerse temmuz ortasında Adriyatik Denizi güneyinden Akdenize girecektir.
«Düşman donanmaları ol canibde toplanmak için tedarük üzere olduğundan Cafer Reisin kurtuluşu önce Allahü azîmüş-şanın, sonra da korsan kardeşlerinin yardımına kalmıştır.»
Bu haberi alan filo kumandanları hep bir ağızdan :
«— Önce Cafer karındaşımız bize gerek. Barbaros da büyük savaşa girerken, önce Osmanlı donanmasını Cenova'ya çevirip Turgut Reisi kurtarmıştı. Biz de Mesina'ya varır, onda. kardeşimizi buluruz.» dediler.
Uluç Ali Reis yoldaşlarının dileklerini gözlerinden sezerek,, her zamanki gibi boyun eğdi :
«— Kardeşler, dedi. Cafer aslanımız üç gün sonra Adriyatik ağzında olacak. Gayret ederseniz, düşmandan önce yetişiriz.»
«— Benim canım kurban olsun Cafer Reise, dedi. Yemez ; içmez, kürek çalarız, nola?»
Cezayir Korsanlar Filosu yemeyip içmeyip, gece gündüz demeyip, hiç bir yerde mola verip dinlenmeden yelken kürek uçarak temmuzun on beşinci günü, gün doğmadan önce Malta 'kanalına girdi.
Tarihte ve hayatta öyle olaylar vardır ki, niçin ve nasıl' meydana geldiğini kimseler bilemez.
Şu anda Cafer'in yolunu kesmesi umulan düşman donanmasının en önemli parçası Malta Şövalyeleri gemileri de Malta kanalına doğru ucundan giriyorlardı. Kendi üsleri Malta adasına Uluç Ali Reisin denizlere açıldığını haber verip emir almak kaygusundaydılar.
«Malta filosu dört büyük kırmızı kadırganın birleşmesinden meydana gelmişti.»
«O tarihlerde Malta Şövalyeleri ve kırmızı kadırgaları denizlerin yenilmez birer parçası sayılırdı.»
Okuyucularımızın da bildiği gibi «Malta Şövalyeleri Haçlı ; Seferleri sırasında, Müslümanlara karşı kurulmuş bir din ve tarikat cemiyetinin savaşçılarıydılar.»
«Bu tarikatta her milletten Hıristiyanların kara ve deniz savaşlarında nam salmış cesur, tecrübeli şövalyeleri yer alabilirdi. Tayfaları dahi cesaret ve gücü tecrübe edilmiş. Hıristiyanlar arasından seçilirdi.»
«İslâm düşmanlığını bir mezhep olarak kabul eden bu haydut şövalyeleri, üslendikleri Rodos adasından Sultan Süleyman kovmuş, onlar da Malta adasına yerleşmişlerdi.»
Adanın stratejik durumundan, kaya ve koylarından faydalanarak Cezayir korsanlarına en acı darbeleri vuruyorlardı.

Gemilerine gelince, Türk, Venedik ve Ceneviz gemilerinin alışılagelmiş ölçüsüne uymayan boyu, eni, yüksekliği daha büyük çapta tutulan bu gemilerin her birinde yirmi top bulunurdu.
«Malta kanalına, yani Malta ve Sicilya adası arasındaki geçide Uluç Ali Reisin Cezayir filosu bir kırlangıç hıziyle sabaha arşı, gün doğmadan girerken, Malta filosu da Şövalye (Fransisko dö Sen Kleman) kumandasında Sicilya adası kıyılarını yalıyarak Malta adasının kuzey burnuna dümen tutarak girdi.»
«Akşamdan beri sert bir keşişleme rüzgârı esiyordu. Gece yarısı rüzgâr kesildi. Alın yazısı, esmiyen rüzgâr altında çala &ürek çabalıyan iki filoyu birbirine doğru sürüyordu.»
«Rüzgâr kesilmese daha yüksek bir hız altında Maltalılar korkunç sonlarından ve tarihin maskarası olmaktan belki kurtulacaklar, kanalı Türklere rastlamadan geçmiş bulunacaklardı.»
«Cezayir filosu bu rotayı ortasından ve batıdan doğuya doğru kesecek durumda. Yeni ışıldıyan günün sönük ışıkları ve sisler arasında iki filonun gözcüleri birbirlerini aynı anda seçil) düşmanı kumandanlarına haber verdiler.»
Uluç Ali Reis, mizana çanaklığına fırladı. Düşmanı seçmek, gücünü ölçmek istiyordu.
Maltalıların kumandanı Sen Kleman, kuvvetine mağrur, düşmanın adını koymadan, karşısında kim olduğunu bilmeden uğraş nizamına girdi.
«Kadırgalarını borda nizamına geçirdi. Akrebuz (Büyük Tüfek) menzilinden Kuvuş toplariyle Cezayir Türk Filosunu sıkı bir ateş çemberi altına aldı. Bu klâsik bir savaş stratejisiydi.»
Bu anda gözcü çanaklığında bulunan Reisin haşmetlû kavuğunu bir gülle uçurdu.
Reis başı kabak, hırslı ve kızgın direkten kayarak aşağı indi. Dumdum Memi'ye çattı :
— Cafer'i Adriyatik ağzında bekliyen küffar donanması bu mudur bre Kunduz? Göz, kulak düşkünü sersem, diye çıkıştı. Donanma meğer bizi beklermiş de kimsenin haberi yok.
Dumdum Memi bu sataşmayı içine sindiremedi. Reisin uğraş sırasında kararan gözlerinden ürkmeden :
— Hâşâ Reis! dedi. Karşımızdaki birleşik Papa, Malta, Venedik donanmaları olamaz. Papanın gayretiyle birleşen donanmanın rotası elimizdedir, bilürüz. ispanya, Papa ve Malta filoları Mesina boğazında buluşup Korfo'da Venedik donanmasiyle bugün birleşeceklerdi. Şu anda bunda ve bu rotada yalnız ve yalnız toplantıya geç kalmış Malta şövalyeleri bulunabilir. Sebebi de hızlarını ayarlamamış olmaktır. Savaşa ona göre gire-sün. Bizim kusurumuz olduğunu kabul etmeyüz. Olsa, olsa Maltalılar Mesina boğazında birleşmede geç kaldılar vesselam.
Sis, henüz doğmıyan güneş, Reisin düşman filosunu seçmesine engel oluyordu. Fakat Dumdum'a da güveni vardı. Uğraşa girmeyi göze aldı.
Kalitalar! diye haykırdı. Lostromo :

— Kalitalar alesta Reis, dedi.
— Kalitalar yıldız yönüne doğru borda nizamında ateşe "girsinler!
Sekiz namlı korsan reisinin emrindeki sekiz Cezayir kalîtası borda nizamına girip karşıdaki düşmana ateş açtılar.
Reis, Maltalıların ateşine dayanamıyacak ufak çaptaki firkateynleri ateş hattının arkasına aldı. Firkateynlerin bu karşılıklı top düellosunda hiç faydası olamazdı, fakat kalitalar da düşmanın gülle vuruşlariyle zorlu yaralar aldılar.
Güneş doğmuş, rüzgâr hâlâ esmemişti. Bu yüzden sis düşmanın seçilmesine engel oluyordu.
Bu dengesiz top savaşı Cezayir filosunu eritip bitirebilirdi. Fakat umulmadık bir şey oldu. Sicilya'dan Malta'ya gitmekte olan düşman kadırgaları yedeklerindeki bir firkateyni - kendi manevralarını hafifletmek kaygısiyle - tayfalarını alıp başıboş bırakmışlardı.
Düşmanın bu düşüncesizliği kendi mahvını doğuran sebeplerden birincisi oldu. Sis tabakaları arasında bocalıyan bu sahipsiz firkateyn suların akıntısiyle geldi, Uluç Ali Reisi buldu.
Reis Malta şövalyeleri karşısında olduğunu firkateynden anladı.
Dumdum Memi de sözlerinin doğru çıkışı karşısında : «— Reis! dedi. Doğru bilmiş ve kestirmişiz. Karşımızda :Maltalı Kleman komutasında dört kırmızı kadırga var. Birin-cisi budur kim adı Sen Nikola, kaptanı Mekka adlı kâfirdir. Bu, filonun kaptana gemisidir, ikincisi Sen Jan'dır. Kaptanı Korkusuz Şövalye Vagne Demare'dir. Bu gemi, filonun ikinci yanı, patrona gemisidir. Filonun üçüncü yanı, Riyalle gemisinin adı Sent Mari dö la Viktuvar'dır. Kaptanı Prupero Petir-tone'dir. Ve dahi dördüncü bir kadırgaları daha vardır, adı "Sent An'dır. Kaptanı Don Jeranimokos şövalyedir.»
Uluç Ali Reis Dumdum Memi'nin casusluk ve haber alma değerini kabul zorunda kaldı. «Tam Turgut Reisin öcünü alacağım kahpeleri Allah çıkardı karşıma!» dedikten sonra elini kaldırdı :
«— Kalita ve firkate kaptanlarına emir,» diye haykırdı. Kalita ve firkateler emri beklediklerini bildirdiler.
«— Düşman dört gemi, diye haykırdı. Top ateşi kesilecek. Düşmana ranpa ve dirise etmek üzere son hızı vereceksiniz.
«Kara Çalı'nın Patrona gemisi, karşısındaki Kaptana Sen Jan gemisini saracak, amirali Sen Kleman'ı diri yakalanacak.
«Kara Kadı, düşmanın patrona gemisi Sen Jan ve Riyya-le gemisi Sent Mari'ye bindirecek. Ben düşmanın patrona gemisi Sent Jan'a aborde olacağım. Gemilerin kendilerini ve dahi kaptanlarını sağlam ve sağ isterim.»
Bu emir deniz tarihinin en cüretli ve delikanlıdan çok delicesine emirlerinden biri oldu. Kalita ve firkate denilen hızlı, fakat narin gemilerin bir kadırgaya -hem de Malta kadırgasına - sancak indirtmesi akılların alacağı bir iş değildi.
Fakat emri veren Turgut reisin yetiştirmesi Uluç Ali Reis en önce kendisi çalakürek Sent Jan'a doğru sulayararak uçmuştu.
«Güneş ve dağılan sis Maltalılara, Uluç Ali Reisin manevrasını gösterdi.

«Türk korsanlarının, aborde ve dirise etmek üzere gruplara ayrıldıklarını ve her grupun kendi payına düşen kadırgaya doğru bir atmaca gibi süzüldüğünü gördüler.
«Bu durumda top ateşini kesip birbirine aborde olarak boğaz bağaza bir ölüm kalım uğraşına girmek, yahut geri dönüp en yakın Sicilya sahillerine sığınmaktan başka Malta şövalyeleri için baş vuracakları bir yol yoktu.»
Şövalye Kleman belki de vuruşmak - silâh ve tayfa üstünlüğü kendi tarafından olduğu için - yolunu tutacaktı.
«Fakat Cezayir Kaptana kalitasının Uluç Ali Reisin forsunu çekmiş, arkasında üç firkateyn ve iki kalita ile yıldırım gibi üstüne geldiğini görünce savaşa girmekten çekindi.
«Bu korkaklık, filonun değilse de birkaç gün için kendi hayatının kurtarılmasını sağladı.
«Filosuna ikiye ayrılıp, büyük yelkenlerini basarak geri dönüp Sicilya kıyı kalelerine sığınmaları emrini verdi.
«Filosunu ikiye ayırmakla, Türk korsanlarının bölünerek aborde olacağı gemileri kestiremiyeceğini sandı.
«Halbuki Reis, Maltalıların böyle bir manevralarını da hesaba katarak her reise ayrı bir kadırgayı hedef göstermişti.
«Sabahın dördünde birbirini gören taraflardan Uluç Ali Reisin kaptana gemisi altı saat sonra, saat onda Malta'lıların Patrona gemisi Sen Jan'a sancak tarafından bindirdi.
«Bu anda görülmemiş, duyulmamış bir şey oldu.
«Altmış beş yaşındaki delikanlı Uluç Ali Reis, elinde pala-ı, Sen Jan'ın güvertesine atlayan korsanların birincisi oldu.
«Daha eski tarihlerde Hızır ve Oruç Barbarosların, Turgutların da düşman gemisine ilk atlayanlar arasında görüldüğü oImuştu. Fakat bu işe altmış beş yaşında hiç bir korsan girişmeyi göze alamamıştı.
«Malta kadırgası içinde kanlı ve korkunç bir boğuşma başladı. Az sonra arkadan yetişen öbür Cezayir gemileri de Maİta kadırgasını sardılar.
«Geminin kaptanı Vagne Demare yarım saat dayanabildi. yarım saat içinde kolu kopan, bacağı kesilen, karnı deşilen savaşçıların sel gibi akan kanlarından, inilti ve feryatlarına kaşan Türk korsanlarının:
«—ALLAH!... ALLAH!... VUR HA!... VUR HA!... Larendeliler buraya! Manisalılar nerede? Antalyalılar sancak bordama!... diye gürliyen seslerine:
«— Sent Jan!... Sent Jan!...» diye haykıran Maltalıların umutsuz çığlıkları geminin içini kızıl bir cehennem kanarasına virdi.
«Bu durumdan kurtulmuş olmadığını gören Şövalye Vagne emare namını taşıdıkları aziz havari Sent Jan'ın ne kendilerini, ne de adını taşıyan o tarihlerin en değerli bir deniz parçadan gemisini kurtarmaya gelmiyeceğini aklı kesti.
«Teslim olmak üzere ellerini kaldırdı. Üstü elmas ve pırlantalarla süslü altın kakmalı kılıcını Uluç Ali Reis'in kanlı elerine teslim etti.

«Bu korkakça davranış, adları Hıristiyan savaş tarihinin tayfalarmı süsliyen yedi Hıristiyan devletinden toplanmış kanaman şövalyelere de bulaştı. Onlar da teslim oldular.»
«Uluç Ali Reis'in Sent Jan kadırgasına aborde olmasından yarım saat sonra o deniz tarihlerinin öğe öğe değerini sayıp bitiremedikleri eşsiz kadırga hiç bir yanık ve yıkığı bulunma-an sapasağlam Cezayir Korsanlarının eline geçti.
«Sent Jan şövalyelerinin sancağı indirildi. Cezayir korsanlarının kırmızı zemin üstünde ak boya ile pala çekmiş korsan-kolu resmi bulunan sancağı çekildi.
«Ele geçen filonun ikincisi - Korsan tabiriyle Patrona - gemisiydi. Birincisi kaptana gemisi Sent Nikola bu gürültü aranda Sicilya kıyılarına doğru epeyce yaklaştı. Belki de kaçıp urtulacaktı.
«Fakat ardına düşen Kara Çalı gemiyi kaçırırsa, Reis'in
yanma çıkamıyacağını bildiğinden forsaları, elinde kırbaç, zorluyor, avına yetişmeye çalışıyordu. Bu durumda Malta kaptana gemisi sığınmak istediği LlKATA Kalesini tutamıyacağını anladı. Dümeni kırdı, pruvasını (Fiyume are) suyu ağzındaki Monte - Çiyaro kalesine çevirdi.»
«Derenin deltasına yaklaşınca gemiyi oturtmak için:
«— Funda! emrini verdi.»
«Deltanın dibi kaygandı, demir tutmadı. Koca gemi oturdu ve aykırıladı.»
«Bu anda da Kara Çalı bir atmaca hıziyle yetişti. Yakın mesafeden (Kaptana gemisi Sen Nikola'yı sık ve zorlu bir ateş yağmuruna tuttu.»
«Namlı ününü ve filonun amirali olduğunu unutan Sent Kleman can ve mal kaygusuna düştü.
«Her can ve mal kaygusuna düşen uğraşçı gibi de filosunu da üste vererek can ve malını da kaybedeceğini kestiremedi.
«Özel haznesini topladı, gemi kumandanı MEKKA ile birlikte adamlarını Kara Çalı'nın amansız ateşi altında ölümle yüzyüze bırakıp yürük olan Kikine atladılar, çalakürek sahile kapağı attılar.
«Hayatını kurtardığını sanmıştı. Monteçiyaro kalesinde yüzüne tükürdüler. Likata kalesine kaçtı, oradan kovdular. Manisa yoliyle Roma'ya gitti. Papa Beşinci Pi'nin ayağına yüz sürdü. Malta şövalyeleri dinî bakımdan Papa'dan yardım görüp besleniyorlardı. Papa kaçak amirale yüz vermedi.
«Malta'nın başşehri Valetta'ya gönderdi. Yoksul amirali, Şövalyeler Yüksek Mahkemesi 25 eylülde idam ederek sözde Sen Jan şövalyelerinin şerefini kurtardı.
«Yukarıda işaret ettiğimiz gibî, Amirallerin kendilerini Kara Çalı karşısında yalnız bıraktığını gören şövalyelerden, tayfalardan birçoğu da kendilerini denize atarak yüze yüze ölümden kurtuluruz umudu içinde kıyıya yöneldiler.
«Durumu gören Kara Çalı elde edeceği Akdeniz'in eşsiz ve en değerli savaş birliğini fazla yıpratmamak için ateşi kesti. Sent Nikola'ya aborda oldu. Kara Çalı'nın manevrasını gören kalita ve f irkateler de yetişip bal peteğine üşüşen arılar gibi gemiyi sardılar.
«İçinde üç şövalye ile birkaç yüz tayfa kalmıştı. Gemiyi teslim ettiler.

«Bu arada Kara irî de iki Malta kadırgasını kovalamak zorunda kalmıştı: Sent Mari (Azize Meryem) ve Sent An.
«Bu gemiler, kendilerini kovalıyan Kara Piri'nin elindeki birkaç kalita ve f irkatesinin gülünç yetersizliğini düşünerek geri dönüp uğraşa girmeyi göze aldılar.
«İki kadırga birden tiremolaya geçip orsa alabanda Kar Piri'nin düşürülmek üzere olduğu tehlikeyi sezdi. Peşine düştüğü kadırgalara yetişeyim derken filosundan ayrılmış, tek kalmıştı. Malta kadırgaları iskele ve sancaktan Kara Piri'nin miInicik kalitesine dirise ederek batırmak istediler ve toplarını da ateşlediler.
«Kara Piri tiremolaya geçip rüzgârı arkasına alarak iki kadırganın da kendisine bindirmelerine engel oldu, aralarından sıyrılıp kurtuldu.
«Top seslerini duyup Maltalıların uğraşı kabul ettiğini sezen Duydum Memi ve Kara Kadı orsa alabanda, çalakürek savaş meydanına yetiştiler. Altlarındaki firkateler manevra ve yürürlük bakımından üstün olduğundan, Malta kadırgalarını pruvasından kendilerine dirise edip batırmasını önliyerek onların pupasından rampa olmaya çalıştılar.
«Bu manevralar fiillere saldıran kaplanların filin dişlerinden ve ön ayaklarından kaçarak sırtına sıçramak isteyişleriyle ölçülebilir.
«Malta kadırgaları top ve akrebuz ateşiyle Kara Kadı ve I Dumdum Memi'nin kıçtan sancak ve iskele bordalarından kendilerine rampa yapmasını önlediler.
«Kara Piri ve Dumdum Memi bu koyu cehennem ateşinden kurtulmak için siya ettiler. Tam bu sırada Kara Kadı da arkadaşlarının düştüğü zor durumu görmüştü. Onların karayel istikametinde çekildiklerini görünce keşişlemeden geldi. Kıçından kanca takıp Sent An kadırgasına bindirdi.
«Malta kadırgasına arkasından atlıyan Türk korsanlariyle (şövalyeler arasında amansız bir boğuşma başladı. Kara Kadı'-nın Sent An'ın kadırgasına pupasından bindirdiğini görünce Kara Piri ve Dumdum Memi de geri dönüp tekrar savaş alanına girdiler ve Sent An'a iskele sancak bordalarından rampa ettiler.
«Ünlü ve güzel gemi içinde boğaz boğaza başlıyan bu uğraş çok amansız ve kanlı oldu. Avrupanın namlı yedi milletinden toplanmış en ünlü yirmi şövalyesi bu uğraşta can verdiler. Dört saat sonunda Sent An'ın granda direğinde Cezayir korsanları sancağını çektiler.
«Bu bayrak indirme töreninden çok önce arkadaşının üç yandan sarıldığını gören Sent Mari geri dönüp kaçmaya başlamıştı. Arkasından gidecek kaliteler uzakta olduğundan Pa saro burnunu dolandı. Siragozenin güneyinde Girkenti koyuna demir attı.
«Uluç Ali Eeis Sent Jan kadırgasına sancak indirttikten sonra yüzdürülerek Monte Çiyero önünde filonun toplanmasını emretti.»
Kendi kaptana gemisinden Sen Nikola'ya bir delikanlı korsan gibi atladığı zaman eşi Selime Hatun da diz çökmüş, eşinin bu uğraşı kazanması için Tanrıya yalvarıyordu.

Reis'in kan ve ter içinde kavuksuz, cepkeni yırtılmış, başı-kabak geri döndüğünü görünce kızgınlığı sevincinden üstün çıktı, koştu, koluna girip divana uzattı.
— Ah, koca çocuk! dedi. Sen gemi kasarasından atlıyacak yaşta mısın? Bu yaptıkların delilik.
Uluç Ali Reis, Selime Hatunu hayatında ilk defa tersledi:
— Kes sesini! dedi. Karı kısmı uğraştan ne anlar? Kaptanları delirmese, ölümü göze almasa bu uğraş kazanılır mı sanıyorsun?
Yalnız Selime Hatun değil, gelmiş geçmiş savaş tarihi yazarları bile bu uğraşın kazanılamıyacağını sanacaklardı.
Hava kararırken Uluç Ali Reis Akdenizin en önemli gemisi Sent Nikola'ya taşındı. Artık Sent Nikola Cezayir filosunun kaptana gemisi olmak şerefine kavuştu ve bir daha da kızağa çekilene kadar üstündeki kaptanı ile birlikte yenilmek nedir bilmedi.
Korsanlar ele geçirdikleri gemilerin ve yaralanan kendi gemilerinin falyalarına çuval tıkar, tımar ederlerken Kara Çalı da ardına Sent An'ı bağlamış, onun da yedeğinde bir küçük balıkçı gemisi bağlanmış, gece yarısına doğru çıka geldi. Balıkçı yelkenlisinde Larendeli Cafer bulunuyordu.
Böyle bir tören gecesi Cafer'in de çıkıp gelişi korsanları coşturdu. Kalan barutlara kıydılar, bir donanma şöleni yaptılar. Karayel taraflarında Sicilya, keşişlemede Malta gibi iki düşman adası bulunduğuna aldırmadan, bu tarihe mal olacak Malta kanlı savaşlarını kutluyorlardı.
Selime Hatun Cafer'i karşıladı. Bağrına bastı:
— Gazan mübarek olsun! dedi.
Kara Çalı, Kara Kadı kendi başarılarını unutmuşlar, Cafer'i Venedik baskınını anlatmaya zorluyorlardı.
Cafer, eski Cafer değildi artık. Anlatırken dalıyor. Birden başka hikâyelere geçiyor, Sokullu'nun ve Lükres Jagala'nın adını ağzına dahi almıyordu.
Fakat Kara Çalı boş bulundu:
— Sen bu büyük sandalı nasıl ele geçirdin ve dahi Venedik mendireğini, karakolunu nasıl yardın? diye sordu.
Cafer:
— Bu gemi bir su kayığıdır. Yangından sonra beni denizle, yanmış tahta parçaları arasında buldular. îki tayfa bir kaptan vardı. Kazada denize uçmuş tersane eri sandılar. Üçü de Sen Marko ile ahrette buluşmak üzere az sonra beni terk ettiler. Yangının sabahı nedense mendirek açıldı. Ben de Adriyatik denizine girdim.
Kara Çalı:
— Nasıl olur? dedi. Tersaneyi uçuranların kaçacağını düşünemediler mi? Mendireği ve deniz yolunu niçin açtılar acep?
Cafer deli gözleriyle ona baktı. Korsanların bile duyunca kızaracağı yakası açılmadık bir küfür savurdu:

— Sendeki akıl onlarda ne gezer?!. Ben tersane parlayınca, rüzgârından içinde bulunduğum kayığa sırtüstü yıkıldım, sonra kalkayım derken kayık havaya uçtu. Haydi ben tekrar ayığın dağılan parçalariyle birlikte denize indim. Sen aklını ...... sür. Sana fazla gelmeye başlamış... Sonra sabah oldu.
"bu su kayığına rasladım. El koydum... Canımı kurtaracak üç venedik sucusunun lafı mı olurdu?
Korsanlar, Cafer'in bu soğuk şakasını hoş gördüler.
— Peki; Dişi Çakal? Sokullu? Onlar ne oldu? dediler. Cafer'in gözleri yuvasından fırladı:
— Dünyada ne kadar çok eşek var, dedi. Her birden anırınca insanların konuşup düşünmesine sıra gelmiyor.
Fakat Dumdum Memi:
— Sokullu ve Dişi Çakal Zenta adasında kebap çeviriyorlar, diye söze karışınca Kara Kadı yoksulun ensesine:
— Vay doğuzun oğlu, böyle bir haberin vardı da ne diye açıklamazsın? diye zorlu bir şaplak attı.
Boş bulunan Dumdum güvertenin kanı kuramamış tahtalarını öpmek zorunda kaldı.
Dumdum doğrulduktan sonra ağzını açıp Kara Kadıyı belki haşlıyacaktı. Fakat başını doğrultup da Cafer'in yuvasından fırlamış gözlerini, son nefesini veren bir ölü korkunçluğiyle büzülen dudaklarım, hırlıyan nefesini görünce vermekte geciktiği haberin önemini kavradı, ama Cafer'in delirişinin sebebini yanlış bir yönden kavradı:
— Böyle olmuş, dedi. Cafer kardeşimizin baruthaneyi uçuracağı akıllara sığmamış. Zindanın kapısını kıran, Venedik senatosunun karariyle on seneye hüküm giyen Piyetro Zenon'un öç almak için Venedik şehrini yakmak istediğini sanmışlar. Ve düşmanları Piyetro'ya engel olmak isterken Büyük Jagalanın öldürüldüğüne, Lükres Jagala ile şebeğinin yaralandığına inanmışlar. Yaraları sarılan Lükres ile Sokullu birer kahraman sayılıyor, şimdi Zenta adasında dinleniyorlar...
Ortalığı korkunç bir sessizlik kapladı. Hiç kimse konuşamıyordu. Cafer'in sevgilisinin kurtuluşuna sevinmiş bir hali yoktu... Hâlâ deli deli bakıyordu. Çevresinin susup kendisinin her halini kontrol ettiğini görünce kızdı:
— Hepiniz birer şebek olmuşsunuz, dedi. Sokullu'ya benziyorsunuz. Ne olmuş sanki? Bir maymunla bir kaltak gebereceğine kurtulmuşlar, ne çıkar bundan?
Elini göğsüne vurup haykırdı:
— Venediği ben uçurdum, tek başıma, anladınız, mı, tek başıma... Ben... yemiş Dumdum Memi. Maymunla bu karının bir daha adını kim ağzına alırsa canına...
Küfür ediyor, ağzını bozuyor, çatacak, döğüşecek adam arıyordu.
Selime Hatun Uluç Ali Reisin üzülen yüzünü gördü. Kulağına eğildi:
— Geçer, dedi. Öyle işler başardı ki delirmeden aklı başında bir insanın başarabileceği işlerden değildi bunlar. Bu aslanın deliğinde bile bir büyüklük

var... Kendisini hemen Zenta adasına gönder. Eşine ve Sokullu'ya kavuşunca kendine gelir... Üzülme. Delikanlıların, delilerin ilâcı kadın ve aşktır.
Sonra kızdı, sözünü değiştirdi:
— Ama senin gibi morukların da ölümü aşk ve kadındır. Ayağını denk al!
Seneler geçti. Selime Hatun uçmağa göçtü. Koca çapkın Kılıç Ali Paşa ayağını denk alamadı. 82 yaşında seksen ikinci 14 yaşındaki karısının yatağında ilk zifaf gecesi hayata gözlerini yumdu.
Koca korsan, kendini bekleyen bu kanlı sonucundan habersiz:
— Dilini tut hatun! dedi. Şimdi Cafer'i Kıbrıs'a göndereceğim. Malta kalitası içinde tekrar savaş ve aşk alanına yolluyorum. Aklını bu alanda kaybetti. Ancak bu alanda tekrar-bulabilir. Bana gelince, benim için senden başka aşk yok gayri.

Lükres'in de sinirleri Cafer'inkinden daha iç açıcı bir durumda değildi.
Babasını, Cafer'i kaybederken bellediği, benimsediği, andığı birçok şeylerini de kaybetmişti.
İçine düştüğü kıvılcımlı, yumuşak renkli hayal dünyasından, bu katı gerçek dünyaya dönememişti. Ve artık dönmek için bir çabalama yapmak da aklına gelemiyordu.
Cafer Lükres'le, Lükres de Cafer'le az da olsa garip bir birbirlerini sevememek korkusu içinde karşılaştılar.
Birbirlerine ellerinde ne varsa verdiklerini sanıyorlar; artık verecek bir şeyleri kalmadığı için birbirlerinden uzaklaşmak, kaçmak, gizlenmek istiyorlardı.
Lükres:
— Seni kaybettim diye korkmuştum, dedi. Cafer deli deli bakan gözlerini gizledi:
— Ben de çok korkmuştum, diye cevap verdi.
Sustular. Adanın ulu çınar ağaçlariyle gölgelenmiş serin "koyuna doğru yürüdüler.
Burada günlerce gezmiş, daha önce unutulmaz bir balayı yaşamışlardı. Lükres acı acı güldü:
— Bu köşeyi andığın günler oldu mu? diye sordu. Çok sever, «Çınar gölgeleri içimi serinletiyor» derdin. Hiç andın mı?
Cafer:
— Şu düzlükte Sokullu'ya ateşleme ve kaçma öğretimi yapmıştık, dedi.
Lükres:
— Öğretimdeki zaman ölçümünde yanılmıştık. Yazık oldu, dedi.
Cafer:
— Bu ölçüyü sen tutmuştun, Venedik tersanelerini bilirim diye öğünmüştün, dedi.
Lükres alttan alamadı:
— Her öğretimden sonra şeker vermek benim düşüncem değildi. Bunu da sen aldın, dedi.
— Ne oldu?

—- Orada şeker veremiyeceğimizi düşünmeliydin.
— Düşünceğiz diye sana derler.
Lükres kıpkırmızı kesildi. Kendini tuttu. Cafer'le ölçülürse daha çok dinlenmiş ve koca Adriyatik Denizini temmuz sıcağında bir sandal içinde aç, susuz, çıplak, başı güneşe karşı açık aşmanın yıkımını duymamıştı. Sustu.
Akşam yalnız başlarına yemek yediler. İkisi de karşısındakinin bir şeyler yapıp yeni bir sevgi gösterisi sunmasını (bekliyorlardı.
Bu bekleyiş de aralarında soğuk bir rüzgârın esmesini sağladığından susuyorlardı. Bir müzik, tatlı bir ses, eski aşk hayatına onları döndürebilirdi. Fakat bu dönüş olmadı. Cafer:
— Gemimiz Kıbrıs'a gidiyor, dedi. Lükres:
— Sezdim, dedi. O kadar kalın kafalı değilim. Malta gemisi. Cezayir sancağı çekmiş, içinde ne var?
— Kıbrıs adasına, esir alman Malta şövalyelerini ve bayraklarını götürüyorlar. Kalita da Malta kanalı kazancı...
— Niçin götürüyorlar diyorsun? Kaptan sen değil misin?
— Hayır. Kalita Kara Kadı'nın emrinde. Buraya seni görmek için şöyle bir uğradık. Bana belki de senin yanında kalırım düşüncesiyle Reislik vermediler. Sözde ben artık yorulmuş, yaralanmışım. Kızağa çektiler. Provası delik gemiler gibi.
— Bence de seni genç yaşında öylesine yordular ve harcadılar ki artık Reis olamıyacak kadar yıprattılar.
— Olsun. Onlar benim kardeşim. Reislik Padişahlık değildir. Bana verilen ödevi başardım. Sence ne yapmalıydılar?
— Bir filoya Amiral. Burada kalıyorsun her halde? Babamın gemileri bana miras kaldı. Onların sana veremediği Amiralliği ben sana veriyorum.
— Bana bir gemiyi bile çok görüyorlar. «Sen artık Reis olamaz, döğüşemezsin» dediler. Gemilerine başka Amiral bul.
Sustular. İkisi de artık alttan almayı, yalvarmayı onurlarına yediremiyorlardı. Karşısındakine bir yük olmaktan korkuyorlardı. Cafer;
— Gemi benim için rotasını değiştirdi, dedi. Ben gideyim artık... Seni sağ ve sıhhatte gördük; hoşunduk. Alın yazısının önüne geçilmiyor.
Lükres ayağa kalktı... Cafer yürüdü. Lükres'in bir kere daha kalması için bir şeyler söylemesini bekledi. Konuşsa, gemilerinin Amiralliğini bir kere daha verse kalacaktı.
Lükres konuşacak bîr durumda değildi. Babasından sonra şimdi de aşkını kaybediyordu. Fakat:
BU HER ŞEYİNİ, CESARETİNİ, KENDİNE OLAN GÜVENİNİ, HATTÂ AKLINI KAYBEDEN yoksul adamdan yeni bir şeyler istemeyi kendine yediremedi. Onun kurtuluşu için gitmesini, yeniden kaybettiği değerlerine kavuştuktan sonra geri dönmesini uygun buldu.

Arkasını döndü, tutamadığı göz yaşlarını ona gösterip büsbütün üzmek istemedi. Dudakları arasında FİNİTO MU-ZÎKA - FİNİTO FESTA. Müzik bitti. Bayram bitti, diye inledi.
Benim kurtuluşum, yeni bir kavgada. Kavgada kaybettiğim aklımı kavgada bulacağım.
Cafer ayakları geri geri giderken kendini zorladı; geriye: döndü. Boğaz borusunu yumruk gibi bir gülle sanki tıkamıştı. Nefes alamıyor, konuşamıyordu. Geri döner, Lükres'i kolları arasına yanan başını sokarsa, içinin açılacağını biliyordu.
Fakat bu tam bir kurtuluş yolu değildi. Bu birkaç saatlik bir avunma olacaktı. O eski, o deryalara, dünyalara sığmıyan Cafer'i bulmalı,, onunla birlikte geri dönmeliydi. Bu herkesin acıdığı, gücünü, aklını Venedik sırtlarında eriten Cafer'e acırdı, ama sevile-mezdi.
Gemide onu bu deli hali ile seviyorlardı. Güverteye ayak. basınca Kara Kadı'ya sormadan:
— Vira demir! emrini verdi.
Uyuyan Kadı'yı kaldırdılar. Cafer'in emrini söylediler. Kara Kadı çıplak bacak, tıraşlı kabak başiyle şaşkın ve kızgın:
— Sabah ola hayır ola, dedi. Sabah, gün doğarken yol alalım. Reis. Kerem et. Halbuki geminin reisi kendisiydi.
Cafer kesti, attı. Gözleri kan çanağı gibi kırmızı, sesi eşsiz kalmış teke hırıltıları gibi sevimsiz ve cırtlaktı:
— Şimdi gidiyoruz, beni mübarek silsilenden başlatma, dedi. Vira demir.
Gemi demir alırken kamarasına çekildi. Elleri, yanan başının arkasında, dişleri kilitli, gözleri tavanda daldı.
«— Az sonra Venedik tersaneleri gibi patlıyacağım...» diye düşündü. Üzüntüsü, yürek acısı sonsuzdu.
Fakat insan oğlu VENEDİK TERSANELERİNDEN DAHA DAYANIKLI oluyor, patlamıyordu.
Gün doğarken Mataban Burnuna doğru yol alan geminin lumbozundan içeri giren bir ışık masanın üzerindeki bir kâğıdı aydınlattı.
Kırmızı kanla yazılmış bir yazı ve kara saplı bir hançer: Kâğıdı uzaktan okuyabildi.
CAFER'E ÖLÜM
KIZIL KADLIRGALILAR Güldü. Venedik baskınından beri ilk defa gülüyordu. Evet, dedi, Cafer'e ölüm. Cafer'i ölüm paklar gayrı. Ama ya ben sizi haklarsam? Beynimi yakan cinlere gelecek, ölüm sar'ası.

Türk ordusu 3 haziran 1570 tarihinde Kıbrıs'a Tuzla kıyılarından çıkmıştı. Adanın en önemli şehirlerinden biri olan Lefkoşe'yi kırk beş gündür sarmış bulunuyordu.

Başkumandan Lala Mustafa Paşa, Padişahın lalası, dolayısiyle sadrazamlığa adaydı. Bu uğraşta başarı göstermezse gözden düşecek, aksi olursa Sokullu'nun taçsız sadrazamlık tahtına yerleşecekti.
Kale surları zorlandıkça kapanıyor, yıkıldıkça kilitleniyor, Türk ordusunun döktüğü kanlara, harcadığı barutlara karşılık bir karış yer bile alamıyordu.
Kuşatmanın kırk beşinci günü Lala Paşa çadırında kalenin düşmesine çare arıyordu. Uykusuz ve bunaltıcı sıcaklariyle dolu geceler sinirlerini germişti.
Önüne gelene:
— Acep tedbir nedür? diye soruyor. Boş bulunup tedbir gösterenleri:
— Hay bu aklını özüne saklıyasun? diye haşlıyordu. Tarihçiliği ile tanınan çavuşu Selânikli Mustafa işte böyle sinirli bir gününde huzura girip etek öptükten sonra:
— Sultanım, Cezayir Beylerbeyi Uluç Ali Paşadan haberci gelmiştir. Eteğinize yüz sürmek diler, dedi.
Lala Paşanın tepesi tekrar attı:
— Bre bu ne haldir? Cezayir donanması geleceğine habercimi gönderir? Cümlesini tepeleyin, gözüm görmesin, leşlerini denize atın! diye haykırdı.
Lala Paşanın yanında bulunan donanma komutanı Piyale Paşa, Müezzinoğlu Ali Paşa gibi sözü geçen vezirler ve gelecekteki Musevi kırallığının temelini atmak üzere bu uğraşın sonunu heyecanla bekliyen Nakşe Dukası Yasef Nassi vardı.
Yasef Nassi Piyale Paşaya göz kırptı, bir «Aman!» işareti çekti. Piyale Paşa:
— Lala Paşa, dedi, Vezir kısmına serin kanlı olmak gerek. Kerem edip gelenleri bir dinlemek maslahata uygundur.
Lala Paşa hırsından yeri tekmeledi:
— Paşa karındaş! Öz babamız dahi haberci gelse dinlemezük. Yardımcı beklerüz.
Tekrar Selânikliye döndü:
— Bre uğursuz karga, dedi. Şarampol kazuğu gibi dikilip
durma bunda. Fermanımı hiçe sayarsın. Cümlesi tepelensün! Bre cellât! Götürün şol densiz herifi de.
Durum çok kritikti. Cafer'in sinir bozukluğu geçmediğinden gelen geminin ve leventlerin Reisliğini o gün de Kara Kadı yapıyordu. «Fakat bunca başarılar ve namı Çinimaçine varan Cafer'i de yanlarına almışlardı.» Otağın dışında kendileri için konuşulanları çadır aralığından duyunca Cafer'in kızgın kafasından bir karış tepede gezen beyni büsbütün attı, tepeden uçtu gitti. Kara Kadı'yı itti, öne geçti:
— Ardımdan gelin bre! dedi. Destursuz, tepti, huzura çıktı.
Gözleri bir acayip parlıyordu. Lala Paşanın Sarıca ve Sekbanları araya mızrak üşürüp yolunu kesmek istediler. Cafer iki eliyle yoksulları savurdu.
Lala Paşadan gayri, tekmil otağ yârânı kılıçlarına el attılar. Cafer:
— Kimse yerinden kıpırdamasın bre! diye yumuşak bir tonla seslendi. Kavga etmeye, hele baş kesmeye gelmiş değiniz.
Sonra Lala Mustafa Paşaya döndü:
— Serdar Lala Paşa dedükleri sen misün? Lala Paşa:

— Bre bu kendünü bilmez oğlan da kimdür. Alın taşra! Vurun boynunu! diye haykırdı. Cafer'i de:
— Çık dışarı! diye huzurundan kovdu. Cafer belindeki saldırmaya bir tokat attı:
— Bre senin canın çıksın! dedi. Gözünü aç Paşa! Bize LARENDELU dirler. Bizim kim olduğumuz cümle haşarat tayfası bilürler. Bunda kimse kıpırdıyamadan biz senin başın alınız.
Lala Paşa sustu. Gözlerini kırpıştırdı. Satır görmüş kudurgan mandalar misüllû geri çekildi.
Durumu sezen Yasef Nassi, Paşanın kulağına eğildi, kimsenin duyamıyacağı yavaş bir sesle:
— Aman devletlûm, dedi. Kızıl Kadırgalıya bayrak indirten Deli Cafer dedikleri bu oğlandır. Canfeda Hatunun yakîni ve dahi evlâtlığıdır. Tedbiri elden bırakma, alttan al!
Lala Paşa, Yasef Nassi'yi haşladı:
— Sen sus, Bezirgan! Sonra Cafer'e döndü:
— Sana kim derler delikanlı?
Bu soru çok yumuşaktı. Sevgi ve yakınlık taşıyordu. Piyale Paşa geniş bir nefes aldı. Ali Paşanın kulağına eğildi «Deli deliden hoşlandı!» dedi.
Cafer hiç alttan almaya niyetli değildi:
— Adının pek önemi yok, dedi. Gelen haberci kalitasmda sıradan bir levendim. Reisimiz Kara Kadı denilen yüce korsandır. Uluç Ali Paşadan eyi haberler getirdük. Sevinip öğünmeniz gerektir. Kerem edip Reisimizi dinleyin.
Lala Paşa:
— Çün söze sen başladın, Reisin önüne geçtin, gayrı senin konuşman gerek. Adını bağışla. Devletlû Hünkârın Serdarı bir şey sorup dileyince karşılığını alsa gerektir.
— Adım Cafer. Larendeliyim.
— Kızıl Kadırgalar Fatihi Deli Cafer Reis dedükleri senmüş gibisin?
— Deli ve dahi fatih olup olmadığımı bilmem, ama Cafer benim.
— Sana sözümüz yoktur. Eyü edip araya girdin. Bizi haksız bir suç işlemekten alakoydun. Amma insaf eyle. Biz Cezayir donanması ve erlerini yardımcı olarak beklerken bize kuru bir haber mi gönderirler koca Cezayirden?
— Gelen haber pek kuru değüldür. Cezayir donanması bunda gelürken Malta kanalında Malta filosu ve Amirali ile çatıştı.
Başta Piyale Paşa olmak üzere otağın içinde kim varsa |nefesi kesildi. Malta Filosu ile Malta kanalında karşılaşıp da kurtulan donanmaya deniz tarihi sayfalarında raslanmamıştı. Bu ölüm sessizliği Paşanın tekrar sinirlerini boşalttı:
— Yani Cezayir donanması yürüdü mü?
— Hayır! Malta donanmasını sağ ve salim ele geçirdi. Şu anda ayrıca fetholunan Tunus kalesinde savaş artığı her iki
filo kalafata çekildi. Biz bunda kâfir donanma birliğinin dağıldığını haber vermeye geldik. Ve ayrıca yirmi ünlü ve namlı kâfir şövalyesiyle dört Malta

kadırgasının sancaklarını, kaptanlarının kelle ve dillerini de bile getürdük. Lala Paşa ellerini açtı. Ayağa kalktı:
— Allahu ekber! dedi. Otağın içinde bir anda:
— Allahu ekber! Sesleri ve yankısı dışarı vurdu. Otağı saran sekban ve yeniçeriler otağda önemli bir olayın geçtiğini gezdiler.
Lala Paşa:
— Sağ ol, oğlum, dedi. Biz bunda hem sıcaktan, hem düşman zorundan bunaldık. Uğraşın ipini kaçırdık.
Cafer:
— Siz de sağ olun, dedi. Suçsuz leventlerin kanma girmemizin önüne geçmek için biz de edep ve usul dışına çıkmak zorunda kaldık. Hoş görün.
— Kale kırk beş gündür dayanır. Şaşırdık, tedbir acep nedür?
— Kale yarın alınır, kimse gam çekmesün.
Bize bir deli lâzımdı
Otağın içinde yeniden bir ölüm sessizliği esti. Yüce bir ordunun alamadığı LEFKOŞE kalesini deli de olsa, cesur da olsa bu delikanlı mı alacaktı? Otağın içindekilerin umudu kesildi.
Fakat bir kişi, evet otağda bir kişi Cafer'le görüş birliğinde olduğunu destursuz ilân etti:
— Evet. Kale yarın alınır. Cafer Reis hazretleri dilediğini ve söylediğini yapar bir kahramandır.
Lala Paşa'nm sinirleri düzelmişti. Gayri kaleyi yalan da olsa, sahi de olsa bir Deli yarın alacağını bildiriyordu. Hiç olmazsa bir gece uykusuz yatmaktan kurtulacaktı.
Fakat sesin geldiği yere dönünce kızmadı, ama kalın ve mor renkli dudaklarını kıvırdı. Kurt dişine benzer sarı ve iri dişleriyle sırıttı.
Yasef Nassi, Lala Paşa ve tekmil otağdaki vezirler ayak üzere iken oturduğu yerden destursuz konuşmaya cüret ediyordu. Yasef Nassi tekmil gözlerin kendisine döndüğünü sezince:
— Aman sultanım, dedi. Emret de temiz bir çakşır getirsinler. Bu aslan oğlumuzla her karşılaşışımda bir kazadır başıma gelir. Ayağa kalkamıyacak durumdayım. Korkutur, bağırır, ama aldırmayasız. Gök gürültüsü gibi gürler, yıldırım gibi çakar, ardından günlük güneşlik hemen gelir. Halimi hoş gör. Bir kere daha haline aldanarak «kan akacak» sanıp altımı ıslattım.
Lala Paşa güldü:
— Yani bu Deli oğlanın «Kaleyi alırım!» demesinin aslı var mıdır? Yoksa bizimle zeklenir mi?
Yasef Nassi gülerek kendini süzen Cafer'e bir «İşler yolunda» işareti çaktı:
— Beli sultanım, dedi. «Yaparım» dediğini yapan gayretli, cesur, akıllı bir korsandır. Yarın öz gözlerinle kendin kale nasıl alınır görürsün.
Lala Paşa Cafer'ü süzdü.
Lala Paşanın sertliği, kendinden aşağısına idi. Haremin ve sarayın hâkimi Canfeda Kadına, evlâtlığına karşı bir köle "ruhu ile bağlı bulunuyordu.

— Gayretli ve cesur olduğu görülür, amma akıllı olduğundan şüphe gerek, dedi. Hoş bize de Venediklinin hakkından gelişebilmesi için bir DELİ LÂZIMDI. Nola? Uyduk imama. Söyle evlât tedbir nedür?
Cafer kendisinin ve düşüncesinin delice görülmesine alışıktı:
— Sabah gün doğmadan mehter kale sûrları önünde yürüsün. Mehterin önünde Maltalıların sancakları, kesik baş ve -dilleri ve dahi zincire vurulan Şövalyeleri geçirilsin. Kâfir dolanmasının Uluç Ali Reis'çe yakıldığı ilân edilsün. Cümlesinin dayanma güçleri, yardım gelemiyeceğini öğrenince, umutları kesilür. Bu anda da biz kaleye saldırır, evvel Allah bayrağı 'burçlara batırıruz.
Lala Paşa:
— BİZ SARILIRUZ, BİZ BATURURUZ DEYU KİMLERİ kastedersin?
— Donanmada bekliyen yirmi bin Larendeli levent, Maltalının yenildiğini öğrendi, ayak üzredir. Karadaki Karaman erlerini de verirseniz fetih nasibolur.
Lala Paşa ayakta sallanarak bekliyen Çavuşu Mustafaya .döndü:
— Yerinde rüzgârı kesilmiş gâvur gemisi gibi ne sallanıp durursun, bre? diye haykırdı. Var duyduğun düzen üzere "Mehter takımını hazırla.
Sonra Müezzinoğluna:
— Sen de Paşa karındaş, donanmadaki Larendelû levent oğullarını gün doğmadan kale önünde toplayasun! diye emir "verdi.
30 Eylül 1571. O sabah, ezanla birlikte, tekbîr sadalarının ve mehter takımının yürüdüğünü gören Lefkoşe koruyucuları piki bir hücumun daha eşiğinde bulunduklarını anladılar.
Mehter takımı Nakkarezenbaşısı gerekli işareti vermiş,. Başmehter:
— Hazır ol! diye bağırmış, ağır ve vakur, az beklemiş, ondan sonra:
— Yallah! emrini verince cevkân ve cevkâniler, zurnacılar, nakkareler (dümbelek) tablzenler, davullar gümbürdemeye ve mehter yürümeye başlamıştı.
Cevkânlarmı şakırdatan erler de:
— Ya hey! diye bağırınca gür sesli bir yiğit hafız savaş gülbankını çekmişti:
«— Eûzü billâh. Lâ ilahe İllallah... Eli kan, kılıcı kan,,,, sinesi üryan, ciğer püryan, meydanı gazada Allah yoluna revan... Pirler, erenler, üçler, yediler, kırklar, göçenler demine,, devranına Hu! diyelim HUUU!!!» diye gürleyince mehter ve-ardından yürüyüşe geçen gaziler hep bir ağızdan:
— Hu! diyelim. HUUU! diye haykırdılar. Yer, gök yüz: binlerce erkeğin «HU» sesinden deprem oluyormuş gibi titredi.
Leventler erkek sesinin heybetinin yüreklerinde yarattığı tepkiden coşarken, kale içindeki koruyucular korkularından sindiler, dayanma güçlerini kaybettiler. .
Bu anda bir Frenk tarihçisi de bu olayı, Lefkoşe'nin kule burçlarından seyrediyor, kaleyi sarmaya yürüyen ordunun gul-gule ve gümbürtüsünü izliyordu.
Az sonra kale alınınca bu tarihçi aynen şu satırları yazacaktı :
«Kale alınmadan önce coşan o mehter takımı, O Allah Allah diye gürliyen, bağıran, saldıran erler, kale alındıktan sonra başlarına çiçekler serpen Rumların alkışları, «ZİTO!» sesleri arasında şehre giriyorlardı.

«Sanki savaşırken gürleyen, gözleri kan bürüyen o kahredici ordu gitmiş, yerine başka, merhametli, hoşgör bir dervişler topluluğu gelmişti. O heybetli kükreyici mehter şimdi ağır ve vakur yürüyor: İki dakikada bir «Kerîmaîlah!... Ra-hîmallah» Allah yardımcı! Allah affedici! diye bir sağa bir sola iki saat önceki düşmanlarına selâm veriyorlar, çevrelerinde alkış tutan kalabalığa, hattâ aldıkları şehre tenezzül edip bakmıyorlardı bile. Başları havada kendilerini beğenmiş, düşmanı küçük görür bir ağırbaşlılık içinde sessiz akıp gidiyorlar. Ayaklarının «Rap! Rap» diye toprağı ezen sesinden başka hiç bir ses duyulmuyordu. Eğer bu öğünülecek zafere bir İtalyan veya
İspanyol ordusu kavuşsa gürültüsünden, şamatasından kulaklarımız sağır olurdu.
«İşte bu savaşı kazandığı an kuzu kesilen, yendiği düşmana selâm verip affettiğini bildiren sessiz ordu, kaleye sarılırken her biri yırtıcı bir aslan gibi kükreyip düşmanın iç gücünü yıkan o amansız ordu idi.»
Lala Paşanın yanında yüreği kabararak duran Cafer:
— Paşa kaleye batıracağım bayrağı emanet et! dedi. Gayrı sanırım, sırasıdır.
Lala Paşa, satırlarının elleri üzerinde duran bayrağı aldı. Öpüp başına koydu. Döndü, Cafer'in ellerine teslim etti:
— Gazan mübarek olsun oğlum! dedi.
Cafer de bayrağı aldı, öptü, sonra başına koydu.
— Senin de Paşa, dedi.
Geri döndü, bir sıçrayışta palasını havalandırdı. Bir elinde Türk ulusunun binlerce yıldır düşman kelelerine batıra hatıra adını «Batırak» koyduğu bayrağı, diğer elinde palası, yarı belinden ötesi çıplak, kale üstünde dalgalanan üstü aslanlı Sen Marko resmi ile bezenmiş Venedik bayrağına doğru saldırdı.
Gün daha bir mızrak boyu dahi yükselmemişti.
Lefkoşe kalesine yedi yandan saldıran 20 000 levent, kırk bin Karaman eri 10 000 yeniçeri ve her yedi koldan yedişer sarma topu ki kırk dokuz top ölene, kırılana, kalana bakmadan yürüyor ateş kusuyordu.
Kalenin koruyucuları da 200 ağır topları kaynamış zeytin yağı döken kazanları, yağlı paçavralar, arkebuzları ile karşı koymaya uğraşıyorlardı.
Kale kumandanı Nicolo Dandolo bu sarılışa giren leventlerin daha önceki üç başarısız sarılışa giren erlere benzemediğini sezdi.
Hele elindeki sancak, canını bile hiçe sayıp, çevresinde uçuşan ok ve ateşlere aldırmadan kale sancağına doğru koşan yarı deli, yarı veli kılıklı Cafer'in amacını sezmekte hiç güçlük çekmedi.
— Sancağı tutun! diye haykırarak kılıcı elinde o yana koştu. Sancak düşerse Türkler coşacak, Venedikliler yılacaktı.
Mehter takımının heybeti, kaleyi saran leventlerin tekbîr sesleri, topların kulak zarlarını tıkayan gümbürtüleri, kumandanın emrini uğraş gulguleleri arasında eritti.
Önüne geçenleri, yolunu kesenleri yarıp sancağın yanma vardığı anda Cafer de ağzında palası, yüzünde harcadığı gücün

sert çizgileri, sol elinde bayrağı, surların tepesine ulaşmıştı. Bu anda da gerek dışarıda Serdar Lala Paşa ve ordu başbuğları, gerek kale içindeki Venedikliler havaya resmi düşen bu kahramanı gördüler.
Omuzunu, alnını sıyıran ok ve şarampol parçaları Cafer'in yüzünde birbirine karışmış kızıl kan ve ter tanelerinin akmasını sağlamış, korkunç bir hal almıştı. Lala Paşa yanında bulunan Piyale Paşaya:
— Allahü azîmüşşanm keremi, dedi. Bu delikanlıya Haz-reti Ali gücü vermiş. Ne ok, ne kurşun, ne top yıkabiliyor bu aslanı. Uğraşı kazandı Paşa karındaş. , Piyale Paşa Türk korsanları arasında yıllarca bulunmuş, Turgutlar, Barbaroslar, Şeytandöven Aydın Reisler, Sansar Hüseyinler, Murat Reisler gibi en zorlu ve amansızlarının savaşlarını gözleriyle görmüştü.
— Cümle Cezayirliler bu üzredir Paşa karındaş, dedi Korku bilmez, ölümü tanımazlar, ölüm onlardan korkar.
Fakal: bu sefer ölüm de Türk korsanlarından korkmamayı göze almış gibiydi. Cafer Venedik sancağını indirip Türk bayrağını kale burcuna, kendi deyimiyle «batıranca» yer, gök:
— Allahu ekber! Aleyke Avnullah. Ya Allahın aslanı! Seslerinden titredi.
Kale savaşlarında bayrağın surlara batırılması, kalenin düşmesine yol açan en önemli olaylardan biri sayılırdı.
On bin levent dikilen bayrağa doğru yöneldiler.
Bu anda da arkasında silâhşörler, kale kumandanı Dandolo Cafer'in yanma yetişti.
Hızlı yürümüş Cafer'in karşısına tek başına anca varabilmişti. Yaralı, yorgun ve zırhsız, kalkansız Cafer'i bir kılıçta surlardan aşağı uçuracağını sanıyordu.
Batı dolaylarının en güçlü, cesur, kavgada bilgili şövalyelerinden biriydi. Lala Paşa:
— Yazık, diye haykırdı. Bizimkiler yetişmeden Deli aslanı Dandolo kâfiri tuttu.
Yasef Nassi ipek kuşağı arasından üstü elmaslı altın enfiye kutusunu çıkardı. Bir tutam kendi çekti, tatlı ve heyecansız bir sesle Lala Paşaya uzattı:
— Gam çekme Paşa, dedi. İkbal buyur, bir tutam da sen çek. Sinirlere iyi gelir. Deli oğlana bir değil on, Dangolo bir araya gelse bir şey yapamaz gayri.
Lala Paşa gözleri Cafer'de, elleriyle yakalayıp enfiye kutusundan iki çimdik aldı, burnuna çekti. Sonra kutunun parlayan elmas, yakut ve altın değerine gözü ilişti:
— Bizde kalsın, bu savaşın hatırası olur, diyip aldı, kendi kuşağı arasında yok etti.
Bu ölüm kalım savaşı sırasında dahi çıkarını düşünmüştü.
Cafer'in üstünde zırh ve kalkan yoktu.
Dandolo'nun saldırdığını görünce yana sıçradı. Burcun iç köşesini tuttu. Bu dar ve kaygan taş surlar üstünde yapılacak en güzel manevra bu olabilirdi.
Cafer'in zor durumunu sezen ve Larendelilerin başında bulunan Yandım Ali Reis:
— Dayan Cafer! Yettik, diye haykırdı. Bayraktarın adının Cafer olduğunu duyan leventler:

— Yettük Cafer Reis, dayan! diye hep bir ağızdan gürle-yince Dandolo da karşısındakinin sıradan bir er olmayıp Kızıl Kadırga fatihi Cafer Reis olduğunu öğrenmiş oldu.
Bu seziş daha tetik durması ve uğraşa girmesi gerektiğini ona bildirmiş oluyordu, iki adım geriledi.
— Larendeli Deli Cafer dedikleri köpek demek sensin? diye sordu. Böyle olduğu daha iyi, dedi. Ben kahpe manevralarla yendiğin Piyetro Zenon budalası değilim, kendini koru!
Alışıla geldiği bir kavgaya gireceğini sanıyordu.
Bu sırada kendi adamları da uğraş yerine yetişmek üzere idiler. Fakat Cafer kılıcını elinden yere attı. Gülüyordu.
Dandolo başına geleceği sezemedi. Cafer'i teslim oluyor sandı. Yerdeki kılıca baktı. Bir saniyelik bu duraklaması, gözünü Cafer'den ayırması, hayatına mal oldu.
Balıklama ayaklarına doğru uçan Cafer'in karşısında geri çekilecek yeri olmadığından kaçamadı. İki bacağı birden sarılınca dengesi bozuldu. Sırtüstü kalenin burçları üstüne yıkıldı. Cafer kendisine vergi bir çabuklukla belinden kamasını sıyırdı. Kumandanın başını bir vuruşta uçurdu.
Balyemez topu ağzından ateş fışkırır gibi, kızıl kanlar, kesik boyundan güneşin ışıklarına doğru fışkırdı.
Bu korkunç durumu, tekmil ordu ve kale içindeki Venedikliler gördüler.
Dandolo'nun kesik gövdesinden ayrılan kesik başı surlar üzerinde yuvarlanıyor ve canlıymış gibi Cafer'e küfür ediyordu :
«— Köpek soyu. Dinsiz domuz. Cehennem zebanisi.»
Cafer henüz konuşan, yerde yuvarlanan bu kafayı uğraşçılara göstermek için kaptı. Vücutsuz kafa Cafer'in elini ısırdı.
Bu olaylar aslında aklı başında olmıyan Cafer'i büsbütün delirtti, kudurttu.
Yerde duran Venedik sancağını kaptı, kesik başı sancak gövdesinin ucuna kaktı.
Havada döndürmeye başladı. Gülüyor, delinin kahkaha sesleri, tekbîr seslerini sindiriyordu.
Kumandanlarının kesik başını yüzü gözü kan içinde, gözleri yuvasından uğramış Cafer'in elinde görünce Venedikliler ürktüler, geri dönüp iç kaleye kaçtılar.
Aynı anda Yandım Ali Reis, arkasından Kara Kadı, Kef Kemal de surların tepesine ulaşıp Cafer'i kucakladılar.
İki saatlik bir uğraş sonunda Lefkoşe kalesi düşmüştü.
Surların üstüne fırlayan gür sesli müezzinlerin ezan sesleri kale uğraşlarının bittiğini Lala Paşaya müjdeliyordu.
Bayraktar öldü
Lefkoşe'nin düşmesiyle Kıbrıs fethi tamamlanmış olmuyordu. Lefkoşe'den daha zorlu ve dayanıklı bir kıyı kalesi olan Famagouste (Magosa) ya haberci gönderildi.

Adanın en büyük kilisesi Ayasofya - eski Türk geleneklerine uyularak - camiye çevrildi. Lala Paşa camiden çıkarken Magosa'nın teslim edilmesini Valiye bildiren çavuş geri geldi.
Adanın valisi Astor Baglione, başkumandan ve topçu kumandanları kaleyi vermeyecekleri gibi yetişmek üzere olan birleşik Hıristiyan donanması gelmeden önce iki dilekleri yerine getirilmezse adadaki tekmil Türk ordusunu katledeceklerini de bildiriyorlardı.
Lala Paşa, bu küstahlıktan da üstün edepsizce karşılık karşısında soğukkanlılığım kaybetmedi:
— Diledükleri nedür? diye sordu. Çavuş, getirdiği dilekleri bildirdi :
— Birisi budur ki Kıbrıs adasının Türk ordusu yönünden tez elden boşaltılıp kendilerine geri verilmesi.
Serdar Lala Paşa alay etti :
— Verelim, nola? dedi. Amma gereği budur ki diyetini ödeyip şehit olan erlerimizin canını da onlar geri vereler. Ya ikinci emirleri?!
İkinci istekleri sureta daha gülünç görünüyordu, ama derinliğinde korkunç bir öcün kokusu vardı.
— Venedik şehrini yakıp yıkan Larendeli Cafer nam Türk korsanının Venedikte cezasını çekmek üzere canlı olarak teslimini istiyorlar.
Yasef Nassi, Lala Paşanın her türlü tepkisini göze alarak ÎPaşadan önce atıldı :
— Bir ölü ve dahi şehit kahramanın cesedi nice verilir? «dedi. Cafer Reis Kıbrıs fethinde şehit oldu.
Yalnız kaldıklarında Lala Paşa, Yasef Nassi'ye sordu :
— Bezirgânbaşı, senin Cafer Reisi öldürmekten zorun nedir? Ve dahi benim huzurumda sahibinden önce ahıra ne deyu
girersin?
Yasef Nassi, birisinin duymasından korkuyormuş gibi otağda kimseler bulunmadığı halde - ayakları üzerinde yükseldi, serdarın kulağına :
— Böyle gerek, dedi. Bu uğraşların doğmasını, Kızıl Kadırgaların yakılmasını, Lefkoşe'nin düşmesini Cafer Reise bağlıyorlar.. Biz teslim etmezsek onlar peşine adam koyup öldürtecekler. «ÖLDÜ» der, bu isteklerinden kurtuluruz. Kurnaz ol îbiraz Paşa!
Lala Paşanın gözleri döndü :
— Baka bezirgânbaşı, dedi. Öyle kutsal şeyler vardır ki "bir hayatı kurtarmak pahasına da olsa onları harcıyamayız. Ben yaşayan kanlı-canlı ve dahi şanlı bir gaziyi ne denlü veya densüz sebep için öldürürüm? Yasef Nassi :
— Yalancıktan öldüreceğiz canım, dedi. Kurnazlık, rahatlık.
Lala Paşa elinin tersiyle Yasef Nassi'yi uzağa itti :
— Ben senin ne diye «canın» olayım? Var yıkıl. Kulağımın dibinde ne ararsun? Benim gizlenecek nesnem yoktur. Semin bu işlere akim ermez. Bir gazi olmuş yiğit, Venedikli başın istedi deyu korkup gizlenemez. Gücüne güvenenler gelsin alsınlar.

«Gücüne güvenenler» o gece Cafer sanarak elli yarar bey ve sipahi oğlunu uykularında basıp yüz binlik ordu içinden kaçıp Famagosa kalesine götürdüler. Gecenin karanlıkları içinde «PETAMENOS O KİRKOS CAFEROS!» Cafer Reise ölüm sesleri, emecek kan arayan baykuş çığlıkları gibi çm çın çınlıyor, tekmil ada sanki sırtlanlaşmış, öldürmek için Cafer'i arıyordu.
Lala Paşa belki Cafer'in korsan gemilerinden de kaçırılabileceğini, belki de Cafer'i öldürelim derken, bu işte suçsuz olanların da gürültüye gideceğini düşündü, istanbul'a Kıbrıs adasından esir alman bin güzeli kadınla ele geçen hazneleri götürecek Sokullu kalyonuna kaptan yaptı.
Böylece Cafer adadan gidecek, kavga bitecekti.
«Fakat bu Sokullu kalyon henüz kıyıda. Cafer'in Lükres. ile tanışıp seviştiği, döğüştüğü, ağlaştığı, Tuzla koyundan demir alırken bin güzel esir kadından biri barut deposunu ateşledi.
«Bir Cafer'i öldürmek için bin kadın ve binlerce esir kendilerini ve kardeşlerini havaya uçurup yaktılar.»
Lala Paşa ne olur ne olmaz diye Cafer'in korsan gemilerinden karaya ayak basmasına izin vermemişti.
Kaptan, gemisine kıyıdan açıldıktan sonra binecekti.
Gemi havaya uçtu, ama kaptanı, sandalında kaldığından canı kurtuldu. Yasef Nassi tekrar serdar otağına koştu. Tekrar Paşanın kulağına eğildi :
— Sultanım, bu yersiz ve dahi çaresiz emrinden geri dönmenin sırasıdır. Ne deyu çaresi olmıyan bir dava uğrunda ayak dirersünüz? Bayraktar Cafer gemisiyle uçtu. Şehit oldu. Parası benden, adma bir mescit yapıp içine gömülsün. Yoksa bunca genç yiğiti Cafer'dir sanarak her gece bir nicesini uçuracaklar.
Lala Paşa yumuşadı :
— Eyi dersin amma, dedi. Elbette böyle bir mescide şehit gömmek gerek. Şehidi kanden tedarik ideîüm?
Yasef Nassi güldü :
— Aman sultanım. Uğraş alanında şehitten bol ne var? Birisini bayraktar eyle, bitsün bu kavga.
Gaza meydanındaki cesetlerden birisini bayraktar eylediler. Başına bir mescit yaptılar. Artık kış gelmişti. Serdar ve-donanma istanbul'a döndü.
Lala Mustafa Paşa, Piyale Paşa, Müezzinoğlu sarayda birer kahraman gibi karşılandılar.
Sadrazam Sokullu, engel olmak istediği Kıbrıs uğraşının önündeki yaz biteceğini sezdi. Aynı başbuğları tekrar gönderirse yerinin tehlikeye gireceğini anladı. Kumandanları değiştirdi.
Ömründe deniz görmemiş ikinci vezir - rakibi sadrazamlık adayı - Pertev Paşayı kaptan, Müezzinzadeyi kumandan yaptı. Piyaleyi sarayda alakoydu.
İlkbaharda yeni kumandanla yağlanmış ve tımara girmiş.
donanma Magosa önüne geldi, dayandı. Karadan, denizden kaleyi sardılar.

Malta kadırgalarını da kadrosuna alan Uluç Ali Reis, Kıbrıs'a denizden gemi değil, havadan kuş bile uçurtmuyordu.
Kumandan (Marco - Antonio Bragadino) geçen sene «Kaleyi kanımın son damlasına kadar koruyacağım, aldıkları kaleyi de, Cafer'i de teslim edip gitsinler.» diye yüksekten atarken can ve mal kaygusuna düştü. Beyaz bayrak çekti.
Elçiler geldiler. Otağında dikilmiş oturan Pertev Paşaya "teslim şartlarını saydılar.
«... Kumandanların on beş adet halis kan Arap atı, tekmil Venedik askerlerinin ve halktan dileyenin götürebilecekleri mallariyle birlikte serbest bırakılması.»
Lala Paşa :
— Pekâlâ, dedi. Kabul eyledik. Bizim de bir tek şartımız "var : Cafer Reistir deyu yanlışlıkla kaçırılan elli Türk Başbuğu sağ ve sıhhatte bize geri verilsün.
Anlaşma, yabancı Hıristiyan tarihlerine de geçen yukarıdaki şartlar içinde yazıldı, imza edildi.
5 Ağustos 1571 pazar günü Magosa kalesinden taşıyabilecekleri malları ve atlariyle Venedikliler çıkıp yürüdüler.
Kendilerini almaya hiç bir Venedik gemisi gelmiyor, elden "kaçırdıkları adanın canlarını kurtarmak için kalesini teslim eden asker ve kumandanlarını taşımak, kurtarmak istemiyorlardı.
Başkumandan bir Venedik adası olan Girit'e kadar Türk gemileriyle bırakılmalarını rica etti. Ricası kabul edildi. Atlar ve askerler gemilere yüklendiler.
Başkumandan teşekkür ve veda için Lala Paşanın otağına geldi. Lala Paşa, sinek kovar gibi elinin tersiyle kendini beğenmiş kumandanı selâmladı.
Şimdi tekrar aşağıdaki satırlarda; o her yazarının elinde «oyuncak ettiği, tam doğrusunu yalnız ölülerin bildiği tarih konuşacak, okuyucu vicdaniyle baş başa olayları yargılıyacaktır.
Lala Paşa tek gözünü kırpıştırıp sordu :
«— Kaleyi vermezük. Kanımızı son damlasına kadar akı-turuk, deyu huzuruma haber salan bey sen mi idün?
«— Evet.
«— Eyi, demek boşuna, olmayacak ve yapamıyacağm bir yola baş komuş, kof söz harcamışsın. «— Bundan ne çıkar ki?
«— Bundan şu çıkar : Senin gibi ilerisini göremiyen ve sözünü yürütemiyene güvenilemez. Bu kadar gemi ki - milletin sana yardım etmek istemediğinden anlaşmadışı - bizim yönümüzden size verildi. Siz de katırlarınıza varıncaya dek içine göçürdünüz. Taşrada, deryada donanmanız dolanıp durur. Ola ki sizi alır, gemilerimize de el koyarlar. Sizi götüren gemilerimiz gene bize sağ ve tamam vâsıl olunca rehin tarikiyle bir "Beyiniz burda kalsun!»
Venedik kumandanı Bragadino :
«— Anlaşmamızda bu yoktur. Bey değil, bir köpek dahi alakoyamazsın», diye bağırdı.

«— Ya anlaşmamızda sizi bizim gemilerimizle götürmek var mıydı? Geçelim bunu. Ya anlaşmamızda geri verileceği yazılı (Cafer'e ölüm!) diye kaçırdığınız elli genç ve değerli Türk , Beyi kandedir?»
Bragadino başını dikti :
«— Anların cümlesi benim değil idü. Her biri Venedik kumandanlarının birünün esirü idü. Vire gecesi kaleyi teslim ediyoruz deyu bana sormadan katletmişler.»
Otağı korkunç bir sessizlik kapladı. Görüşme tehlikeli bir yere doğru kayıyordu. Lala Paşa derin bir nefes aldı. Dudakları büzülmüş, morarmış, titriyordu.
«— Kırk dokuz günahsız esirin boğazlanması için bulduğun özür kabahatinden büyük oldu. Pekâlâ, ya sendeki ellinci "Bey ne oldu? Onu bile getürmüşsündiir elbette? Kandedür?
«— Ol beyler ki yanlarında olanı katleylediler. Ben dahi onlara uyup bendekini katleyledim.»
Paşa yargısını bitirdi :
«— Böyle olucak vireyi ve imzayı sen bozmuşsun, dedi. "Sana imzasını bozana, tükürdüğünü yalayana ne idilür gösterelim ki, bir daha böyle bir kahpeliğe kimseler cüret ede-mesin.»
Müezzinoğluna döndü :
«— Paşa karındaş, emreyle, bu köpeğin kırk dokuz başbuğu ki esirlerimizi boğazladılar. Bunda şimdi katlolunsun!» Sonra Pertev Paşaya döndü :
«— Kaptan Paşa, vire bozuldu. Gemilerdeki tekmil kâfirleri Arap atı deyu öğündükleri katırlariyle birlikte indüresün!»
«Kırk dokuz Venedik beyini otağ önünde çökertip başlananı uçurdular.»
Paşa bundan sonra tarihçi Selânikli Mustafa'ya döndü : «— Ver ol kelepçeleri.» dedi. Mustafa iki eli üstünde kanlı bir kelepçe uzattı. Lala Paşa ecel terleri döken* Bragadino'ya :
— Tanıdın mı bu kanlı kelepçeyi? dedi. Senin konağında katletmeden önce ellerine vurduğun Türk Beyi üstünde bulundu.
Sonra cellâdına emretti:
— Vurun bu aynı kelepçeleri bu korkak köpeğe!.. Kardeşlerimize yaptığı eziyetin aynı kendüsüne yapılsın.
«Kelepçeleri Bragadino'nun ellerine vurdular. Önce burnunu kestiler. Kulaklarını kopardılar. Türk esirlerine toprak taşıttığı yerde toprak taşıttılar.»
«Kendi idam usulünü kendisine Uyguladılar, derisini yüzerek kale burcuna astılar.»
Yabancı tarihçiler, bu olayları yazdıktan sonra, bu sırmalı katil, altın kılıçlı haydutların böylece öldürülüşünü Türk vahşetinin bir örneği diye yazdılar. Lala Mustafa Paşaya da Hıristiyan kanına susamışların, barbarların bir temsilcisi diye birkaç sayfa ayırdılar.
Aftos Mavro Patnos
Tarihin sayfalarına geçirdiği en büyük casusluk olayının yaratıcıları Kara Kadı ve Kara Çalı'yı yakından tanıyacağız.

Korfo limanında Hıristiyan birliği korsanlarının omuz omuza oturdukları meyhanede sözde kafaları patlatıyor, aslında önlerine konan şarapları koklayıp, çaktırmadan yere döküyor, sonra baştan bir yenisini ısmarlıyorlardı. Kara Kadı :
— Şu pis meyhanenin şaraplarını dökerken ağzımın sulanacağı kimin aklına gelirdi?!, diye sızlandı. Canım Kıbrıs'ı al, gel Korfo adasına, boğazını kurut.
Yandım Ali Reis, elinin tersiyle susuzluktan köpüren ağzını sildi :
— Ne olursa olsun ben bir tekini yuvarlayacağım, dedi. Bunca yıldır feleğin bana yüksünmeden sunduğu bir nimeti yere dökerken içim sızlıyor. Günaha giriyoruz yahu.
Cafer :
— Durumuna şükret. Canfeda Kadın anlattı. Padişah Sarhoş Selim'e hekimler ve hocalar şarabı yasak etmişler. Önüne bol bol gelen Kıbrıs şarabına bakıp bizim gibi yutkunurken, dayanamayıp şeytana uyarak hem ahretini, hem dünyasına kaybedeceğini aklı kesen padişah gayri şarap içmiyeceğine yemin etmiş.
Yandım Ali Reis :
— Yandı öyle ise padişah, dedi. İnsanlar bir kere içmeye ^görsün. Bu mübareğe alıştıktan sonra birden keserlerse «MA-RAZ-I SERASEME»ye tutulurlar.
Kara Çalı telâşlandı :
— Ben her türlü hastalıktan korkarım. Bu saydığın hastalık ne meret nesnedir. İnce bir hastalık mı?
Kara Kadı :
— Sana göre değil, dedi. Maraz-ı seraseme, sersemlik hastalığı demek. Sen aslında doğarken sersem doğduğun için, şerbetlisin. İçki içmek ve dahi içkiyi kesmek gibi hâlât ilen ser-ssemliğüri değişmez.
Cafer güldü :
— Uluç Ali Reis bizi buraya, hekimlik icazeti alalım diye göndermedi. Saydın mı kaç gemileri var, kâfirlerin Çalı?
— Yüz elli kadar var. İspanyol, Papa, Ceneviz ve dahi Venedik gemileri.
Kara Kadı :
— Bir hafta önce Mesina'da ben 147 saymıştım, dedi. Birbirini tutuyor... Bu adam bizden ne istiyor?
Dört namlı korsan, şarabı içenle içmeyenden hangisinin daha sersem olacağını; kitabî bir görüş içinde tartışalım derken, az önce meyhaneye girip, tayfaların künyesini soran bir şövalye ve iki tayfasiyle ansızın burun buruna gelivermiş oldular. Şövalye sırıtarak dört korsana bakıyor. Yandım Ali Reis de içinde bulundukları duruma uyarak şarabı içememenin verdiği sersemlikle sinirlenip şövalyeye soruyordu :
— Ey! Ne oluyor yani?
— Miguel Servantes, dedi. Beni tanımadınız mı? Haşmet-lû Kıral Filip hazretlerinin huzurunda tarih kitabınızı okurken "ben arkanızda soldan üçüncü sırada en başta sizi alkışlayan Şövalye Şanso De Leyavan.
Servantes (soldan üçüncü sıra en baştaki) dostunu tanımamıştı, ama bu halini kibarlık şanına yakıştıramadı :

— Tanıdım dostum, dedi, tanıdım. Dostlarıma veya kulunuza bir emriniz var mı?
— Emir size ve dostlarınıza karşı değil. Kara Kadı, yani Türk casusu Mavros Batnos'u arıyoruz.
Servantes, yalancıktan şaşırmış gibi yaptı :
— Sen Jan, topunun canını alsın. Olur şey değil. Yani bu. dinsiz korsan yüzlerce geminizin arasından geçip bu kutsal Korfo adasını pis ayaklariyle kirletti mi?
— Evet. Zenta adasından arta kalan Piyetro Zenon'un bir adamı bu limanda görmüş.
Gülerek Kara Kadı'ya baktı :
— Kendi adınızı, geminizin forsunu bağışlayın, kâtibimi yazsın, dedi.
Kara Kadı kızdı. Servantes'ten önce atıldı :
— Kara Kadı. Yani Mavro Batnos. Geminin adı da Kara Cehennem.
De Leyavan şaşırdı. Servantes sarardı. Fakat içememekten sersem ve sarhoş olan Yandım Ail Reis :
— Tamam, dedi. Yanındaki de Kara Çalı. Yani Mavro Pikan. Hesabı verdik. Alnımız açık olsun.
Şövalye de De Leyavan işin inceliğini kavramış gibi göz; kırptı :
— Demek sizler de bizim Mavrolarsınız. Bari Lepanto'da toplandığı söylenen Türklerin uğraş gücünü ölçebildiniz mi?
Servantes, De Leyavan'ın çifte Kadılar ile Cafer'i kendi kurullarına bağlı asıl adlarını vermeyen casuslar sandığını anladı.
— Bakalım Mavrolardan hangisi diğerine külah giydirecek, dedi.
Şövalye De Leyavan Kadıları süzdü :
— Hiç bu tipte adamlar aldanır mı? dedi. Gözlerinden zekâları, kollarından kuvvetleri fışkırıyor. Elbette bunlar yenecek...
De Leyavan haklıydı. Kara Kadı ve Kara Çalı'yı zekâ ve kuvvet yenemezdi belki, ama kötü alın yazısı denilen üçüncü bir kuvvet yardı ki o yenecekti.
Şövalye hâlâ sırıtıyordu :
— Ne yazık ki, ne kadar katolik olursanız olun, size de sormak zorundayız. Büyük Amiral Don Juan'm emriyle liman taranıyor. Aranıyor.
— Ya, ne olmuş? Kimi ve neyi arıyorsunuz? Bir şey mî düştü limana?
— Pis Türkler düşmüş; ruhunu şeytana satmış en namlı kaptanlarından MAVRO BATNOS'u gemilerimizin arasına göndermişler. Donanmamızın gücünü öğrenecekler. Serseriyi, öğrenip gördüklerini götürmeden enselemeye çalışıyoruz.
Cafer, Yandım Ali Reisin ayağına basarak tatsızlaşmaya, başlayan konuşmanın ayarını bulurum gayesiyle araya girdi:
— Enselerseniz ne yapacaksınız?
— Kazıklayıp Amiral gemisine asacağız. Cafer içini çekti :
— İnsan asılacak mı, böyle amiral gemisi fenerlerine asılmalı. Yaman bir buluş. Sonra Kara Kadı'ya döndü, tam sana göre bir ölüm.
Şövalye :

— Öyle, yalnız oturup eğlenmeye harcanacak vaktimizi yok. Liman kağıtlarınızı görelim.
Kara Kadı tükürüklerini saçarak, acele :
— Gemide, dedi. Şövalye sordu :
— Hangi gemide?
— Santa Maria'da. Kuzum asmak için aradığınız bu önemli sayın Mavro Batnos da kim?
— Rumca bilmiyorsunuz, demek.
Yandım Ali Reis, sersemliğini böyle bir zor durumda dahi yakasından atamamıştı :
— Ben bilirim, dedi. Kara Papaz demek...
Bu sözler elinde olmayarak ağzından çıkınca, gözleri Kara. Kadı'ya kaçtı. Kadı kendisini bekleyen kanlı törenleri, kaptan gemisi fenerlerine asılmayı beğenmiş gibi sırıtıyordu.
Şövalye :
— Peki, senin liman kâğıdın? dedi. Seninki de mi gemide? Yandım Ali Reis koynuna elini attı. Kirli, yağlı bir muşamba içinden çıkardığı aynı kirlilikteki sarı bir kağıdı uzattı.
Adam aldı, baktı :
— Demek bizdensin? Kıbrıs'ın Larnaka kasabasından-meyhaneci Todori oğlu Yorgo. Türkler önce senin yurdun Tuzlaya çıkarma yapmışlar. Orada miydin?
Yandım Ali Reis sersemliğinden bir an için sıyrılabildi :
— Orada olsam, şimdi burada sağ ve ayakta kalır mıydım?
Şövalye, Cafer'e döndü :
— Ya sen delikanlı?
Cafer de zor duruma düşmüştü. Fakat vereceği cevabı dü-şünürken meyhanenin içinden bir ses yükseldi :
— Hey Donkişot! BİZ SİZİ YARIN SABAH BEKLİYORDUK... Kırlangıç kuşlarını geçti hızınız, Boenos paços.
Kara Kadı :
— Bu hıyar da kim? diye mırıldandı. Ve aklından geçirdi, «imdi piştik, buyrun cenaze namazına.»
Yandım Ali Reis sesin sahibini tanımıştı :
— Servantes, diye homurdandı. Hep de böyle uğursuz ve "belâlı saatlarda meydana çıkar. Hoş bulduk Servantes.
Servantes yanlarına geldi. Cafer'in elini tuttu, sıktı, salladı. Sonra hızını alamadı; sarılıp iki yanağından öptü. Yandım Ali Reis'e yeni görmüş gibi haykırdı :
— Vay Asklepiyon! Iç ve kendini unut! Zira ölüm tanrısı yakana yapışmak üzere. Belki de bu son içişin olacak.
Şövalye bu sulu konuşmalardan, ödevine kimselerin önem vermeyip kendi aralarında şakalaşmalarından sinirlenmişti.
— Hey, dedi. Haşmetlû Don Juan'ın karakol komutanına biraz saygı gösterseniz nasıl olur dersiniz? Dostluğa daha sonra demir atarsınız.

Servantes şövalye ve adamlarını yeni görmüş gibi kaşlarını çatarak başını çevirmeden sordu :
— Haşmetlû Don Juan'ın karakol, komutanı mı? O da kim? *
— Ben. Don Şansı De Leyavan.
— Memnun oldum. Şövalye Şanso Panço.
— Panço'su yok. Şanso De Leyavan. İspanya'nın tanınmış bir kahramanı. Ya siz kimsiniz?
— Tanımadınız mı?
— Hayır. Aksi gibi ödevim de bu çabuk ve hızlı limandaki gemileri, içlerindeki korsanları teker teker tanımak, elemek, ezmek.
— Elerken, ezerken beni bir Türk casusu sandınız demek?
— Olabilir. Türkler İspanyol şapkası giymez diye bir kanun yok.
— Ben MİGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA.
Don Şanso De Leyavan'm şüpheli bakışları, kuruntulu sesi düzeldi. Sevinçle elini uzattı :
Her ikisi de Servantes'in «BİZ SİZİ YARIN SABAH BEKLİYORDUK» sözüne dikkat etmemişler, henüz Hıristiyan birliğine ait en önemli 60 kadırgalık İspanyol donanmasının toplantı yerine varmadığını öğrenmemişlerdi.
Bu yanlışlık arka arkaya iki kere başlarına geliyor. Türk donanmasını, kötü sonucuna doğru itiyordu.
De Leyavan gidince, Yandım Ali Reis :
— Herif sahiden yavan çıktı, dedi. Dolmayı yuttu. Sonra Servantes'e döndü :
— Kuzum, sen bana Şanso Panço adını takarken bu yayvan herife mi benzettin?
Servantes'in yüzü gülmüyordu. Ölüm karşısında bile titremeyen yazarın bu hali, Cafer'in gözünden kaçmadı:
— Canın sıkılıyor Servantes, dedi.
— Evet. Dostlarınız aslında da Kara Kadı ve Kara Çalı idiler değil mi?
— Evet. Sahici adlarını söylediler.
— De Leyavan gürültü arasında şaka edildiğini sanacak, ama az sonra limanda BENİM ARKADAŞLARIMIN HENÜZ KORFO LİMANINA GELMEDİĞİNİ ÖĞRENECEK. Şüphelenecek bu uydurma arkadaşlardan. Palamarı çözsün arkadaşlarınız.
Kara Kadı boş bulundu :
— Yani ne yapalım?
— Hemen buradan ve limandan uzaklasın.
Şaşkınlık içinde bocalıyan Kara Kadı ve Kara Çalı'ya, Ca-
:fer :
— Dediğini yapın, dedi. Hemen palamarı çözün! Kara Kadı :
— Ya sen? dedi. Servantes :
— Onları bana bırakın, dedi. Ben iki kişiyi saklarım. Hem Cafer Reisi değil, sizi arıyorlar. Yolunuz açık olsun.

Fazla göze çarpmayan bir ayrılık işareti içinde Kara Kadı ve Kara Çalı yaşlı gözlerle Cafer'e baktılar, çaresiz uzaklaştılar. Meyhanenin karanlıkları içinde kayboldular.
Servantes, Cafer'e :
— Delicesine bir cesaretin var, dedi. Niçin ille de bir Don-kişot olup ölüme doğru koşuyorsun, zorun ne?
Cafer'in canı sıkıldı. Yandım Ali Reis, şimdi deliliği tepecek diye üzüldü.
— Havadan sudan konuşalım Servantes, dedi. Senin hiç İki gündür içmeden dişini sıktığın oldu mu? Ne berbatmış.
Cafer fırtınalı havalardan önceki durgun sessizliği içinde :
— Sen nereden öğrendin benim ölüme doğru koştuğumu? diye sordu.
— Birleşik donanmanın toplantı yerine giren sağ çıkar mı? Bunu öğrenmek için sihirbaz mı olacağız?
— Allahın alamadığı cana kimseler el koyamıyor. Ne olur-ölürsek? Bir deli eksilir korsanlar piyasasından.
— Sen bir deli değil, bir Amiralsin. Geçsene donanmanın; başına.
— Benim donanmam mı var?
— Yok mu? Jagala'mn kadırgaları senin değil mi? Cafer soğuk karşıladı :
— Hayır! Benim böyle bir yere geçemiyeceğimi bilmeliydin.
Sonra nedense laf olsun diye ortaya bir söz attı. Bu sözle de Türk korsanlarının ve kendisinin alın yazısını hazırlamış oldu;
— Jagalaların kadırgaları bu 147 geminin içinde mi?
— Hangi 147 gemi?
— îşte önce Mesina'da Kara Çalı'nın, şimdi de burada Kara Kadı'nın saydığı gemiler. îki sayımda da 147 çıktı.
Servantes boş bulundu :
— Bir yanlışlık olacak. Bizim İspanyol gemileri de gelince 209 gemi olacağız, dedi.
Cafer'in gözleri döndü. Çifte Kadıların bu eklenecek yeni: kuvvetten haberleri yoktu. Yerinden fırladı. Servantes'in yakasına yapıştı :
— Niçin daha önce söylemedin? Mahvolduk. Kötü şans! diye haykırdı.
Servantes'in cevap vermesine kalmadan önlerinde birkaç kılıksız serseri makulesi gemici belirdi : En öndeki Cafer'e yaklaştı :
— Sen Cafer'sin, dedi. Seni ben ele verdim ama yakanı kurtarmışsın. İnsan gökte aradığını yerde buluyor.
Sonra Servantes'e baktı :
— Bu da senin kuyruğundan ayrılmayan İspanyol serserisi, katır kenesi kılıklı pis gâvur...
Cafer :
— Sen kimsin? diye haykırdı. Aklına geleni karşısındaki açıkladı :
— Seni öldürmek için yeminli Kızıl Kadırgalılardan biri Buraya sokulduğunuzu görüp sizi ele veren. Nasıl da tanıyamadın?

Cafer alıcı gözle baktı. Herifi tanıdı. Camgöz'ün kulağını kestiği Lostromo. Elinde olmayarak güldü:
— Tanıdım. Öbür kulağın da kaşınmış olacak. Camgöz'ün yarım bıraktığı işi ben tamamlayayım.
Cafer palasını sıyırdı. Yandım Ali Reis masayı aralarına devirdi, yolu kapadı. Bu engel Kızıl Kadırgalıların gerilemesini sağlarken yana kayan Servantes bir keçi çevikliğiyle fcrladı :
— Dayan Cafer, dedi. Ben yardımcı çağıracağım.
Servantes'i tutacaklardı, ama, Cafer adı meyhaneyi ayaklandırdı. Başlayacak çok kanlı kavgada bulunmak istemiyenler Kızıl Kadırgalıları bu uğraşta yalnız bırakıp kapıyı tuttular. İtişe kakışa kendilerini dışarı attılar.
Servantes de bu arada toz oldu. Lostromo :
— Palanı indir, Cafer, dedi. Az sonra bizden iki yüz korsan yetişecek. Gücün, bilgin, şeytanla olan ortaklığın burada sökmez.
Cafer :
— İki yüz az gelir, dedi. İki yüz bal kabağı beni tutamaz.
— Yüz bin bal kabağı da limanda seni öldürmek için and-içmiş bekliyorlar... Gelirlerse tutarlar. Biz de onlar gelene kadar seni ölür, kalır, nasıl olsa burada tutarız.
Yandım Ali Reis durumun kötülüğünü sezdi. Gülerek Cafer'e baktı :
— Ayık kafa ile ahrete gitmek nereden de alnıma yazılmış evlât, dedi. Ne dedim de sana uydum?!.
Sonra masa üstünde duran, koklayıp da sarhoş olmasın diye kendisine içirmedikleri destiyi kaptığı gibi başına dikti.
Kızıl Kadırgalılar, ölümü kafayı tütsüleyerek karşılamaya özenen bu kart gönül ve cümbüş erine bakarken kendilerini unuttular.
Yandım Ali Reis testiyi tamam etti, bir :
— Oh! çekti. Sonra kendisine salak ve şaşkın bakan Lostromonun kafasında patlattı:
— Kalanı senin olsun.
Testi kafasında parçalanınca kulağı kopuk Lostromo kıç üstü yere yıkıldı, kafası yarılmıştı.
Tayfaları ayağa kaldırdılar ve kalkınca da hep birden hücuma geçtiler.
Arkaları taştan duvar, üç yanları insan oğlundan engellerle çevrili iki korsan için kurtuluş yolu yoktu.
Her korsan gibi onların da bir kavgada sona erecekti hayatları. Bu SON, GELMİŞ GİBİ GÖZÜKÜYORDU.
Yandım Ali Reis, Cafer'e :
— Yahu ne somurtup duruyorsun, dedi. Belki Sen Jan he-
veslenir de bizi kurtarmaya gelir. Hep bu gâvurların mı yardımına koşacak?
Cafer'in Sen Jan'dan yana pek umudu yoktu :
— Sen yerden sıyrıl kapıyı tut, dedi. Ben onları oyalarım. Ali Reis ileri atıldı, iki tayfa geriledi.

— Ne yerden, ne gökten, dedi. Beraber başladık, beraber bitireceğiz.
Cafer yanma kimseyi yaklaştırmıyordu. Fakat kulağı kopuk Kızıl Kadırgalı, Cafer'i Camgöz gibi korkunç bir döğüşçü karşısında görmüştü.
— Bir kargı bulun! diye haykırdı. Bu köpek soyu (Chiye-nel) yanına adam sokmaz. Uzaktan domuz avlar gibi kargı-lıyalım.
Bu ağır söz üzerine Cafer'i deliliği yeniden tepti. Kendinden geçti. Siperin ötesine fırlayıp lostromonun gırtlağına yapıştı.
— Senin tek kulağın ve burnun sana çok geliyor...
Yoksulun başmı saran bezi palanın uciyle yırttı. Kesik kulağın yeri iğrenç bir kızıllık içinde belirdi. Bir kasap ustalığı ile öbür kulağını da uçurdu.
Fakat bu lüzumsuz uğraş sırasında yandak bir kılıç yedi, kolu sarktı. Yandım Ali Reis o tarafa yöneldi :
— Geri çekil, diye haykırdı. Hıyarlığın sırası mı?
Bu sırada tayfalar yaralı Cafer'in üstüne çullanmış, kan kokusu almış aç çakallar gibi uluyorlardı.
Yandım Ali Reis de masanın önüne fırlamak zorunda kaldı.
Havada gümüş parıltıları, mavi ışıklariyle yanıp sönen çelikler birbirine girdi. Topların, kılıçların, okların, hattâ kadırgaların yenemediği Cafer'i arkasına düşen iki pis gemici bıçak-iayıp yenecekti.
Bu temiz kahramanlık ve erkeklik sembolü, bir meyhane kavgasında yenilmiş olacaktı.
Her dört yana saldırmak zoru Ali Reisi de Cafer gibi eritiyor, yavaş yavaş ölümün kucağına atıyordu.
— Ah! diye haykırdı. Bir şişe şarap daha olsa beni böyle sersemlik hastalığı içinde avlayamazdmız. Neydi o pis hastalığın adı? (Maraz-ı Seraseme)!
Fakat, tayfalardan biri, hortlak görmüş çocuklar gibi haykırdı :
— ÎL VETRO LlOKÎO ARÎVA.
Gözlerini kan bürüyen Kızıl Kadırgalıların ÎL VETRO LlOKÎO ARÎVA! sözü öylesine ürküttü ki bir an için duraladılar. Arkadaşlarının gösterdiği köşeye baktılar. Meyhanenin loş karanlığı içinde büsbütün devleşen kara ve korkunç hayaleti tanıdılar. Cafer de korsanları durduran, korkudan titreten bu gölgeyi tanımıştı :
— İşimiz tamam, dedi. Camgöz geldi. Bir bu eksikti. Yandım Ali Reisin de Camgöz'le geçmişi vardı :
— Camgöz yaşıyor, dedi. Sonra :
— Belki de hortladı, diye mırıldandı. Bittik!..

Camgöz hortladı

Gelen, hortlak veya hayal, ne olursa olsun Camgöz'dü. Pis yamalı şapkası, etekleri kopuk, rengini kaybetmiş zeytin rengi mantosu ve uzun kanlı kılıciyle Camgöz.
Fakat Camgöz'ün Kızıl Kadırgalılara yüz verdiği yoktu.
Arkasında yeni beliren adamlarına, Kızıl Kadırgalıları kılıcının ucuyla gösterdi :

— Tepeleyin, dedi. Bir teki sağ çıkmıyacak. Adamları koyun sürüsüne dalan sırtlanlar gibi yoksul Kızıl Kadırgalıları çığlıklar «— Yapma! Kıyma! Merhamet! Hris-tos akşına! Yapma! Yapma!» diye kulaklarda çınlarken, yüreklerinde ufacık bir acıma duygusu uyandırmadan boğazlandılar.
Kan ve bağırsak artıklariyle kokan meyhanenin taşları üstüne diz üstü çöken yaralı Cafer'in yanma koşan Camgöz, kılıcını duvara dayadı. Cafer'i kucağına aldı, sesi hırtlak ve çok zayıftı.
Sonradan Cafer bu sevimsiz yeni sesi de ölü sesine benzetecek, Camgöz'ün gemi zinciri boşamyormuş gibi çıkan korkunç sesini çok arayacaktı.
Camgöz kesik ve ancak duyulabilen bir sesle :
— Yaran ağır mı, dedi. Seni benim kadırgaya götüreyim. Cafer :
— Hayır, dedi. Yaramın önemi yok. Beni tanıdılar, senin yanında görmesinler. Başınıza belâ olurum.
— Niçin?
— Neredeyse burayı saracaklar.
Sonra Camgöz'ün kötü şöhreti aklına geldi, güldü :
— Yani beni kanadlarının altına mı aldın Sen Jan? Sana kimseler dokunamaz mı?
Yandım Ali Reis de bir kahkaha attı :
— Ben demedim mi Sen Jan gelecek, seni kurtarak, diye? İşte geldi.
Sonra bir derviş hoşgörürlüğü içinde :
— Yahu gelecektin, geldin, diyecek yok, ama anam, babam, dedi. İçine girecek Camgöz'den başka insan kalıbı bulamadın mı be mübarek? Yüzüne bakarken yüreğim kabarıyor.

Barbaros Hayreddin Paşanın oğlu Hasan Paşa toy bir delikanlı misâli heyecan ve duygularının gemini tutamıyordu :
— Karos İmparatorunun zinadan olma veledi «Don Juan'-ın» başkumandanı ve gene Papa'nın başyargıcı Bonifas'ın Zinadan olma oğlu «Marko Antonyo Dikanala» nın yardımcısı olduğu - sözüm burdan dışarı - böyle bir piçler donanmasından ne deyu çekinirüz? Kalbimizde Allah sevgisi, kollarımızda Hazreti Ali gücü bulundukça önümüze katar, süreriz bu zina veletlerini. Zinhar kaçmayız bu uğraştan.
Türk donanmasının Kaptan Paşası Müezzinzade Ali Paşa : -
— Yaşa Paşa karındaş, dedi. Bu frenk donanmasının bir ucundan girer, diğer ucundan çıkarız.
Adriyatik Denizinin İnebahtı limanı ve kalesi önünde toplanan Türk donanmasının kaptana gemisinde geçen bu konuşma Uluç Ali Reis'i sinirlendirdi, Hasan Paşa'ya :
— Paşa, dedi. Haydi bu vezirler derya uğraşı görmemiş, denize yatmamış yoksul kişilerdir..Yaparız, asarız, keseriz, deyu atarlar. Sen deniz, derya halini bilürsün. «Bu donanma gayri uğraşa giremez» diye kesip atacağına, duygulu, yaldızlı laflarla kandırmaya çalışırsın.

Müezzinzade Ali Paşa, Yeniçeri ağalığından derya kaptanlığına getirilmişti :
— Çün bir senedir deryada gezeriz. Elbette deniz savaşlarını biz dahi bilirüz, dedi.
Uluç Ali Reis kızdı :
— Özüm altmış yıldır gezerim. «Öğrendim!» demeye utanırım. Çün bir senede öğrenilen derya bilgisiyle elbette böyle görüşülür.
Müezzinzade Ali Paşa :
— Reis, dedi. Yaşını saymasam bu gûna ağır sözlerin karşılığı başkaca olurdu. Kâfir donanmasından korkunuza teaccüp olunur? Elbet de sebebini bildirirsiniz.
— Sebebi gûna gün ise de başlıcaları şöylece toplanır :
«Birincisi budur kim. Donanmamız altı aydır deryada yürümüş, düşmanı aramış, düşman bizden kaçmış iken acep şimdi ne deyu döner de üstümüze gelir, deyu düşünmek basiret icabı iken Allahü azîmüşşanm yardımını ve din, millet gayretini yardıma çağırıp uğraşa girmek gaflettir.»
«Zira Cenâbıhak dahi tedbirsiz ve bilgisiz, devesini bağlı-yamamış fellâha yardıma gelmez. Çün düşman bizi zayıf gördüğünden dönüp üstümüze gelir.»
«Müezzinzade kızdı :
«— Teaccüp? dedi. Birkaç ay önce donanmaya güvenir, kuvvetlidir der iken bugün güvenmemeniz nedendür?
«— Çün, donanma kış uykusuna yatmaya hazırlanmış canavar gibidir, yorgun, eksik tayfalı, kalafata muhtaç haldedir. Bu sene Kıbrıs seferini bitirelüm deyu acele ve erken sefere çıkarılan bu donanmanın tayfa ve kürekçisi eksikti. Bu yetmiyormuş gibi bir haftadır «Sılaya yakun geldük» diyen sipahi -ve yeniçeri tayfası donıanmayı terk edip gitmişlerdir...
«— Sılaya giden Rumeli tayfasını acele geri getirtürüz.
«— Böyle toplama, sıladan geri getirme erlerle savaşa girilemez. Donanma eskidir. Gemiler yorgun, bozgundur. Bize limanda ve İnebahtı kalesinde oturmak yarar. Kâfir üzerimize varırsa kale toplarının da yardımiyle gaza kazanılır. Gayri bir tertipte zafer umulamaz.
«İkinci vezir iken, Sokuîlu'nun (Kaptan Paşa) eyleyüp Istanbuldan uzaklaştırdığı Pertev Pşa, Uluç Ali Reisin bu görüşünü beğendi. Kazara donanma yenilirse garazkâr, hasut Sad-r Âli'nin kendisini idam ettireceğini biliyordu.
« —Altı aydır, cenkçiden ve kürekçiden noksan var deyu her işin başında söylemiştinüz. Cezayir Beylerinin sözleri doğrudur. Tayfa ve kürekçi icazetli, icazetsüz kış ve dönüş halidür deyu gemileri terketmiştir. Uğraşa girilecek ise kale himayesinde girmek akıl kârıdır.»
«Müezzinzade kızdı :
«— Teaccüp asıl bizde Paşa karındaş, dedi. Kaptan Paşalığı ve derya çengini nerede ve ne kadar çabuk öğrenmişsiniz?» «Pertev Paşa yılmadı :
«— Biz bilmediğünü dahi bilmez cahillerden değiliz. Gemiciliği ve derya ilmini sizin yanınızda ve sizinle birlikte bir senede öğrendük. Gemilerimiz savaş ganimetleri, esirlerle dolu, yarar tayfadan halidir. Kaleden taşra çıkmamız bir vechi münasip değildir.»

«Ali Paşa baktı ki vezirler de Uluç Ali Reis'in aklına uyuyor, koynundan birtakım fermanlar çıkardı.
«— Bu fermanlar ki bendedür okuyorum: (Elbette donanma cengi olmalıdır. Göreyim seni, kaptan Paşalığından Asi-tânede şüphe edilegelmektedir. imdi her nice bilürsün, nice yolu tutarsın, tedbir senündür. Kâfir donanmasını bulup yok ide-sün. Fermanıma itibar idesün. Gaflet içre bulunursan ve donanma cenginün üstesinden gelemezsen başın alunur. Hakkından gelünür vesselam.»
«Uluç Ali Reis, Kaptan Paşanın fermanları okumasını kesti :
«— Bu fermanlar ve ahkâmlar ki okursunuz. Bunlar çengin üstesinden gelmenizi emreyler. Hiç bir veçhile zafer müyesser değildür. Ferman ile cenge girecekseniz, buyurun fermanları sancak deyu gemi direklerine astıktan sonra girin. Siz Kaptan Paşalık yerinize lâyık olduğunuzu belirtmek için yıllar boyu bin bir emekle yetişmiş, yarar korsanları ve gemileri ateşe sürersiz. Amma bilesüz ki kaybedilen uğraş ile Kaptan Paşalığınız da, başunuz da gidecektür.
«— Kâfir ve dahi donanması ne köpek makulesidir, ikide bir ileri sürersin Reis? Sende din gayreti, padişah namusu yok mudur? Her gemiden beşer onar adam eksik olmakla ne çıkar?»
«Uluç Ali Reis :
«— Bu sözler ki söylersüz, bunlar bir Kaptan Paşa değil, bir cahil sözleridür. Din gayreti, padişah namusu, erkeklik şerefi... Bu gibi ... sözler deniz çenginin inceliğini bilmiyenlerin ağzına yakışır. Elbette bu sözlerle savaş olmaz ve alınmaz.
«— Biz Yeniçeri ağalığı etmiş. Beç kalesi kapılarında gücümüzü göstermiş kimseyiz. Ben yerimden değil, başımdan korkarım. Ve huzurumda ki böyle edep ve nizamdışı konuşursun senin de başın alurum.»
«— Korktuğun başını, bu kafa ile girersen kâfir kaptanı uğraşta alur. Sokullu'ya sıra kalmaz. Benim başıma gelince, onu Allahü azîmüşşandan başkasına veremeyüz. Sen alabilsen ben de versem bile çıkası bir can için bunca emekle yetişmiş-Türk leventlerini ve gemilerini ateşe atamam. Sen kara serdarısın, var karada savaş, deniz işine girme.»
«— Bu sözleri deniz üstünde, altında öz malım gemi, arkanda Anadolu tayfası Larendeli leventlerle konuşmak kolaydır. Turgut Paşa gibi başın almak istediler mi gemine biner tayfanı alır, çeker gidersün. Biz devletlû padişahın sarayına cıbıl cı-bıldık devşirilip girdik. Kafa ve bilek gücümüzle bu mansıba yükseldik. Amma ne binecek gemimiz, ne de arkamızdan gelecek tayfamız vardır. Elbette gelen fermanları Sadrıazam Sokullu yazdı, ama altına Tuğray-ı-hümayunu koydu. Baş eğmek şarttır.»
Fermanları karıştırdı. Yüzü kızarmış, kanı oynamış, ağzından çıkan sözleri kulakları duymaz olmuştu:
— işte, dedi. Devletlû padişahın emri (Elbette küffarın donanması her kande ise üzerine varasuz. Mukabil olasuz ve illâ başunuz alunur.) Ben kâfirden korkmazum. Kim bu fermama uymazsa katli vaciptir.

Toplantıda olanlar, Pertev Paşa dahil, bu açık emir karşıcında susup önlerine baktılar.
Yakıştırma deryalar kaptanına uyduklarını belli ettiler.
Uluç Ali Reis:
— Çünkim düşman üzerine yürümeğü aklınıza koydunuz, biz sizi yanluz komayuz. Din gayretimiz, kardeşlik namusumuzu anca bunda kullanuruz. Turgut Reis ki, hocam ve her şeyimdir. O dahi böyle ederdi. Önce doğru yolu göstermek boynumuza borçtur, kabul etmezseniz gene sizinleyüz. Amma Allah imkân, düşman aman verir de bu uğraştan sağ çıkarsam ben bilürüm o Sokullu olacak cahil ve hain vezire ne ideceğümü. Bu bir siyasi tuzak ve ürkütme fermanıdır. Sizi ve bizi yorgun ve eksik, düşmanın ağ-zuna sürüp yok etmek, Istanbulda tek başına hüküm sürmek ister. Asıl kendisinde din gayreti ve millet namusu yoktur ki bir kötü sadaret mesnedi uğruna koca bir donanmayu ateşe sürer.
Bu ağır sözler, Müezzinzadeyle Pertev Paşanın da bilip söylemediğü sözlerdi. İki canavarın birbirini yemesi onların da işine gelirdi. Reisi konuşmaya bıraktılar. Fakat sıra deniz stratejisine gelince Reis
— Bari deniz tarafın biz tutalum, böyle olagelmişdür, dedi. .Müezzinzade:
— Kıyılar bizümdür. Kıyıyı tutaruz. Padişah donanması ürktü ve derya yönünü tuttu, kaçak güreşti dedürtmeyüz.
Uydurma ve devşirme bir senelik Kaptan Paşanın deniz cengindeki bilgisizliği sinirlerini germiş, terbiyesini, soğukkanlılığını kaybettirmişti.
Aziz okuyucularım, tekrar bildirmek zorundayım. Bu konuşmalar o gün orada hazır bulunan Türk tarihçilerinin eserlerinden aynen alınmıştır. Bir siyaset ve nefsini düşünerek rakibini yok etmek gayretiyle koca bir donanma ve Osmanlı İmparatorluğunun her şeyini gözü kapalı harcamışlardır. Uluç Ali bu durumu da sezince:
— Bana bakın, dedi. Ben bir baş ve bir mesnet için böyle sizin gibi kopasıca başımı önüme eğip susamam. Kande kaldı "Barbaros'la, Turgutça ile uğraşlara giren, deniz savaşını bilenler? Niçin susarsınız? Bu yoksul vezirler ki siyaset kurbanı, can kaygusu amanudurlar. Bunların gücünü açamazsunuz. Konuşsanıza. Siz bildiklerinizi söylemezsünüz, canınız ve mesnediiniz size kalur mu sanursunuz? Tuh, yazıklar olsun cümlenize. Bir gemiye top dokanduğu gibi batmak ve yanmak korkusiyle leventler gemiyi, kaptanı zorlayup karaya sürseler gerektir. Bu hal diğer gemilerin de yıkılmasına, kıyıya kaçmasına yol açar. Bu korsanlık elifbasının başıdır. Okusanuza.
Politika ihtirası, can ve mal kaygusu doğru yolu bilenleri susturuyor, Uluç Ali Reisin dedikleri kabul edilmiyordu.
Cahil ve inatçı Kaptan Paşa da emrinde bulunan Uluç Ali Reisin «ah» dediğine «kara» diye ayak direrse, paşalığın isbat etmiş olacağını sanıyordu.
Fakat Uluç Ali Reis, bıkmıyor, usanmıyor, deniz stratejisi adına ne bilirse sayıp döküyordu:

— Bari gemilerin kaptanlarını belürten fenerlerin bozun, bayrak ve flandraların giderün.
Müezzinzade:
— Bu da mı deniz ilmi icabı? dedi. Ben bayrağım, ki şerefi eİlerime verülmüştür, düşmandan korkup saklıyamam. Yıllar boyu savaş meydanlarında kazandığım fenerimi kendi elimle söndüremem.
— Düşman sancağımızdan sizi, fenerlerimizle flandralarımızdan bizi tanır, üzerimize varur. Önce bizi yok eder. Başsız kalan donanma dağılır. Deniz savaşında bu da kanundur.
— Korsan savaşlarında kurnazlık aynı kanun olabilir. Padişahlar savaşırken tekmil şan ve şatafatlariyle bayraklarını açıp yürürler.
Uluç Ali Reis, baktı ki sözleri bu kendini beğenmiş devşirme, uydurma deryalar kaptanına kâr etmiyor, konuşmaktan vazgeçti.
Donanma, Kara Kadı'dan ikide bir gelen haberlerden yaklaştığını anladığı düşman gemilerini karşılamak üzere sabahleyin erken kalkacaktı.
O gece Kara Kadı'dan son haber geldi:
— Kâfir gemileri içinde barınamadım. Beni Patras Piskoposu Yermanos ele verdi. Korfo adasında Cafer'le Ali Reisleri koyup denize açılmak zorunda kaldım. Patriğe acele yok «dün. Donanmanın her halini Ceneviz Amirali Civanni Andre Dorya'ya mektupla bildiriyor. Ele geçirdiğim son mektubunu sunuyorum. Düşman bizim donanmanın sayısını ve cenge yaramaz olduğunu bu Türk ekmeği yiyen hainden öğrendi. Bugün "bir ekim günü. Tekrar PİLAROS koyunda yatan kâfir gemilerinin içine girdim. Gemileri sayarken tanındım. Sıyrılıp ellerinden kurtuldum. Peşlerini bırakmıyacağım. Şimdi gemilerden kayığa aldığım birini ÖTTÜRDÜM. Düşmanın bir kısın» benim göremediğim ve sayamadığım gemileri vardur ve pusu-dadur. Böylece bilesüz ve tedbiri alasuz. Belki cümle yoldaşlardan cümle leventlere selâm eder, ellerinizden öperiz.
Türk sancağına bağlı Mora Yarımadasındaki bir piskoposun, Mora kıyılarında kızağa çekilen Türk donanmasının, kötü durumunu, düşmana haber vermesini cezasız bırakmayacak olan Uluç Ali Reis önce:
— Patras şehrine bir yarar adam gönderin, Yermanos nam papasun başunu getürsün, diye emir verdikten sonra, Kaptan Paşaya da, gece yarısı:
— Düşman gemilerinin pusuda oldukları öğrenüldü. Donanmayı açuktan orsa iderek geçirmek gayri vacip oldu, diye haber gönderdi.
Kaptan Paşa, kendisine vezir, kaptan ve reisler önünde «cahil!» diye ününü pek küçülten Uluç Ali Reis ne derse tersini yaparak «cahil» olmadığını isbat etmeye karar vermişti:
— Ben açukdan gidüp, Devletlû Padişahın donanmasına KAÇAK GÜREŞTİ namın koydurtmazum, diye cehaletten: de üstün, gülünç bir karşılık verince, Uluç Ali Reis:
— Alın yazısı silinmez. Bu herif burnunun doğrusuna ve dahi ölümüne doğru gider... Gayri elden ne gelür? dedi, Kaptan Paşa ile ilişiğini kesti.

Fakat sabaha karşı tam Maltalılardan esir alıp yeniden donattığı kendi eşsiz kadırgası Sent Nikola'ya binerken Cafer'den haberci geldi.
Cafer'den gelen mektupta:
«Düşman donanmasının sayısı yanlış bildirilmiştir. Doğru sayısını ve kumandanlarının adlarını önce bildiririm» dedikten sonra şöylece devam ediyordu:
«Birinci VENEDİK filosudur, kumandanları Sibastiyani Veyinero'dur. 103 bastarda ve kadırgadır.
«İkinci ispanyol gemileridir. Kumandanları, aynı zamanda birliğin de başkumandanı olan DON JUAN DOTRlS'tir. 12 bastarda ve kadırgadır.
«Üçüncüsü Napoli filosudur. Kumandanı Don Alvardo Yaran. 29 bastardadır. ,
«Dördüncüsü Sicilya filosudur. Kumandanı Don Juan Di-kardana. 10 bastardadır.
«Cenovahlar: Kumandanları yakın tanıdığınız CÎVANNİ DORYA'dır. Sizin sol kanadı tutacağınızı casusları yoliyle öğrenmiştir. Sağ kanaddan gerinize düşüp sizi avlamaya ve dahi şehit etmeye yeminlidir. 19 kadırgadır.
«Geri kalanlar, Papa, Roma, Malta filolariyle toplamları 277 gemidir.
«Bizim leventlerin sılaya gitmesini beklemişler, daha önce karşılaşmaktan kaçınmışlar, şimdi yorgun ve eksik filomuza "karşudurlar.
«ille de savaşa girilecekse oğlunuz Zenta adasında emrinizi beklemekteyim. Kıble kerteriz üstündeyim. Size yardım edebilecek bir filom var amma, sancağı Jagala'larm forsunu taşıyor, yardımcı kaptanım CAMGÖZ ve gemilerim Kıbrıs adası düştüğünden ötürü her kâfir gemisi gibi kederlerinden siyaha boyalı. Böylece, bu gülünç kılık ve durumda emrinizdeyim. Aranıza girersem yoldaşların da top ateşi altında can vermek nasip olacak. Ellerinizden öperim. Gazanız mübarek olsun.»
Uluç Ali Reisi Cafer'in verdiği bu yeni bildiri sarstı. «Fakat her apansız gelen felâketi karşılamaya yeter sağlam bir yapısı vardı. Üç yaşından beri içinde yuvarlandığı, kavga ettiği her çeşit zorlukları karşılamak zorunda kaldığı, güçlüklerini yendiği dalgalı deniz, onda büyük bir serinkanlılık, çabuk, doğru kumanda vermek yetkisini geliştirmişti.
Kamarasına girdi. Piri Reisin, Bahriye kitabını açtı. «BU FASIL İNEBAHTI KENARLARIN BEYAN EDER» diye başlayan 370 sayfayı okumaya başladı. Bu yerlerin haritası da yanındaki sayfada duruyordu. Henüz sabah olmamıştı. Eşinin yarın gireceği uğraş, harat başındaki durgun hali Selime Hatunun da uyuyamamasma yol açıyordu. Yanma geldi, arkasmdan: -boyu yetmediğinden - anca beline sarılabildi:
— Koca Reis, ne düşünüp durursun? dedi. Zor durumdasın. Aldırma. Seni beğenip seçenlere yarınki savaşından bitmez, tükenmez nice kaynaklar bulacaklar. Sen soğukkanlılığını elden bırakma. Kendisini beğenmiş Kaptan Paşaya uyup cesaretimi, gücümü göstereceğim diye rampa ve boğuşa girme! Sen yarın düşmanı gördükten sonra nasıl davrandığını orada uğraş yerinde herkesten iyi kestirebilirsin.

Selime Hatunu bu sözleri sonradan düşmanı, yendiği kanadın Hıristiyan tarihçi ve stratejisti «Dekonten Maksa» ya Sermaye olacaktı.
Uluç Ali'nin hâlâ sustuğunu görünce, Selime Hatun üzün-tiyle sordu:
— Düşman çok mu üstün?
Uluç Ali Reisin dudakları büzülmüş, gür kaşları çatılmış-tı. Bu soruyu başiyle evetledi:
— Cafer,'den gelen haberler de kötü öyleyse?
— Evet.
— Sen de Cafer kadar gençsin. Görgün de ondan üstün», üzülme, tamam... bir emir vereceksin, kimi çağırayım?
— Cafer'den haber getiren Komiyi getirsinler. Komiyi getirdiler. Kara kuru bir Ceneviz tayfasıydı. Reis:
— Bu yazıyı sana kim verdi? diye sordu. Komi:
— Kaptan II Vetre Lokio, dedi.
— Camgöz yaşıyor demek?
— Evet, Amiral.
— Benim kim olduğumu da biliyorsun?
— Evet. Amiral Oşi Ali (OCHÎALl) siniz.
— Bir yazımı kendisine götürebilir misin? Yakalanmadan.
— Bir at bulunursa, karadan, gider, Lepantes kanalı dışından Zenta adasına geçerim.
Uluç Ali Reis hemen oracıkta ufacık bir kâğıda emrini, ancak Cafer'in anlıyacağı dille ve Arap harfleriyle yazdı. Komiye verdi:
— Al, götür! Atın çatlayana kadar sıkı sür!
Sıngun donanması
Bu sabah uğraşa girecek olan şanlı ve yenilmez sayılan Türk donanması akşam üstü yukarıdaki «SINGUN DONANMA» damgasını yiyecek, bu kötü ad Türk denizcilik tarihinde bir leke olarak kalacaktı.
«SINGIN» veya Smgun ana Türkçemizde bozulan, yenilen, yıkılan anlamında kullanılırdı.
Sabaha karşı kendisini koruyabilecek koydan çıkarak açıktaki düşmana doğru yürüyen Türk donanması kıyılara yakın gittiğinden yıldız «Kuzey» istikametinden ve Oksiya adası batısından dolaşarak ilerlemekte olan Hıristiyan donanmasının 44 kadırga gibi önemli bir ünite tutan Marki Santakroza kumandasındaki yedek filosunu göremedi.
Düşman filoları arasında dolaşan Kara Çalı ile Kara Kadı gün doğarken kendi hatlarma sığınmak isterken, düşmanın Riyyale gemisi tarafından görüldüler, düşman bu casus gemileri ana filomuzun öncüleri sandı, ateş açarak peşlerine takıldı.. Bu kovalamacadan sonra saat 10 a doğru iki donanma da yürüyüş savaş nizamına girdiler.
Türk donanmasının ortasında Kaptan Müezzinzade Ali Paşa, sağ kanadında Mehmet Solak Beyin kadırgaları vardı. Bu.: önemli savaşın her anı orada

bulunan Türk ve yabancı tarihçiler eliyle yazılmış olduğundan biz de sözü tarihe bırakıyoruz... Tarihten alman satırlar «....» içinde olanlardır.
Sol kanadda Uluç Ali Reis bulunuyordu.
«Düşmanın sağ kanadı önünde Kıbrıs'ta idam olunan Bra-gadino'nun iki oğlu Ambroçyo ve Antoniyo Bragadino Kardeşler siyaha boyanmış iki kadırga ile (Öc almak hırsı içinde) Müezzinzadenin arkasını sarmak kaygısiyle ileri atıldılar.
«Bu anda düşman kumandanı, Türk amiralinin kaptana, gemisinde Amirallik bayrağını görünce, o da gençlik ve toyluk gururuna yediremedi; Papanın kendisine armağan ettiği ve üzerine: İncil'den alınmış: «ALLAHIN GÖNDERDİĞİ YAHYA ADINDA BİR ADAM VARDIR» yazılı bayrağı prova direğine çekti. Kendi adı de Jean (YAHYA) idi. Ve Allahm kâfirleri,. (İslâmları, Yahudileri) öldürmek üzere yeryüzüne gönderdiği takdis edilmiş bir varlık olduğuna inanıyordu.
«Her iki taraf sancaklarım çekince, Uluç Ali Reisin de sancağını çekmesi gerekti. Maltalılardan alıp kaptana gemisi yaptığı SEN NİKOLA Uluç Ali Reisin Cezayir sancağını çekti. Böylece Uluç Reisin sol kanadın en dış gemisinde bulunduğu anlaşılmış oldu:
«Her iki yönde de birbirinden öc almak istiyenler vardı.
«Kıbrıs valisi iken derisi yüzülen Bragadino'nun çocukları hislerini yenemiyerek düşüncesiz bir hırsa kapılıp ileri fırlı-yarak Türk donanmasının sağ ve ortasına saldırdılar.
«Civanni Dorya, Uluç Ali Reisin sancağını sol kanadın başında görünce, kendisi de Dorya sancağını çekip Reis'in karşısında yer almak üzere sağ kanadın sonuna kaydı.
«Kutsal birlik donanması, top atışından başka sayı bakımından da üstünlüğe güvenerek rampaya girmek istemedi.
«En önce saldıran acemi çaylak Bragadino'luları, Mehmet Solak Bey gemilerini kıyı kayaları üzerinden geçirerek arkadan sarsdı. Sayı üstünlüğüne rağmen gemisine sancak indirtti. Avgustino Barbariko'yu gözünden okla vurdu, Antonyo'nun da başmı eliyle kesti. Yoksul Kıbrıs kumandanının oğulları babalarının öcünü alamadan, ahrette yanına gittiler.
«Bu arada bizim sağ kanadın başkumandanı TÜRK KORSANLARININ en ünlülerinden Salih Reis'in ve Kontes Julyana "Difondi'nin oğlu Mehmet Paşa idi.
«Paşa da Mısır Beyi Mehmet Solak Bey gibi karşısındaki zorlu kaptanları ile rampada yendi. Marko Kirini, Antonyo Kabala gibi kumandanlara sancak indirtti.
Fransız amirali ve deniz strateji tarihi yazarı Joriyan dola Graviyer der ki: «Eğer kutsal donanmanın orta ve sağ ka-nadları da bu kadar gemi kaybına uğramış olsa savaşın Türklerin lehine bittiğini yazmak lâzım gelecekti.»
«Bu arada Müezzinzade de karşısındaki filonun Amirali Don Juan'm kaptana gemisine yaklaştı. Topların yarım gemi boyu gibi kısa bir mesafeden ateşledi.»

«Arkasından, en önden Kaptan Paşa olmak üzere Türkler amiral gemisine pruvasından dirise edip atladılar.»
«îki amiral de hayatlarında ilk defa deniz çengine giriyorlardı.»
«Bu kara savaşına benziyen rampa kavgası alışageldikleri bir şeydi. İkisi de bu durumdan hoşlandılar.»
«Müezzinzade Ali Paşa çok yaşlı -elli beş yaşında- Don Juan çok genç -yirmi iki yaşında- olmasına rağmen, Ali Paşa birçok namlı, şövalyeleri eliyle boğazlıyarak genç ve toy Don Juan'la karşı karşıya geldi. Kısa süren bir düello sonunda bilgisine dayanarak alnından ve karnından yaraladı, öldürecekti. Görgülü, yaşlı Amiral Pekezen atıldı, genç ve tecrübesiz Don Juan'ı zorla geminin kıçına, kutsal bayrağın çekildiği yere sü-rükliyerek ölümden kurtardı. Ali Paşa ile Don Juan'm arasına çelik zırhlı ve miğferli 400 şövalye girdi Ayrıca Hıristiyan gemilerinde arkasına gizlenecek metrisler de vardı. Tayfa bu metrislerin arkasına çekildi.»
Müezzinzade kara savaşlarında denenmiş, bildiği şekilde uğraşa girmiş ve kazanmak için de çabuk ve bilgili, elinden geleni yapmıştı. Fakat sayıca üstün olan düşman gemileri de durumu görünce Müezzinzade'nin borda, prova ve pupasına bindirdiler.
Barbaros'un Preveze zaferinde bulunmuş yaşlı korsanlar, gençlere örnek oldular. Türk korsanları etleri çelikleşmiş bir
ordu haline geldi.
Fakat Kara Kadı'mn daha önce görüp bildiremediği yedek 44 kadırga Oksiya adası arkasından çıkıp uğraş yerine yetişti.
Müezzinzade dokuz yerinden aldığı dokuz derin yara ile
düşman kadırgaları üstünde şehit oldu. Denize düşen, gemisi batan Serdar Pertev Paşayı bir kanca takıp yaralı, bitkin kurtardılar. Bunların vurulacağı, şehit olacakları düşünülerek yerlerine yedek bir kumandan seçilmemişti. Başsız kalan sağ ve orta kanadımız çöktü.
İşte bu anda şimdiye kadar uğraş alanından kaçtı sanılan Uluç Ali Reis uğraş sahnesine bir kartal hışım ve azametiyle daldı. Saat 16 idi.
Bu uğraşta İspanyol gemileri içinde bulunan tarihçi Servantes - her İspanyol gibi Venediklilerden nefret ettiğinden -sanki Hazreti İsa savaş yerine inmiş gibi: ...« Nihayet saat on altıda Uluç Ali, uğraş alanına yetişti..» »diye sevincini belirtir.
«İnebahtı deniz uğraşı saat 11 de Don Juan'm Sfenks nam gemisine «Allahın Yahya adında bir adamı vardır» sancağını çektiği ve 277 geminin de, bir top yaylım ateşiyle bu bayrakla bildirilen savaşa başlama işaretini selâmladıklarına göre Uluç Ali Reis tam beş saattir neredeydi?»
Büyük bir zekâ, bilgi ve cesarete dayanan; sonuncunun sağladığı başarı bakımından deniz savaşlarında eşi bulunmayan Uluç Ali Reis'in üstün manevralarını, uğraş yerinde bulunan Venedikli tarihçi «Theu» den alarak anlatıyoruz:

«... Her iki yön top düellosuna başladıktan sonra... Uluç Ali Reis'in karşısında - Reis'in korsanlık alanındaki korkunç zekâ, bilgi ününü bildiğinden - tetikte, acaba ne yapacak, diye bekliyen Civanni Dorya, Uluç Ali Reis'in forsunu taşıyan eski adiyle Sen Nikola kaptana gemisinden sol kanad gemilerine {Benim manevralarıma uyun!) işaretinin verildiğini gördü.
«Bu emri veren Sen Nikola pruvasını kıbleye çevirdi ve büyük bir hızla savaş alanından uzaklaşarak açık denizlere doğru yol aldı. Reis'in 38 kadırga ve 23 kalitası da peşine takıldılar. Bu emir ve hareket, basit ve alışılagelmiş klâsik bir manevra idi.
Civanni Dorya bu hale güldü: Hocası Dragut'un -Turgut Reisin - Preveze'de başardığı manevrayı yapacak bunak!» diye alay etti. «Fakat karşısında bu sefer genç bir Dorya bulunduğunu bilemiyor.» Ve Uluç Ali Reis'in Don Juan'm gemilerinin arkasını sarmasını önlemek için o da filosunun başına geçti, yarış edercesine bir hızla Uluç Ali Reis'in rotasına paralel, güneye doğru savaş alanından uzaklaştı.
«... İki saat iki filo baş döndürücü bir hızla yollarına devam ettiler. Saat 13.30 da Uluç Ali Reis filosunun hızını kaybettiğini Dorya sezdi: «Yarışı kazandık, Oşyalinin kürekçilert şişti. Koca korsan bizden sıyrılmadı!» diye sevindi.
«... Uluç Ali'ye uyup hızını kesmedi. Bu hatası hayatına mal oldu. Saat 14 te Uluç Ali'nin forsunu taşıyan Sen Nikola'-dan bir top atıldı. Sen Nikola'daki kaptana sancağı indi. Pruva nizamında giden filonun en sondaki ve savaş alanına en yakın yerde olanı gene Maltalüardan devşirilmiş Sent An, Reisin forsunu çekti.
«... Genç ve toy Dorya bu bayrak indirip çekmelerin varacağı sonucu daha kavrayamadan Türk filosu tiremolaya geçti. 61 gemi bu tarihe kadar görülmemiş bir çabukluk ve nizam içinde, oldukları yerde ve eksenleri üstünde 90 derece döndüler.. Kaçışlarmdaki hızı aratmıyacak yeni ve baş döndürücü bir hızla bizim - yani Venediklilerin - orta kanadın arkasına yan gerisine doğru suları yararak ok gibi fırladılar.
«Bu manevralar başladıktan 15 dakika sonra Türk Sol ka-nad filosu Yıldıza (Kuzeye) doğru dönmüş, yeni kaptana gemisi de bu yönün pruvasına geçmişti.
«... Dorya daha hızla giderek iskeleye kırıp Türk filosunu kuşatmak niyetindeydi. Hiçbir mâna veremediği, beklemediği,, kitapta yeri olmıyan bu yeni ve şaşırtıcı manevra karşısında, bocaladı. Şaşkın ve kararsız kaldı. Bu şaşkınlık anında Uluç Ali Reis de 3 saatte uzaklaştığı alana bir buçuk saatte tekrar yetişti.
«Uluç Ali Reis, bütün manevrasiyle Dorya'nm elli gemilik gücünü - birkaç saat için de olsa - savaş alanından uzaklaştır-mış ve çok korktukları şekilde düşmanın orta kanadını arkadan vurmuş bulunuyordu.»
Buradan aşağıda sözü Amiral Joriyen De la Graviyer'e veriyoruz:
«— Uluç Ali bizim - Hiristiyan birliğinin - orta ana filosunun sağ kanadına varmıştı. Karşısında can düşmanı Maltalı-larm Grand Metri Jüstinyani'nin kaptana gemisi Lafiyoranza, onun yanında da Savvalılara bağlı Lamargarita,

daha ötede Nikola Dorya'nın 10 Venedik ve İspanyol gemisi vardı. Bu gemiler sayıca kendilerinden üstün ve amansız kuvvetler tarafından bir anda kuşatıldıklarını gördüler. Yalnız Malta kaptanasına dirise, rampa ve aborda yoliyle yedi Türk gemisi bindirmişti.
«Türkler Lafiyoranza içindeki özel düşmanlarını biliyor, teker teker arıyorlardı. Yavuz Sultan Selim'in son günlerini karartan, büyük Kanunî Süleyman'a yenilemiyeceklerini anlatan, Turgutu, kalelerin dibinde öldüren bu cehennem ifritlerine aman vermemek, son kalıntılarını da bu alanda yok ederek yeryüzünden kaldırmakta kararlı idiler.
«En önde 65 lik genç korsan Uluç Ali Reis savaşıyor; bir ölüm tanrısı gibi karşısına çıkanların bir palada başını uçuruyordu.
«Rampaj savaşlarında eşi bulunmıyan ve bu türlü uğraşın tekmil inceliklerini bilen Cezayirliler sevgili ağaları Turgut'un öcünü almak için kana susamışcasma saldırıyorlardı.
«Uluç Ali Reis cesaretinden, bilek gücünden başka serveti olmayan Müezzinzade'den daha çok korsan savaşlarına yatkındı. Düşmanına üstün kuvvetlerini bir araya toplayıp saldırıyordu. Kaptana gemisindeki Malta sancağını indirdi. Gemiye kendi sancağını astı. Kaptanının gene kendi eliyle kestiği başını da mizana direğine çekti. Don Juan Di Korduna başına bir ok, göğsüne bir kurşun yarası alarak kumandayı bıraktı. Gemisi de ele geçti. Hıristiyan birliğinin sağ kanadı, içinde bir tek canlı kalmamak üzere yok edildi. Kaptansız ve tayfasız kalan gemiler sulara kapılmış geliyordu.
«Eğer Don Juan'ı yaraladığı ve Don Juan da gemisinin kıç kasarasına sakladığı zaman Müezzinzade inadına döğüşe devam edeceğine, akıllı, ileriyi gören bir kumandan gibi o da geri çekilip bir saat daha yaşayabilmiş olsa uğraşı kazanmış olacaktık.
«Fakat sekiz yerinden yaralandığı anda bir akıllı kumandan gibi geri çekileceğine uğraş alanında bir levent parçası gibi , döğüşe döğüşe şehit olmuştu. Onun da başını kesip Türk kaptana gemisine astılar. Türk bayrağı inince başsız ve kumandasız kalan gemiler çöktü. Bu anda karadan denizlere doğru bir yıldız rüzgârı esmeye başladı.
«Margi Sante Kroze'nin yedek filosu, Uluç Ali'nin savaş alanına koştu. Biten, sönmek üzere olan savaş tekrar tutuştu. Uluç Ali Reis, yedek filo amirali Margi'yi de eliyle öldürdü. Kesik başını yedek filo kaptanasına astı.
«Karsısına ara ile ve az kuvvetle gelenleri teker teker yok ediyordu.
«... Don Juan, Uluç Ali'nin ölüm tanrısı gibi yanma varan her gemiyi ve kaptanını yok ettiğini duyunca tekmil gemilere - artık kaptan paşasız kalan - orta ve sağ kanad Türk gemilerini bırakıp Uluç Ali'yi üstün kuvvetle sarmalarını emretti. En önde de kendisi yürüdü.
«Üç saat önce tiremola edebilen Uluç Ali'nin gafil avladığı, saf dışı bıraktığı Dorya da bu anda savaş alanına yetişebildi.

«Akşam olmuş, karanlığın kaim perdesi denizlere doğru iniyordu. Uluç Ali Reis, Don Juan'm tekmil donanma ile üstüne gelişinden orta ve sağ kanadda uğraşın kaybedildiğini anlamdı. Dört bir yandan üstün kuvvetlerle sarılmıştı.
«Küreğine sarılan, yelkenini açan her gemi Uluç Ali Reis'in Sen An kaptanasma doğru öbek öbek koşuyordu.
«Reis:
«— Timerola! işaretini ve arkasından da orsa alabanda tiremola emrini verdi. Yedeğe aldıkları tekmil düşman gemilerini bıraktılar.
«... Hıristiyan birliği gemilerini dört bir yana ateş açarak yardılar. Ve donanma törenine katılan gemilerin azamet ve rahatlığı içinde yıldız (kuzey) istikametinde yelken açtılar.
«Uluç Ali'nin savaş alanından düzme kaçışı ve tekrar geri dönüp saldırışmdaki stratejisi denizcilik bakımından ne kadar parlaksa, savaş anından - tereyağından kıl çeker gibi - sıyrılışı da o kadar olağanüstü bir başarı oldu.
«12 kadırgayı tam manasiyle batırmış, bir kadırgayı da tayfasız, kaptansız ölü leşleriyle baş başa bırakmıştı. Kendi gemilerinde hiç bir kayıp, hattâ önemli bir zedelenme yoktu. Kara yönünden esen rüzgâr yürük olan Türk gemilerinin kurtulmasını sağladı.
«Don Juan ve diğer kumandanlar Uluç Ali'yi yakalayacaklardı. Fakat kıbleden gelen Jagala'ların gemileri Uluç Ali'nin uzaklaşan gemilerine ateş açınca bu yanlış atıştan (?!) meydana gelen barut dumanlariyle bir kat daha koyulaşan karanlık jUluç Ali'nin kıbleye mi, yıldıza mı gittiğini gizledi.»
Barut dumanları
Evet, Uluç Ali Reis, Hıristiyan tarihçilere göre, yanlış açılan ateşin barut dumanlariyle karanlıktan ve rüzgârdan faydalanarak çevresini saran düşmanları yardı, gitti.
Biz bir tarihçi değiliz ama, gene de sorabiliriz: Aynı rüzgâr Don Juana da yardımcı değil miydi?
işin aslını savaş alanına, usule uymadığı halde davetsiz, son dakikada giren Jagala'ların kaptana gemisinden öğrenebileceğiz. Jagala'ların kaptana gemisinin kıç kasarası - ki bugünkü anlamda kaptan köprüsünde - Camgöz, Cafer ve Yandım Ali Reis barut dumanları arasında kaybolan Uluç Ali Reis'in gemileri arkasından bakıyorlardı.
Yandım Ali Reis'in sesi titriyordu:
— Camgöz, dedi. Emret, içecek bir şey getirsinler. Bu üzgünlüğü bir fıçı şarap temizleyemez.
Camgöz'ün kamburlaşmış omuzlarına, kemiklere asılmış korkulukları hatırlatan mantosu içindeki cılız vücuduna baktı.
Camgöz, Reisin isteğini duymamış gibi, gerilen sinirleri içinde taş kesilmiş, heykelleri andıran Cafer'e bakıyordu.
Yandım Ali Reis:
— Ne oluyorsun Camgöz? dedi. Geçirdiğin kaza seni öylesine yıkmış ki yalnız sesini değil, kabadayılığını da kaybetmişsin.

Camgöz'ün yerine Cafer cevap verdi.
— Belki de bizimkilere kurusıkı ateş açtırdığıma kızmıştır. Ne dersin Camgöz? Dinsiz Muhammedîlerin kurtuluşlarına yardım ettiğime mi kızdın?
Camgöz başiyle:
— Hayır! işareti yaptı.
Kızıl Kadırgalılarla kavgada boğazına giren bir kılıç yüzünden sesi kısılmış, dev yapılı vücudu erimişti. Cafer:
— Demek buna kızmadın? dedi. Öyleyse gemilerin sahibi Lükres Jagala'dan çekmiyorsun. Onun tepkisini de rüzgâra veriyorsun. Senin yüzünden bir şey anlamak da çok zor. Sanki donmuş gibi bir halin var. Gözüken gözün camdan, sağlam gözün, kırçıl pis kaşlarının altında kayboluyor. Seni anlamak çok zor Camgöz. Meleklerle şaytanlar arasında, bir saat pandülü gibi gidip geliyorsun.
Yandım Ali Reis:
— Ağzını açtı, kazma dişleri suratıma doğru fırlamasa gülüyor diyeceğim amma, dedi.
Camgöz onların kaybolan Inebahtı savaşı ve yıkılan, batan gemileri yüzünden üzüntülü olduklarını seziyor, acılarına saygı gösteriyormuş gibi ne yapsalar, ne konuşsalar susuyordu.
Kızıl Kadırgalıların son kalıntılarının da temizlenip Cafer-le Yandım Ali Reisi ölümünün pençesinden kurtaran Camgöz,
gemilerini de Cafer'in emrine vermiş, kendisinin Amirallik ya-pamıyacak kadar yorgun ve yaşlı olduğunu söylemişti.
İki taraf da Lükres Jagala'dan, gemilerin asıl sahibinden söz açmaya yanaşmıyorlardı.
Uluç Ali Reise gönderdikleri mektubun cevabı gelmiş, Reis: «... Uğraşı kazanacağımıza umudum yoktur. Düşmanımızın sayı üstünlüğünü ancak manevra üstünlüğümüzle yenebilirdik. Bir kara serdarı olan Pertev ve Müezzinzade paşaları bu yola getiremedik. Düşman donanmasının sağından kıble kertesinde yolumu bekle, zor ve umutsuz durumda kalırsam benden yardımını esirgeme...» diye yazmıştı.
Cafer bu yazıyı okuyunca Camgöz'e: «— Gemilerini Oşyali'nin emrine verir misin kaptan?» diye sormuştu.
Camgöz, başını şiddetle önüne sallamış, ilk defa kuvvetli bir ses çıkarmıştı:
«— O, çağımızın en büyük korsanıdır. Akdenizin Amiralidir... Her gemi onun emrindedir.»
Böylece înebahtı berzahı ağzına gelmişler, Reis; kutsal birlik donanmasını yarıp giderken sözde ateş açıyormuş gibi kurusıkı top ateşinin dumanlariyle perdeliyerek çekilişine yardım etmişlerdi.
Batan güneşin tutuşturduğu kızıl barut dumanlan arasında hızla kaybolan Türk donanmasının sol kanadı arkasından bakan Cafer:
— Güle güle Reis, demişti. Yolunuz açık olsun!
Sonra küpeşteye başını koymuş, gözlerinden fışkıran yaşları saklamak istemişti.

Hava kararmış, yapacak başka bir şey kalmamıştı artık. Zenta adasma doğru yaklaşırlarken kendi rotalarında hızla ilerleyen siyah bir kalite gördüler. Camgöz kalitayı tanıdı:
— Kara Kadı'nın casus Malta kalitası, dedi. Yandım Ali Reis:
— Yolunu şaşırmıştır, dedi. Cafer:
— Kadı yolunu şaşırmaz, dedi. Yeni bir ödevi vardır. Camgöz'e döndü:
— Cezayir sancağını gemiye çeksinler. Kurusıkı bir de top atın, Kara Kadı bizi görsün, tanır, yanaşır, dedi.
Sancak, top sesi, Kara Kadıyı pek inandıramazdı. Bu kendisinin de kullanageldiği düzenbazlıklardan biriydi.
Fakat gemiler yaklaşınca bilgili gözleriyle Jagala'ların karşısında olduğunu sezdi. Yelkenlerini istinge edip orsa alabanda yattı. Bir sandala atlıyan Kara Kadı, Cafer'le Yandım Ali Reise de kavuşunca boyunlarına sarıldı. Ateş, barut, kan, kurşun "karşısında eğilmiyen iradesi sarsılmış gibiydi. Koca korsan sessizce ağlıyordu. Camgöz elini Kara Kadı'nm omuzuna koydu:
— Sana göz yaşı yakışmıyor Mavro Batnos, dedi. Sil göz yaşlarını, iki-üç gemi kaybından ne çıkar?!.
Kara Kadı tarihlerin 300 yıl sonra ayılıp yazacağı görüşünü bildirdi:
«— Akdenizin en ünlü gemileri ve deniz üstünde pişen eşsiz korsanları birbirlerini yok ettiler. Gemiyi belki yaparlar, ama bu cihan deryalarını elinde tutan AKDENİZ KORSANLARI usta gemiciler bir daha yerine konulamaz. Denizlerin egemenliği Akdenizlilerden başkalarına geçecek.»
Kara Kadı'nm görüşü doğru çıkacak, bu tarihten beş sene -sonra İngilizler ürkek adımlarla Akdeniz'e girecek, beş on sene sonra İspanyanın Invinsible armada (Yenilmez donanma) sını yok edecekler.
Türk padişahından Akdenizde başıboş gezmek müsaadesini alacaklar, yüz binlerce Akdenizlinin kanlariyle sulanan Kıbrıs adasına bir damla kan akıtmadan yerleşecek, Turgutların, Kılıç Alilerin, Barbarosların alamadığı Malta adasına sessizce donacaklar; boş kalan cihan deryalarına yerleşeceklerdi.
Yandım Ali Reis:
— Aldırma, dedi. Allahın dediği olur. Otur, kafaları dumanlıyalım; içlerindeki kötü cinler defolup gider de belki bize uyumak fırsatı verirler.
Kara Kadı'nın cinleri pek başından gideceğe benzemiyordu. Üzgündü:
— Gemimde ölümcül bir yaralı var, dedi.
— Kim?
— Servantes. Bizi Korfo'da yakalanmaktan kurtaran genç İspanyol.
Cafer ilgilendi:
— Hemen buraya alıp yarasını tımar edelim. Sonra Camgöz'e döndü:
— Bir diyeceğin var mı Camgöz? Camgöz omuzlarım silkti.
Cafer şaşırdı durumun acılığına rağmen güldü:
— Sen ne kadar değiştin? «Hem ispanyol, hem Şövalye» der, iğrenirdin yoksul yazardan.

Servantes'i getirdiler. Sol koluna bir kurşun saplanmıştı. Yüzündeki tekmil kanı çekilmiş, dudakları bembeyaz ve çatlaktı.
Cafer'i ve nerede olduğunu bjlemiyecek kadar baygındı: Camgöz İspanyol'u yere uzattı. Adamlarına emretti. Kaynar su ve ateş getirdiler. Cafer'e:
— Kolunu sıkı tutun, bacaklarına da biriniz otursun, dedi. Yarası kokmaya başlamış, adada bir cerrah var, ama geç kalmaktan korkarım.
Cafer savaşta amansızdı, ama:
— Ben cerrahlık yapamam, diye dayattı. Kolunu kesmek gerek. Keçi boynuzunun kolunu kesemem.
Camgöz:
— Her yarada kol kesilmez, dedi. Sen kurşunu çıkar, yarayı da yakarsak kol kurtulur.
Cafer:
— Yapamam, elim titrer, dedi.
Bu arada kaynar su gelmiş, ince uzun bir hançer ateşte-nar gibi kızartılmıştı. Servantes'in alnından aşağıya bulgur gibi ter taneleri akıyordu. Kavgada ölmeye, öldürmeye, ölüme alışık korsanlar yaralı bir arkadaşlarına bıçak atmayı göze alamıyorlardi. Başları dönüyordu.
Camgöz kızdı:
— Oturun bacaklarına, dedi. Size erkek demeye kırk şahit gerek.
İri kıyım Yandım Ali Reis, Servantes'in bacaklarının üstüne oturdu.
Kara Kadı bir kolunu kıstırıp yaralı kolunu kavradı.
Camgöz ucu ateşten kızaran hançeri suya soktu, çıkardı Servantes hafiften inliyor, yaşadığını belirtiyordu.
Camgöz hançeri Servantes'in sol kolundaki yaraya uzatırken Cafer dayanamayıp arkasını döndü.
Hançer yaraya battı.
Servantes bir küfür etti.
Camgöz güldü:

Cafer parmaklığın arkasından Lukres'i yakaladı.
— Her İspanyol gibi köpek şansı var itin, dedi. Kurşunu çıkarabildim. Sıkı tutun. Yarayı yakıyorum.
Bir cazırtı duyuldu.
Servantes yerde, gökte ne kadar aziz, evliya varsa Vatikan'daki Papa dâhil, ağzına gelen gemici küfürleriyle hepsini kalayladı. Sonunda ağzından beyaz köpükler çıkararak sızdı. 'Rengi kâğıt gibi ağardı.
Cafer:
— Öldü, diye acındı. Camgöz:
— Yok, dedi. Yaşıyor.
Servantes'in kolundaki kurşunla Türk korsanları eline esir oluşu yüzünden Hıristiyan tarihçileri «Kolunu Lepanto savaşında kaybetti» diye sayfalarına geçirdiler.

Kendisi beş sene sonra Barselona'ya ayak basınca «... Yaralı sol kolumu Türk dostlarım tımar ettiler. Kolum kurtuldu, ama çolak kaldım» diye yazdı.
Baygın Servantes'i kıç çadır altına aldılar. Püfür püfür esen rüzgâr altında gemi Zenta adasına doğru süzülürken Yandım Ali Reis Camgöz'e:
— Yeter senin ettiğin, dedi. Doğan ay, gümüş renkli deniz, gül kokulu esen Akdeniz yeli senin yüreğinde olmasa bile işkembende olsun bir istek uyandırmıyor mu? Emret, sofrayı kursunlar!
Kara Kadı üzgündü:
— Böyle bir gecede, şehitlerin ruhları henüz aramızda dolaşırken tayfaların gözü önünde içilir mi Reis? dedi.
Yandım Ali Reis:
— Bana şarabı tayfalardan gizli olarak vermeyin, dedi. Biraz daha beni ayık görürseniz asıl felâket o zaman başlayacak. Ayık kafa ile acılardan, kayıplardan söz açacağım, içer de kafayı tütsülersem abuk sabuk konuşacak, Camgöz'ün şu iğrenç suratına dahi bakabileceğim.
Sonra Camgöz'e döndü:
— Haydi insan kasabı, emrini ver! Görmüyor musun artık ayık kafa ile uyunamayacak, içi kan ve hüzün dolu bir gece "bizi sardı. İçtiğimiz şarap, mezemiz ıstakoz olsun.
Cafer de içini çekti:
— Camgöz, iki gözün de kör olsun. Görmüyor musun? Bu üzüntüleri ancak bir fıçı şarap yıkabilir, emret yahu, ne bekliyorsun?
Az sonra dört korsan kıç kasarada şarabı yudumlarken
Camgöz:
— Kim bilir siz böyle nice can toplantıları yapmış, billur kadehlerde, billur sesli dilberleri eritmişsinizdir, dedi. Ben ilk »defa sizin gibi can insanlar arasında bulunuyorum. Ne acı, Akdeniz korsanlarının en korkunç gecesi benim en büyük bayramım oluyor.
Yandım Ali Reis elindeki kadehi havaya kaldırdı:
— Bak Camgöz, dedi. Şarap, büyüklüğü kadar da büyüleyicidir. Seni bile dile getirdi. O kaz caklamasını andıran sesin bülbül sesine, kana susamış kirli vücudun şarapla yıkanmış nurlu bir ruha döndü.
Kara Kadı:
— Bana sorarsanız elimizdeki bakır kaplar bile boşken ne çirkin ve ağırdılar. Şimdi şarapla dolunca ağırlıkları gitti. Hani nerede ise uçacaklar... Uçtu...
Kara Kadı elindeki içi şarap dolu kadehi öyle bir ustalıkla attı ki, kadeh dikine gitti, ay ışığı ile yakomozlanmış sular üstünde sekti, sekti kaydı... Uzaklaştı...
Cafer:
— Tamam, dedi. Bir deniz kalmıştı. Onu da sarhoş ettin! Camgöz:
— İçtik, kaz iken bülbül olduk. Pis katı bedenimiz ruhlar gibi temizlenip yumuşadı, arıklaştı. İyi, anladık, ama bunlar benim soruma cevap değil. Siz daha önce böyle ne geceler yaşadınız? Şarabın büyüsü ile nice çirkin genç kızları

Afrodit, kendinizi dünyaları yıkan Herkül sandınız. O tatlı geceleri analım, dedim. Bir daha geri gelmiyecek o eşsiz gecelerin şerefine içelim.
Cafer:
— Senin zorunu ve anlatmamızı istediğin geceyi seziyorum, dedi. Fakat biz o gece sarhoş olup aklımızı kaçırdık. Hâlâ ayılmış ve akıllanmış değiliz... Bu kitabı kapadık.
Sonra Kara Kadı'ya döndü:
— Sen anlat Kadı! Reis kandedir ve sen nereye gidersin? Kara Kadı çevresine bakındı. Camgöz:
— Konuş! dedi. Bu gemi, tayfalar, hattâ ben - Cafer'i gösterdi - Bu KARAMEŞE'nin emrindeyiz. Kara Kadı kısa kesti:
— Reis Preveze limanına gitti. Kalan gemileri toparlayıp istanbul'a varacak. Ben önden gidip, Sadrazama ve Canfeda Kadına durumu anlatacağım. Cafer:
. — Reis, İstanbul'a varırsa başını alırlar, dedi. Kara Kadı:
— Senin Kızıl Kadırgadan, Reisin San Margarita gemisinden ve Kaptan Paşaya Padişah ağzından Sokullunun yazdığı emirlerden toplayabildiğimiz mektupların suretlerini de birlikte götürüyorum. Sokullu Kaptan Paşalığı peşin vermezse kendi başı gider.
Camgöz:
— Ne yazar bu mektuplar? dedi. Cafer:
— Sokullu'nun Venediklilerle - ki kendi lîna yurdudur -çarpışmak istedemediğini, donanmayı zorla tek kendi Başvezir-liğine yakın vezirleri yok etmek için ateşe sürdüğünü yazar...
Camgöz:
— Bizde de daha önemli birkaç mektup var, dedi. Onları da veririz. Tek Uluç Ali Reis Akdeniz Amirali olarak kalsın.
Cafer:
— Yaşa Camgöz, dedi. Sen her şeyden önce iyi bir korsansın.
— Evet, ama sonu yok bu işinizin. Uluç Ali Reis, Sultanın karısı Yahudi Nurbanu Sultana dayanıyor. Allah geçinden versin, yerine geçecek Şehzade Muradın karısı kimdir, bilir misiniz?
Yandım Ali Reis, bir kadeh daha devirdi. Sonra bakır kupayı havaya kaldırdı:
— Seni kim köfülerse inanma ey şarap, diye haykırdı. Sen şu Camgöz gibi çehre, göz, kaş yoksullarını dahi bize yepelek, ahu gözlü gösterirsin. Sen kan ve kılıçtan başka silâhı, küfürden başka dili olmayan şu yoksul korsan artığından, saray vezirlerinden daha ileri görüşlü bir siyaset adamı yaratırsın. Seni kim hor görür, gülleri kıskandıran renginin, balları bayağılaştıran tadını, afyonu utandıran mest edişinin derinliğine varamazsa yuf olsun, ol ruh yoksulu insan artığına.
Cafer:.
— Bak Camgöz, dedi. Bizim senden ayrı geçen can meclislerimizi merak etmiştin. Şimdi öğrendin. Biz içeriz. Bakır bardaktan da olsa, billur kadehten de

olsa, hattâ tahta çanaktan da olsa içeriz. Ve içince de birbirimize kaynaşırız. Gözlerimizin;
önüne bir perde gerilir. Dünyayı, çevremizdeki insanları ve olayları bu perde arkasından ay ışığı gibi altın tozuna batırılmış nurdan bir ayna içinde görürüz. Gel seni öpeyim, daha iyisi öpüşelim. Sen yalnız Yandım Ali Reisin değil, benim gözüme dahi Hazreti Yusuf (Sent Josef) gibi görünmeye başladın.
Nedense bu öpülme, öpüşme teklifi hiç bir alay karşısında tepki göstermiyen Camgöz'ü tedirgin etti.
Camgöz, Cafer saldırır da donuk ve kirli yanaklarından birden öper de namusu elden gider kaygusiyle masadan fırladı:
— Öpüşmek yok, şimdi siyaset babında konuşuyorduk. Orada kalalım. Evet, Şehzade ve Türk Padişahlığı tahtına çıkacak Muradın karısı kimdi diye merak ediyorduk.
Yandım Ali Reis:
— Ben merak etmiyorum, dedi. Çünkü Istanbula ben götürmüştüm. Bu denizde, böyle bir gecede Korfo'dan, Manisa'ya giden bir Venedik gemisini basmış, içinde bulmuştuk. O kadar güzel, o kadar melek, o kadar tatlıydı ki ikinci defa yanmaktan korkup Şehzadeye sattım. Tamam mı Camgöz? Şehzade Muradın karısı Korfo'lu bir dilberdir.
— Hayır, tamam değil. O gece de gene içmiş, her şeyi bir şarap kadehi arkasından görüyordun. Bastığınız gemi yürümüyor, seni bekliyordu. Öyle değil mi? Yeniden bir düşün.
— Evet, gemi yelkenlerin indirmiş, siya ediyordu, doğru.
— Ve sizi uğraştırmadan teslim oldu.
— Evet uğraşmadık.
— Bastık kelimesi de sarhoşluğun verdiği bir öğünme.
— Yani basamaz mıydık? ,, Camgöz güldü:
— Kızma canım! Olayı anıyoruz. Siz basmadınız, ama o sizi faka bastırdı. Gemi kaptanı, kızı size gösterdi. «Bu papaz kızı, el değmemiş, bakire, koklanmamış gül, Sultanlara lâyık.» dedi. Senin karı, kız düşmanlığını biliyorlardı. Senden gayrisi, meselâ Uluç Ali Reis bu el değmemiş bakireyi ellemeden, gülü koklamadan edemezdi. Sen el sürmeden saraya sattın.
— Orada miydin Camgöz? Nasıl biliyorsun?
— Bu kız özel şekilde Türk sarayına yerleştirilmek için yetiştirilmiş ve Papa yönünden takdis edilmiş bir casus kızdı. Her Hıristiyan bu olayı bilir.
Cafer:
— Amma atıyorsun Camgöz, dedi. Servantes'e iş kalmadı.
— Servantes bu olayları çoktan yazdı bile... HEYBESİNDE görüp okudum. Ben de böyle biliyordum.
— Heybedeki kitaptan mı öğrendin?
— Hayır, bizim yolumuzla gidip gelen mektuplardan. Bunların da asıllarını size veriyorum. Eşleri Papa ve İstanbul'da.
— Peki kızın adı?

— Safiye Sultan.
— Canım asıl adı?
— Venedikli Baffo. Anası Venedik meyhanelerinin en işveli, sanatında en mahir orospusu. Papa Türk padişahlarının, ve Türklerin uçkurlarına düşkünlüğünü biliyordu. Sarayı avu-cuna alabilmek için böyle bir kız yetiştirdi.
— Nereden biliyordu?
— Grand Senyora da bakire, el değmemiş gül koncası, diye yutturulan Rus orospusu Rokzalan'dan biliyordu. Rokzalan'-ın Padişah Süleyman'ı ve sarayı, kanlı parmakları arasında oynatarak, Türk tahtını bir kahraman Sultan Mustafa yerine, bir Sarhoş Selime verişinden.
— Bu Baffo'nun ne gibi ustalığı var ki?
— Anasından edindiği cilve, Korfa adasında on yıl özel olarak kendisine öğretilen bilgiler, sarayda yetişen toz şehzadeleri gütmesine yeter de artar bile.
— Ya sultan kocası dayatırsa? Oğullardan birisi ataları Yavuz ve Fatih'lere çeker de babasını öldürüp yerine geçer, karılara metelik vermezse?
— O zaman Yavuz ve Fatih'lere yapıldığı gibi kocasını da, oğlunu da, torununu da eliyle zehirlemeye, olmazsa boğazlamaya, olmazsa yaratacağı entrikalarla yeniçerilere boğdurtmaya çalışacaktır. Buna Papanın huzurunda yemin etti. Ne kocasına, ne çocuklarına aman vermiyerek. Baş kaldıranı gebertecek.
Gelecek yakın Osmanlı tarihi Kara Kadı'nm gözlerinde canlandı:
Birincisi Sultan II. Selim sarhoş iken hamamda ayağı kayıp ölüyor, anası Musevi Nurbanu Valde Sultanı, gelini Venedikli Katolik Safiye Sultan zehirleyip Osmanlı Padişahlığının dizginlerini eline alıyor. Venedikli Baffo torunu ve başarı kazanması mümkün Şehzade Mahmudu oğlu Sultan Mehmede boğduruyor, oğlunun gözleri önünde boğulması, karısının çuvaî içinde diri diri denize atılması Sultan Mehmedin yüreğine inerek 39 yaşında bu dünyadan göçmesini sağlıyordu.
Yerine geçen Safiye Sultan (Venedikli Baffo) nun torunlarından Sultan Ahmet Su-i mide hastalığına uğrayıp oburluktan çatlıyor. Onun da yerine geçen Genç Sultan Osman, korkunç tuzağı seziyor, Yeniçerileri ve sarayın devşirme vezirlerini temizlemek karariyle Anadoluya geçip asker toplamak istiyor., Rus, Venedik, Avusturyalı devşirme cariyelerle padişahların evlenmesini uygun bulmuyor, kendisi de bir Anadolu kıziyje-evlenmiyordu. Gelecek şehzadeleri dedeleri gibi yetiştirmek yolunu tutuyordu. Padişahların devlet idaresini ellerine geçirmesini istemiyen sarayın devşirmeleri ve Valde Sultanlarının kuracağı tuzakla Yedikulede ırzına geçilip boğuluyordu. Katil ve sarhoş IV. Muratlar, Deli ve şehvetperest İbrahimler gene bir papaz kızı olan özel olarak yetiştirilmiş Kösem Sultan (Anastasya) nm entrikalariyle teker teker yıkılıp gidiyorlardı.
Kara Kadı'nın canı sıkıldı:
— Varayım, Reisin dileğini ve bozgunu Padişah hazretlerine arz edeyim, dedi. Belki gözleri açılır da bir daha Kaptan Paşalığı suyu bardakta, gemiyi duvarda) gören cahillere sadaka etmezler.
Camgöz:

— Sabah doğru Mataban Burnunu dönersin, dedi. Kutsal' birlik donanması seninle uğraşmayacak kadar yanık ve yıkık,, kıyılarının Türk sınırlarının içinde olduğuna bakmadan Petala limanına sığındılar. Gemilerini tımar ediyorlar. Yolun açık olsun!
Kara Kadı, Camgöz'ün de verdiği mektupları alarak İstanbul'a yelken açtı.
Az sonra Yandım Ali Reis sızdı, kamarasına götürdüler, Camgöz'le Cafer yalnız kaldılar.
Cafer de sarhoş olmuştu. Ama Ali Reis gibi sızacak yerde içtikçe dirilip deliriyor, deliliği derinleştikçe gözleri camlaşıp,, konuşması bıçaklaşıyordu. Durup durup Camgöz'e hücum ediyordu :
— Camgöz, sen niçin benden hoşlanırsın?
— Herkes senden hoşlanıyor. Gençsin, cesursun, akıllısın;.
— Hani deli idim?
— Senin deliliğin bunama yolundan değil, gözünün pekliğinden.
— Öyle ise sen dahi delisin.
— Öyle olacak.
— Öylesi möylesi yok. Sözleri ağzında yuvarlama. Sen de* delisin! Deli olduğundan benden hoşlanıyorsun. (O) niçin benden hoşlanmıyor? (O) niçin bir deliyi sevmiyor; deli değil mi?
Bu (O) nun adı söylenmediği halde ikisi de Lükres'in hayalinin sofraya geldiğini seziyorlardı. Lükres elinde şarap kadehi onlara :
«— ÎÇ ASKLEPİYON, ÎÇ ve kendini unut» diye alay edip "kayboluyordu.
Camgöz :
— Kendisine neye sormuyorsun? dedi. Kavga edeceğine anlaşsaydm.
_ Ben kimsenin sadakasını kabullenmem! Artık ben bir DELİ CAFER'im. Hiç kimseye yük olmak istemem. Acınacak bir durumdayım Camgöz, içelim ve unutalım. (O) da böyle içip unutmayı özlerdi.
— Sende ve bende acınacak bir durum göremiyorum.
— Sen hiç aynaya bakmaz mısın?
— Hayır. Ben insanların kalbine bakarım. Sen deli bile olsan kutlu bir delisin.
— Senin yalnız kalbin değil, ellerin de güzel Camgöz. Camgöz, Servantes'in yarasını yıkarken eldivenlerini çıkardığı ellerini masanın altına kaçırdı, zorla güldü :
— Allahın işi ters. Ellerimi güzel yaratmış. Sanki lâzımmış gibi.
_ Hiç de bir katil eline benzemiyor ellerin. Fakat tekmil Akdeniz seni kan emen bir canavar gözüyle görüyor.
— Sen?
_ Ben mi? Ben? İşte orası zor. Bir bakıyorum, bir canavardan da korkunç bir şeysin, yoksul bir tayfanın acımadan kulağını kesiveriyorsun...
— Öbür kulağını da sen kestin.
— Evet. Ama ben ölüm karşısında kestim. Sen keyfine uydun.
— Ben ölümden korktuğum için yanıma gelmesin diye önceden başkalarının kanını dökerim.

— Hiç sevdin mi? " — Anlamadım?
— Yani bir Sinyoritaya âşık oldun mu? ': — Sen?
— Biz Türkler aşksız yapamayız... Biz beşikten mezara âşık olarak doğar, âşık olarak ölürüz.
— Artık içme!
— Sarhoş olur da gırtlağına sarılırım diye mi korkuyorsun?
— Hayır. Saçmalamaya başlıyorsun da... Niçin sol elini .göğsünden çıkarmıyorsun?.. Bir gizli yaran mı var yoksa?
— Evet, bir gizli yaram var.
Cafer'in eli titredi. Camgöz atıldı. Cafer'in elini tuttu, göğsünü açtı.
Göğsünü sıkan parmakları kan içindeydi.
— Ne yapıyorsun? dedi. Kendi elinle sineni parçalıyorsun. Ne oluyor? Artık içme! Kendi kendini parçalıyorsun. İçme!
Cafer kanlı eliyle göğsünü yumrukladı :
— İçimdeki yarayı görebilsen Camgöz, bu kanları küçümserdin. İçimdeki yara daha derin ve sinsi. Beni kemiriyor. Üstelik. Servantes'in yarası gibi açıkta değil, yakıp güzel ellerinle tımar da edemezsin.
Cafer'in başı masaya düştü. Deli deli güldü :
— Camgöz hapı yuttu. Camgöz bu yarayı tımar edemez. Camgöz bir sersem, bir çirkinlik tanrısı. Âşık olamaz ki âşıklar yarasından anlasın... Üzülmez ki üzgünler yarasını sarabilsin... Camgöz Servantes'ni kolunu iyi et... Git... Camgöz, sen beni iyi edemezsin... Git!.. Defol!
Cafer böyle abuksabuk inlerken Camgöz'ün yerinde tatlı bir hayalet belirdi.
Cafer'in duası kabul olmuş, Camgöz yerine Lükres gelmişti. Tatlı bir ses :
— Ama ben iyi edebilirim Karameşe, dedi. Cafer titredi.
Bu sesin sahibini tanıyordu. Bu sesin sabahi içindeki yarayı tımar edebilecek tek hekimdi.
Sesin kaybolmasından korktu. Başını kaldırmadan sordu
— Buraya niçin geldin?
— Yaranı görmek için.
— Sana ne?
— Kocam değil misin? Göz açıp ilk gördüğüm erkek. Deryalara, gemilere kalelere sığmayan erkek. Dudaklarımı ilk öpen erkek... Bana sahip olan ilk ve son erkek... Başını kaldır da birlikte içelim?
— Rüya değil mi? Ya içerken kaçarsan?
— Uyanıncaya kadar rüyayı yaşıyalım. Ben sana benden böyle uzaklaş, sineni parçala mı dedim? Niçin böyle karacalar gibi kaçar, aldatılmış âşıklar gibi göğsünü delersin? Yalnız senmi pişmansın, bu ayrılıktan?.. Benim gösteriş sevmemem deliliğimi saklamam mı seni aldatıyor? Benim de içinde seninkinden daha derin ayrılık yaraları olmadığını nereden biliyorsun? Rüyada veya uyanık, mademki birleştik, gündüz veya gece, sarhoş veya ayık deme! Eski geceleri bir kere daha yaşıyalım. Bir gün gelecek, bu gecelerden başka hiç bir

haznemiz olmadığım anlayacağız, ama artık iş işten geçmiş olacak. Cafer masadan başını kaldırdı.
Lükres Jagal, Dişi Çakal, Bitli kız gür altın saçlarıyla Camgöz'ün yerine dikilmiş duruyordu. Kadehi kaptı :
— Birer kadeh de seninle içelim Başbelâsı, dedi. Bir deli ile bir hayali şu şarap kadehine çırıp çıplak oldukları, doğdukları gibi atıp yıkayalım.
Deli ile hayali önce şarap kadehinde yıkandılar. Sonra kendileri de cıbıl oldular, sonra sarhoşluk buğusunda seviştiler, daha sonra da döğüştüler, söğüştüler, ağlaştılar, öpüştüler...
Deli ensesini yakan güneşin zoru ile kendine geldi. Başı masadan, zincire vurulmuş kürek mahkûmlarının ayakları gibi kalkamıyordu.
Gözlerini araladı. Korktuğu başına geldi.
Lükres'in hayali kaybolmuştu. Karşısında Camgöz vardı.
— Sarhoşlukla Lükres diye, Camgöz'ü okşadık. Rezalet» diye düşündü.
Camgöz'e bir şeyler sormak istedi. Caydı. Canavardan bir şeyler beklemek faydasızdı. Kendini tutamadı :
— Ben rüya gördüm mü Camgöz? dedi.
— Sen gördüm diyorsan, dedi, görmüşsündür. Rüyanda cennete mi gittin Karameşe?
Cafer başını tekrar masaya vurdu :
— Hayır, tımarhaneye.
Atlas yelkenli, gümüş çapalı gemiler
Güzel bir kış geçirmek, kendi adına Mimar Sinan eliyle yapılan Selimiye Camii inşaatını görmek için Sultan Selim Edirne'de iken kötü haberi yazan Uluç Ali Reis'in mektubunu Kara Kadı kendi eliyle Padişaha sundu.
Canfeda Kâhya kadınla karısı Nurbanu Sultanın öğdükleri Uluç Ali Reisi, Padişah çok yakından tanıyor ve beğeniyordu.
Kara Kadı'yı dinledikten sonra yanlış emirlerin kendi adına veziri Sokullu tarafından verildiğini anladı. Üç gün, üç gece üzüntüsünden uyuyamadı. Kara Kadı'ya :
«— Ali oğlum, acep bizzat neden gelmediler? diye sordu. Koca vezirden mi ürktüler?»
Kara Kadı, sarayda terbiye görememiş bir Anadolu uşağıydı.. Sözünü sakınmadı :
«— Siz devletlû padişahımın sevgisini ve. dahi kaybolan bir deniz savaşında kâfirin sol kanadım yakıp yıkarak önemli bir zafer kazanmışken kimden ne deyu ve niçün ürksün? Düşman şımarıp donanmamızı yok ettiğini sanarak Ege Denizine ve mülkümüze saldırmasın deyu kurtardığı ve topladığı 84 kadırga ile kol gezer. Kış geldiğinde İstanbul'a ziyaretinize geleceği bellidir.»
Sultan Selim, eğlencesini, toplanan kış ve av şenliklerini olduğu gibi yüzüstü bıraktı, İstanbul'a koştu.
İlk işi yanan donanma yerine daha zorlu ve değerli bir yenisinin yapılmasını emretmek oldu. İkinci işi de babası gününden beri deniz görmemiş devşirme

vezirlerle idare edilen donanmanın başına Uluç Ali Reis'i getirmek oldu. Ve Kaptan Paşalık beratını Ege Denizinde bulunan Reis'e gönderdi.
Bu fermanda Akdenizin eşsiz kahramanı Uluç Reisi (Derya ilminde mahir ve asâkir-i nusret meâsirimin zaptına kaadir... Cezayir Beylerbeyi ve kaptanım KILIÇ ALİ PAŞA...) diye öğerek Uluç Ali Reis'e bir Padişah elinden verilmesi mümkün olan en büyük haznelerden daha değerli bir lâkap sunuyordu.
«KILIÇ ALİ PAŞA» lâkabı tarihlere mal olacak, yüzyıllar boyu denizcilik sayfalarında öğünülerek okunacaktı.
Bizim sarayda, Kubbealtında kâse yalıyarak yetişen Osmanlı tarihçileri bu lâkabı kıskanarak, Kılıç Ali Paşaya verilen lâkap ve beratın donanmanın yeniden inşaatı bitirdikten sonra Sadrazam Sokullu tarafından verildiğini iddia edeceklerdir. Fakat Hazine-i Evrak Genel Müdürlüğü arşivinde bulunan yukarıdaki vesikadan da belli olduğu gibi, bu sayede Reis'e Padişah tarafından verilmişti.
Kılıç Ali Paşa, 84 parça gemiyle 1571 senesi ekim ayı içinde bir çarşamba günü İstanbul'a geldi. Doğru yeni gemilerin yapıldığı Haliç tersanesine yanaştı. Çalışmaları ve tezgâhları yetersiz buldu. Tersaneye bitişik padişah bahçesinden sekiz gemi daha tezgâhlıyabilecek yer ayrılmasını emretti.
Bundan sonra Topkapı'ya Sadrazamı görmeye gitti. Padişah ve Sadrazamın huzuruna silâhla çıkılması usulden olmadığı halde Kaptan Paşa silâhlarını bırakmasını istiyen bostancıbaşıyı tersledi :
— Sen var koca vezire geldiğümüzü bildür. Benden selâmdan gayrı nesne alamazsun. Silâhsız korsan ve dahi yelesiz aslan olmaz... Bakınıp durma, var yıkıl karşımdan!
Sadrazam Nişancısı, okur yazar, Münşeat adlı kitabın yaratacısı Feridun Beydi. Bugünkü anlamda hem özel kalem müdürlüğü, hem hariciye nazırlığı, hem de Sokullu'nun propa-gandasiyle, yani basın-yayın müdürlüğü, ile de ödevli bulunuyordu.
Kılıç Ali Paşayı birden silâhlı ve sinirli karşısında görünce şaşırdı. Fakat kulağı delikti. Üstelik Kaptan Paşalık fermanını kendi eliyle yazmış, bir kopyasını tarihsiz olarak - kitabına koymak üzere - saklamıştı.
Yerinden telâşla kalktı. Koştu, koca korsanı etekledi :
— Sadr-ı Âli'ye teşrifinizi arzedeyim, diye onun cevabını almadan fırladı. İçeri girdi.
Oturduğu sedirin önünde yazıhane anlamına gelen rahlesi, yazı yazdığı diviti ve kâğıtları duruyordu.
Kılıç Ali Paşa, Ferudun Beyin odadan ayrılırken kaçamak, korkak gözlerle bir kendisine, bir kâğıtlara baktığını sezmişti.
«— Bu oğlan acep bizden ne deyu ürktü?» diye rahleye yaklaştı. Kâğıtları karıştırdı. Önce alaylı bir gülümseme beliren dudaklarında kâğıtları karıştırdıkça acı bir kıvrılış belirdi.

Soğukkanlılığını savaş anlarında bile kaybetmiyen koca Reis okudukları karşısında sinirlendi. Elinin tersiyle kâğıtları itti. Ferudun Bey Türk milletinin her başarısını efendisi Sokullu'ya bağlıyordu.
Sadrazamın divanına doğru yürüdü. Sokullu'nun kendisini bekletmesine sinirlenmişti.
Barbarosvari kapıyı açıp destursuz içeri girmek, veya Turgut Reis gibi dönüp gitmek yollarında kararsızken, Ferudun Bey yetişti.
— Sadrazam Paşa, Kaptan Paşa hazretlerinin teşrifine muntazır bulunuyorlar, diye yaltaklanınca, işlerinin yolunda gittiğini sezerek içeri daldı.
Divanda kimse yoktu. Ayrıca Sokullu da tesadüfen ayakta bulunmuş gibi, Kılıç Ali Paşayı ayakta karşıladı, bağrına basıp alnmdan öptü.
Kılıç Ali Paşanın yüreği kin tutacak kadar kirli ve değersiz değildi. Buraya denizcilerin dertlerini dökmeye gelmişti.
Konuşmanın dozunu kaçırmadı. Fakat bazı konular da dokundu. İşte birkaç örnek :
«— Paşa, ne deyu bin bir emek ilen derlenen koca donanmayı göz göre göre ateşe attun?»
Sokullu şaşırmış görünüyordu : _
«— Bizden böyle bir emir çıkmamıştır.»
«— Ya şehit Müezzinzadenin (.... Elbette küf farın donanması herhande ise vurup mukabil olasız ve illâ başm alurum!..), diye okuduğu ferman uydurma mıdır? Sizden gelmedi mi?»
«— Emirde (Başın alurum) kelimesi yoktur. Merhum, burnunun doğrusuna gitmek için bu kelimeyi değiştirip eklemiş. Ayrıca emir iki ay önce verilmiştir. Kış vakti yorgun donanmayla kuffâra varun deyu emir burdan çıkmaz. Biraz da bir kumandanın savaş gününü ve alanını kendi sezişiyle kestirebilmesi gerekmez miydi? Bu âdemleri ikinci vezir, serdar sayabilir miydik?
Bu cevap çok zekice bir cevaptı. Kılıç Ali Paşanın gerilen sinirlerini yumuşattığını görünce Sokullu ikinci darbeyi de vurmakta gecikmedi :
«— Piyale ve ben Kaptan Paşa iken korsanlar nasihatine böyle ense mi çevirürdük? Hiç olmazsa sizin öğütlerinize kulak verselerdi?»
«— Böyle verilen emri değiştiren, savaş durumunu kavrayamayan âdemleri Kaptan Paşa, Serdar yapan sizsiniz. Rakip lerinizden kurtulmak için bu yoksulları ateşe atarsınız. Bu, Rum diyarının - Bizans İmparatorluğuna verilen ad - yüzyıllar boyu tuttuğu yoldur. Devlet idare edenler bir gün yerlerine rakîp olacak değerli âdemleri türlü bahanelerle yok eder. Oturdukları minderü dolduracak insanları yetiştirmek, sadaret mührünü boyunları kopana kadar vermek istemezler.»
Sokullu : '
«— Kaziyye bu değildir Paşa, dedi. Vezir, ikinci vezir yetiştirmek ve dahi tâyin etmek benim işim değildir. Bunlarda değer yoktur ki, bölyece yok olup gittiler. Maazallah Müezzinzade ve Ferhat Paşaya sadaret mührünü versek benden eyi bir sonuç mu alacaklar sanırsınız?»

Kılıç Ali ikinci sıkıntısını da belli etti :
«— Siz rakiplerinizi yok ederken yüce ve yerine konulması güç bir donanma da yok oldu, benim kaygım budur.»
«— Yerine iki yüz tane yenisinin bahara kadar yetiştirilmesi için gerekli tertip alındı.»
«— Tekne yapmak olabilir. Ve illâ yüz pare gemiye beş-altı yüz lenger ve ona göre alet ve yelken ve gerekli diğer malzemesinin yetiştirilmesi olacak işlerden değildir.»
«— Paşa hazretleri, evelallah öyle, inan! Bu Devlet-i Âliy-yenin kuvvet ve dahi kudreti ol mertebededürkim cümle donanmanın lengerlerin gümüşten, serenlerin ibrişim (ipek) den, yelkenlerin atlastan itmek ferman olursa yerine getirilebilir. Geminin mühimmatı yetiştirlemezse bu minval üzere, gel benden al!»
Kılıç Ali Paşa güldü :
«— Paşa karındaş, tam Rumî bir vezir gibi konuşursun. Ben atlas yelkenli, gümüş lengerli gemilerle Akdenizde köçek oynamaya mı gideceğim? Bu gemiler yapılır amma bazı kayıplar var ki yerine gayri konamaz, demek istedim. Leventleri, kor sanları, topçusu, hattâ kürekcisi, hattâ topu gibi.» Bu bakımdan kâfir gemilerden her bakımdan üstün sekiz kadırganın toplarının yapılmasını ömreyledim. Bana gümüş ve ibrişim değil, önce korsan, sonra üstün atışlı top gerek. Sizin varlığınız bu eksikleri kapayacak değerdedir. Gönlünü ferah tut Paşa!.»
Kılıç Ali Paşa acı, tatlı konuşmaları bitince birden izin almadan dışarı çıktı. Destursuz çıktığı için, Ferudun Beyi yukarıdaki konuşmayı taze taze kendi dilediği şekle sokup, değişik şekilde yazarken apansız yakaladı.
Feridun Bey telâşlandı, yerinden fırladı, ellerini göğsüne bağladı. Paşa eğildi, yazıları âdeta zorla aldı, daha okumadan :
«— Evlât, dedi. Yanlış bir yoldasın. Demin üstünde uğraştığın kitab gözüme ilişti. Amacın nedir bunları toplamakta?..»
Feridun Bey (Bir korsan tarihten ne anlar düşüncesiyle) :
«— Tarihe ait siyasî vesikaları derlerim Paşa hazretleri, dedi. Bir devlet hizmetkârı için ileride lâzım olduğunu sanırım da.»
«— Evet amma elindeki belgeler için lâzım. Elinde olmayanları ne deyu uydurursun? Sen Hazret-i Muhammed'i ve Osman Gazi'yi nereden ve ne zaman gördün ki, bunların zamaniyle ilgili belgeleri de eserine korsun? Mazinin mektuplarını uydurup tertip etmekte ne vardır? Sana ve seni okuyanlara ne kazandurur? Bir gün bir ilim adamı çıkar, farkına varır. Eserinin değerini küçültür uydurduğun bu eklemeler.»
Bu sırada Kaptan Paşanın çıkıp, Feridun Beyin hâlâ içeri
gelmediğini gören Sokullu sinirlendi, dış sofrada bir şeyler geçtiğini sezdi, ara kapıyı açtı, yetiştirmesi ve eseriyle kendisini putlaştıracak Feridun Beyin Kaptan Paşa garib bir şeyler tartıştığını sezdi.
«_ paşa, dedi. Feridun Bey oğlumuz yarar bir kulumuzdur. Benim görür gözüm, tutar elim, konuşan dilimdir.» Kılıç Ali Paşa :

«_ Oğlunuz biraz daha ileriye varıp UYDURAN HAYALİNİZ de olmuşlar» diye acı bir tenkit yaptıktan sonra Sadrazam ve Propaganda Vezirini hayrette bırakıp yürürken Sadrazam Sokullu, havayı yumuşatmak kaygusiyle seslendi :
«— Paşa hazretleri, az önce sormayı unuttum. Cezayir donanmasında bir Sokullu daha varmış.»
Kılıç Ali Paşa ağır başlı ve üzgün sordu :
«— Kimden haber aldınız?»
«— Canfeda Kadın Efendi söylediler. Acep aslı var mıdır?
Ve kandedir?»
«_ Aslı vardır. Ve size lâyık bir akrabanızdı. Venedik baskınında arkadaşlarını kurtarmak yolunda can verdi...»
Sokullu'yu şaşkın, Feridun Beyi, böyle Sokullu ailesinden Venedik baskınında ün salmış bir kahramanı eserine geçiremediğinden üzgün bıraktı, yürüdü :
Feridun Bey daldığı âlemden uyandı :
«— Allah makamını cennet eylesin!» dedi.
Sokullu :
«— Âmin!» dedi.
Sonra kendine geldi :
«— Kimin?»
«— Şehit Sokullu hemşerinizin.» Sokullu bir daha : ,
«— Âmin, dedi. Darısı başımıza.»
Amma cennette Venedik şehidi Sokullu ile Sadaret şehidi Sokullu'nun buluşup buluşamadıklarmı Feridun Bey tarihî belgeler kitabı Münşeat-üs-Selâtıyn) e geçiremedi.

Zenta adasındaki koyda demirli Jagala kadırgasının güvertesinde yaraları iyi olan Servantes, Cafer'e :
— Sen üzülmek, didinmek için Allahm yarattığı bir aziz ermişsin, dedi. .
Cafer güldü :
— Hani deliydim?
Servantes şakadan holşanmaz bir Katolik papazı gibi ağırbaşlı cevap verdi .:
— Deliliğin ermişliğine engel olamaz. Deli olmasına delisin amma, kutsal, azia bir velisin de.
— Ben pek tümiyle şöyle dört başı şenlikli bir deli olamadım. Deliliğimde bile bir eksiklik var. Onun için gam içinde yüzerim.
Bu sırada güvertede Camgöz gözüktü. Servantes :
— Bak, dedi. Bir üçüncü deli daha söktü. O da başka bir türlü deli.
Cafer :
— İkincisini tanıtmadan üçüncüye atladın, dedi. Onun da adını bağışla bari.
Servantes kaşlarını çattı, yerinden doğrulmaya çalıştı :
— Özür dilerim, tanıdığınızı sanmıştım. İkinci deli kendi kendine öğünen Servantes Saavedera kulunuz karşınızda.
Cafer güldü :

— Camgöz, dedi. Bak Servantes bizi ve kendisini deliye benzetiyor.
Camgöz ayaklarını sürüyerek onlara doğru yürüdü. Servantes Camgöz'ün yürüyüşünü izliyor, dalgın ve düşünceli geviş getiren deve yavruları gibi sürmeli gözlerini süzüyordu.
Camgöz'e seslendi :
— Tıpkı bir geometri problemi... Sanki bizi Yunanlı arit-metikçi OKLİT yarattı. Ne dersin Camgöz?
Camgöz kızdı :
— Sezişlerini kendine sakla, dedi. Geometriyle roman, barutla ateş gibidir. Yan yana koymağa gelmez. Seni uçurur!.
Servantes Cafer'e baktı, düşünceli ve üzgün :
— Evet, dedi. Üçümüz birer barut olduğumuzu unutup bu ateşle oynaya oynaya bu hale geldik ya.
Camgöz sinirli titrek, ayaklarını sürükleyerek gitti, küpeşteye yaslandı, denizleri seyre başladı.
Cafer'in içleri parliyan gözleri Servantes'ten Camgöz'e, Camgöz'den Servantes'e gitti, geldi :
— Ey Servantes, dedi. Benimle alay edeyim derken sen de bir Donkişot oldun gitti.
— Bu Camgöz'de garip bir şey var... Bu garip şeyler niçin senin gözünden kaçıyor. Camgöz artık eskisi gibi zincir gıcırtısı sesi kısık... Camgöz artık her sözü kulak arkası etmiyor Boğazı sakatlanmış sargıları. hâlâ duruyor. Şapkasını eskiden de çıkarmazdı... Fakat acımadan adam boğazlayan Cenevizli Camgöz, İspanyol Servantes'-in yarasını tımar ediyor, bir anne şefkatiyle.
Bir anne şefkatiyle evet. Teşekkür ederim, ben de aynı
Kanaatteydim ve bu beni çok üzüyordu. Niçin acı hakikatler
İnsanı üzer ?
— Amma beni de seviyor ve her nazımı çekiyor. Kaba şakalarıma kızmıyor.
— Evet. Fakat seni bir anne şefkatiyle değil, ayrılması zor bir arkadaş gibi seviyor. Sen yemek yemezsen o da yemiyor. Sen içmezsen o da içmiyor..
— Yani karşımızdaki Camgöz değil de onun maskesini taşıyan başka birisi mi var?. Haydi canım buna kim inanır?
— Sen... Sen söylüyorsun, ilk inanan değilse de ikinci inanan sensin Cafer.
Cafer yerinden fırladı :
— Hey Camgöz, dedi. Biz senden işkillendik. Sen Camgöz »değilsin. Yüzünde Camgöz'ün maskesi var.
Camgöz korkunç bir çığlık attı :
—' Yaklaşma!
Cafer'in gözü döndü, deliliği tepti istediğini alamazsa kan beynine çıkıyordu. Palasını çektiği gibi yürüdü :
— Maskeni yırtacağım!
Camgöz durumundan umulmaz bir çeviklikle uzun, ince kılıcını sıyırdı, ileri doğru tuttu. Sesi çok boğuk çıkıyordu:

— Yaklaşma! Bana dokunma, seni gebertirim diye haykırdı.
Cafer alay etti :
— Şapkana üçüncü deliği açarak dokunacak ve bu sefer o pis maskeni başından çıkaracağım.
Atıldı. Camgöz'de eskiden görmediği, alışmadığı sert bir hamle ile, palalı elini havaya fırlattı. Avı dayandıkça Cafer'in deliliği artıyor, kanı tepesine çıkıyordu.
— Demek bu oyunu öğrendin, dedi. Ya bu ikinciye ne dersin?
İkinci de para etmedi.
— Bütün oyunlarını bilirim Karameşe göstermene değmez. Çekil karşımdan! Sonra pişman olacaksın ama, iş işten geçecek.
— Benim yenemiyeceğim adamı anası daha doğurmadı Ya maskeni, ya canını alacağım*.
— Canımı belki, fakat maskemi asla. beni yenemezsin!
Yüzünde bir maske bulunduğunu Camgöz de kabul ediyordu. Cafer tekrar atıldı. Camgöz'ün ince uzun kılıcı vucudunu sıyırdı. Bu, olacak iş değildi.
«— Haydut zayıflarken çelikleşmiş» diye düşündü .
Servantes gözlerini büzmüş, dudaklarını sıkmış olayı gözlüyordu. Şüphesi bitmiş, kararını vermişti .
— Bırak, Donkişot! dedi. Yel değirmeni karşısında gülünç duruma düştün, onu yenemezsin.
Cafer bu sözlere de sinirlendi. Servantese bakmasından faydalanan Camgöz bir geyik gibi
atladı, kaçtı.
Cafer'in alnından ter taneleri boşanıyordu .
— Ne oluyor, niçin böyle hırçınlaştı? Niçin kızdı? diye homurdandı. Demek ilk günden beri yüzünde bir maske vardı.
— Evet, ölümü göze aldı. Çünkü bu yeni Camgöz sadece dış gönüşüyle Camgöz :
— Bundan hiç şüphen olmasın. Şapkasmdaki delik benim deldiğim delik, aynı yerde.
— Fakat iç alanı bakımından; erkek, hantal canavar cangöz gitmiş, yerine bu anne, ince hisli, sinirli Camgöz gelmiş, ise ben sizden ayrılacağıma göre... Gerisini karıştırırsam ateşle oynamış sayılacağım... Donkişot!
— Bana mı seslendin?
— Hayır, bu sefer kendime... Donkişot! Uğraşı kaybettin Donkişot!. Al iskele! Kır dümeni!
— Bir yere mi gidiyorsun?
— Evet, Cezayir'e. Ben bir esirim. Kara Kadı'ya hayatımı borçluyum. Fakat Türk korsanlarına kurtuluş akçemi ödemeden seni ve onu arkadaşlarınız yanında küçük
düşürmek istemem. Yerime gidiyorum. Kurtuluş akçem gelir. Serbest kalırım. Kitaplarımı satılırsa elbette.
— Sen çıldırmışsın!

— Biraz geç bile kaldım. Öldü sanılarak gemide bırakılan rehineyi bir levent 3000 altın karşılığında serbest bırakmış . Dün kara kadı bu levendin arkadaşlarına ihanet eden bir hain olduğunu söylüyordu . Çekip giderek dostlarıma alçak damgası vurdurmam.

…………………………..

…………………………..

Kitabın Bundan sonraki bir iki sayfası yok . Sonuç bölümünde Camgöz' ün Lükres 'in babasının düşmanlarına karşı yarattığı ikinci bir kimlik olduğu , Asilzade kimliğiyle yapamadığı Cinayetleri bu kimliğiyle işlediği ve son bölümde Lükres 'in Camgöz kılığına girerek Caferi korumak için onunla birlikte geldiği ortaya çıkar . Lükresle Caferin kavuşmasıyla son bulur.